

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GREATEST LOVE SERIES
BOOK FIVE

THEIR *Greatest* STRENGTH



HANNAH COWAN



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



EN BÜYÜK GÜÇLERİ

EN BÜYÜK AŞK

KİTAP 5

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

[Yasal Uyarı](#) _
[Ayrıca yazan:](#)
[Hannah](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Sonsöz](#)
[Sonsöz Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

THEIR *Greatest* STRENGTH

EN BÜYÜK AŞK SERİLER KİTAP 5

HANNAH COWAN

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

E-Kitap Baskısı

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods Düzenleyen

ve prova eden: Sandra @oneloveediting

Bölüm Arası İç İllüstrasyonu: Madalyn McDermot @mads_forbooks

SORUMLULUK REDDİ

Bu hikaye NFL yerine CFL etrafında şekilleniyor. CFL, NFL ile birçok benzerlik taşıyor, ancak birkaç önemli fark var. Bu hikayenin hatırına Jamie, CFL'deki mevcut en yüksek maaşlı oyuncudan daha fazla kazanıyor. Bu gerçek dünyanın doğru bir temsili değil. Ve evet, Kanada futbolunda gerçekten sadece üç alt bölge var.

Lütfen bu hikayedeki bazı hassas konulara dikkat edin. Bu hassas konular şunlardır: ebeveynin terk etmesi, alkol ve uyuşturucu kullanımından bahsedilmesi, aşırı dozdan bahsedilmesi ve bir ebeveynin geçmişte ölümü.



Bu kitap ikinci nesil bir serinin 5. kitabıdır. geldiğinde bağımsız bir kitap olarak yazdım. Eğer sizin için yeni bir yazar isem ve bu kitaptan önceki kitapları okumak istiyorsanız, tavsiye edilen okuma listesini ekledim. Eğer okumadıysanız, bir soy ağacı da ekledim.

Haber bültenime abone olmadıysanız veya Facebook grubuma katılmadıysanız, şimdi tam zamanı!

*Bültene kaydolun Hannah's
Hotties FB'de*

HANNAH TARAFINDAN DA

Swift Hat Trick üçlemesi

Periyotlar
Arası Şanslı Vuruş
Keyifli Kanca
Fazla
Mesai Vital
Blindside

En Büyük Aşk serisi

Onun En Büyük Hatası
Onun En Büyük Macerası
Onun En Büyük İlham
Perisi
Onun En Büyük
Hazinesi Onların En
Büyük Gücü

Cherry Peak serisi

Strung Along
Catching Sparks
Chasing Home
Stealing Sunshine

Aşık Amatörler düeti

Oyuncuyu
Arzulamak
Oyuncuyu
Evcilleştirmek

Standalones

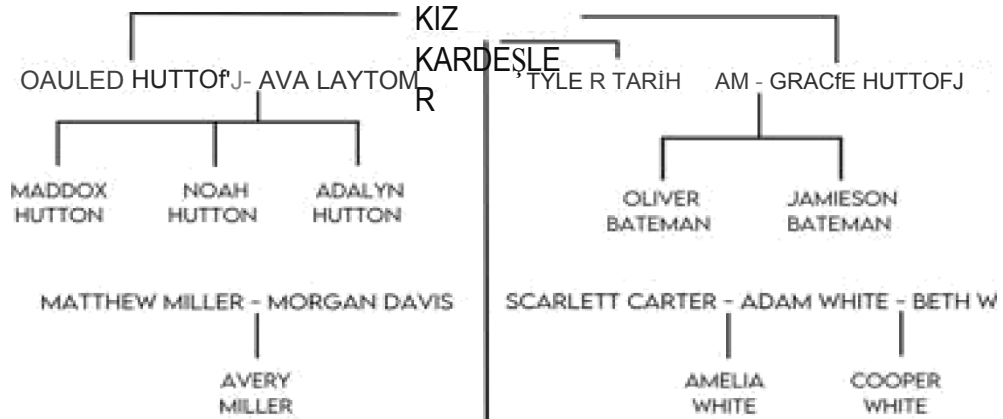
Kar Zarar, Faul Yok Aşk
Tanrısı Bizi Ayırana
Kadar

Omegaverse Serisi

Family Trees

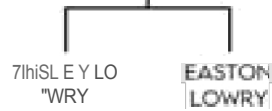
CHARACTER ORİJİNLERİ

HIZLI AT - TRICK TRILOGY



AMATEUR SIN LOVESERIES

SÜTYEN DEC L&WRY - SIERRA CASTER



h⁺c

BC PYTHONS

Important Names



GRAHAM WARREN

SAHİBİ

RILEY TANNER

KOÇ QB

JAXON HAYES

WR

JAMIE BATEMAN

DT

CHASE HUDSON

ZACH MERCER

Playlist



enchanted {Taylor's Veralo+r} - Taylor swih A Love Me	4:45
Land - Zara Larsson	2:40
A Girl's Love - Mitchell Tenpenny	4:44
Pieces {Hushed} - Andrew Belle 2	3:19
Hands - Tate fdCrae	3:02
jealousy, jealousy - Olivia Rodrigo Lover	4:08
(First Dance Rennie} - Taylor Swñt Finally ff b-	3:53
soutiful ttrzzrsgsr - Hglsey W Turning Page -	3:41
Sleeping At Last	4:16
KJss Me - Ed Sheeran	4:41
How you Get We Giyl {Tayto "s version) - Taylor fifvzift We	2:37
found love -Rihanna, Calvin Harris	3:35
Aşk - Lana Del Rdy A	4:33
Tske On The Wozld - You Me At Six fOoL fOr	4:52
YoU - ZAYN	3:22
Light Me up - Ingrid Michaelson A	-*:08

1

BLAKELY

BÜTÜN GÜN SANDALYEDE OTURMAKTAN KİÇİM UYUŞTU. GERGINLIK Masamın üzerine eğilip bilgisayar monitörünün köşesindeki saate bakarken omuzlarımın arasından yuvarlanmak imkansız.

4:53. Bu hapishaneden çıkıp eve dönmeme sadece yedi dakika kaldı. Bir sonraki müşteriye beklemeye alıyorum ve kulaklığıma konuşuyorum.

"Wavelink'i aradığınız için teşekkür ederim. Benim adım Blakely. Bugün sizin için ne yapabilirim?" Zihnime kazınmış olan senaryoyu okuyarak soruyorum.

Çok yüksek sesli, çok erkekçe bir huff. "Nihayet! Yirmi dakikadır bekletiliyorum. Siz insanlar bütün gün hiçbir şey yapmadan oturur musunuz?"

Burada kimsenin görmemesine rağmen sıkıca gülümsüyorum. On beş teknik destek çalışanıyla çevrili küçük bir kabindeyim ve hiçbirimiz diğerini umursamıyor. Hepimiz maaş için buradayız, başka bir şey için değil.

"Özür dilerim efendim. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Siz orada birbirinizle konuşmuyor musunuz? Ben bu konuyu sizden önce üç kişiye daha anlattım zaten!"

"Özür dilerim. Konuyu son bir kez daha tekrar edebilir misiniz?"

Ya da tavrınıza bağlı olarak, siz açıklayana kadar bekleyebilir ve sizi tekrar yapması için başka bir çalışana gönderebilirim.

"Faturam tamamen yanlış! Son birkaç aydır ödediğimden üç kat daha fazla ücretlendirildim. Bunu ödemeyeceğim!"

"Anlıyorum. Bana hesap numaranızı verebilir misiniz lütfen?"

O sayıyor, ben de son beş telefon faturasını açmadan önce hızlıca yazıyorum. Sadece bir telefon görüşmesi yapıyor olmama rağmen, faturaları karıştırırken adamın nefesini ensemde hissettiğime yemin edebilirim.

"Faturalarınızı takip ediyor musunuz, efendim?" diye sordum.

"Tabii ki var. Beni ne tür bir insan sanıyorsun? Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye saldırdı.

Nefes alıyorum, öfkesinin sırtımdan akıp gitmesine izin veriyorum. "Hayır, sadece son faturanızın önceki dört faturadan sadece yirmi dolar daha yüksek olduğunu ve planınıza bir telefon daha eklediğinizi gördüğüm için soruyorum."

"Başka bir telefon ekledim ama fiyat artışını kabul etmedim!"

"Hesabınıza ek bir telefon planı eklemiştiniz. Her telefonun kendi ücreti var, bu yüzden aynı fiyatta kalmanız mümkün değildi," diye açıklıyorum, aptallığı karşısında hissettiğim kadar şok olmuş gibi görünmemeyi umarak.

Bu işi üç aydır yapıyor olmama rağmen, bazı insanların ne kadar varsayımçı olduğu beni hiç şaşırtmıyor. Ve düpedüz kabalar.

Flaş haber: Birinden yardım bekliyorsanız, en azından yardım alana kadar pislik yorumlarınızı kendinize saklamaya çalışmalısınız.

"Şaka yapıyorsunuz. Başka bir telefon eklediğimde neden bana bu söylenmedi?"

Kesinlikle öyleydin. "Emin değilim efendim. Ancak geçen ayki faturanızı düşürmek için yapabileceğim bir şey yok, çünkü ücretler tahmin gibiydi. Önerebileceğim tek şey, önümüzdeki aylarda fazladan ödeme yapmak istemiyorsanız ek telefonu kaldırmak."

"Hayır!" diye bağılıyor telefona. "İkinci telefona ihtiyacım var! Eğer olmasaydı, onu eklemezdim. Tanrım! Hiç mi dinlemeyi bilmiyorsun, yoksa aptal olduğun kadar sağır mısın?"

4:59.

Hem içim hem de dışım öfkeyle yanıyor. Kendime bunun sadece işin bir parçası olduğunu hatırlatmak bu sefer işe yaramıyor. Belki de dün gece hasta bir gence bakmaktan uykusuz kaldığım içindir ya da dürüst olmak gerekirse, insanlara -özellikle de kadınlara- nasıl saygılı davranılacağını anlamayan erkeklere karşı sabrım kalmadığı içindir.

Binlerce başka insanla aynı işi yapmak için ortaya çıkıyorum ve bu işte iyiyim. Günlerimi bir bilgisayar masasının başında, dilimde aynı prova edilmiş konuşmayla boşa harcıyordum gibi hissetmeme rağmen, paraya ihtiyacım olduğu için gelmeye devam ediyorum. Yine de bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir ve bu üç ay beni çok yıprattı.

İşim ya da cinsiyetim nedeniyle kimseden daha aşağı değilim ve kendimi çöp kutusunun dibine ittikleri bir çöp parçası gibi hissetmekten gerçekten çok yoruldum. Bu işe ihtiyacım olabilir ama hiçbir zaman istemedim. Kardeşimin karnını doyurmak zorunda olmasaydım, burada hiç olmazdım.

Bilgisayarımın faresini sıkıca kavrayarak monitördeki saat değişimini izliyorum ve kendimi bırakıyorum.

"Ne var biliyor musun? Başka bir telefon planı için ödeme yapman gerekeceğini iki saniye bile düşünmemiş olman *seni* aptal yapıyor. Ve bunu gerçekten saldırgan bir şekilde söylüyorum. Hadi ama, bu ekonomide her şey için para ödemek zorundasın! Neden bedava bir telefon planı alasınız ki? Şirketin sahibi sen misin? Yoksa siz de dünyadaki diğer milyonlarca insan gibi her istediğinizi gümüş tepsi içinde hak ettiğinize mi inanıyorsunuz? Uyan, dostum! Çünkü sana dünyanın o kadar da harika ya da nazik olmadığını ve zamanını bana bağırarak geçirmenin bunu değiştirmeyeceğini garanti edebilirim. Şimdi, lanet olası faturayı öde ve hesabını silmemi isteyip istemediğine karar ver, böylece bize bir daha asla fatura ödemek zorunda kalmazsın!"

Nefesim ciğerlerime girip çıkarken gözlerimi açıyorum. Odamın kenarına yapıştırılmış ve her görüşmenin kaydedildiğini hatırlatan kâğıda bakarken, söylediğim her şey için geri adım atmayı ve özür dilemeyi düşünüyorum.

Yapmayacağım. Yapmayacağım.

Birisi bir dosya dolabının kapağını kapatır ve ofiste o kadar sessiz olur ki takırtılarını duyabilirsiniz. Biri halının üzerine kalem düşürse, bahse girerim bir üst kattaki herkes bunu duyabilir.

Müşteri bir şey söylemiyor ama meşgul ışığı yanıp sönmeye devam ettiği için telefonu kapatmadığını anlıyorum. Masaya tutunmayı bırakıyorum ve parmaklarımı alnıma bastırıyorum.

"Bak-"

"Son maaş gününüzün tadını çıkarın. Telefonu yüzüne kapattığım anda üstlerini arayacağım ve daha yetkin çalışanları işe almaya başlamasını sağlayacağım!"

Tanrıya şükür bu adamdan özür dilemedim.

Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırıyorum ve neredeyse sandalyemden düşecek kadar masamın üzerine eğiliyorum. "Oh, sikilebilirsin, göt herif!"

kapattıktan sonra yumruğumu masaya sertçe indiriyorum ve masanın sarsılmasına neden oluyorum. Ofisi dolduran soluklar beni normal bir farkındalık seviyesine indirmeye çalışıyor, ancak onları görmezden geliyorum ve sandalyeme geri düşüyorum, başım titriyor. Bacağımı iterek kendimi bilgisayardan uzaklaştırıyorum.

Patronumla yüz yüze gelmeyi beklemiyorum.

Kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir halde odamın girişinden bana bakıyor. Gözleri o kadar öfkeli ki ona bir bakışta midem bulanıyor ve çantam elimde kalıyor.

Masamda çerçeveli bir fotoğraf dışında kişisel hiçbir şey yok, bu yüzden onu çantamın içine sokuyorum ve utancımдан kambur durmayı reddederek ayağa kalkıyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tam bir dangalaklı," diye mırıldandım.

Adam bakışlarını hafifçe bile yumuşatmıyor. "İK sizinle iletişime geçecek."

"Harika."

Geçmem için bana fazladan yer vermiyor, bu yüzden omzumun onunkiyle temas ettiğinden emin oluyorum ve burnumu gökyüzüne doğru çeviriyorum.

Sonra, bir sonraki adımda ne yapacağıma dair bir planım olmamasının verdiği buzkorkuyu görmezden gelerek bu binadan çıkıyorum.



"SORUN DEĞİL. Orası zaten senin için yeterince iyi değildi," diyor Nate, yanağını yastığına bastırarak.

Sadece on beş yaşında olmasına rağmen, kardeşim yaşıtlarının çoğundan daha zeki ve dünyaya karşı çok sakin ve anlayışlı bir bakış açısına sahip. Her zaman bu yüzden bu kadar çabuk sinirlenen biri olarak doğduğumu söylerdim. Bir şekilde birbirimizi dengelemek zorundaydık.

Elimin tersini alnına bastırıyorum ve ne kadar sıcak olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. "İş için başka bir şey bulurum."

"Biliyor musun, bu yıl kendi üniformamı alacak kadar para biriktirdim. O kadar da çok değil, değil mi?"

Yalan söylemek, bir genci küçük yaşta futbol için donatmanın ve beraberinde gelen diğer her şeyi karşılamanın ne kadar pahalı olduğunu söylemekten daha kolay

sezonla birlikte.

"Hayır. Hiçbir şey almıyorsun."

Kendini dirseğinin üzerine itiyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Buralarda yardım edemeyeceksem çalışmamın ne anlamı var?"

"Bize bakmak senin işin değil. Paran için. Kendine güzel bir şeyler al ya da biriktir. Benim sorumluluğumda olan şeylerde kullanmadığın sürece parayla ne yaptığın önemli değil. Ben senin koruyucunum, Nathan. Hepsi bu kadar."

Yataktan kalkıp küçük daireyi geçerek mutfağa gidiyorum ve mikrodalgada çorba ısıtmaya başlıyorum. Gözlerimin arkası karıncalanıyor ama ağlamayı reddediyorum. Şu anda karşı karşıya olduğumdan daha kötü sorunları nasıl çözeceğimi buldum.

Beş yıl önce, on sekizinci doğum günümde annemiz bizi terk ettiğinden beri Nathan'a küçük bir kardeşten çok bir oğul gibi bakıyorum. Bu, günün ve gecenin her saatinde boktan işlerde çalışmak ve bu daireyi başımızın üstünde tutmak ve masaya ucuz yiyecek koymak için kuruşları bir araya getirmek anlamına geliyordu.

Biraz daha zaman tanırsam her şeyin yoluna gireceğine olan inancımın azalmasına rağmen son beş yılı zor atlattık. Aksine, devam etmek daha da zorlaştı.

Binanın sahibine bir kez daha uzatması için yalvarmak zorunda kaldığım ödenmemiş kira, Nate'in bu sezonki futbol masrafları ve ikinci aya devreden elektrik faturası arasında, yeni bir iş bulmak zorunda olduğumu düşündükçe boğulacak gibi oluyorum.

"Çok inatçısın," diyor Nate.

Sesi, kasenin mikrodalgada döndüğü yerden dönmemi sağlıyor. Duvara yaslanırken şakaklarından aşağı ter damlıyor. Bu yıl grip yılıydı ve ikimiz de bu noktada çok fazla kez grip olduk.

"Ve etrafta dolaşmaman gerekiyor. Git yat, ben hemen geliyorum."

"Ben hastayım, ölü değilim. Kendi çorbamı mikrodalgada yapabilirim."

"Antrenmanlar haftaya başlıyor, Nate. Okulun ilk gününü de kaçırmayacaksın, bu yüzden çabucak iyileşmen gerekiyor. Bu da dinlenmek ve seni beslememe izin vermekle başlar."

Mikrodalgaanın üstündeki dolabı açıyorum ve bir zamanlar ilaçlarla dolu olan boş raflara bakıyorum. Bu sabah bitirdiğim şişe

eve gelirken biraz daha almayı unuttuğumu hatırlatmak için tezgahın üzerinde duruyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun? Sabahtan beri kustun mu? Seni yatağına yatırıp bir şeyler yedirdikten sonra markete gidip biraz daha ilaç alacağım," diye geveliyorum, mikrodalga fırının kapağını açarak.

Kaseyi elime aldığımda çok sıcaktı ve onu tezgâhın üzerine koyarken küfrediyorum, çorba neredeyse ağzından taşacaktı. Buhar havaya karışıyor ve hemen daha önce bıraktığım kraker paketini alıp çorbanın içinde çıtırdatmak için birkaç tane çıkarıyorum. Bir kaşıkla yemeğine dalıyor ve .

"Daha fazla ilaç almadan da yaşayabilirim, Blake. Bu gece evde kal ve benimle televizyon izle. Bugün sen yokken dizimizde öne geçmemeye özen gösterdim," diyor, gizlice bana rüşvet vermeye çalışarak.

Buna gülümsüyorum ve kaseyi ona taşıırken parmaklarımı korumak için gömleğimin kollarını kullanıyorum. "Eve gittiğimde bir bölüm izleyebiliriz."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Dairedeki tek yatak odasına kadar birlikte yürüdük ve önce onun girmesine izin verdim.

Annem gitmeden önce de buradaydık, ancak son birkaç yıldır Nate'in kendine ait bir odası oldu. On beş yaşında ve kendi alanına ihtiyacı var. Biraz mahremiyete. Vardiyadan önce oturma odasındaki çekyatı paylaşıyorduk. Şu anda maddi olarak iyi durumda olmasak da, ona verebileceğim en iyi seçenek bu. Şimdilik işe yarıyor.

Nate ışığı yakıyor ve kendini dağınık yatağın üzerine atıyor. Bir zamanlar yorgan küçük futbol toplarıyla kaplıydı ama onlar çoktan solmuş, mavinin arasında kahverengi lekeler bırakmıştı.

Şifonyerindeki kupalara odaklanıyorum ve ne pahasına olursa olsun onu futbolun içinde tutma kararım beni rahatlatıyor.

"Hadi, battaniyenin altına gir," diye emrediyorum, çorbayı komodinin üzerine koyarak.

Ders kitapları ve kalemleri odanın diğer tarafındaki küçük masanın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor ama bunun dışında odayı temiz ve düzenli tutuyor. Çamaşırlar çöp kutusunda ve kirli bulaşıklar lavaboda.

Battaniyeyi uzun bacaklarının üzerine çekip yastığına yaslanırken inliyor. Sıcak çorba kasesini onu bekleyen ellerine götürdüğümde midesi gurulduyor.

Nefes veriyorum, saçlarını terli alnından uzaklaştırıyorum. Çok uzun ama bu halini sevdiğini biliyorum. Koyu kahverengi gözleri, güçlü burnu ve çenesiyle ve hak edilmemiş gibi görünen dünya sevgisiyle bana sayamayacağım kadar çok yönden babamı hatırlatıyor.

Yine de, yemin ederim ki her gün bir öncekinden biraz daha fazla ona benziyor.

Tek istediğim onun iyi bir adama dönüşmesini izlemek. Oraya ulaşmasına yardım edebilirsem, her şeye değdiğini bileceğim. Bu yüzden kendimi bu şekilde zorluyorum.

Her zaman küçük kardeşim ve onun sahip olmasını arzuladığım hayat için.

2

JAMIE

CAZIBEMI NEREDEN ALDIĞIMI BILMIYORUM.

Babamın flört anlayışı mağara adamı homurtuları ve tehditkâr bakışlar şeklindeydi ve erkek kardeşim ... şey, diyelim ki elma ağaçtan uzağa düşmedi.

Bu doğuştan gelen bir yetenek olabilir ve üç Bateman erkeği arasında bu yeteneğe sahip olan tek kişi bendim. Evet, bu kulağa doğru geliyor.

"Sezonun yarısını geride bıraktığımız şu günlerde, son yarıda oyununuzu geliştirmek için nelere odaklandığınızı söyleyebilir misiniz?"

Bugün saha kenarındaki sarışın bomba muhabir küçük mikrofonunu bana doğru uzatıyor ve bir cevap bekliyor. Yüzümde orantısız bir sırıtma beliriyor ve mikrofonu bahane ederek ona yaklaşıyorum. Ağzım mikrofonun üzerinde gezinirken, parmak uçlarımla elinin arkasını okşuyorum.

"Oyunumun geliştirilmesi gerektiğini mi ima ediyorsun, Jas? Çünkü seni temin ederim ki hâlâ her zaman olduğu kadar iyi," diye takılıyorum.

Kolumu iterken yanaklarının elmaları makyajının altında parlıyor. "Demek istediğim bu değildi Jamieson, bunu sen de biliyorsun."

"Ben Jamie, bebeğim," diye hatırlatıyorum ona.

"Sen bir flörtsün, *Jamie*. Şimdi, patronum beni tekrar Edgar'la değiştirmeden önce soruma cevap ver."

Dişlerimin arasından hava emiyorum ve geri çekilmeden önce eline son bir dokunuş yapıyorum. "Senin güzel yüzünü her antrenmanda saha kenarında görememek bir suç olurdu."

"Peki, tekrar deneyelim. Sezonun yarısını geride bıraktığımız şu günlerde, son yarıda oyununu geliştirmek için nelere odaklanacağını söyleyebilir misin?"

Formamı elleyerek, boğazıma yapışan teri silmek için göğsümden yukarı doğru sıyrıyorum. Ağustos sıcaklığının son haftası tüm hızıyla devam ediyor ve iki saatlik antrenmanımız sadece birkaç dakika önce bitti.

Jas'ın gözleri karnımda geziniyor, geniş ve sıcak; sorusunu bu kez doğru yanıtlamadan önce bilmiş bir kahkaha atıyorum.

"Oyun kurucumuz için daha sık olmam gereken yerde olduğumdan emin olmak için alıcı koçumuzla ayak hareketlerim ve zamanlamam üzerinde çok çalışıyorum. Bu yıl benim için kesinlikle büyük bir odak noktası oldu."

CFL'deki en yüksek maaşlı açık alıcı benim ama sağlam bir savunmayı geçip topu elime alacak kadar hızlı değilsem bunun bir anlamı yok. Son birkaç aydır daha iyi olmak için kaç saat fazladan çalıştığımı unuttum.

"Şu ana kadar bir farklılık fark ettin mi? Bu sezon Jaxon Hayes ile kimyanız değişti mi? Görünüşe göre seni daha önce arayacağından daha sık arıyor."

Formamı bırakarak soruyu özömsüyorum ve cevabım hakkında iki kez düşünüyorum. Medya eğitimi, baş belası muhabirler söz konusu olduğunda bir nimettir, ancak bazen iyi olanlara karşı istediğim kadar dürüst olmak isterim. Söyleyecek kötü bir şeyim olmasa bile, takımın iyiliği için kendimi sansürlemek sanıldığından daha zor.

Sürekli aynı soruların sorulması hiç yardımcı olmuyor. Tabii aynı iki muhabirden daha fazlası bizimle konuşmaya gelirse. Sanki Pythonlar son iki sezondur Röportaj Yapılması Gerekenler listesinin en altına itilmiş gibi.

"Beni sık sık izliyor musun, Jas?"

Gözlerini kırptırıyor ve gözlerini bedenimden yüzüme dikeyyor. Köşelerde geriliyorlar. "Herkes öyle düşünüyor. Yeni kontratın hayranlarını biraz şaşırttı. Şu anda üzerinizde bir spot ışığı var."

"Zaten vardı. Şimdi, herkesin benim olağanüstü yeteneğimin yanı sıra bakmak için başka bir nedeni daha var."

"Sanırım Cumartesi günkü maçta göreceğiz. Edmonton'la karşılaşacağınız için heyecanlı mısınız?" diye soruyor, röportajın kontrolünü elinde tutmaya çalışarak.

"Ben . Takım hazır."

"Biz de öyle. Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür eder, Cumartesi günü için iyi şanslar dilerim."

Çenemi eğip göz kırptıyorum ve onu saha kenarında bırakıp en iyi savunma oyuncumuz Zach Mercer'ı takip eden diğer muhabirden koşarak uzaklaşıyorum.

mücadele. Takıma ilk katıldığım zamanlarda, antrenmanlardan önce, sonra veya antrenmanlar sırasında saha içi röportajlara izin vermiyorduk, ancak Koç da oyuncular gibi medya konusunda yukarıdan baskı görüyor.

Odaklanmış olmamız, kenardaki kameralara bakmamamız gerekiyor. Ancak BC Pythons'ın sahibine göre, yeterince ilgili değiliz. Potansiyel oyuncular, taraftarlar ve medya tarafından talep edilen takımlar listesinde aşağılara düştük. Yeniden yapılanan takım statümüz düşünüldüğünde, kimse bizi umursamıyor. Bunu mümkün olan en kısa sürede değiştirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız ve bu daha iyi oynamanın ötesine geçiyor.

Şahsen benim onlara ayıracak vaktim yok. Eğer oynamıyorsam, spor salonundayım ya da ailemle birlikteyim. Yakışıklı yüzümü ekranda görmeyi ne kadar sevsem de medya benim için hiçbir zaman bir öncelik olmadı.

"Bateman!" Oyun kurucum Jaxon Hayes, sahanın aşağısında medyadan kaçtığı yerden dikkatimi çekmek için küçümseyen babasının bağırışını kullanıyor. "Omzunun üstünden!"

Onunla buluşmaya gitmenin bir anlamı yok. Bunun yerine kaskımı tekrar kafama geçirip başlangıç noktama gidiyorum. Pozisyonumu aldığım da koç muhabirlerin yanında beni izliyor, bıyığının ucunu gergin bir şekilde çekiştiriyor. Bir süre sonra düdüğü çalıyor ve harekete geçiyorum.

Hayes topu mükemmel bir spiralle serbest bırakıyor ve ben de sahaya inerken onu takip ediyorum. Nefeslerimi düzene sokup eldivenli ellerimi birbirine vururken bacaklarımı altıma alıyorum. Adrenalin kanımı yakıyor, rotamın kıvrımını takip ediyor ve topu havadan kapıp ellerimin arasına alıyorum.

"Gösteriş!" Chase Hudson, benim dışımda en sevdiğim açık alıcı, bir eşek gibi yuhalamadan önce bağılıyor.

Jaxon'ın yanında duruyor ve ben nefes nefese onlara doğru koşarken suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor. Koşmak bir saat önce iyi hissettiriyordu. Şimdi ise pek değil.

"Hava atmıyordum Chase. Sadece senden çok daha iyiyim," diyorum dişlek bir sırıtışla.

Kahverengi gözlerini bana çevirirken koyu teninde ter parlıyor. "Rüyada görürsün."

"Hazır buradayken onlara aval aval bakacakları bir şey vermemiz gerektiğini düşündüm. Belki bu yakalamayla sana o saçma podcast'lerinde yer verirler," diye homurdanıyor Jaxon.

Oyun kurucumuz topu ellerimden kaptı ve sıkıca kavradı. Benden santim daha uzun, 1.80 boyunda, elini kumral saçlarında gezdiriyor.

Sarı saçları ve çenesini gazetecilerin oyalandığı kenarlara doğru itiyor.

"Röportaj yapmak tam bir zaman kaybı. Sana sordu ki?"

Koç, medyanın sahaya girmesine izin verilecek saatler konusunda pazarlık yaptı ancak sadece bu kadar serbestlik tanındı. Şimdi ne zaman isterlerse çiftler halinde geliyorlar ve biz de onları ağırlamak zorunda kalıyoruz. Bu durum takımı yoruyor.

Panosuna ters ters bakıp kendisine doğru gelen muhabirin aksi yönüne doğru yürürken Koç'a bir bakış atıyorum. Birkaç dakika içinde gergin bir soyunma odası olacak ve bu benim en sevdiğim ortam değil.

"Aslında senin hakkında konuşmak istiyordum," diyorum ellerimi kalçalarımaya dayayarak. "Kimyamız ve sözleşmemin yarattığı şok."

Hayes kaşlarını çatıyor. "Geçen sezon senden nefret ediyordum gibi gösteriyorlar."

Chase bir kahkaha atıyor. "Gerçekte, sen sadece huysuz bir orospu çocuğusun ve bu tavrını sahaya da taşıydın."

Jaxon topu sahaya fırlatıyor ve röportajı bittikten sonra Koç'un yanında duran bir koşucunun kollarına bırakıyor.

"Siktir git."

Kaskımı çıkarıyorum ve saçlarımı silkeliyorum, ter damlacıkları uçuşuyor. Jaxon beni kenara itiyor ve bizi sahadan stadyumun girişine doğru götürüyor.

"Hey, şimdi daha iyisin. Önemli olan da bu," diye teklif ediyorum.

Chase biz geçerken alıcı koçuna bir öpücük gönderiyor. "Hâlâ pisliğin tekisin Jax ama en azından maç günü için deliği kapatıyorsun."

"Pythons'ın oyun kurucusunun saha kenarında deliğini düşürmesi gibisi yok." Chase'in yanına yaslanarak yüksek sesli bir kahkaha attım. "Belki de bu yüzden medya tarafından cezalandırıldık. Sizin pisliğinizi biz temizliyoruz."

Jaxon bize küfrediyor ve koşarak uzaklaşıyor. Biz de peşinden koşuyoruz, ikimiz de ayakta duramayacak kadar gülüyoruz. Yüksek ve korkutucu bir ses kahkahalarımızı yarıda kesiyor.

"Bateman! Buraya gel, olur mu?"

Chase keskin bir nefes alarak omzunun üzerinden baktı. "Ne sen, J?"

"Güzel muhabirle flört etmek dışında mı? Hiçbir şey."

"Tabii ki yaptın," diye homurdanıyor Jaxon. "Koç'un kafasının arkasında gözleri olduğunu biliyorsun."

Vücudumu değiştirerek bize doğru gelen takımdaki oyunculara bakıyorum. "Zararsızdı! Bildiğim kadarıyla flört etmemekle ilgili bir kural yok."

"Dayak yemeye hazır mısın, Bateman?" Zach adımlarının ortasında soruyor, uzun sarı saçlarını başının arkasında topuz yapmış.

"Her zaman biraz şaplak atmayı sevmişimdir."

Bir kahkaha attı ve kıcıma bir şaplak atarak yanımdan geçti. "Graham Warren'ın bunu bildiğinden emin ol."

"Bekle, konuşuyorsun-"

"Sahibi hakkında mı? Evet. Birkaç dakika önce Koç'a katıldı." "Kahretsin," diye küfrettikten sonra dönüp sahaya geri döndüm.

Koç'un antrenmandan sonra kalması bir şey ifade ediyor. Gerektiğinden fazla kalacak biri değil ve onu son üç yılda tanıdıktan sonra, pazarlık konusu olmayan bir şey olmasaydı takım sahibine tam olarak bunu söyleyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Zaman dolduğunda ayrılmak için Koç kadar çaresiz bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Evde bir karısı falan var mı diye hep merak etmişimdir ama parmağında hiç yüzük olmadı.

BC Pythons futbol takımının sahibi Graham Warren, kırk beş yaşında, ne yapacağını bilemeyeceğim kadar çok parası olan beyaz bir adamın hayal edebileceği gibi görünüyor. Değişiklik olsun diye benden daha kısa boylu, gümüş rengi saçları kısa kesilmiş ve botoks sayesinde kaş çatma çizgileri kalıcı hale gelmemiş.

Lacivert takım elbisesi ve parlak siyah ayakkabılarıyla bir futbol sahasında dimdik durmuş, beklentiyle bana bakıyor. Sanki bana sormayı planladığı şeyi kabul etmem için çoktan hazırlanmış gibi.

Boğazımı temizliyorum, bir elimle formamın önünü düzeltiyorum. "Ne oldu?"

Koç bıyıklarını çekiştiriyor, beni kontrol ediyor. Otuzlu yaşlarının ortasındaki birine göre benim kadar genç görünüyor. Ve gündelik kıyafetleri onu Graham'ın yanında öne çıkarıyor. Biraz daha insani görünüyor.

"Bugün orada iyi görünüyordun," dedi bana.

Şüphe içimde dalgalanıyor. "Öyle mi? Salınımlarım biraz gecikti." "Biraz. Ama endişelenmiyorum."

"Teşekkürler. Bugün antrenmanı mı izliyordun?" Graham'a burada olmasının nedenini araştırarak ama bunu belli etmemeye çalışarak soruyorum.

"Hayır. Birkaç dakika önce aşağı indim ve gitmeden önce seni yakalamak istedim."

"Tam zamanında geldin o zaman."

Koç elindeki panoyu kalçasına vuruyor ve Graham'a dönüyor. "Bu konuyu konuşmak için ofisinize çıkmak ister misiniz?"

Graham bana odaklanarak, "En iyisi bu olabilir," diye onaylıyor.

Cüssemle bile, bana doğru bakışı kendimi yeniden çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

Sahadan stadyuma kadar tüm yol boyunca iki adamın arkasında takıldım. Koç asansörde sohbet etmeye çalışıyor ama ne ben ne de Graham sohbet etmeye istekli değiliz.

Geniş ofise girdiğimizde, kasılma arzularına rağmen uzuvlarımı gevşek tutmaya çalışıyorum. "Pekâlâ. Dinleyelim bakalım."

Graham Warren takım elbise ceketinin düğmelerini açıp masasının arkasına oturuyor ve devasa gövdesiyle sandalyeyi yutuyor. Hakkında bildiklerime göre hiç futbol oynamamış ve birkaç yıl önce vefat ettiğinde babasının Pythons mirasını devralmış ama göz korkutucu boyu ve iri omuzlarıyla D'de işe yarayabilirdi.

"Bunu kısa tutacağım Jamieson. Hiç evlenmeyi düşündünüz mü?"

3

JAMIE

"YİNE Mİ GELDİN?" ONU YANLIŞ DUYDUĞUMDAN EMİN BİR ŞEKİLDE SORUYORUM.

Graham gözünü bile kırpmadan "Hiç evlenmeyi düşündün mü?" diye tekrarlıyor.

Koç kapalı kapıya yaslanıp burnunu iki parmağının arasına sıkıştırarak nefes alıyor. İçimde huzursuz edici bir şeyler çalkalanıyor.

"Evet, sanırım. Bundan on yıl sonra falan. Bu tür bir kararı düşünmeden önce bir kız arkadaşım olması gerekir," diyorum temkinli bir şekilde.

Graham dirseklerini parlak ahşap masaya dayıyor ve parmaklarını kenetliyor. "İş için evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Çalışma vizesi gibi mi?"

Uluslararası oyuncuların çalışma vizesi için evlenmeleri tamamen duyulmamış bir şey değil. Ama ben Kanadalıyım ve bir erkekle evlenmemi istemedikleri sürece, burada doğru yolda olduğumu sanmıyorum. Yine de bir erkekle evlenmeye mutlaka hayır demezdim-

"Hayır. Vize değil. Takımın kendisi için," diyerek düşünce akışımı yarıda kesti.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kafam karıştı."

Koç yanıma gelip sırtımı sıvazlıyor ve karmaşa denizinde bir parça istikrar sağlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Bateman," diye mırıldanıyor.

"O haklı. Yapamazsın. Ama eğer yapsaydın tüm Pythons ekibi sana borçlu olurdu" diye ekliyor Graham.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve masasının karşısındaki pelüş sandalyelerden birine dizlerimi iki yana açarak oturuyorum. "Geri çekil. Hâlâ benden tam olarak ne istediğini bile söylemedin."

Graham, "İç saha maçlarımızdaki boş tribünlerin ve medyanın ilgisizliğinin farkında olduğunuzdan eminim," diyor.

"Bence tüm ülke bunun farkında."

Bu cevap üzerine çenesi gerilir. "Evet, öyle görünüyor. İşte bu yüzden bu fikri gündeme getirecek kadar eğleniyorum."

Devam etmesini bekliyorum, ağzımı açarsam ağzımdan ne çıkacağından emin değilim. Koç da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

"Organizasyonun birkaç üyesi tarafından dikkatime sunulan bir fikir var. Ve hepimiz bu fikri herkes için bir şeyleri değiştirebilecek bir şeye dönüştürmemize yardımcı olabilecek en iyi oyuncunun sen olduğuna karar verdik."

"Bir hayranınla evlenmeni istiyorlar Jamieson," diyerek kestirip atıyor Koç.

Cırcır böcekleri.

Sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Ve bunun bizim için işleri düzeltmesi mi gerekiyor? Benimle kimsenin tanımadığı biri arasında bir evlilik mi? Alınmak istemem ama gerçekten birilerinin buna kanmasını mı bekliyoruz?"

"Sosyal medyada çok zaman geçiriyor musun Jamieson? Dürüst olmak gerekirse, geçirmiyorum. Ama bu organizasyonda bu konuda hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını bilen koca bir ekip var. Bana her şeyi anlattılar ve ben de onlara inanıyorum. Bu, burada bir değişim başlatmanın en kolay ve en hızlı yolu ve sizden sadece buna bir şans vermenizi istiyorum. Eğer yapamazsan, yapacak başka birini bulurum ve bu konuyu açtığımı bile unuturuz," diyor Graham, sesi kısıtlı bir şekilde.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Nasıl olacak ki bu? Sokaktan bir kız bulup benim için kiliseye bırakmayı mı planlıyorsun?"

Koç sert bir kahkaha atarken Graham yüz hatları tiksintiyle buruşarak geriye doğru savrulur.

İlk konuşan, tiksinişmiş bir şekilde ikincisidir. "Hayır. Tabii ki hayır. Kimin seçileceğini sana bırakmayı planlıyorduk. Tek yapmanız gereken o kişiyi önce benimle görüşmeye getirmek."

"Ne yani, veterinerlik mi yapacaksın?" Koç'a dönüp bakarken perişan bir halde gülüyorum. "Bunun da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

İfadesini tutuyor. "Bu bana bağlı değil."

"Yeterince uygun birini bulana kadar tek tek arayabileceğim futbol taraftarlarıyla dolu bir iletişim listem yok. Olsa bile bunu nasıl açıklayacağım? Yani, hadi ama! Durup dururken biriyle evlenmem mi gerekiyor? Hayranlarım bunu yemez."

Telefonumda ailem ve yakın arkadaşlarım dışında kayıtlı tek bir kişi bile yok. Biriyle yattığımda numarasını saklamıyorum. Çoğu zaman, yatağa götürdüğüm kişinin kim olduğumu bilmemesini bile sağlayabiliyorum. Böylesi her zaman daha kolay olmuştur. Bunun için arayabileceğim kimse yok.

"Bence onları ikna edebilirsin. Bütün mesele de zaten. Evlilik, niyetin ardındaki gerçeğin ortaya çıkmasını önlemek için onaylanacaktır, ancak kapalı kapılar ardında ne yapmaya karar vereceğiniz size ve evlenmeye karar verdiğiniz kadına bağlıdır. Elbette bir kurallar listemiz var ama bunlar daha çok güvenlik amaçlı. Sadece iki, belki de üç aylığına olacak ve sonra boşanma konusunda yardımcı olacağız. Bu anlaşmadan önce ve sonra kolay bir geçiş sağlamak için tüm hukuk ekibimiz emrinizde olacak," diye açıklıyor Graham.

Başım dönerken sormayı başarıyorum: "Yani boşanmadan sonra takımın şu anki duruma düşmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. İstemiyorum. Yeterince büyük manşetlerle bizi yeniden gündeme getirmeye yardımcı olacaksınız. Tribünler dolacak, sosyal medyada ilgi göreceğiz ve forma satışlarımız artacak. Vancouver'da senin adını ve numaranı taşıyan bir avuç taraftar görmeden dolaşamayacaksın Jamieson. Sana şu anda bunun sözünü verebilirim. Bu işe yarayacak ve bunun için sana teşekkür etmeliyiz."

"Bu çılgınlık," diyorum nefes verirken.

"Kendimizi içinde bulmamızı beklediğim bir durum değil ve sizi bunaltmamak için hem hukuk hem de halkla ilişkilerin bu konuşmayı tek başıma yapmama izin vermesi konusunda ısrar etmek zorunda kaldım. Korkarım bu, maliyetleri düşürmek ve gelir elde etmek için başka yollar bulmak zorunda kalmadan önceki son umudumuz olabilir."

Sikeyim.

"O kadar kötü mü?"

Kendinden emin duruşunu koruyor ama yemin ederim yüzünde bir endişe çizgisi görebiliyorum. "Yatırımcılarım ve hesap vermem gereken bir yönetim kurulu var."

"Tekrar söylüyorum, alınmayın ama bunu neden kabul edeyim? Hayır dediğim için beni cezalandıramazsınız."

Graham bir kaşını kaldırdı, soruya neredeyse şaşırmış gibi görünüyordu. Sanki takas yapmayı bilmemi beklemiyor gibiydi. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Masada ne olduğundan emin değilim."

"Kontratınız çoktan halledildi."

Yutkunuyorum, kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyorum. Hiçbir zaman parayla aram iyi olmadı. Beni yönlendirmiyor, hatta yüzeysel bir mutluluk bile vermiyor. Benim için en önemli şey ailem. Yaptığım her şey onları gururlandırmak içindi. Babam Vancouver Warriors'ın efsanevi hokey yıldızı olunca, benden beklenenler yerine futbolu seçmem hep aklımın bir köşesinde kaldı.

"Sınırlı sayıda üretilecek bir formaya ne dersiniz? Pythons ve Warriors arasında bir işbirliği," diye ağızımdan kaçırdım.

Şu anda Graham'ın gözlerinde dolar işaretleri yanıp sönüyor olabilir. "Ne için?"

"Önünde hem Pythons hem de Warriors yazan bir Bateman hokey forması. Numarası yok. Eski bir baskı diyelim, bilmiyorum. Ama, evet, sanırım şartım bu. Ben bunu senin için yapacağım, sen de formayı benim için gerçekleştireceksin."

"Bir anlaşmanız var," diye ilan ediyor.

"Bu kadar kolay mı?"

Koç kıkırdar. "Yeterince şey istemedin Jamie." "Bundan fazlasına ihtiyacım yok," diyorum bir omzumu iterek.

Graham'ı hiç gülümserken gördüğümünden emin değilim ama dudaklarının hafifçe seğirmesi yeterince yakın.

"Ne olursa olsun bu anlaşmadan daha fazlasını elde edeceksiniz. Formanın gerçekleşmesini sağlayacağım ve buna ek olarak, takıma yardım eden kişi sen olacaksın. Adın her yerde olacak."

"Birini bulmak için ne kadar zamanım var?" Kuşkunun göğsümde kıpırdadığını hissederek soruyorum.

Takım için bunu başarabileceğimden şüphe duymuyorum. Bana yardım edecek birini bulabilirsem yapabileceğimi biliyorum. Eğer bu sahte düğüne sevdiğim ya da birlikte olmaktan keyif aldığım biriyle giremezsem, bu çok çekilmez bir birkaç ay olacak.

Bir de ailem var. Kahretsin, kardeşim önümüzdeki ay onlarca yıldır sevdiği kadınla evleniyor ve ben burada, potansiyel bir yabancıyla kendi evliliğimi ilan etmeyi düşünüyorum.

BC Pythons'ın sahibi bakışlarının tüm ağırlığını üzerime bindiriyor ama ben boyun eğmiyorum. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Üç hafta. Birini bulacağım ve onunla tanışabilirsin, ama önce en azından onun hakkında birkaç şey bilmem gerekiyor. Tamamen yabancı biriyle evlenmeyeceğim ve bunu kardeşimin düğününden önce yapmayacağımdan eminim."

"Bunu kabul ediyorum."

"Bu evlilikteki yükümlülüklerinin neler olduğunu konuşmamız gerek Graham. Çekingen davranma," diye homurdanıyor Koç.

Bu konuyu kendim açmayı akıl edemediğim için endişelenmem gerekse de onun desteği beni rahatlatıyor.

Graham önce ona sonra da bana bakıp çenesini eğiyor. "Bu bir halkla ilişkiler çalışması olacak Jamieson. Halka açık etkinliklere katılman, sosyal medyada paylaşımlarda bulunman ve medyaya vereceğin röportajlarda yeni eşinden bahsetmen konusunda tamamen istekli olmanı istiyoruz. Amaç ses getirmek. Ligin en iyi oyuncularından biri ile sıradan bir kadın arasındaki beklenmedik romantizmin hikayesiyle yeni ve eski gözleri takıma ve oyuncularına çekmek. Eğer her şey plana uygun giderse, halk yarattığımız hikayeye aşık olacak."

Bacaklarımın üzerine eğilip dirseklerimi dizlerime gömüyorum. "Peki sponsorluk anlaşmalarım bundan olumsuz etkilenmeyecek mi?"

"Bunun sağlayacağız," diye yemin ediyor.

"Kahretsin, çocuklar." Bir kahkaha attım. "Ve sanırım ikinizin de eş aramaya nereden başlayacağınıza dair bir fikriniz yoktur?"

Koç bir kahkaha atıyor. "Cumartesi günü bir spor barında ya da maç dışında birkaç gece geçirmek istemiyorsanız hayır."

"Üniversiteden beri bir spor barına gitmedim."

"Bir yolunu bulursun Jamieson," diyor Graham.

Parmak eklemlerimi masasının kenarına vuruyorum. "Bu noktada bana Jamie de diyebilirsin. Benden yapmamı istediğin her şeyi düşününce, bunun bizi arkadaş yaptığını varsayıyorum."

Normal şartlar altında, tüm kariyerimi kontrol eden adamla bu kadar lakayt bir şekilde konuşmayı düşünmezdim ama dediğim gibi, bu bizi arkadaş yapmalı. Onun ve bu kulüp için büyük bir risk alıyorum ve sanırım bu bana biraz puan kazandırıyor.

Sözleşmemin ne kadar ağır olduğunun tamamen farkında olmamın bir faydası yok. Bu organizasyona tonlarca paraya mal oldum ve adil olmasa da onlara bunu borçlu olduğumu hissediyorum. Hayatımın sadece üç ayı. Gencim ve daha çok zamanım var. Daha kötüsü de olabilirdi.

Benim için birini seçiyor olabilirler. Nefret edebileceğim ve birlikte aylar geçirmekten korkacağım birini. En azından bu seçimin kontrolü bende. Ve bana onları geri çevirme ve işi başka bir oyuncuya bırakma şansı verdiler, doğaçlama talebimden bahsetmiyorum bile.

"Neden Jaxon'dan ya da diğer çocuklardan bunu yapmalarını istemediniz?"

Graham, "Senin olmanla ilgileniyoruz," diye yanıtlıyor.

"Tamam ama neden? Jaxon daha popüler."

Koç meraklı bakışlarımı karşılamakta isteksiz davranıyor ve benim kafam daha da karışıyor.

Graham bana bakmakta o kadar isteksiz değil, ama sanırım bu onun göz korkutucu bir mofo olmasından kaynaklanıyor. Birine bir şey söylerken gerildiğinden şüpheliyim.

"Jaxon takımında daha popüler ama ülkede değil. Sen Tyler Bateman'ın oğlu ve hem Maddox hem de Noah Hutton'ın kuzenisin. Bu yeni ilişkinin haberi duyulduğunda koşup gelecek bağlantıların ve hayranların var."

Burnumu çektim. Ailemden bir şey almak için ilk kez kullanılmıyorum. NHL'deki en başarılı hokey oyuncularından biri olan bir babayla ve ardından Maddox Hutton gibi profesyonel hokey liginde daha da yükselen bir kuzenle birlikte büyüdüğünüzde, bazen insanların sizi sadece başka biriyle tanışmak için tanımak istediğini kabul etmeyi öğreniyorsunuz.

Ailem küçük yaştan itibaren futbolu seçeceğimi biliyordu, ama diğer herkes Sanırım onlar da benim için atılan hokey adımlarını takip etmemi diliyorlardı. Belki de Graham bu yüzden teklifimi bu kadar kolay kabul etti. Onun seviyesindeki tüm erkekler tek bir şeye odaklanır. Paraya. Ona bunun için iki kez söz verdim.

Ağabeyim Oliver iki sporu da seçmedi. Bunun yerine itfaiyeci olarak yaşamayı tercih etti ve bundan hiç pişman olmadı. Bir kez bile. Bu yönden birbirimize benziyoruz. Ailemdeki başka biri ne yaparsa yapsın, benim futboldan başka bir şey seçmem mümkün değil.

Maddox'un küçük kardeşi Noah Hutton da hokeyi seçmedi. Müziği seçti ve şu anda dünyanın en başarılı sanatçılarından biri, şu anda içinde bulunduğum stadyum da dahil olmak üzere sağda solda stadyumları satıyor.

Noah kadar soğuk ve acımasız bir adamla bağ kurmak mümkün olsaydı, ortak noktalarımızla en iyi seçimim o olurdu.

Yumuşak bir kahkaha atarak Graham'a göz kırpıyorum. "Beni soyadım için kullanıyorsun. Ne kadar da sosyal bir tırmanışçısın."

"Bunun kadar iyi başka bir seçeneğim olsaydı ..."

Patronuma başımı sallıyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Hayır. Anladım. Ve yapacağım."

"Teşekkür ederim. Tüm organizasyon için çok şey yapıyorsun Jamie," diyor Graham, sandalyesinde hafifçe gevşeyerek.

"Anladın sen onu. Ben bir takım oyuncusuyum."

"İkinizden de güncellemeler bekliyorum," diye bağırıyor Koç, zahmetsizce baba rolüne bürünerek. "Ve bu, oyunun kendisinin önüne geçmemeli. Jamieson her şeyden önce benim oyuncum."

Graham ayağa kalkar ve masasının kenarını tutarak Koç'u görüş alanında tutar. "Elbette. Oyun olmadan biz bir hiçiz."

"Bunu hallettiğimize sevindim o zaman."

"Sanırım artık bir eş aramaya başlayacağım, ha?" Hesaplaşmalarını keserek soruyorum.

Koç oflayıp pufluyor ve ofis kapısına yöneliyor. Önce Graham'ın beni kovmasını bekleyerek oyalanıyorum. Her ne kadar buradan çıkıp bu kirli kıyafetlerden kurtulmak istesem de, Graham Warren gibi adamların yanında büyüdüm ve işimizin bittiğini onaylamadan ayrılmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Evet. Ve beni haberdar edin. Bunu hızlı ve halledeceğinize inanıyorum." Bu neredeyse bir tehdit.

". "

Graham, Koç'un kaşlarını çatarak beklediği kapıya doğru bir el kaldırıyor. "O halde şimdilik işimiz bitti."

Hevesle ayrılıyorum ve Koç'u ofisten çıkarken takip ediyorum. Asansöre adım atana kadar konuşmadı.

"Ona hayır demeliydin."

Asansörün kenarına yaslanarak başımı ona doğru eğiyorum. "İkimiz de bunun gerçekten bir seçenek olmadığını biliyoruz. Hayır deseydim, yine de bana bunu yaptırmanın bir yolunu bulabilirdi. Ayrıca, yine de bundan bir çıkarım oldu."

Maddox yıllar önce, eski hokey takımı Vancouver Warriors tarafından düzenlenen bir hamleyle bu duruma düşmüştü. Ancak bir eş yerine, bir skandalı gizlemek için çocukluk aşkıyla sahte bir flört anlaşması yapmak zorunda kalmıştı. Hayır diyebilme yanılması hakkında her şeyi biliyorum, oysa gerçekte hayır dediğiniz anda *evet dediğiniz* söylenir.

En azından göt herifin yasal olarak evlenmek yerine onunla sahte bir şekilde çıkmasına izin verildi. Şu anki eşiyle evlenmeyi gizlice sevse bile

çok daha erken.

"Ne yapmayı planlıyorsun? Sokağa çıkıp 'Eş arıyorum, talip var mı' yazılı bir tabela mı tutacaksın?" Koç homurdanıyor.

Gülüyorum, kapıların açılıp soyunma odasına giden koridorun ortaya izliyorum.

"Hayır, Koç. İkimiz de biliyoruz ki ben daha çok bir hazine sandığının kıyıya vurmasını bekleyen bir adamım."

4

BLAKELY

YÜRÜYÜŞLER HER ZAMAN KAFAMI BOŞALTMAMA YARDIMCI OLMUŞTUR. BEN BİR OLMAYABİLİRİM

Normalde egzersiz yaparım, ama loş bir mahallede sessiz bir yürüyüş yapmak beni rahatlatıyor. Akşamın sakinliği, büyümüş çimlerdeki çekirgelerin cıvıltısı ve uzaktaki arabaların uğultusu. Sadece olmak için ayırdığım zaman.

Başarısız bir anne figürü ve şimdiye kadar olmayı umduğum kişi yerine yeniden kendim gibi hissetmek için. İşimi kaybedeli sadece bir gün oldu ve şimdiden saçımı başımı yolmak istiyorum. Eğer yakında başka bir iş bulamazsam. . .

Eski spor ayakkabımın burnuyla bir kayaya tekme atıyorum ve sanki son birkaç yıldır çok boğucu gelen havada parmaklarımı gezdirebilecekmişim gibi iki yanıma uzatıyorum.

Bu sokağa daha önce hiç gelmemiştim. Burası yeni bir mahalle ve kaldırımında yürüdükçe buraya ait olmadığım daha da netleşiyor.

Bir dakika önce karşıdan karşıya geçtiğimden beri evlerin büyüklüğü üç katına çıktı ve bununla birlikte garaj önlerindeki parlak arabaların fiyatı da arttı. Üstü açık arabalar, renkli SUV'ler ve televizyonda logoları olan lüks ithal arabalar.

Bir ev tasarım dergisinin sayfalarından koparılmış gibi görünen bir eve ulaştığımda mükemmel pürüzsüzlükteki kaldırımında tökezliyorum.

İki kat yüksekliğinde, üstü kapalı bir sundurması, siyah ahşap aksanları, beyaz tuğla kaplamaları ve geniş pencereleriyle muhteşem. Bir ev dergisinden kesip hayal panoma yapıştırdığım bir ev gibi.

Çevre düzenlemesi mükemmel, tamamen koyu yeşil çimler ve mahremiyet için uzun çitler. Verandaya giden kaldırımın kenarlarını kaplayan küçük kayalar, kesilmiş çalılar çevrelemek için ayrılmadan önce. Biraz çiçekle de güzel görünebilirdi ama sonbahar yaklaşırken çiçek eklemenin bir anlamı olmazdı.

Önemli değil, Blakely.

Saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum ve bir sürüngen gibi bakmak için tam evin durduğumu fark ediyorum. Ama bu fark ediş, olması gerektiği gibi yoluma devam etmemi sağlamıyor.

Bir şey beni bu özel yere yaklaştırıyor. Sanki görünmez bir el arkamdan itiyormuş gibi, çitleri aşarak bir adım öne atılıyorum. Ayakkabım kaldırıma sürtünüyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Sen tam bir aptalsın," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Kaldırımda yeterince ilerlediğimde muhteşem altın kulplu siyah ön kapının açık olduğunu fark ettiğimde boğazım daralıyor. Uzun araba yolunda araç olmaması garip bir durum. Üç arabalık garaja park etmiş olabilirler, ama ya ev sahibi evde değilse ve biri zorla girmişse?

Telefonumun durduğu cebimi yokluyorum ve yavaşça kaldırıma çıkmaya devam ediyorum. Elbette, güneş henüz tam olarak batmamışken birinin bir evi soyması gerçekten aptalca olurdu, ama bir şey için yeterince çaresiz olduğunuzda, günün saatinin önemli olmadığını herkesten daha iyi biliyorum. Ne olursa olsun başarısın.

Yavaş adımlarla verandaya çıkıyorum, açık kapıdan sadece bir kol boyu uzaktayım. Parmak eklemlerimi kapıya vurup bekledikten sonra bile içerisi sessiz.

"Alo? Evde kimse var mı?" Ben aradım.

Bu çok aptalca. Ve pervasızca. Eve gittiğim anda Nate bu konuda beni çok kızdıracak ama lanet olası vicdanım şimdi geri dönmeme izin vermiyor. Bir şeylerin yanlış gitme ihtimali beni kaçmaktan alıkoymaya yetiyor.

Nefesimi tutarak kapıyı itip açtım ve içeri girdim. "Alo?" Hâlâ bir şey yok.

Evin içini görünce keskin bir nefes alıyorum. Girişe doğru ilerlerken kapı hala arkamda açık ve taç pervazlara, dışarıdan içeri taşınmış siyah aksanlara ve mükemmel bir şekilde koordine edilmiş mobilyalara aval aval bakıyorum.

Girişin hemen solunda U şeklinde bir koltuk, gerçek tuğladan bir şömine ve binlerce dolara mal olmuş olması gereken devasa bir düz ekranın bulunduğu gömme bir oturma odası yer alıyor. Salon, bilinen tüm üst düzey cihazların ve altı bar taburesi bulunan bir adanın yer aldığı lüks bir mutfığa açılıyor.

Oturma odasının her tarafına kıyafetler saçılmış. Beyaz bir koltuğun arkasında üzerinde patlıcan olan bir çift boxer şort görüyorum. Ve gerçekten televizyona bağlı üç oyun konsolu var mı? Kimin o kadarına ihtiyacı var ki?

Dikkatim dağılınca aceleyle konsolların olduğu sıraya gidiyorum. Nathan'a sadece bir tane bile verebilmek arzusu beni yutarken kaşlarım çatılıyor. Üst üste dördüncü Noel'de bir tane istemekten vazgeçti, bir türlü başaramadım.

Biri gelmediğinde ondan hiçbir zaman kabalık gelmedi çünkü Nate böyle biri değil. O her şeyden önce tatlı ve anlayışlıdır. Ama bu, ona bir tane verebilmeyi dilemediğim ve dilemediğim anlamına gelmiyordu.

Sıranın önünde çömelerek başka birine ait bir iz var mı diye odaya bakıyorum. Kıyafetler bir soygunun, hatta bir cinayetin işareti değilse, burada bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu evin sahibinin kapıyı sonuna kadar kapatmayı unutmuş olması daha muhtemel görünüyor.

İlk oyun konsolu televizyonun arkasına takılı ve daha önce hiç bağlamamış olsam da, kabloları çekiştirmenin ve onunla buradan kaçmanın o kadar da zor olmayacağını biliyorum.

Parmaklarımla üst kısmını okşayarak tereddüt ediyorum, kafamda iyi ve kötü arasında bir savaş yaşıyorum. Bunlara sahip olan her kimse, bunun yerine başka bir tane alabilecek kadar iyi durumda olduğu açık, ama bunu yapmak zorunda olmamalılar.

Çalacak tipte biri değilim ama çaresizim. Nathan'a verecek tek bir şey için çaresizim. Elbette kendi de bir tane alabilirdi ama tek istediğim ona bir şeyler sağlamaktı ve bunu getirdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek? Özellikle de grip olduğu o haftadan sonra?

Uzanıp televizyonun bağlantı kablosunu çektim, kararımı . Suçluluk duygusunu siktir et. "Zengini ye" denmesinin bir sebebi var.

"Bu konuda yardım ister misin? Ya da ilgileniyorsanız, hazır eliniz değmişken çalabileceğiniz bir yığın oyunum var."

Derinden gelen sesle sırıyorum ve kıcımın üzerine düşerken nefes nefese kalıyorum. Zemin o kadar sert ki, çarpmanın etkisiyle kemiklerim zangırdıyor.

adamin yönü ve gerginlik.

"Kimsin sen?" Ayağa kalkmadan önce geriye doğru sürünerek saldırıyorum.

Kahretsin. Bu, çalmaya çalıştığım için benim karmam.

Bu adam böyle bir yerin sahibi olmasını beklediğim kişi değil. Başarılı olabilecek birine benzemediği için değil, evine gizlice girip ondan bir şeyler çalmaya çalıştığım için derimi yüzmek istemiyor gibi görüldüğü için.

Dolgun dudaklarındaki sırtış ve çelik mavisi gözlerindeki mizah beni şaşkına çeviriyor. Bu hiç de komik bir durum değil ve ben de bu konuda kendimi pek rahat hissetmiyorum. Az önce bir yabancından bir şey çalarken yakalandım. Henüz buradan kaçmamış olmam şaşırtıcı.

Şu anda yarı çıplak olduğunu fark ettiğimde kesinlikle yapmalıyım. Üzerinde sadece bir çift alçak gri eşofman altı ve arkası dönük bir beyzbol şapkası var, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor. Kolları derken gerçekten ağaç gövdelerini kastediyorum. Tanrı aşkına, benim kalçalarım kadar kalın olabilirler ve ben her zaman daha kilolu olmuşumdur.

Belli ki bir çeşit spor tutkunu. Önce kollar, şimdi de esneyen karın kasları ve eşofmanının beline kadar uzanan derin V kesimli bir karın.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikeyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Her ne kadar burada karın kası olmasa da, çenesinin keskin hatları ya da benimkinden iyi korunmuş olabilecek kaşlarına doğru uzanan güçlü burnu dikkatimi dağıtmıyor.

Bu kadar yapılı olamayacak kadar yakışıklı. Hem omuzlarının üstü hem de altı seksi olan herhangi bir erkeğin ya inanılmaz derecede küçük bir aleti vardır ya da beni şimdiden ayağa kaldıran, bir şapka düşürmeye hazır bir kibir vardır.

Düşüncelerimi duymuş gibi uzanıp kafasına daha da bastırıyor ve şapkanın altındaki kıvrık sarı saçların yayılmasına neden oluyor.

"Ben burada yaşıyorum. Sen kimsin?"

Sikeyim. Sesi bile ateşli. Alçak ve boğuk, hafif bir yumuşaklıkla birkaç dişiye yatağına götürdüğünden şüphem yok.

"Ben hiç kimseyim."

Başını hafifçe eğiyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Bakışlarımla tekrar karşılaştığında, ağzı yarım bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Sen bir hiç değilsin."

"Senin için öyleyim," .

"Şu anda, evet. Ama beni soyan kadının yüzüne bir isim koymayı tercih ederim."

"Çok kötü."

Gülüşi de sesi gibi boğuk. "Güzel bir yüz olduğunu söylesem bana puan kazandırır mı?"

"Aslında bu size puan kaybettirir." "Kahretsin. Sert oynuyorsun."

"Hiçbir fikrin yok," diyorum öfkeyle.

Duvarı itiyor ve bana doğru üç adım atıyor, aramızda iki kat mesafe bırakmaya dikkat ediyor. "Ben de bir tane almak istiyorum."

"Neyi alayım?"

"Bir fikir. Ve bir isim. Herhangi bir şey, gerçekten."

"Sence de biraz çaresiz değil misin? *Sadece* senden çalmaya çalıştığımı çoktan unuttun mu?"

Kahkahası daha da yükselirken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Daha önce kimsenin bana çaresiz dediğini söyleyemem, ama istediğimi elde etmem için gereken buysa, öyle olsun."

Ona göz kırpıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ve istediğin şey benim adım mı?"

"Evet, Haydut. Adını istiyorum."

"Bana öyle deme. Henüz evcil hayvan ismi statüsünde değiliz."

"Henüz mi?" diye soruyor, iki adım daha yaklaşırken sırtışı geri dönüyor.

Gözlerimi kısıyorum ve ön kapıya bakıyorum, her ihtimale karşı bir kaçış yolu arıyorum. Ona geri döndüğümde, sırtışı kaşlarını çatmaya dönüşmüştü.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye açıklıyor ve sanırım ses tonunda gerçek bir üzüntü duyuyorum.

"Bunu bilmemi ya da inanmamı bekleyemezsin. Seni tanımıyorum."

"Eğer kullandığımız temel buysa beni incitebilirsin de."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bir set çekiyorum. "Sen de bir erkeksin. Ve benden çok daha büyüksün."

"Haklı bir nokta var. Ama sana zarar vermek gibi bir planım yok. Burada güvendesiniz."

Yanağımın içini ısırarak "Güvenli," diye yankıladım. "Tam olarak neyden?"

"Yapacağımı düşündüğün şey her neyse, o yüzden seni Eğer sana doğru bir adım daha atarsam, yüzümün her yerinde çizik izleri olacak."

"Bunu yapmadan önce sana en az iki adım attıracaktım ama madem bir adımda ısrar ediyorsun." Omuz silktim.

Bu bana biraz fazla flört gibi geliyor. Her kelime hiç düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Bir yabancıнын yanında bu tür bir rahatlık normal değil ve bu hemen gitmem gerektiğinin bir işareti. Yakında eve dönmezsem Nate'in nereye gittiğimi merak edeceğinden bahsetmiyorum bile ve yapmam gereken son şey neredeyse onun için bir şey çaldığımı itiraf etmek.

"Ben Jamie. Arkadaşlarımanın J'si," diye açıklıyor ev sahibi, bana elini uzatarak. "İstersen tokalaşıyormuş gibi yapabiliriz."

Sadece eline bakıyorum, ne kadar büyük olduğunu görünce şaşıyorum. Oturma odasının ışıkları açık olmasa bile avucundaki kalın nasırları seçebiliyorum, bu da ellerini iş için kullanmak zorunda olduğunu gösteriyor.

"Memnun oldum Jamie, ama hâlâ sana adımı vermiyorum. Şimdi, eğer beni polise ihbar etmeyi düşünmüyorsanız, gitmem gerekiyor."

Gözlerinde ilgi parlıyor. "Belki de öyleyimidir. Neden, evde seni bekleyen biri mi var?"

"Öyle de denebilir."

Mırıldanıyor ve sanki sakladığım gerçeği ortaya çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi bakışlarının keskinleşmesi nabzımı hızlandırıyor.

"Bana adını vermeyeceksen, en azından ilk harfini ver."

"Beni polise ihbar etmeyeceğine yemin eder misin?" Takas yaparım.

"Yapacak olsaydım, seni oturma odamdan gizlice geçerken gördüğüm anda yapardım."

Yüzüm kızardı. "Beni içeri girerken gördün mü?"

Göz kırpıyor. "Dışarıda bağırıldığını duydum ama sen kanepeyi geçene kadar aşağı inmedim."

"Neden beni durdurmadın?"

"O kadar odaklanmış görünüyordun ki benden ne almak istediğine bakayım . Xbox'ı beklemiyordum gerçi. Bu evde ondan daha pahalı şeyler var."

Eski gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum, etrafımdaki her şeyin arasında nasıl görüldüğümün birden daha çok farkına varıyorum. Gömleğimde makarna sosu lekesi var ve tozluğumun bileğinde bir yırtık var, Tanrı aşkına. Saçlarım su faturasını düşük tutma çabasıyla birkaç gündür yıkanmadı ve ayakkabılarımanın parçalanmasına ramak kaldı.

Böyle bir evde acınası görüldüğüme eminim. Birkaç yüz dolara rehin bırakacak bir şey arayan bir dilenci gibi.

"Onu satmayacaktım. İçeri senden çalmak için bile girmedim. Kapınız açıldı ve başka birinin içeri girmiş olabileceğini düşündüm," diye mırıldanıyorum, ona bakamayacak kadar utanarak. Onun yerine ön kapıya giden yola odaklandım.

"Alabilirsin," diye hızlıca teklif ediyor ve bir adım öne çıktığını fark ediyorum.

Başımı sallıyorum, oturma odasının çukur kısmına doğru ilerliyorum. Bu şekilde gitmek, yanından geçip dokunulma riskini almaktan daha kolay. Bir tehdit gibi görünmediğini düşünebilir ama köhne bir mahallede, kendimden başka kimsenin koruması olmadan büyümüş bir kadın olarak, gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. İçimden bir ses bu adamın sözüne güvenebileceğimi söylese bile.

Jamie kaşlarını çatarak hareketimi izliyor ama peşimden gelmiyor. Anında rahatladım.

"Onu istemiyorum. Onu almaya çalışmak bir hataydı ve özür dilerim," diye özür diliyorum, bunun hissettiğim utancı söndürmeye yardımcı olacağını umuyorum.

Şapkasını kafasından çıkarıyor ve uzun parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni eve bırakabilir miyim?"

Ve ona nerede yaşadığımı mı göstereyim?

Hiç şansın yok. "Hayır."

"Yani şimdi gidiyor musun?"

Arkamdan geldiğini duyduğumda oturma odasından çıkmıştım. Kapı hâlâ açık ve bir an için bunu bildiğim için kıskanıyorum. Bu mahallenin Jamie'nin eve gelir gelmez kapıyı kilitleyip kilitlemediğini iki kez kontrol etmemek konusunda en ufak bir endişe duymayacağı kadar güvenli olması haksızlık gibi geliyor.

Her gece yatmadan önce kilidi en az on kez kontrol etmeyecek kadar çok kez kapı kolumun dışarıdan sallanma sesiyle uyandım.

"En başta buraya gelmemeliydim. Tekrar özür dilerim," diye mırıldanıyorum dışarı çıkmadan önce.

Hava hâlâ sıcak ama esinti biraz serinledi. Verandanın basamaklarını hızla inip kollarımı önüme doladığımda sokakta sessizlik hakim.

Jamie arkamdan sesleniyor: "Bu mahalledeki diğer tüm evler arasından bu evi seçtin," diyor. "Sence neden böyle oldu?"

Arkama bakma riskini göze alamıyorum ve ona cevap vermeden önce uzun çitlerin yanından geçiyorum.

"Kapısı açık olan tek yer orasıydı."

5

JAMIE

"SANIRIM DÜN GECE AŞIK OLDUM."

Annem neredeyse kucağındaki cezveyi düşürüyordu. "dilerim, ne dedin sen?"

Ağırlığımı avludaki sandalyeye veriyorum ve ağzıma yaklaştırdığım ev yapımı kurabiyeye doğru iç çekiyorum. "Sanırım soyguncuma aşık oldum."

"*Hırsızına* mı?" diye . Benimkiyle aynı tonda mavi gözler yarıklara dönüşmeden önce cezve masaya çarpıyor. "Bana bir şey vermeye mi çalışıyorsun? kalp krizi mi geçireyim, Jamieson?"

"Hayır, anne. Sadece dürüst davranıyorum ve bunu anlatacak başka kimsem yok.
için."

"Belki de kardeşinizdir? Buna kesinlikle hazırlıklı değildim. Ne de sen."

Karşıma oturdu, ben geri adım atmayınca bakışları yumuşadı. Bu kadar şaşırdığı için hatalı olduğunu düşünen bir yanım olsaydı savunmaya geçerdim.

Sabah kahvesi buluşmalarımızdan birinde konuşmamızı beklediği şeyin bu olduğundan şüpheliyim. Geçtiğimiz hafta antrenmanlarla o kadar meşguldüm ki ilk kez ailemin yanına gidebildim. Cumartesi günü maçımda olacaklar ama o zaman da sohbet edecek fazla zamanımız olmuyor. Özellikle de bu gibi konularda.

"Belki aşk biraz abartılıdır," diye itiraf ediyorum. "Biraz mı çok mu?"

"Bu seçeneklerin ortasında ne varsa." "Ah, Jamie," diyor iç çekerek.

Cezveyi alıyorum ve acı sıvıdan uzun bir nefes çekmeden önce kupamı ağzına kadar dolduruyorum. Ona daha fazla kelime kismaya karar verirken dilim yanıyor.

"Soyguncu dediğimde bunu gerçek anlamda söylemedim. O daha çok eğitimdeki bir haydut gibiydi."

Annem yanağını küçük avucunun içine alıyor. Her zaman narin bir kadındı, ama yaşlandıkça daha da küçüldü. Çocukluğumdan beri kafasında gördüğüm platin sarısı saçları hala bozulmamış, bir tel bile gri görünmüyor. Saçlarını bunca yıldır gizlice boyuyor ve bu konuda yalan söylüyorsa bu beni şaşırtmaz.

"Devam edin o zaman. Korkarım tüm detayları bilmeden günümeye devam edemeyeceğim."

"Peki, gecemin tamamını mı yoksa sadece iyi kısımlarını mı anlatmamı istiyorsunuz?"

Gülümsemesi şaşkın. "Gününün saat saat dökümünü yapmaya her zaman hazırım, tatlım."

"Tamam, belki saat saat değil. Bu kadar muhtaç olma anne," diye azarlıyorum dilimi .

"Sana hiç bana çok benzediğini söyledim mi?"

Bir kahkaha atıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Sadece bir milyon kez." "Güzel. Sadece emin olmak istedim."

"Her neyse," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Spor salonunda işimi yeni bitirmiştik ki içeriden birinin bağırdığını duydum-"

"Ne demek 'içeride'? Ön kapıyı yine açık mı bıraktın?"

Bana bir ders daha vermeden önce elimi uzattım. "Belki, ama yemin ederim bu sefer kapattığımı sanıyordum."

Yeni evime taşındığımdan beri sadece birkaç kez oldu, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

"Jamieson, ön kapını açık bırakıyor olamazsın! Bunu fark etmen için daha kaç geyiğin içeride dolaşıp seni ölesiye korkutması gerekiyor? Ve Tanrı aşkına, soyuldun!"

Yanakları endişe ve öfkeyle kızarmış, sert anne bakışları değişmiyor. Altında kıpırdanıyorum, hala seni rahatsız etmek için ne kadar iyi çalıştığını görmezden gelemiyorum.

"Bu sadece bir kez oldu, ama nereden geldiğini anlıyorum. Geçen sefer kapıyı kapatmayı unuttuğumda soyulmayı beklemiyordum."

Gece. Mahallenin şifreli bir kapısı var anne." Gözlerimi kırıştıyorum, merakım kabarıyor. "Bekle, sence komşularımdan birini tanıyor mudur?"

"Kim, Jamie mi? yavaşlamalısın."

"Hırsızım. Sence komşularımdan birini tanıyor mudur? Yoksa içeri nasıl girebilirdi ki?"

Annem dudaklarını birbirine sürtüyor. "Ne oldu? Çünkü eğer seni soyduysa, polisin olaya dahil olması gerekir. Mahalleden birini tanıyıp tanımaması önemli değil."

"*Aslında* beni soymadı. Bu yüzden ona eğitimdeki bir haydut diyorum. Onu oturma odamda yakaladığımda, orada olduğumu görünce çok utandı. Hatta sonra ona Xbox'ımı teklif ettim ama almayı reddetti. Bu pek de hırsızlığa benzemiyor, değil mi?"

"Ah, tatlım. Sen büyürken seni biraz fazla mı koruduk?"

Yumuşak kurabiyeden bir ısırık alıyorum ve soruya gülmek için çiğniyorum. Büyürken kesinlikle korunaklı değildik. Babam ve Oakley amcam sürekli gündemdeyken, meraklı muhabirlere ve haber makalelerine maruz kalırken değil.

Kuzenlerim ve ben hareketlerimizin izlendiğini ve her zaman dikkatli olmamız gerektiğini bilerek büyüdük. Bu, gençlik yıllarımızda çılgınca şeyler yapmadığımız anlamına gelmez, ama bu konuda sinsî olmak zorundaydık.

Babam da bizim yanımızda asla maske takmazdı. Hayatımızın her günü açık sözlü, huysuz, denizci ağızlı haliyle karşımızdaydı. Annemin bizim korunaklı olduğumuzu düşünmesi bile gülünç.

"Bizi barındırmadınız. Şu anda aptal gibi göründüğümü biliyorum ama bu kızda *bir şeyler* vardı. İçeri benden bir şey çalmak için değil, bana bir şey olmasından endişelendiği için girdiğini söylediğinde ona inandım. Sadece iyi olup olmadıklarını görmek için bir yabancıнын evine girmesi onun hakkında çok şey söylemiyor mu?"

"Eğer doğruyu söylüyorsa, evet, ." "Öyleydi."

Başını sallıyor. "Tamam, diyelim ki dürüst davrandı. Adını öğrenebildin mi? Seninkini tanıyor gibi miydi? Tam olarak ne oldu?"

Midem bulanıyor, dün gecedan beri beni rahatsız eden aynı hatırlatıcılar bir kez daha ortaya çıkıyor. "Hayır. Adını öğrenemedim. İsteddiğimde bile bana vermedi. Ve söyleyebildiğim kadarıyla

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu oturma odasında yakaladığımda, hışımla gelip onu ezmemi ya da başka bir şey yapmamı bekliyormuş gibi görünüyordu. Onu korkutmak istemedim, bu yüzden fazla zorlamadım. Onu tanımak için gösterdiğim tüm çabaları reddederken birkaç dakika konuştuk ve sonra gitti."

"Yani kapıyı açık gördüğünde birinin başının belada olabileceğini düşündü, sonra içeri girdi ve Xbox'ınızı almaya çalıştı? Sonra siz onu yakaladınız ve gitmeden önce birkaç dakika konuştunuz?" Annem soruyor.

"Böyle söyleyince kulağa çok saçma geliyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi okşuyor. Bu bir acıma jesti değil, hayatımın son yirmi üç yılında milyonlarca kez yaptığı samimi bir jest.

"Bizde bu kadar güçlü duygular uyandıran hiçbir şey saçma değildir. Ben sadece tüm hikayeyi bir araya getirmeye çalışıyorum," diye açıklıyor nazıkçe.

"Hikaye bundan ibaret. ılgınca bir şey değil. Sadece onunla konuşurken bir şeyler hissettim. Belki de kaybediyorumdur."

Çünkü sırf onun hakkında biraz daha bilgi edinebilmek için haydutun birkaç saat daha kalmasını istememe imkân yoktu.

Belki de beni bu kadar karıştıran şey onun güzelliğiydi. Onun gibi görünen birinin bir arşamba akşamı rastgele oturma odamda belirmesi normal değildi.

Birçok kadınla birlikte oldum ama hiçbiri beni haydutum kadar çabuk tavlayamadı. Kestane rengi saçları kısa ve dalgalıydı, dar çenesini ve yanaklarını ereveliyordu. Yeşil gözleri, doğal dudakları ve tereddüt etmeden konuşan sivri diliyle birleşince ilgimi fazlasıyla çekmişti.

Aramızda bıraktığı mesafe ve ona doğru attığım her adımda gözlerindeki endişe endişe vericiydi. Her zaman oldukça korumacı bir insan olmuşumdur ve bu yabancı, daha önce hiç görmediğim ve bir daha asla göremeyeceğimden endişe ettiğim bir kadın, sahip olmaya hakkım olmayan cevapları sormayı düşünecek kadar meraklandırdı beni.

Yırtık tayt, kirli bir tişört giymeme ve onun utanmazca kötü tavırlarına rağmen geri evrilmedim. Bu, şu anda anneme açıklayabileceğimden çok daha fazlasını söylüyor. Onun hakkında bilgi edinme arzum şu anda benim bile anlayabileceğim bir şey değil.

Tek bildiğim onu tekrar görmek istediğim. Ne kadar saçma görünse de.

"Sen deli değilsin Jamie. Duygularıyla bu kadar uyumlu bir oğul yetiştirdiğim için gurur duyuyorum," diyor annem.

Sırıtarak "Sonunda en sevdiğin oğlunun ben olduğumu kabul ediyor musun?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"Hayır. Ama sen ve Oliver, sizi inanılmaz erkekler yapan çok farklı ve bir o kadar da özel niteliklere sahipsiniz."

Kahvemden bir yudum daha alıp tabaktan bir kurabiye daha almadan önce "Yuh," diye mırıldanıyorum.

Hafifçe gülümseyerek başını sallıyor. "Bana bunları anlatacak kadar rahat hissettiğin için çok mutluyum tatlım. Ne yaşarsan yaşa, her zaman senin yanında olacağım."

"Teşekkürler anne."

"Tabii ki. Bu kadını bulmaya çalışacak mısın?"

Kaşlarımı kaldırıp kupama vuruyorum. "Bunun ürkütücü olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Aslında benim daha genç bir versiyonumun yapacağı bir şeye benziyor."

"Peki, tüm bu sorular neydi? Bir yabancıнын büyüüne kapılmayı düşündüğüm için bile tuhaf biri olduğumu düşündüğünü sanıyordum!" Çikolatalı kurabiyemi ona doğrultarak suçluyorum.

Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ağzını sinsi bir gülümsemeyle . "Ben senin annemim. Elbette fikrimi söylemeden önce tüm gerçekleri öğreneceğim. Sen her zaman babandan çok bana benzedin ve bu kesinlikle benim yapacağım bir şey. Seninle benim için hiçbir şey çok uzak değildir, özellikle de bu."

Gerçekler tekrar ortaya çıkmadan önce rahat bir nefes alıyorum. "Onu nasıl ve nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Nasıl tanıştığınızı düşünürsek, kaderin bir gün tekrar araya girebileceğini söylemek istiyorum."

"Yani o zamana kadar beklemek zorunda mıyım?"

"Surat asma, Jamieson. Bekle ya da bekleme. Sadece onu daha alışılmadık yollarla bulmaya çalışmanın risklerini bildiğinden emin ol."

"Özel dedektif tutmak gibi mi?"

Gülüyor ve kurabiyemi alıyor. "Aynen öyle."

Beklemek kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bir kız arkadaş bulmak için hiç acele etmedim ya da- *Kahretsin*. Birkaç hafta içinde evlenmem gerekiyor.

Birdenbire burada annemle oturmak, olmak istediğim son yer oldu. Belki de ona gerçeği söylemeliyim. Kimseyle paylaşacak değil ya.

Sadece babam ve erkek kardeşim, tüm teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim.
Yüzüm kızarıyor, tenim soğuk ve nemli bir hal alıyor.
"İyi misin?" diye soruyor, öne doğru eğilip bana bakarak.
Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıyorum. "Bu öğleden sonra bir toplantım olduğunu hatırladım."
"O zaman seni tutmayayım. Seni fazladan kurabiye ile gönderebilir miyim?"
"Babam onları istemeyecek mi?"
"Yine tatlıları kesti. Son zamanlarda yaptığım yemekler yüzünden karın kaslarını kaybettiğini söylüyor."
Bir kahkaha attım. "Onları yıllar önce kaybetti." "Bunu ona söyleme."
"Sana söz veriyorum."
"Bu bir evet mi o zaman?" diye soruyor umutla. "Her zaman evettir."
Kurabiye tabağını göğsünde tutarak hızla hareket ederken gözleri parlıyor. Verandadan içeri giriyoruz ve o mutfakta bir kap arıyor.
"Bugün babanı ara, tamam mı? Bu sabah seni kaçırdığı için çok kızacak," diyor tüm kurabiyeleri bir Tupperware'e boşaltırken.
Kalçamı tezgâha yaslıyorum ve burada geçirdiğim son birkaç dakika için duyduğum suçluluk duygusunu bastırıyorum. "Bir gün gerçekten emekli olmak zorunda kalacak ve öğleden sonralarını WIT'de geçirmeyi bırakacak."
White Ice Training, babamın en yakın arkadaşlarından birinin sahibi olduğu bir hokey eğitim tesisi. Hala her zamanki gibi meşgul ve bu gidişle sonsuza kadar da olmaya devam edecek.
"Sanırım ikimiz de bunun bir süre daha olmayacağını biliyoruz. Rahatlamamanın ne demek olduğunu bilmiyor."
"Onun kredi kartıyla bir spa gezisi ayarla ve bavullarını hazırla. O zaman başka seçeneği kalmaz."
Annem kabın kapağını açıp bana uzatıyor, yüzünde sıcak bir ifade var. "Belki bunu Oliver ve Avery'nin düğününden sonra yaparım."
"Artık üç haftadan az bir süre kaldı."
Burnunu çekmeden önce, "Sonunda sizin için zaman geldi çocuklar," diye mırıldandı. "Önce kardeşimin çocuklarının aşık olup evlenmelerini izledim, şimdi de senin ve Oliver'ın aynı şeyi yapmanızı izleyeceğim."

Ağlarken onu kollarıma alıyorum, şimdilik Oliver'a odaklanmamız gerektiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Beni ilk kez evlenirken izlediğinde, bu bir sahtekarlıktan başka bir şey olmayacak ve eğer gerçeği öğrenirse, bu onun kalbini kıracak.

6

BLAKELY

TELEFONUMU ELİME ALMADAN ÖNCE BANKA HESABIMDAKİ TUTARI ÜÇ KEZ KONTROL EDİYORUM.

ve ayakkabı kutusunu sıkıca tutuyorum. Raftaki indirim etiketi parlak sarı renkte, ama doğru ayakkabıları aldığımdan emin olmak için son bir kez daha bakıyorum.

Nate'in bu öğleden sonra futbol antrenmanında olması ve ardından video oyun mağazasında çalışacak olması nedeniyle, aylardır gözünü diktiği ayakkabıları gizlice alıp götürmek için bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağımı biliyordum. Daha önce hiç indirimde girmemişlerdi, bu yüzden geçen hafta posta kutusunda tam olarak bu kramponların daire içine alındığı broşürü gördüğümde, indirimli fiyatı uygulamanın bir yolunu buldum.

Elbette, parayı daha önemli bir şey için kullanabilirdim. Her zaman bir çift süslü krampon yerine öncelik verebileceğim bir maliyet vardır ve ben de bunu yapıyorum. Aylardır yeni kıyafetleri ya da marketteki rafta gözüme çarpan bir kitabı es geçiyorum. Makyaj malzemelerimin son kullanma tarihi geçti ve kalan tüm ürünleri çıkarmak için losyon şişemi ikiye böldüm. Nathan son iki yıldır aynı futbol kıyafetlerini kullanıyor ve bu kadar hızlı büyüdüğüne göre kıyafetlerini yenilemeden bir yıl daha idare edebilir miyim bilmiyorum.

Futbola olan tutkusu, onu kaybetmek üzere olduğum küçük dairemizden çıkaracak. O büyük ligler için yaratılmış ve spora olan tutkusu ve azmiyle bir gün oraya ulaşacağını biliyorum. Onun vasisi olarak benim tek görevim ona başarılı olması için gereken her şeyi vermek ve bu yolda onu sevmek. Dün geceki olaylardan sonra bunu daha çok düşünür oldum. Onu mutlu etmek için bir şeyler çalmak zorunda kalmak istemiyorum. Bunu doğru şekilde yapacağım.

İşte bu yüzden bugün bu mağazadayım ve bu haftaki alışveriş paramın yüzde doksanını bir çift ayakkabıya harcamaya hazırım.

Adımlarımdan emin bir şekilde spor malzemeleri reyonunda ilerlerken bir yandan da Nathan için değiştirmem gereken şeylere fiyat biçiyorum. Bugün burası çok kalabalık ve bir yabancı'nın bana en yakın olana bir yumruk daha atmasına ramak kaldı.

"Hayır, o tarafa gitti. Neden kasada olsun ki?" diye çıkışıyor genç bir kız, bir yandan da başka bir kızın sırtını itiyor. Giydiği formanın üzerindeki isim tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

Bu bir futbol forması. Kendime ait bir formam yok ama Nate'inkini gördüğümde tanımayacak kadar çok yıkadım.

Kızın arkadaşı ona inanmıyor gibi görünüyor. "O tarafa gittiğini gördün mü, yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

"Bilmiyorum! Sadece tahmin ediyorum çünkü herkes oraya gitti. Duh."

"İyi! Ama eğer yanılıyorsan, çok ağlayacağım."

Kızlar el ele tutuşup, yine yeşil formalı uzun boylu bir adamın etrafından dolanarak mağazanın arka tarafına doğru koşuyorlar. Kasalara doğru ilerliyorum, kalabalığın burada azaldığını fark ediyorum.

Herkesin görmeye geldiği kişi mağazanın bu tarafında değil.

Şükran dolu bir iç çekiyorum ve ilk boş kasaya doğru ilerliyorum.

"Merhaba!" Ayakkabı kutusunu vermeme beklerken kasiyerin gülümsemesi gerçektir.

Ben de gülümsüyorum. "Hey."

"Alışveriş yapmak için yoğun bir gün seçmişsin."

"Evet, bunu fark ettim. Bir tür imza töreni falan mı var?"

Kasanın arkasındaki kadın genç görünüyor, belki benden bir ya da iki yaş küçük ve üzerinde şu turuncu formalardan bir tane daha var. Önündeki logo BC Pythons, Nate'in en sevdiği CFL takımı.

Kutuyu benden alıyor ve kasanın diğer tarafına taşımadan önce barkodu tarıyor. "Aslında bu bir imza günü değil. Pythons'dan bir oyuncu yaklaşık bir saat önce ayakkabılarını imzalamak için geldi." Gözlerini açarak ayakkabı kutusunu aramızdan kaldırıyor ve üzerindeki isim ve numaraya dokunuyor. "Oh, vay canına. Gerçekten de bahsettiğim kişi bu. Ödemeyi bitirdikten sonra gidip bu ayakkabıları imzalatmalısın!"

İki kez göz kırpyorum. "Yani yetmiş yedi numara burada mı? Şu anda mı?"

Öfkeyle başını sallıyor. "Sanırım ona ismiyle hitap etmemizi tercih ederdi ama yetmiş yedi de olur."

Nate'in sevdiği tüm oyuncuların isimlerini hiçbir zaman hatırlayamadım. İkisini eşleştirmek yerine sayılara odaklanmak çok daha kolay. Ama Bateman mantıklı olurdu. Buradayken gördüğüm tüm formaların arkasında bu isim vardı.

"Sanırım bunları daha sonra imzalatacağım. Teşekkür ederim," diyorum.

"Endişelenmeyin. Böyle büyük bir fırsatı kaçırmamanızı hiç istemem.

Ona formamı imzalatmaya çalışacağım!"

"İyi bir adam mı?" Telefon kılıfımın arkasından banka kartımı çıkararak soruyorum.

Başını sallayarak ayakkabıların girişini tamamlıyor. "Sadece güzel değil, aynı zamanda *çok* yakışıklı. Buraya geldiğinde o kadar çok terlemeye başladım ki gizlice kaçıp deodorantımı tekrar sürmek zorunda kaldım. Ters şapkalı bir adamda bir şeyler var, anlıyor musun?"

Oh, biliyorum.

Omurgamda bir ürperti dalgası dolaşüyor. Sanki Jamie'nin gözlerini tekrar üzerimde hissedebiliyorum. Beni katman katman ayırmaya çalışan o şimşek mavisi bakışları.

"Oh, özür dilerim. Ağzımdan bal damlıyordu. Muhtemelen ödemeyi yapıp buradan gitmek istersiniz. Ayakkabıların toplam fiyatı yüz elli yedi dolar on iki sent. Bankamatikle mi ödeyeceksiniz?"

Midem büzüşüyor. "Ne kadar dedin?"

"Yüz elli yedi dolar ve on iki sent." "Peki ya satış?

İndirimle birlikte mi?"

Dudaklarını büzüyor ve yanındaki ekrana bakıyor. Başka bir müşteri bize katılıyor, arkamda beklerken kasanın yanındaki kancalarda duran çoraplara bakmakla meşgulmüş gibi davranıyor.

"Burada bir satış göremiyorum. Bildiğim kadarıyla dün sona erdi." "Dün mü?" Sesim çatlayarak soruyorum. "Hayır, tarihi benim takvim ve her şey. Yarın bitiyor." "Özür dilerim. Düdü."

Gözlerimin arkasındaki sızı anlık. Boğazım düğümleniyor, konuşmakta zorlanıyorum. "Emin misin?"

"Müdürümü aramamı ister misin? Her ihtimale karşı kontrol etmesini ve onaylamasını sağlayabilirim," diyor usulca.

Elimi göğsüme bastırıp kutuya bakıyorum, kaburgalarımın arkasında bir şeyler çatırdıyor. Biriktirdiğim seksen dolar zaten çok fazlaydı ama bunu karşılayabilmek için birkaç şeyi feda etmeye hazırdım. Bu neredeyse iki katı olacaktı ve ben Şu anda bunu yapabilir miyim bilmiyorum. İki iş arasında olduğum için olmaz.

Kasiyerin nefesi beni korkutmuyor. Parmaklarımı gömleğimin içine kıvrıyorum ve yutkunuyorum, diğer müşterinin şu anda beni izlemek yerine başka bir kasa bulmaya karar vermesini umuyorum.

"Bunları pas geçeceğim-"

"İşte buradasın, bebeğim. Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım. Her yerde seni aradım," diyor tanıdık bir ses.

Şu anda burada olmasına imkan yok. Kendimi utandırmak üzereyken olmaz.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, ama onun varlığı yanıma baskı yaparak varlığını sürdürüyor. Pahalı kolonyanın yumuşak kokusu bana doğru süzülüyor ve sonra çok büyük, çok sıcak bir el omurgama dokunuyor.

Sıcak hava kulağımın etrafında kıvrılıyor ve vücudumu bir ürpertiye daha zorluyor. "Seni tekrar görmek büyük bir zevk, Haydut. Şimdi, benim için oyna, tamam mı?"

Bakışlarımı ayakkabı kutusundan çekerek, şok olmuş kasiyerin yanından geçip dakikalar önce düşündüğüm o şimşek mavisi gözlere çeviriyorum. Gözlerindeki sakinlik beynimdeki deliliğe merhem gibi geliyor ve bir aptal gibi bir saniyeliliğine beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Jamie benden kasadaki ayakkabı kutusuna bakıyor ve sırıtışını gizlemek için çok kötü bir iş çıkarıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek elini kürek kemiğime doğru kaydırıyor ve kasiyere banka kartını gösteriyor.

"Evde bir milyon çift varken neden bunları almakta ısrar ediyorsunuz bilmiyorum ama sizi mutlu edecekse koleksiyona bir tane daha ekleriz," diyor sesi alçak bir gürültüyle.

"Onları evde mi tutuyorsun?" Şu anda neler olduğunu anlamaya çalışarak fısıldıyorum.

"Tabii ki biliyorum. Onlar benim. Nasıl unuttun?"

Düşüncelerim gecikti. "Senin mi?"

Jamie kıkırdayarak vücudunu neredeyse yan tarafıma dolanana kadar döndürüyor. Kolum yanımda gevşek duruyor, parmak eklemlerim kalçasındaki kalın kasları sıyrıyor.

"Mmhmm, tıpkı senin gibi, bebeğim," diye sevgiyle mırıldanırken kartını bankamatiğe okutuyor.

Kasiyerin bana aval aval baktığını hissedebileceğim bir yere bakacak güvene sahip değilim. Onun ne düşündüğünü bilmek isteyen bir yanımda yok. Eğer bilseydim, kendimi daha da kötü hissederdim, buna hiç şüphe yok.

Bu adam, bu *yabancı*, az önce araya girdi ve beni pek çok kişinin karşılayabildiği bir şeyi karşılayamadığını itiraf etmek zorunda kalan kişi olma utancından kalmadı, aynı zamanda sanki birlikteymişiz gibi davrandı. Romantik olarak.

İşlem yüksek sesli bir bip sesiyle tamamlanıyor ve kasiyer ona kartıyla birlikte ön cebine soktuğu bir fiş uzatıyor. Parmaklarını omzumun üzerinden geçiriyor ve tırnaklarını gömleğimin ince kumaşında gezdiriyor.

"Ben ondan bahsederken Jamieson Bateman'la çıktığınızdan bahsetmediniz! Bu cidden çok havalı," diyor kasiyer, ikimiz arasında sonra ona odaklanırken sesi biraz soluk soluğa geliyor. "Formamı imzalayabilir misiniz? Vaktiniz varsa tabii ki. Büyük bir hayranınızım."

Jamie-Jamieson benden uzaklaşmadan ona gamzeli bir sırıtış fırlatıyor. "Kalemin var mı?"

Taytının kemerinden bir tane çıkarıyor ve formasının arkasındaki isim ve numarayı bize göstermek için dönmeden önce adamın eline tutuşturuyor. Kasadan kaptığım ayakkabı kutusundaki numaranın aynısı.

Jamie imzasını hızlıca atıyor ve bir süre sonra kasiyer, canını acıtacak kadar geniş bir sırıtışla geri dönüyor.

"Teşekkür !" diye .

"Endişelenme."

"Benim için de bir şey imzalar mısınız?" diye soruyor başka bir müşteri.

Karışıma bir üçüncüsü daha katılıyor ve kalabalığın büyümeye başladığını hemen fark ediyorum. "Ben de!"

Bu sefer Jamie'nin yakın duramayacağı kadar uzaktalar. Gözleri birkaç saniye bana odaklanıyor, sonra neredeyse isteksizce vantilatöre doğru çekiliyor.

Onun dikkati etrafımızdaki herkes arasında dağılmışken ben kaçıyorum. Ayakkabı kutusu, göğsüme sarıldığında daha önce olduğundan daha ağır geliyor ve

dükkandan aceleyle çıktım. Hepsi çok hırsızca, ama dün geceki maskaralıklarına rağmen, ben böyle biri değilim.

Dışarı çıktığımda güneş çok sıcak ama Jamie'nin yanında diri diri yanmaktan iyidir. Dükkândan uzaklaştığım her adım boğazıma dolanan zincirleri gevşetiyor ve sonunda tam bir nefes alabiliyorum.

Bu ayakkabıları bana almak zorunda değildi. Keşke almasaydı. Nate'in onlara sahip olmasının tek yolunun bu olduğunu bilmeseydim, onları orada bırakırdım.

"Haydut!"

Sesi beni etkiliyor ve bir vuruş sonra hızımı artırıyorum.

"Beni duyabildiğini biliyorum! Sadece bir saniye bekle. Lütfen," diye yalvarıyor Jamie ayak sesleri kaldırımı dövmeye başlamadan önce.

"Benim adım Haydut değil!" Kendime engel olamayarak bağıriyorum.

"Öyleyse bana ne olduğunu söyle. Burada çaresizim. Ve yavaşla, bugün zaten antrenmanım vardı!"

"Senin havalı bir futbolcu olman gerekmiyor muydu? Nasıl soluk soluğa kaldın?"

"Demek benim kim olduğumu biliyorsun."

Kendini beğenmiş sırıtışının ne kadar geniş olduğunu duyabiliyorum.

"Çünkü o dükkânda adın defalarca yüzüme vuruldu," diye karşılık verdim.

Bir kahkaha patlatıyor, sesi bir saniye önce olduğundan çok daha yakın geliyor. Önce kolonyası çarpıyor yüzüme, sonra pazusu omzuma değişiyor.

Ona bakmayı reddediyorum ve gözlerimi önümüzde karşıdan karşıya geçen yayalara dikiyorum.

"Benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden daha çok şey biliyorsun. Bunu değiştirmeye ne dersin?"

"Bunun yerine beni bir ucube gibi takip etmeyi bıraksan nasıl olur?" diye öneriyorum.

Kabalığımdan dolayı alınmadı. "Seni orada görmeyi beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok çaba sarf etmeden seni görmeyi beklemiyordum. Ama gördüğüme sevindim."

Aniden duruyorum, ayaklarımı betona basıyorum ve kısık gözlerimin altında onu kısıtıyorum. Yarım saniye sonra yürümeyi bıraktığımı fark ediyor ve o da aynısını yapıyor. Bana dönüp baktığında, bu adamın ne kadar çekici olduğunu haykıran yanımın üzerine basıyorum.

Evinde ona yarı çıplak bakmak zorunda kalmanın benim için olabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordum, ama bugün, şu anda, çok daha iyi durumda değilim.

Dün beyzbol şapkasının aynısını takıyor, arkaya doğru sabitlemiş, ama eşofman altı yerine diz üstü, zeytin yeşili bir şort giyiyor. Önümde dururken kalın hamstringlerinin altını ve baldırlarındaki şişkin kasları seçebileceğim kadar kısalar. Son derece seksiler. Belki de karın kaslarından bile daha fazla.

Olabilir.

Parmağımı havaya kaldırıyorum ve hissettiğim kadar kızarmış görünmemeyi umuyorum. "Böyle şeyler söyleme."

"Ne gibi şeyler? Ben çok dürüst bir adamım. Birine nasıl hissettiğimi söylememek benim için imkansız," diye itiraf ediyor.

"Kes şunu. Beni tanımıyorsun bile. Beni orada utançtan kurtardığın için sana minnettar olsam da, bu bizi arkadaş yapmaz."

"Ne olurdu o zaman?" diye soruyor hiç tereddüt etmeden.

"Seni anlamıyorum."

"Seni tanımak istediğimden başka anlayacak ne var?" "Böyle şeyler söylemeyi kes!"

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Bu bir hayır işi falan mı?" Suçluyorum.

Gülümsemesi düşer. "Ne için hayırseverlik?"

"Beni senden çalmaya çalışırken yakaladın ve şimdi bir çift ayakkabı bile alamayacak mıyım? Araya girip benim için satın almana da ihtiyacım yoktu. Hayatımda hiç sadaka almadım ve şimdi de bunu alışkanlık haline getirmeyi planlamıyorum."

Kaldırımın ortasında durduk. İnsanlar tuhaf, meraklı bakışlarla yanımızdan geçmeye başlayınca tuhafın da ötesine geçtik. Ya onu tanıyorlar ve neden sokakta ona bağırarak deli bir hatunla uğraştığını anlamıyorlar ya da sadece konuşmamızı yargılıyorlar. Her iki durumda da, şu anki duygusal karmaşama yardımcı olmuyor.

Jamie ellerini ceplerine sokar ve alt dudağını ağzına götürür. "Sen hayır kurumu değilsin, Haydut. Dün gece de böyle düşünmedim, bugün de düşünmüyorum. Son birkaç dakikadır düşündüğüm tek şey seni tekrar gördüğüm için ne kadar minnettar olduğum. Bunun bir cümle gibi geldiğini biliyorum ama değil."

Çenemi yüksek tutarak, "Buna inanmam mı gerekiyor?" diye soruyorum.

"Bunu yaparsan sevinirim ama senden beklemiyorum. Ben sadece sıradan bir adamım." "Bu pek ikna edici bir düşünce değil."

"Burada durup sizi ikna etmemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır."

"O zaman zamanımızı başka bir şey yaparak geçirelim. Seni eve bırakmamı istesem izin verir misin?"

"Hayır. Ama ayakkabılar için teşekkür olarak benimle yürüyebilirsin."

"Anlaştık."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Bunu bir dakika bile düşünmek istemiyor musun? Üç saat boyunca yürümemizi sağlayabilirim."

"Teklifime evet demen için seni ikna etmek zorunda kalacağım üç saat. Bunu çevirmezdim." "Ne teklifi?"

Tekrar yanımda bir yer bulup başını eğerek bana bakmadan önce göz kırptıyor. "Yolda konuşuruz."

7

JAMIE

HALA ADINI BILMIYORUM.

Bilmediğim tek şey bu da değil. Aklımdaki pek çok sorudan sadece biri. Nerede yaşıyor, hava benim kalçalarımı yakacak kadar sıcakken neden araba kullanmak yerine yürüyor ve o ayakkabıları kime alıyordu?

Ayaklarına şöyle bir bakınca sekiz numara erkek ayakkabısı giymesinin mümkün olmadığını anlıyorum. İnanılmaz derecede küçükler ve eski spor ayakkabısının arkasındaki tabanı göz önüne aldığımda, yerine bir çift krampon seçtiğini göremiyorum.

Bunları kime aldıysa çok şanslı. Bunu ayakkabıların yüzü olduğum için söylemiyorum ama oldukça harikalar. Her antrenman ve maçta sahada giydiğim ayakkabılar bunlar.

Sokağa ulaştığımızda sol tarafına geçiyorum ve kollarımız sürekli sürtünecek kadar yakın duruyorum. Yüzünde aynı şeyi hissettiğine dair bir işaret ararken, her dokunuş uzuvlarımda kıvılcımlara yol açıyor ama soğuk bir hiçlik duvarıyla karşılaşıyorum.

Aksine, görünür bir tepki vermemesi sadece oyunumu hızlandırıp ondan bir tepki alma isteğimi artırıyor.

"Bana bu tekliften bahsedecek misin, yoksa hep sessizlik içinde mi yürüyeceğiz?" diye soruyor sertçe.

"İlk hamleyi senin yapmanı bekliyordum, Haydut."

"Benim adım Haydut değil," diye hatırlatıyor bana sertçe.

"Ne olduğunu söyle o zaman."

"Onu aldıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Bisikletli bir adam yanımızdan hızla geçip neredeyse ona çarpacakken bir elimle sırtına vurarak onu destekliyorum. Sırtına dik dik bakarak, "Yapmamı istemediğin bir şey yok," diyorum.

Elimden kurtulmaya çalışmasına rağmen bana doğru bir bakış fırlattı.

"Blakely." "Blakely," diye tekrarlıyorum, ağzımda yuvarlayıp tadına bakıyorum. "Hoşuma gitti." "Oh, Tanrı'ya şükür. Beğenmeyeceksin ve ben de değiştirmek zorunda kalacağım diye endişeleniyordum."

o deadpans.

Boğazımda bir kakhaha düğümleniyor, saklamaya zahmet etmediğim bir ilgiyle ona bakıyorum. Burnunun ucu kıpkırmızı ve bir saniyeliğine, tekrar düzleşmeden önce dudaklarının en ufak kıvrımını seçebildiğime yemin edebilirim.

"Sana bir teklifim var, Blakely." "Neymiş o?"

Önümüzdeki insan grubu ilerideki yaya geçidinde durdu ve Blakely sağa dönüp bizi onlardan uzaklaştırdığında onları tamamen atlıyoruz. Kaşlarım yeni yöne doğru çekiliyor.

Vancouver'da doğup büyümüş olsam da henüz keşfetmediğim pek çok yer var. Yaklaşan mahalle de bunlardan biri. Burası sessiz, sanki birkaç adım geriden gelen gürültü bir duvara çarpıp tamamen kesilmiş gibi.

İçgüdüsel olarak, kaldırımın dış tarafında kalarak onu daha da sıkıştırıyorum. Fark ettiyse de söylemiyor.

"Açık konuşacağım, Blakely. Bir eşe ihtiyacım var."

Başını bana doğru çeviriyor ve ben de onun şaşkın ifadesi karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Görünüşe göre bugün insanları şaşırtmayı alışkanlık haline getirmişim çünkü annem bu sabah bana tam olarak böyle baktı.

"Bir eşe mi ihtiyacın

var?" "Evet. Uzun

hikaye." "Öyleyse

anlatmaya başla."

Nemli avuç içlerimi görmezden geliyorum ve sakın davranıyorum. "Pythons için. Satışları artırmak için küçük bir skandal arıyorlar ve benden bir hayranla evlenmem istendi."

"Tamam, öncelikle ben hayranın değilim. İkincisi, dahi değilim ama bunları bana anlatmaman gerektiğine eminim."

Haklı ama yine de riske giriyorum. "Ayakkabıları açıkla o zaman. Evime zorla girdikten sadece bir gün sonra kutusunda adım ve numaram yazan bir çift krampon mu ?"

Hayranı olmadığını biliyorum. Öyle olsaydı, bana ne kadar kaba davrandığını düşünürsek, şimdiye kadar tanıştığım en kötü kişi olurdu. Ama onu kızdırma fırsatını geri çevirecek değilim.

Çenesini sıkıp bana bakmaktan kaçınırken burun delikleri genişliyor. "Ayakkabılar kardeşim için. Senin olduğunu , belki de başka bir çift istemesi için ısrar ederdim."

"Ah, Haydut. Burası acıyor." Göğsümün ortasına vurdum. "Sanki."

Elini uzattım ve gevşekçe çektim. Bana dönüp ellerimize bakıyor, sonra elimi bırakıp kollarını kavuşturuyor.

"Hayranı olmadığını biliyorum," diye açıklıyorum şapkamın kenarını bükerek. "Seni bu rol için mükemmel yapan da bu. Bana aşık olma az olduğundan bahsetmiyorum bile. Haksız mıyım?"

Dürüst olmak gerekirse, hayranı olmaması o kadar da iyi değil. Graham benden bir tane bulmamı bekliyor, yani eğer bir şekilde bunu kabul ettirebilirsem, buluşma zamanı geldiğinde onu etkilemek için ona yeterince şey öğretmem gerekecek.

"Hiç şansımız yok."

"Tamam, ben öyle demezdim. İstedğim zaman oldukça çekici olabiliyorum."

"İstedğin kadar çekici olabilirsin, ama bu benim sana aşık olacağım anlamına gelmez.

senin için."

Kendimi kanıtlamanın heyecanını arayan yanımı görmezden geliyorum. "Yeterince adil. Peki, ne diyorsun?"

"Hayır." Benden uzaklaştı ve kaldırımından aşağı inmeye başladı.

"Teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin-" Eskiden durduğu yere iki kez göz kırpmıyorum. "Bekle, hayır mı? Neden olmasın?"

"Bana evlenme teklif , Jamie. Biz yabancıyız."

Ona yetişmek için koşarken, kararlılığımın dizginleri ele almasına izin verdim. "Yabancı olmak zorunda değiliz. Takımın sahibine, bu özel sebepten dolayı biriyle evlenmeden önce üç haftaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunu birbirimizi tanımak için kullanabiliriz."

"Sonra ne olacak? Evlenecek miyiz? Ne kadar süre için? Ve bu ne anlama geliyor? Bu delilik."

"Yürümeyi bırak da tüm sorularına cevap vereyim," diye yalvarıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde öyle. Göz kapakları ağır ağır kırpışırken, bana bakıp bekliyor. Kavisli, çıkık kalçasını bulan elimin yanıklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Arkasındaki mahalle berbat durumda. Grafitili ve dış cephe kaplamaları soyulmuş binalar, kaldırımdaki açık çatlaklar ve aşırı büyümüş çimler her yerde. Metalin arasından sürünerek çıkan yabani otlar ve kaldırım kenarlarına dizilmiş hırpalanmış araçlarla dolu zincirle bağlı ön bahçelerin bolluğu zihnimde bir alarm uyandırıyor.

Blakely çevremizden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve bu daha da endişe verici olabilir.

"Senin evine varmak üzere miyiz?" O konuşmadan ben soruyorum.

Yanağını diliyle okşuyor. "Evet, ama buraya kadar gelmeni istiyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiç tanımadığım bir adamı evime getirecek kadar aptal değilim." "Bu mahallede tek başına yürümemelisin."

Topuklarının üzerinde geriye doğru eğilir, gözleri parlar. "Yapma. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, tatlı çocuk."

"Sence ben güzel miyim?"

"Ben ," diye tehdit ediyor, sesi gergin. "Tamam, özür dilerim. Gitme."

Kaşlarını çattı. "Bana cevap ver, Jamieson." "Jamie. Bana Jamie de."

"Peki. Bana cevap ver, *Jamie*."

Ağırlığımı diğer bacağıma veriyorum ve onu bakışlarımın arasında tutuyorum. "Kardeşimin düğünü geçtikten sonra üç hafta içinde evleneceğiz. Önce seni tanıştırmam gereken bazı kişiler var, onlardan daha fazla yanıt alabilirsin. Boşanma zamanı geldiğinde hiçbir sorun çıkmayacağından emin olmak için piyasadaki en iyi avukatlara sahip olacağız. Halkla ilişkiler sorumluluklarımız ve yönetimi memnun etmek için yapmamız gereken şeyler olacak."

"Bunun neden gerekli olduğunu hala anlamış değilim. Halk sizin aniden evlendiğinize inanacak mı? O kadar çok mu çıktınız?"

"Bu gerekli çünkü takım mücadele ediyor. maçlarda tribünlerimizin en az yarısı boş kalıyor ve hiçbir muhabirin röportaj yapmak için seyahat etmek istemediği bir takım haline geldik. Ben de bunun büyük bir hayranı değilim ama eğer bu sevdiğim sporu yapmaya devam edebileceğim anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmaya hazırım. Bu sadakati paylaşmadığınızı biliyorum, ancak sizden yardım etmeyi kabul etmenizin ne anlama geleceğini düşünmenizi rica ediyorum.

"Biz yabancıyız ve tüm bunların kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum. Evet, kendi payıma düşen kadınlarla çıktım ama bu her istediğimi bulabileceğim anlamına gelmiyor.

ve ülkeyi birbirimize aşık olduğumuza ikna etmeliyiz. Ama sanırım bunu seninle yapabilirim."

Dudaklarını bükerek gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor. "Benim neyim bu kadar özel? Ben sadece oturma odanızı karıştırırken bulduğunuz bir kıyım. Bunun halk için pek ikna edici bir ipucu olacağını sanmıyorum."

Kıkırdıyorum, enseme ovuşturuyorum ve ona şimdiden anladığım kadarıyla onun sıradan bir kız olmadığını söylemekten vazgeçiyorum.

"Evet, belki de değil. Ama yine de senin olmanı istiyorum. Beni diken üstünde tutarsın ve evlenecek birini bulmayı düşündüğümde, bu onun sahip olmasını istediğim bir özelliktir. Bence bunu başarabiliriz, Blakely."

"Tam bir sürtük gibi konuşmak istemem ama bu anlaşmadan ne elde edeceğim? BC Pythons'daki bir oyuncu için güzel bir eş haline getirilmek üzere mahremiyetimin elimden alınmasından başka."

"Ondan ne istiyorsun? Yardımın karşılığında sana verebileceğim birkaç şey var. Para benim için sorun değil, evimi de gördün, yani yer de sorun değil."

Gözleri büyüyor, endişe yeşili derinleştiriyor. "Seninle yaşamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Karım benimle yaşayacak, değil mi?"

"Yani, sanırım. Yine de senin gerçek karın olamam."

Ona yaklaşıyorum, evimde yaptığı gibi geri sıçrayıp sıçramayacağını test ediyorum.

Omuzlarının kısa süreli sertleşmesi dışında geri çekilmiyor.

"Mesele de bu, Blakely. Kağıt üzerinde sen benim gerçek karımsın. Birlikte yaşamasaydık, birilerinin bizi gözden düşürmesi çok zor olmazdı."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bunu düşünmem gerek."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün, belki? Bir hafta?" diye geveliyor, nefes alıp veriyor.

Şu anda onu zorlamak yarardan çok zarar getirir. Yabancı ya da değil, bu çok açık. Bu, birinin üzerine yıkmak için çok fazla.

"O zaman sana numaramı vermeme ne dersin? Bana bir cevap vereceğin zaman beni ara ya da mesaj at," diye öneride bulundum.

Telefonumu cebimden çıkarıp numaramı kopyalaması için notlara yazarken gözleri bana takılıyor.

"Kimseyi aramayı sevmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Bana mesaj at o zaman. Ne zaman istersen. Sadece lütfen beni hayaletle çevirme."

"Numaramı istemeyeceksin, böylece istemediğimden emin olabilirsin?"

Başımı salladım. "Bu kararı vermen için sana baskı yapmak istemiyorum. Bu basit bir şey değil."

Tüm tavrı yumuşuyor ve ben de kutlamak için zihinsel olarak bir yumruk kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Kot pantolonunun cebinden bir telefon çıkarıyor ve numaramı girmeden önce çatlak ekrana dokunuyor. "Beni evime bırakmaman konusunda söylediklerimde ciddiym."

"Bana gitmemi söyleme şeklin bu mu?" Benim yanımda hiçbir filtresi yokmuş gibi görünmesine hâlâ tamamen kapılmış bir şekilde soruyorum.

Bok gibi ferahlatıcı.

"Yani, ben gittikten sonra burada, sokakta durmak istiyorsan, bu senin ayrıcalığın. Ama ben evime yalnız gideceğim."

"Ve bana mesaj atacaksın, değil mi? Evet ya da hayır olmasına bakmaksızın. Gerçi evet olmasını tercih ederim."

"Mesaj atarım."

"O zaman ben giderim."

Ve bir daha buraya geldiğimde, ona nişanlım demeden buradan ayrılmayacağım.

8

BLAKELY

"SİZE ÜZÜLEREK BİLDİRMEK İSTERİM Kİ, BU KONUDA İLERLEME KAYDEDEMEEYECĞİZ. Şu anda başvurunuz. Lütfen yeni yılda doldurmamız gereken daha fazla yer olduğunda tekrar deneyin."

"Pekâlâ. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum, tüm gücümü hıçkırmamak için harcayarak.

"İyi günler, Blakely." "Sana da."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde bir elimi tezgâha dayayıp başımı öne eğiyorum. İşimi kaybedeli bir haftadan fazla oldu ve bu bir başka reddedilme. Bu sonuncusunda bir şansım olduğunu düşünmüştüm ama sanırım istedikleri şey bende yoktu.

Bunun için ağlamayı reddederek gözlerimi kapatırken kalbim göğsümde ağırlaşıyor. Karanlık bir noktadan çıkış yolunu her zaman bulabildim ve bunu yine yapmayı planlıyorum. Sadece bu sefer çıkış yolunu bulmak çok daha zor, yol gösterici ışığım sönük.

"Her şey yolunda mı?"

Bir gülümseme yapıştırarak Nate'e dönüyorum. Antrenman için giyinmiş, saçlarını arkaya atmış ve beklentiyle parlayan gözleriyle olduğundan daha yaşlı görünüyor. İçime başka bir duygu dalgası çarpıyor, bu seferki daha sert, daha acımasız.

"Her şey harika. Gitmeye hazır mısınız?"

Beni içine çekerken kılını bile kıpırdatmıyor. "Ne oldu?" "gerektirecek bir şey yok. Sana daha önce vermem gereken bir şey var. gidiyoruz." Başımı çeviriyorum ve kuru olduğundan emin olmak için başparmağımı gözümün kenarına bastırıyorum.

"Bugün benim doğum günüm değil."

"Sana bir hediye vermem için özel bir gün olması gerekmiyor."

"Pekâlâ," diye yumuşadı, sesinde hâlâ ağır bir şüphe vardı.

Yeni kramponlarını paspas kovanının arkasındaki ön dolaba koydum, onları orada bulamayacağını biliyordum. Nate yerleri en son paspasladığında o kadar ıslak bırakmıştı ki muşamba soyulmaya başlamıştı.

Bunları sır olarak saklamak zor oldu ama önce bir sonraki antrenmanına kadar beklemek istedim. Kutuyu görür görmez giymek isteyecektir. Ve bugünden sonra, bunları almayı hak ettiği kadar benim de ona vermem gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de okuldaki ilk haftasını sadece birkaç şikâyetle atlattıktan sonra.

Okul onun için hiçbir zaman kolay olmadı ve ben en kötüsünü bekliyordum. Ona her zaman kavgaları başlatamasa da bitirebileceğini söyledim ama o hala olgunlaşıyor ve bununla birlikte hala kas yapıyor.

Geçen yıl çok sık sataşmalara maruz kaldı ve ben de bu sataşmaların onu adım adım yıpratıldığını izledim. Bu okul yılı için tek umudum, her günün sonunda eve döndüğünde onu kaşlarını çatmadan görmek.

"Git kanepeye otur ve gözlerini kapat. Bakmak yok!" Dolaba doğru ilerleyerek emrediyorum.

Elini sallayarak itaat ediyor, ben de kutuyu bıraktığım yerden alıp dairenin oturma odasında ona katılıyorum. Tek kişilik yatak odası ve banyonun eklenmesiyle tek bir açık alan haline geldi ama en azından çekyat biraz olsun rahatlamama yardımcı oluyor.

"Tamam, artık gözlerini açabilirsin."

Kutuya bakmadan önce "Yılan olmasa iyi olur" diye uyarıyor.

Sessiz bir kahkaha attım. "Bu bir yılan değil."

"Vay anasını!"

Kanepeden fırlayıp kutuyu elimden aldığında bir adım geri çekiliyorum. Boyu benimkiyle kıyaslandığında beni küçeleştiriyor, beni kucaklamak için kollarına çekiyor ve kutuyu aramızda eziyor.

Ağzım yumuşak bir gülümsemeye dönüşerek ona sarılıyorum. "Bunu onları sevdiğin şeklinde mi algılayacağım?"

"Beğendin mi? Bayıldım! Bunlar birinci sınıf Lake! Bunları almayı nasıl başardın?"

Benden ayrılarak kapaktaki yazıya baktı. Bileğinin bir hareketiyle ayakkabıları ortaya çıkarır. Turuncu detaylı beyaz ayakkabılar

Her ne fiyatlarına bakınca kusasım gelse de fiyatlarına değer görünüyorlar.

Ödeyenin ben olmamamın yardımı oldu. Ama sadece kısmen. Mağazada kartını okutmuş olan adamın hâlâ onun sahte karısı olup olmayacağıma dair bir cevap beklediğini hatırladığımda midem bir kez daha bulanıyor.

Olunabilecek çok daha kötü şeyler var, ancak sonsuza kadar sürmeyecek olsa bile ilk ve belki de tek evliliğimin sahte olmasını isteyip istemediğime hala karar vermedim.

Boşanma sadece bir olasılık değil. Önümüzdeki tek yol bu. Eğer bu şekilde devam edersem, 25 yaşına gelmeden boşanmış olacağım.

"Bu önemli değil. Önemli olan senin onları sevmen. Tek istediğim bu," diyorum.

"Bateman geçen yıl Pythons'ta en sevdiğim oyuncu değildi ama bu sezonki hareketlerini görmelisiniz! Gözünüzü kırıpıyorsunuz ve o çoktan gol bölgesine girmiş oluyor!" diye övünüyor ve bir ayakkabıyı alıp yüzünün önüne kaldırıyor.

Atkuyruğumun ucuyla oynuyorum, sabırsızlanıyorum. "O kadar iyi mi?" "O bir canavar. Bir gün ben de onun kadar hızlı olmak istiyorum."

Eminim Jamie bunu duysa *çok sevinirdi*.

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

Nate bana bakıyor, gözleri kocaman ve heyecandan fokurduyor. "Şimdi de topla mı ilgileniyorsun? Bana bunları almanın bir nedeni de bu mu?"

"Yavaş ol, dostum. Ben öyle demedim."

"Daha önce hiç oyuncular hakkında soru sormamıştın. Bir keresinde bana futbol konuşmalarımın beynini erittiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Tamam, o bir kereydi. Ve bunu söyledim çünkü sen bana bilgi verirken bir telefon görüşmesi yapıyordum."

Koltuğa geri oturuyor ve kramponu hazırlamadan önce çoraplarını yukarı kaldırıyor. Bağcıklarını bağlamaya başlamadan önce ayağı kolayca içeri kayıyor.

"Her neyse, kardeşim. Mesele bu değil. Sadece neden şimdi onları sorduğunu bilmek istiyorum."

"O ayakkabıları aldığında Pythons oyuncularından biri mağazadaydı. İlgimi çekti, hepsi bu," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek.

Nate dondu kaldı. "Ne? Kim?"

Omzumu silkip çalışıyorum. "Şu Bateman denen adam."

"Ne?" diye bağılıyor, ayakkabısı unutuluyor ve takırtıyla yere düşüyor. "Ciddi olamazsın."

"Sadece kısa bir karşılaşmaydı."

"Onunla *tanıştın* mı? Neden bundan bana daha önce bahsetmedin? Ne oluyor, Lake! Konuştun mu? Ona benden bahsettin mi?" diye saçmalıyor, söylediklerime dikkat etmezsem patlayacakmış gibi bakıyor.

"Yavaş ol. Oraya onunla tanışmayı planlayarak gitmedim. Bir anda oluverdi."

Başını sallıyor, kramponu yerden kaldırırken nefes nefese kalıyor. "Kardeşinin en sevdiği futbolcuyla tanışıp ona bir imza falan alamazsın! Ya da en azından bir fotoğrafını istemezsin! Aman Tanrım, seninle olan derslerimde başarısız oldum."

Omzunu okşarken suratımı asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Senin için bir yabancınn üzerine atlamadığım için çok üzgünüm."

Benden uzağa bakarak ağır bir nefes verdi. "Teşekkür ederim ama seni henüz affedemem."

"Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Şu anda alaycı olma! Hiç sırası değil," diye küstahça konuşuyor ve gözlerini tekrar benimkilere diyor.

"Ayakkabılar için teşekkür edip yolumuza devam etmeye ne dersin? Belki antrenmandan sonra spor yıldızı görgü kurallarına uymadığım için beni affedebilirsin."

Yüz ifadesi takdirle yumuşar. "Teşekkür ederim. Gerçekten, bunlar inanılmaz. Şimdiye kadar aldığım en iyi hediye."

"Topu oyuncuya kaptırmış olsam bile mi?"

"Hey, bunu kullanmanın doğru yolu buydu. Belki de öğreniyorsundur. Bir gün seni bir futbol taraftarı yapabileceğim."

Gözlerimi devirip ikinci kramponu ona uzatıyorum ve göğsüne yakın tutuşunu izliyorum. "Hadi bakalım, süperstar. Eğer otobüsü kaçırırsak, sahaya kadar beni sırtında taşıyacaksın."

Daha fazla motivasyona ihtiyacı yok ve iki dakika sonra çantasını ona veriyorum ve aceleyle kapıdan çıkıyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapattığımda "Bir araba alabilecek duruma gelmeye çok yaklaştım, biliyor musun?" diye soruyor. "Bir kamyonete ne dersin? Süslü bir tane değil, eski, güvenilir bir tane?"

Elimde anahtarım la kapıyı kilitlemek için dönüyorum.

Üzerine bantlanmış kağıt parçasını görünce... Bacaklarım tutmaz oldu.

Tahliye bildirimi.

Nate arkamdan geliyor ve ben kapıdaki kâğıdı yırtmaya fırsat bulamadan omzumun üzerinden kolayca bakıyor.

"Bu da ne böyle? Biz-"

Bildiriği kaptığım gibi bir top haline getiriyorum, ama üzerindeki yazıyı okumadan önce değil. "Önemli bir şey değil."

"Evet, öyle. Bana yalan söyleme. Artık çocuk değilim."

"Sen bir çocuksun, Nathan. Ve benim için sonsuza dek çocuk kalacaksın," diye bağıriyorum, parçalanmış kâğıdı yere atarken sesim son kelimeye çatlıyor.

Salon etrafımda daralıyor, keskin bir başarısızlık hissi karnımın derinliklerine saplanırken duvarlar kollarıma sürtünüyor. Birdenbire karanlık nokta, nefes alıp siyah görene kadar beni daha da derine sürükleyen bir katran çukuruna dönüşüyor.

"Hey, sorun yok Lake," diye mırıldanıyor Nate, koluma dokunarak. "Bir yolunu bulacağız."

Ona söyleyecek gücüm yok. "Gitsek iyi olur."

"Emin misiniz? Gitmek zorunda değiliz. Belki de kalıp bu konu hakkında konuşmalıyız."

"Hayır. Antrenmanınız önemli. Bunu daha sonra çözeceğim."

"Ev sahibinin ne kadar ihtiyacı var? Ne kadar gerideyiz? Sana birikmiş param olduğunu söylemiştim. Bırak yardım edeyim."

Bu kattaki altı daireden sadece biriiz ve duvarların kağıt inceliğinde olması nedeniyle evdeki herkesin söylediğimiz her kelimeyi duyabildiğini biliyorum. Yaşadığımız yer düşünüldüğünde bu utanç verici olmamalı, ancak geçen hafta ayakkabılarla olanlardan sonra, bunun üzerine, umursamaz tavrım parçalanmaya başlıyor. Şu anda daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Yüzümü küçük kardeşime dönerek, yüz ifademi sert tutuyorum ve bunun sözlerimi yerine getireceğini umuyorum. "Ben ilgileneceğim. Yardım etmek istediğini biliyorum ama bu senin görevin değil. Az önce bana istediğin kamyondan bahsediyordun. Ona geri dönelim, tamam mı?"

"Her şey gibi davranmayacağım, Blakely. On iki yaşımıdayken işe yarıyordu ama şimdi yaramayacak. Antrenman sonrasına bırakacağım, ama o kadar," diyor, benim kadar inatçı.

"Peki," diye yumuşuyorum, saçlarını karıştırıyorum. "Artık gidebilir miyiz lütfen?"

"Bu konuyu konuşacağımıza söz veriyor musun? Bu gece olmazsa yarın?"

"Evet" dediğimde boğazım yapış yapış oluyor.

Ve on beş dakika sonra, kirli otobüste otururken, hantal futbol çantası koltuklarımız arasındaki küçük alanda dizlerime çarparken, bir haftadır kaçındığım bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba. Ben Blakely. Konuşmak için
buluşabilir miyiz?

9

JAMIE

OTUZ BEŞ YILDIR JAXON'I EVIMDEN ÇIKARMAYA ÇALIŞIYORUM.

dakikalar. Futbol dışında kişisel temastan nefret ettiğini iddia eden bir adam için, kesinlikle benimle çok fazla takılıyor. Kanepeme yayılmış, bacaklarını iki yana açmış, en azından birkaç saat daha orada kamp yapmayı planlıyor gibi görünüyor.

Böyle bir şey olmayacak. Bugün olmaz.

Bir hafta bekledikten sonra, güzel haydutum nihayet dün bana ulaştı. Bu sadece bir buluşma isteğiydi, ama benim için kazanç kazançtır. Konuşmamızın sonunda onu teklifimi kabul etmeye ikna edebileceğimi bilecek kadar kendime güveniyorum.

"Planlarım var, Jax. Her gidebilirsin," diyorum. "Ne planları?"

Kanepenin arkasına geçip saçından bir tutam aldım ve resif yaptım.

Bana ters ters bakmak için başını geriye attığında, kapıyı işaret ediyorum.

"Senin züppe kışını içermeyen türden."

"En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Elimi kanepenin arkasına koyup üzerinden atlayarak yanındaki minderin üzerine sıçırıyorum. Ayağımla bir tekme atarak bacağını kartal gibi açtığı yerden uzaklaştırıyorum.

"Öylesin ve bu da sana planlarım olduğu için gitmeni söylediğimde dinlemen gerektiği anlamına geliyor."

"Önce Graham ve Koç'la yönetici ofisinde ne konuştuğunu bilmek istiyorum. Bütün hafta garip bir şekilde ağzını bıçak açmadı."

"Ne demek tuhaf? Sanki ben boşboğaz biriymişim gibi."

Başının arkasını koltuğun üzerinde yuvarlıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. "Siktir git. Bana ne olduğunu anlat, ben de seni *planlarınla* baş başa bırakayım."

"Neden 'planlar' diyorsun? Benim gerçekten planlarım var."

"Elinle yaptığın planlar plan sayılmaz."

"Planlardan bu kadar çok bahsetmeyi bırak. Tanrım, tüylerim diken diken oluyor."

Kahkahası alçak, neredeyse kaba bir ses. "Ancak bana geçen gün ne olduğunu anlatırsan."

Ellerimi başımın arkasında birleştirip dirseklerimin yanağına çarpmasına izin verdikten sonra homurdanarak yana kayıyorum. "Takım için bir konuda yardıma ihtiyaçları vardı."

"Tamam, ve?"

"Ve hepsi bu kadar. Şimdi, kaldır kıcını koltuktan. Seni dışarı çıkaracağım." "Şaka yapıyorsun, Bateman," diyor, bir milim bile kıpırdamadan.

Oldukça güçlü olsam da Jaxon Hayes gibi bir devi kaldırıp evime taşıyabilir miyim bilmiyorum. Ben daha olabilirim ama onun benden birkaç santim üstünlüğü var.

"Bu konuda çeneni kapalı tutmalısın, Jax. Herkesin bildiği bir şey değil ve eğer öyle bir şey olursa tüm organizasyonun başı belaya girer," diye uyarıyorum.

Öne doğru eğilip tamamen dikkatini verdiğinde ifadesi değişiyor. "Neler oluyor?"

Blakeley'nin adını şimdilik bu işin dışında tutmaya özen göstererek mümkün olduğunca az ayrıntıyla açıklıyorum. Ondan kesin bir cevap alana kadar, onun bu olaydaki rolünü kendime saklayacağım.

Ben bitirene kadar Jaxon halının üzerinde volta atıyor. "Bunun işe yarayacağına inanıyor musun?"

"Buna inanmaktan başka seçeneğim yok."

"İşlerin kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Takım için mi evleneceksin? Gerçekten mi?"

"O kadar şaşırtıcı mı?"

Çenesini kaşıyor. "Bir gün gerçekten evlenmek istemiyor musun? Sevdiğin birine mi?"

"Şey, evet. Ama bunun bir süre gerçekleşmesini beklemiyordum. Bu iş bittikten sonra gerçek bir şeyler bulmak için zamanım var. Neden? Hayatında odaklandığın bir şey mi bu?"

Alay etmesinin kızgınlıktan mı yoksa utancını gizlemek için mi olduğunu anlayamıyorum. Her iki durumda da, öğrenmek için zorlamayacağım.

"Hayır. Sadece bunu önemseyeceğini ." "Çok romantik olduğum için mi?"

"Sen tanıdığım en dik duran adamsın. Yapılacaklar listende aşk da vardır diye düşündüm."

"Şu anda yapılacaklar listemdeki tek şey, Graham bana pozisyonu doldurmaya hazır bir yabancı bulmadan önce bir eş bulmak ve Grey Cup'ı eve getirmek."

"Şimdiye kadar, iki kişi için oh."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Sanırım beni omzunun üzerinden atmaya kalkışıp ikimizi de yaralamadan önce gitmeliyim," diye mırıldandı.

Alkışlıyorum. "Sonunda . Seni dışarı bile çıkaracağım."

"Bu olağanüstü tavırlarınızla, bir eş bulmak çocuk oyuncağı olmalı."

Onu oturma odamdan ön kapıya doğru götürürken, televizyonun altındaki Xbox'a gizlice bakıyorum. Blakely'yi kabloları çekiştirirken bulduğumdan beri kullanmamıştım, sanki onun parmak izlerini benimkilerle değiştirmek istemiyormuşum gibi.

Tamam, bunu ifade etmenin ürkütücü bir yoluydu.

Bu gece buraya geldiğinde bunu kendime saklayacağım. "Sağ ol dostum," diyorum sırtına bir şaplak atarak.

Spor ayakkabılarını giyip verandaya çıktı ve bana son bir kez baktı. "Bu geceki planlarının tadını çıkar. Çok geç kalma. Erkenden stadyumda olmalıyım."

"Maç günü. Evet, erken yattığımdan emin olacağım baba."

"Güzel. Bu ivmeyi devam ettirmemiz gerekiyor. Son iki galibiyet üzerimdeki baskıyı biraz azalttı ve bundan keyif alıyorum. Koç geçen hafta kulağımı çekmedi, ben de gece yarısından önce eve gelebildim."

Arka arkaya alınan iki galibiyet genellikle kutlanacak bir şey değildir. Ancak, bizimki gibi zayıf bir takımla, alabildiğimizi alır ve bunu yeni oyuncuların güvenini artırmak için kullanırız. En son üst üste üçüncü galibiyeti almaya çok yaklaştığımızda, Jax evinde polisleri çağırarak kadar çılgınlaşan bir parti verdi. Sabahın erken saatlerine kadar Koç tarafından azarlandık ve bir sonraki maçımızı kaybettik.

Karanlıkta bir atış yapacağım ve bu yüzden tekrar yapmaya karar vermediğini varsayacağım.

"Elimden geleni yapacağım, QB. Yanında olduğumu ," diye hatırlatıyorum ona.

Çenesini eğiyor ve parmak eklemlerini kapının pervazına vuruyor. "Evet, biliyorum. Yarın görüşürüz."

"Dikkatli sür."

Geriye doğru bir el sallayarak çimlerimin üzerinden geçip gösterişli McLaren'in yanlış raftaki bir kupa gibi garaj yolunda durduğu yere gidiyor. Adam dağlarda bir kulübede yaşamayı seçiyor ama lüks bir spor araba kullanıyor, oysa ben tam tersiyim.

Arabanın kilidini açıyor ve sürücü kapısını açmak üzereyken duraklıyor. Girişte duruyorum ve garajımın önünden geçen figürü seçmeye çalışıyorum.

Jaxon bakışlarını gizlemiyor ve koyu mor beresinin altındaki kestane rengi saçlarının parıltısını gördüğümde bir adım öne çıkıyorum.

"Arabana bin, Jaxon!" Bağırıyorum.

Kapısını açarken bana baktığında sırtıışı kesinlikle hınzırca. "Yarın görüşürüz, Bateman!"

Blakely yavaş adımlarla kaldırıma çıkıyor ve başını eğmiş onun gidişini izliyor. Ancak adam garaj yolundan çıkıp hızla caddeden aşağı indiğinde bana doğru bakıyor.

"Bir arkadaşın mı?" diye soruyor.

Cevap veremeyecek kadar ona bakmakla meşgulüm.

Hiçbir zaman kasket takan biri olmadım, ama ona bir kez baktığımda büyük bir hayranı olduğumu düşünebilirsiniz. Her nasılsa, ona mükemmel bir şekilde uyuyor ve elmacık kemiklerinin keskin açılarını vurguluyor.

Üzerinde bir kot pantolon ve ellerini soktuğu cepleri şişkin ince bir palto ile verandanın merdivenlerinin dibinde oyalanıyor.

"Bir arkadaş ve takım arkadaşı. O Jaxon Hayes'ti, Pythons'ın oyun kurucusu," diye açıklıyorum.

Gözlerinde sadece hafif bir tanıma parıltısı belirliyor. "Doğru. İsim tanıdık geliyor."

"Karım olmayı kabul edersen futbol derslerine ihtiyacın olacak," diye takılıyorum, tepkisini test ediyorum.

Ne de onu ikna etmenin ne kadar zor olacağını bilmem gerekiyor.

Yutkunuyor ve evin içini görebilmek için pazumun yanından geçiyor. "İçeri gelmemi isteyecek misin, yoksa bu konuşmayı seninle mi yapacağız?"

ön sundurma?"

"Kahretsin, doğru. İçeri buyurun. Genelde kötü bir ev sahibi olmadığımı söz veriyorum."

Yoldan çekiliyorum ve o da büyük bir özgüvenle yanımdan geçiyor. O ayakkabılarını çıkarırken ben de kapıyı kapatıyorum.

"Oturma odasına giden yolu hatırlıyor musun?"

Bana göz kırpmıyor, sorudan etkilenmemiş gibi. "Hayır. En son buraya geldiğimde evinizin planını tam olarak ezberlememiştim."

"Bu sefer bunu yapmaktan çekinme. Bilirsin, zaman için."

"Hadi mutfağa gidelim. Yemek masanız ya da oturup düzgünce konuşabileceğimiz bir yeriniz var mı?"

Dudaklarımı kıvrıyorum ve alay etmeyi başka bir zamana bırakıyorum.

"Evet, beni takip et."

Sessizlik arttıkça, keşke müzik falan açsaydım diye düşünmeye başlıyorum.

"İyi bir hafta geçirdin mi?" Nazikçe soruyorum, yemek odasına adım atıyorum ve otomatik olarak onun için bir koltuk çekiyorum.

Önce sandalyeye sonra da bana bakıyor, sanki bunu onun için neden yaptığımı anlamamış gibi. Birkaç saniye sonra sandalyeye oturdu.

"Dürüst bir cevap mı yoksa güzel bir cevap mı istiyorsun?"

Tedbirli davranarak onun karşısındaki koltuğu seçtim. "Her zaman dürüst olan."

"Haftam berbat geçti."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Yavaşça göz kırpmıyor, sanki sorumla onu rahatsız etmişim gibi yer değiştiriyor. "Neden burada olduğumu biliyorsun Jamie. Bu kadar şefkatli davranmaya gerek yok."

"Bu bir oyun değil ve neden burada olduğunuzun ayrıntılarını bilmiyorum. Beni ikinci kez soymayı planlamış ve sadece bir girişe ihtiyaç duymuş olabilirsiniz."

"Sanırım oldukça boktan bir hırsız olduğumu zaten tespit ettik. Suç günlerim geride kaldı."

Bir dirseğimi masaya dayayarak çenemi parmak eklemlerime dayıyorum. "Hazır konu suç faaliyetlerinden açılmışken, dışarıdaki kapıdan nasıl geçtiğini merak ediyordum. Bunu şimdi iki kez yaptın."

"Yolun sonundaki mi? Açıktı." "Her iki seferde de mi?"

Bir omzunu itiyor. "Evet."

"Tanrım, annem bunu öğrenirse küplere biner," diye mırıldandım.

"Koruyucu mu?"

Ondan bahsedince gülümsemem bir anda değişti. "Evet, de diyebilirsiniz. Belki de koruyucu olmaktan çok dramatiktir."

"Sesin yakın geliyor." Bu açık bir cevap. .

Sandalyemde öne doğru eğilip yüzünde saklamaya çalıştığı tepkiyi arıyorum ama bulamıyorum. Umursamıyormuş gibi davranmakta çok iyi.

Neden? Onu bu kadar içine kapanık yapan ne oldu?

Bu işin peşini bırakmayacak kadar inatçıyım, sorularımın cevaplarını bulacağıma dair kendime söz veriyorum.

"Annenle yakın mısınız?" diye sordum.

"Hayır, değilim. Bir süredir hayatımdan çıktı." Dişlerini gıcırdatıyor ve gözlerini masaya dikeyyor. "Seninle evlenmeyi kabul edersem buraya taşınacağım, değil mi?"

Direk işe dönelim o zaman.

"Bence en iyisi bu olur. Tabii ki kendi odanız olacak. Dört tane var, yani hangisini isterseniz onu seçebilirsiniz. Evimdeki spor salonu bodrum katında ve arka bahçede de bir havuz var."

"Senin odanda uyumak zorunda kalmayacak mıyım?"

"Kesinlikle hayır. Sana bunu asla yaptırmam," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gözlerimi kaçırarak ceketinin koluyla oynuyor. "Daha önce bir erkek kardeşim olduğundan bahsetmiştim. On beş yaşında. Dört ay sonra on altı olacak. Eğer taşınırsam, onun da benimle gelmesi gerekecek."

Sorular bu konuda yoğunlaştığında dilimi ısııyorum. Blakely konusunda kendime dikkat etmeliyim. En azından şu anda. Peşinde bir avcı olduğunu bilen, ağaçların arasında saklanan bir geyik gibi. Bir dalın kırılmasıyla yok olacak.

Eğer yanlış bir soru sorarsam, onun karım olduğunu unutabilirim.

Yarım bir gülümsemeyle, "Sorun değil. Yerim var."

"Nathan iyi bir çocuk, yemin ederim. İnanılmaz derecede zeki ve geç saatlere kadar dışarıda kalmıyor ya da parti yapmıyor. Futbol onu meşgul ediyor, bu yüzden muhtemelen burada olduğunu fark etmeyeceksin bile," diye saçmalıyor, gergin olduğunu varsaymaya başladığım bir hareketle ceketinin kolunu daha sıkı büküyor.

Futbol bilgilerini daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum.

"Hey, beni ikna etmek zorunda değilsin. Eğer onun iyi bir çocuk olduğunu söylersen, sana inanmayı seçerim. Senden çok şey istiyorum. En azından kardeşinin kalacak bir yeri olmasına izin verebilirim. Benden başka ne istiyorsun?"

Acı yüz hatlarında geziniyor ve içgüdüsel olarak sandalyemi masaya yaklaşıyorum. O fark etmedi.

"Şu anda işlerimin arasındayım, bu yüzden ipotek ya da başka bir şey için tam olarak yardım edemem. Burada kaldığımız sürece benim için bir hesap açarsan, bir şey bulduğumda sana geri ödeyeceğimden emin olabilirsin."

"Olmaz. Karım olduğun sürece tek kuruş ödemeyeceksin, Blakely. Bu benim kurallarımın biri. İpoteği ben ödüyorum, yiyecekleri ben alıyorum. Gitmek istediğin zaman benim arabalarımın birini kullanabilirsin. Sadece faturalarını bana bildir, sen buradayken halledilmesini sağlarım," diyorum, bana herhangi bir şey için geri ödeme yapması gerektiğini yarım saniye bile düşünmesine neredeyse gücenerek.

Neredeyse, çünkü bana daha önce de söylediği gibi, sadaka alacak tipte bir insan değil. Ve bu öyle olmasa da, neden bu noktaları birleştirdiğini anlayabiliyorum.

"Ben bir hayır kurumu değilim. Şimdi param olmayabilir ama eninde sonunda olacak" diye bastırıyor.

"*Jamie'ye geri ödemek için para biriktirmek istiyorsan, hiç durma.* Ama şunu bil ki boşanma zamanı geldiğinde tek bir kuruşunu bile almayacağım. Karım gerekli hiçbir şeyi ödemeyecek. Seni geçindirmek benim işim ve bunu yapmak istiyorum."

"1800'lerde değiliz. Günümüzde kadınlar ailelerinin geçimini sağlayabiliyor." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Benim kadınının bana bakmasına gerek yok. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var ve futbol oynadığım sürece de artmaya devam edecek. Dışarı çıkıp kendine yeni bir çift ayakkabı mı almak istiyorsun? İster kendi paranı kullan, ister benimkini. Ama iş Başını sokacak bir çatı ve buzdolabında yiyecek varsa, o da benden, Haydut."

Yanakları kızardı. "Ben senin kadının değilim. Gerçekten değilim."

". Ama bu evden her ayrıldığımızda sana öyle davranacağım. Tabii benimle evlenmeyi kabul edersen."

Gevşek bir nefes verdiğinde, evet demesinin gerçek bir şans olduğunu biliyorum. Ve bu uzun zamandır başıma gelen en heyecan verici şey.

10

BLAKELY

JAMIESON BATEMAN KENDİ İYİLİĞİ İÇİN FAZLA KURNAZ.

Bunu kabul etmenin sonunun kötü olabileceğinin bir önemi yokmuş gibi görünüyor çünkü benimle ilgilenmek ve Nate'i kabul etmekle ilgili konuşmaya başladığı anda eriyip lapa haline geldim.

Herhangi bir durumda hemen hemen her şey söz konusu olduğunda güçlü bir kaltağımdır, ancak görünüşe göre, tek gereken altılı paketi olan ve pazılarını esneten ateşli bir adamın bana ev sahipliği yapmayı ve beni beslemeyi teklif etmesi ve evliliğe elimi vermeye hazırım.

Ne kadar utanç verici olsa da, sokakta yaşamak zorunda kalmamak için o kadar çaresizim ki kendime bile o kadar kızamıyorum.

"Size ne getirebilirim?" diye soruyor seksi adam, ön kolunu açık buzdolabının kapısına dayayıp içeri bakarak.

İki kapılı, paslanmaz çelikten, altta çekmeceli dondurucusu ve buz makinesi olanlardan biri. Cihazların seksilik skalasında, yanıp sönen kırmızı bir ışıkla sona doğru çarpıyor.

"Sadece su alacağım."

"Su mu? Emin misin? Burada içecek çok şey var. Hemen hemen her tür gazoz ve birkaç çeşit meyve suyu var. Yeğenimin ne zaman ziyarete gelse su gibi şeker içme alışkanlığı, bu yüzden bu şeyleri oldukça stoklu tutuyorum."

"Yeğenini günah keçisi olarak mı kullanıyorsun? Profesyonel sporcuların bu kadar çok şekerli içecek içmesi gerektiğini düşünmezdim."

Bana doğru dönüp göz kırpmıyor ve gömleğinin eteklerini kaldırarak karnını ortaya çıkarıyor. Yivli kaslar esniyor ve geriliyor, gözlerimi meşgul ediyor.

"Şeker alımım konusunda endişelenme, Bandit. İçki tercihlerimi yakmak için spor salonunda çok çalışıyorum."

Gözlerimi onun karın kaslarından çekip alıyorum ve sırtıtışına dikiyorum.
"Ben gitmeden karın kaslarını kaldır."

Gömleği anında düşüyor ve sonra buzdolabına uzanıyor. Ben mutfak adasında tüneyip beklerken teneke kutular ve şişeler şingirdiyor.

"Kola mı yoksa çilekli ve kivili meyve suyu mu?" diye soruyor, elinde iki farklı kutu ile bana bakarken.

"Su."

"Su bir seçenek değildi." Bu açıklamayla birlikte buzdolabının kapağını kapattı ve adada bana katıldı. "Kola mı meyve suyu mu?"

"Daha sert bir şey var mı?" Kutulara bakarak soruyorum.

Kollarını adaya dayayarak kıkırdıyor. "Evet, güçlendim.
İçki tercihiniz nedir? Buraya arabayla gelmedin, değil mi?"

"Viski. Ve hayır, ben araba kullanmam."

Buzdolabının üstündeki dolaba yöneliyor. "Hiç araba kullanmıyor musun?"

"Hayır. Bana hiç öğretilmedi," diye itiraf ediyorum, onun kararını beklerken yanaklarım yanıyor.

Ama gelmiyor.

"Şanslısın ki müstakbel kocan harika bir sürücü. Görünüşe göre bundan sonra haftada birkaç kez ders alacağız."

"Hiç kimse size kendinize çok güvendiğinizi söyledi mi?"

"Hayır. Genellikle güven iyi bir şeydir." Elinde kalın dipli viski şişesiyle dikkatli bakışlarımı karşılıyor. "Sek mi, buzlu mu yoksa karışık mı viski içersiniz?"

"Bir tahmininiz yok mu?"

Sırtıtışı gamzeli. "Elbette öyle. Yine de bir centilmen olmaya çalışıyorum."

"Dene beni. Bu sefer centilmenlik puanlarını düşürmeyeceğime söz veriyorum." "Çok cömertsin," diye mırıldanıyor.

"Bekliyorum."

"Tamam, belki *o kadar* cömert değilim. Ben buzlu tahmin edeceğim. Sek viski doğrudan kafana gider ve gardının düşmesine neden olur. Biraz sulandırmak için buza ihtiyacın var."

Bunun için viskiye hiç ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Jamie duvarlarım için herhangi bir sert likörün olabileceğinden daha kötü.

"Buzlu içiyorum, buzsuz içersem teklifini kabul etmek yerine seni yumruklamak zorunda ve şu anda dava edilmeyi göze alamam," diye mırıldanıyorum.

"yumruklayan ilk kadın sen olacaksın. Bu noktada sadece ilkleri biriktiriyoruz, sen ve ben," diye dalga geçiyor, kısa bir bardağı buzla doldurduktan sonra içine çok fazla viski döküyor.

"Kırık bir penis fikrinin sizi eğlendireceğini düşündüğümü söyleyemem."

"Penis tam bir ortaokul terimi, Blakely. Bugün çok tatlı olduğun için siki bıraktım ama ben siki tercih ederim."

Karnım zıplıyor, derim nemleniyor. "Şu anda isim oyunu oynamıyoruz. Özellikle de bu konuda."

"Şimdi bana karşı utangaç olma. Eğleniyorum," diye yarı yalvarıyor, yarı alay ediyor. "İçimden bir ses senin her durumda eğlenceyi bulabileceğini söylüyor."

Bana viski bardağımı uzatırken ve kendi bardağına bir kutu kola koyarken gözleri parlıyor, mavisini neredeyse kör ediyor. Sıcak avucumu soğuk içeceğin etrafına sarıyorum ve adanın üzerinde kaydırıyorum.

"Çoğu zaman olayları çok ciddiye almamaya çalışıyorum ama ben bir soğan gibiyim bebeğim. Katmanlarım var. Ciddi durumlar uygun tepkiler gerektirir," diyor içkisini dudaklarına götürüp güçlü bir yudum almadan önce.

Parmak ucumu bardağımın nemli kenarında gezdiriyorum, beynimdeki teller kesişmek üzere. "Bu evlilik de o ciddi durumlardan biri mi?"

"Elimdeki en ciddi soru bu." İçkisini bırakıyor ve yanımdaki bar taburesine dönüyor. Ona bakmadan duramayacak kadar meraklıyım, bu yüzden pes ediyorum ve onu tamamen bana odaklanmış buluyorum. "Bak, bunu doğru yapmak istiyorum. İdeal değil ama ikimizin de bundan faydalanabileceğini düşünüyorum. Senin için her şeyi planladım ve Pythons'ın sahibiyle buluşmayı kabul edersen nasıl gideceğine bağlı olarak, eminim yapmamız gereken her şeyi başarabiliriz."

"Şu anda seni geri çevirecek durumda değilim Jamie. Teklifin elimdeki en iyi teklif, bu yüzden evet, bu toplantının nasıl geçtiğine bağlı olarak bunu yapacağım."

Bu sözleri söylemek kolay ve ben bunu evrenin belki de bundan pişman olmayacağıma dair bir işareti olarak kabul ediyorum. Bu iş bittikten ve boşanma kağıtları imzalandıktan sonra, sanki hiç yaşanmamış gibi hayatıma devam edebileceğim.

Bileğime uzanırken Jamie'nin ağzı kıvrılıyor. Sadece parmaklarını dostça sıkıyor ama içgüdüsel olarak geri çekilip ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

Bana göz kırpmadan önce meraklı gözlerle hareketlerimi takip ediyor. "Bunun inandırıcı olmasını istiyorsak, bunun üzerinde de çalışmamız gerekecek."

"Sadece seni tanımıyorum," diye kendimi savunuyorum.

"Anlıyorum. Birbirimizi tanımak için zamanımız var. Evlenmeden önce birkaç hafta süre istememin nedenlerinden biri de buydu."

Kuru dudaklarımı ıslatarak başımı sallıyorum. "Diğer sebepler neler?"

"Kardeşim iki hafta içinde evleniyor ve ben de sahte bir düğün için spot ışıklarını onun elinden almak istemedim. Müstakbel eşiyle geçireceği anı hak ediyor."

"Bahsettiğiniz yeğen, onun kızı mı?"

"Üvey kızım, eğer açık konuşacaksak. Eğer değilsek, o zaman evet, öyle. Adı Nova ve yanında olduğunuzda dişinizi ağrıtabilecek kadar tatlı biri. Kardeşim Oliver, annesi Avery ile yıllarca birlikte oldu ama zamanlama hiç doğru olmadı. Bir yıl önce bu durum değişti ve sonunda evleniyorlar," diye açıklıyor hafifçe, ses tonunda gerçek bir mutluluk var.

İçkimden bir yudum alıyorum ve bu sohbetin rahatlığı içinde rahatlamaya çalışıyorum. Sizinle yatmak istemedikleri sürece gerçek, samimi bir sohbet yapabilecek bir erkek bulmak şu anda dünyada neredeyse imkansız. Bu yüzden, evet, sanırım bu adamın seks vaadi olmadan ne kadar açık ve samimi görüldüğünün avantajını kullanacağım. Bu görüşmenin sonunda benimle evlenmek istiyor olabilir ama Jamie'de bana şu anda bana karşı böyle davranmasında bunun bir rol oynamadığını söyleyen bir şeyler var.

"Sen büyük kardeş misin, küçük kardeş mi?"

diye sordum. "Küçük."

"Sen ve Nate'in ortak noktası bu."

"Ortak futbol sevgimizi unutmayın. geçmişken, hangi mevkide oynuyor? Tuttuğu bir takım var mı?"

"Sadece onu nasıl bilmek istiyorsun."

"Aynen öyle. Artık seni göre, listede sırada o var."

Dudaklarım seğirmeye çalıştığında yüz ifademi düz tutuyorum. "Beni kazanamadın."

Taburesini bana doğru bir santim kaydırduğında nefesimi tutuyorum. Dizini benimkine bastırıyor ve . . . Sanırım sorun yok.

Jamie bir dirseğini adaya dayıyor ve yanağını kocaman eliyle destekliyor, sırtışı alaycı ve parlak. "Ama yapabilirim. Eğer isteseydim."

Karnımda patlayan korları örtmek için alay ediyorum. "Rüyada görürsün, tatlı çocuk."

"Bana güzel deyip duruyorsun, Blakely. Aklımı başımdan alıyor."

Ona bakıyormuş gibi yapıyorum. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Kahretsin, önümüzdeki birkaç ay beni genç tutacaksın." "Kaç yaşındasın sen?"

"Hayır. Eğer başka bir soruya cevap vermemi istiyorsan, sen de benimkine cevap vermelisin. Kardeşinin hangi pozisyonda oynadığından başlayarak."

Cevap vermeden önce soğuk viskiden bir yudum daha alıyorum. "Geniş alıcı."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesinde sessiz bir heves var. "Tuttuğu bir takım var mı?"

"The Pythons. Vancouver'da doğup büyüdük ve babamız onları çok severdi."

Başını sallıyor, ne dediğimi anlamış gibi görünüyor ama açıklama yapmaya gerek duymuyor. Babam şu anda konuşmak istediğim bir konu değil, eğer hiç konuşmadıysam ve hassas konuları zorlamayan birini takdir edebilirim.

"Ailem büyük futbol taraftarları değildi. Daha çok hokey seven bir gruptu."

"Dürüst olmak gerekirse, futbolu hiçbir zaman anlayamadım, bu yüzden senin için zor. Nate bana milyonlarca kez öğretmeye çalıştı."

"Endişelenmiyorum," diyor sinsice.

"Evet, öyleyim. Bir hayranınla evlenmeni istediklerini söylemiştin, değil mi? Patronlarınızla yapacağınız bu toplantı sırasında nasıl bir hayran gibi davranabilirim?"

"Sana bir sınav vermeyecekler, Haydut. Yarın bir maçım var, sonra bir şeyler ayarlayıp sana haber veririm. Bu hafta sonu için iyi misin?"

Viski kokusu aramızdaki boşlukta dolaşıyor, hafif ve sessiz, tişörtüne sinmiş kolonyanın etkisiyle zayıflamış. Kumaşı koklamak için eğilme isteği duyuyorum ve hemen bunun ayrılmak için harika bir an olduğuna karar veriyorum.

"Bu hafta sonu uygun. Nate'in Pazar günü antrenmanı var ama ben Cumartesi boşum," diyorum gelişigüzel.

Artık işim falan da yok. Kahretsin, bu yakıyor.

"Yirmi üç yaşındayım, az önceki soruna cevap vereyim." Jamie taburesinden kayıyor ve biz mutfağa doğru geri çekilirken bir elini sırtımda gezdiriyor.

"Otobüsle mi döneceksin?"

"Öyleydim. Bana başka bir yolculuk teklif etmeyi mi planlıyordun?" "Kabul eder miydin yoksa bana siktir olup gitmemi mi söyledin?" diye takılıyor.

Yanağımın iç kısmını ısııyorum ve ağzımın köşesinin kıvrıldığını görmemesi için başımı çeviriyorum. "Bak nasıl da öğreniyorsun."

"Beni de onurlandırabilirsin, Blakely. Sen benim yeni favori deneğimsin."

11

JAMIE

TOPU HAKEME VERİYORUM VE FORMAMIN ALTINI ÇEKİŞTİRİYORUM.

Bir ilk hak daha ve ben Chase'e omuz atarken vızıldıyorum. Jax ve savunma bir sonraki oyun için pozisyon alırken o beni fark edemeyecek kadar oyuna dalmıştı.

Bu verebileceği en iyi tepki. Eğer Jaxon topu bana getiremezse, Chase'in touchdown yapmasını istiyorum.

Ayrıldık, sahanın farklı taraflarına gittik. Takım hazırlanıyor ve ben kramponlarımın içindeki ayak parmaklarımı ve eldivenlerimin içindeki parmaklarımı esneterek sakın, yavaş nefesler alıyorum. Karşımdaki defans oyuncusu dudaklarını yalıyor ve ben de ona göz kırpıyorum, bu gözdağı beni rahatsız etmiyor. Yakında peşimden koşmaya başlayacak.

bir hareket. Hareket etmeye başladım bile, ayaklarım çime basıyor.

Bay Kuru Dudak bana ayna tutuyor, omuzları geride ve bakışları yoğun.

Harekete geçiyorum, dışarıya doğru sertçe kesiyorum. Jax sağa dönüyor, hareket eden bedenleri araştırıyor. Sabırlı ve sakın. Onu ligin en iyi oyun kurucusu yapan da bu ve şu anda benim çıkmamı bekliyor.

İçeriye doğru hızlı bir adım atarak savunmacının beni kaybettiği anı kolluyorum ve bacaklarımı daha sert iterek onu bir adım geride bırakıyorum. Topu takip etmek için başımı çevirdiğimde top çoktan serin akşam havasında süzölmeye başlamıştı. Hızım o kadar yüksek ki, yarım saniyeliğine de olsa son bölgeye girdikten sonra durabilecek miyim yoksa yüzüstü bariyerlere mi çarpacağım diye endişeleniyorum.

Kalabalık ılık atıyor ve ben de bu güröltüyü göğsüme bastırıyorum. Kramponlarım çimleri yırtıyor, ben de sonunda top düşene kadar sahayı temizliyorum.

Bir elimle yakalayıp göğsüme bastırıyorum, aynı anda savunma oyuncusu üzerime atlıyor. Iskallıyor, sadece beni hafifçe tökezletmeyi başarıyor.

Dengemi sağladıktan sonra tekrar kaçıyorum. Savunmacılardan biri beni yere düşürmek için biraz açılı bir hamle yapıyor ama ben içeri doğru kesiyorum ve onu çırpınırken bırakıyorum. Uç bölge önümde açılıyor ve çizgiyi el değmeden geçip topu havaya fırlatıyorum.

Chase ve bana en yakın oyuncular ben görünmez yayımı kavrayıp Jaxon'a doğru bir ok fırlatırken koşuyor. Bana dönüp "Hepiniz" dediğinde taraftarlar kükrüyor.

Bu sezon başında başlayan bir gelenek ve medya takımı umursamasa da bizim küçük kankalığımızdan oldukça keyif alıyor. *Jaxison* bizim sözde çift ismimiz.

Saha kenarına gidiyorum ve Koç'tan sırtıma bir tokat yiyorum.

"Orada iyi iş çıkardın, Bateman. Gözler açık ve bacaklar gevşek," diyor çenesini eğerek.

"Teşekkürler, Koç. Jax beni kolayca buldu."

Yedek kulübesine oturup bana uzatılan ceketi geri çeviriyorum ve öne doğru eğilerek hücum hazırlıkları yapan Edmonton oyun kurucusuna bakıyorum. Gün batımından sonra hava daha da soğuyor ama özlemini çektiğim donmuş Ekim gecelerinden çok uzaktayız.

Jaxon yanıma çöküyor ve yüzüne su fışkırtıyor. "Arka arkaya üç."

"Uğursuzluk getirme," diye uyarıyorum.

Muhtemelen bu gece yine sahada olamayacağız. Tabii diğer takım bir mucize gerçekleştirip on üç sayıyı ikiye katlayarak bitime bir dakika kala otuz bir sayımıza ulaşmazsa.

"Bu sezon bir şansımız olduğunu düşünüyor musun? İhtimalleri yenmek falan?" diye soruyor, koşu oyunu için pas verdiği anda bakışları rakip oyun kurucuya takılıyor.

Sorusu benden bir yanıt almadan havada süzülüyor. İkimiz de konuşmakla uğraşamayacak kadar şu anda olanlara odaklanmış durumdayız.

Savunmamız bu gece aç. Hatta aç.

Zach Mercer sezon sonunda ligin en iyi defans oyuncusu unvanını alabilir. Karşı takımın hücumunu yırtıp geçerken gözlerinin parlamış izlemek hem dehşet verici hem de heyecan verici.

Ama bu, yanlışlıkla doğrudan yoluna çıkan ve ona çarpan koşucu arkasını fark edişinin görüntüsüyle kıyaslanamaz bile. Zach'in minimum çabasıyla yere düşüyor. Defans oyuncumuz koşucuya dişlerini gösteriyor ve göğsünü yumruklayarak onun üzerinde yükseliyor.

Kalabalığın sesi yükseldiğinde inanamayarak gülüyorum çünkü Zach'in eli boş değil.

Jax ayağa kalkıp Koç'la bir sonraki oyunumuz için planının ne olduğunu konuşmak üzere yer değiştirmeden önce, "Deli herif az önce bir fumble daha kurtardı," diyor.

Edmonton için neredeyse üzüleceğim. Sezonu sondan üçüncü sırada bitireceği tahmin edilen bir takımdan dayak yemek güven artırıcı bir şey değil.

Aynı zamanda, canavar galibiyeti için minnettar olacak kadar bencilim. Özellikle de bu oyun bitip Blakely geldiğinde ona her şeyi anlatacağımı bildiğim halde.



Blakely ile asansörden çıkıp Graham'ın ofisine doğru yürüdüğümde saçlarım maç sonrası aldığım duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

Cesur bir yüz ifadesi takındı ama asansörün korkuluklarını tutarken ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Gittiğimiz yerde ona bir şey olmayacağını biliyorum, ama o bu güveni paylaşmıyor ve ben de ondan bunu beklemiyorum.

Daha önce hiç tanışmadığı iş adamlarıyla dolu bir odaya girmek üzereyiz. Yetiştirilme tarzım ve aynı noktada kaç kez bulunmuş olmam nedeniyle bu tür durumlara karşı duyarsızım, oysa çoğu insan temkinlidir ve temkinli olmalıdır. Babam tam da bu nedenle ikinci sezonuma kadar iş toplantılarında bana katılma ısrarından vazgeçmedi.

Sizden daha fazla güce sahip birinin bunu esnetip sizi içinde bulunmaktan rahatsız olduğunuz bir duruma zorlayıp zorlamayacağını asla bilemezsiniz. Artık kendimi, sırf baskı altında olduğum için bir şeyi kabul etmekten rahatsız olduğumda bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum, ancak bu özgüveni bulabilmek için birkaç kez itilip kakılmam gerekti.

Isırıp koparacağını düşünmesem Blakely'ye elimi uzatırdım.

Şimdilik ona sözlerimi sunacağım ve fiziksel bir dokunuşun sağlayacağı destekleyici etkiyi sağlamalarını umacağım.

"Oradaki adamlar muhtemelen senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlardır," diye teklif ediyorum, sözlerimi hafif tutarak.

"Bir oda dolusu erkekle ormanda rastladığım bir ayıyı karşılaştırmaya çalışıyorsanız, üzülerek söylüyorum ki ayıyı seçmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Yanağının içini ısırarak bana bakıyor. Koridorun sonundaki ofisi işaret ediyorum ve yaklaşma riskini göze alıyorum.

"Birkaç yıl önce annemin tüm kız kuzenlerime Noel için ayı spreyi aldığını ve her zaman yanlarında bulundurmalarını söylediğini hatırlıyorum. Amcalarım bu geleneği devraldı ve her yıl onlar için yenilerini aldılar. Kuzenlerimden hiçbiri kendilerininkini kullanmak zorunda kalmadı, ama hiçbir zaman ayılar için değildi. Yani, evet, her gün hayvanı insana tercih ederim," diye açıklıyorum ses tonumu alçaltarak. "Boyumun ya da bu takımdaki konumumun bir önemi yok. Onlar da benim için ürkütücü."

Yüz hatları yumuşuyor. "Eğer kuzenlerin birine ayı spreyi sıkmış olsalardı, haklarında dava açılırdı."

Parmaklarımı kıvrıyorum, ona dokunmaktan kaçınırken tırnaklarım avucumu çiziyor. "Ne olursa olsun ikimizden biri suçlanacaktı, Haydut. Onlar ya da ben. Bu noktada seçme ve seçilme söz konusu olacak."

Blakely bir süre sessizce bana bakıyor, nefes verirken dudakları aralanıyor. Bu gece ilk kez yanaklarına biraz renk geldi ve birazcık da olsa yardım edebildiğim için göğsüm kabardı.

"Sen iyi bir kuzensin Jamie," diye mırıldanıyor.

"Bir gün bundan daha fazlası olduğumu kanıtlayacağım. Ama bunu kabul ediyorum. Teşekkür."

Hafifçe başını sallıyor. "Bu toplantı uzun sürecektir mi? Nate'e henüz bunlardan bahsetmedim. Umarım bundan sonra anlatabilirim. Genelde çok geç saatlere kadar ayakta kalmaz. Cumartesi günleri bile."

"Hayır. Sadede geleceğimden emin olabilirsin. Seni çabucak eve götüreceğiz." Yemin ederim.

Sade siyah babetlerinin parmakları yere vururken ve koyu renk yıkanmış kot pantolonunu düzeltirken zemine sürtünüyor. "Beni yine eve bırakmayı teklif edeceksin, değil mi?"

Başımı bir santim eğerek vanilyanın kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum. Gözlerini kolay bir bakışla yakalıyorum ve sırtıyorum.

"Evet, seni eve bırakmayı teklif edeceğim. Kabul edene kadar sormaya devam edeceğim."

Beni geri çevirmesini bekliyordum. Bunun yerine, bu evlilik boyunca diken üstünde olacağımı bir kez daha kanıtladı.

"Göreceğiz."

Koridorda durmuş, omuzlarını geri çekip ofis kapısına kadar olan yolun geri kalanında kasıla kasıla yürümesini izliyorum. Omzunun üzerinden bir bakışla beni güldürüyor.

"Geliyor musun? İyi bir başlangıç yapmadın, Tatlı Çocuk," diyor küstahça.

Bir elimi göğsüme götürüyorum ve kalbimin kafesinden çıkıp avucunun içine düşmesini sağlamak için nasıl bir vudu büyüsü yaptıysa onu kullanması ihtimaline karşı orada tutuyorum.

"Özürleri söz olarak mı yoksa kurban olarak mı kabul ediyorsunuz?" "Tabii ki bu kurban şekline göre değişir."

"Hangi türü tercih edersin? Kabarık tavşan türünü mü yoksa kanlı kalp türünü mü?"

Gözlerini deviriyor, yanağındaki bir kas seğiriyor. "Bunlar benim tek iki seçeneğim mi?"

"Bana bir tane daha ver."

Ofisin önünde oyalanıyoruz, ama içimde bu konuşmayı havasız bir iş toplantısı karşılığında durduracak güç yok. O aramayı yapmak zorunda kalana kadar olmaz.

"Peki," diyor, derin düşüncelere dalmış gibi başını öne eğerek. "Bir yıllık çay stokuna ne dersin? Ya da ölümsüz sadakatini ilan etmeye? Gökyüzü yazısını da kabul edebilirim."

Arka ayağıma yaslanarak sırtıyorum. "Gökyüzü yazarlığı, ha? Çok şey istemediğin sürece sorun yok."

Omuz silkiyor, nazlı tavrı tüm hızıyla geri dönüyor. "Tavşanlar sevimlidir ve kanlı kalpler dağınıktır. Çay pratiktir. Peki ya gökyüzü yazısı? Zamansız."

Bu bilgiyi . "En sevdiğin çay türü nedir?" "Nane. Zencefilden nefret ederim."

"Kahve yok mu?"

"Tüm bu soruların cevaplarının bir listesini bir yerlerde tutuyor musunuz?" diye karşı çıkıyor.

Şakağıma dokunuyorum. "Hepsi burada bebeğim. Çok düzenli bir dosya dolabında ve üzerinde senin adın yazıyor."

"Bana bebek deme."

"Neden? Şimdiden bana aşık mı oldun?"

Oflayıp pufluyor, bana sırtını dönüyor. Uzun adımlarla aramızdaki boşluğu tüketirken kıkırdıyorum. Ona ulaştığımda bir elimi kapının yanındaki duvara dayıyorum, doğrudan dokunmadan göğsümle onu destekliyorum. Şu anda kapıdan bir adım uzaktayız; bu şekilde kaldığımız her saniye, aramızın açılma riskini de beraberinde getiriyor. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu herkese gösterme fırsatını istiyorum ama Blakely ...

Ağır ağır nefes alıyor, kolları yanlarında düz duruyor. Ben bir piçim çünkü ona alan açmak için geri çekilmek yerine başımı vanilya kokusunu tekrar yakalayabileceğim kadar eğiyorum.

"Anlaşmamızın yararına, öyleymişsin gibi davranmanı tavsiye ederim," diye törpülüyorum, yanağımı bir köpek gibi saçlarına sürtmemek için çenemi sıkıyorum. "Ya da yapabilecekmişsin gibi. Büyük bir hayran olmayabilirsin ama bir şey fark ederlerse seni hayran yapabileceğime onları ikna ederim. Tek yapman gereken bana bu kadar yakın olmaya dayanabilecekmişsin gibi davranmak."

Başını yavaşça çevirip bana baktığında yeşil gözleri derin ve temkinli. Neredeyse tekrar göğsüme uzanacaktım. Kalbimin eline düşmesini emretmesinden korktuğum için değil, kalbimi kendim söküp ona hediye edeceğimden korktuğum için.

"İşimi kolaylaştırdığın için teşekkür ederim, tatlı çocuk."

12

BLAKELY

SONUNDA KELİMELERİ ÇIKARABİLDİĞİMDE KAPI AÇILDI VE JAMIE'YI onlara cevap vermek için zaman. Bu bir lütuf, gerçekten.

Hiçbir şey söylememeliydim. İhtiyacı olan son şey daha fazla güven ya da onun arkadaşlığından hoşlanmaya başladığıma dair herhangi bir ipucu. Hayır, ona aşık olmuyorum ama arkadaşlık çok uzakta görünmüyor ve korkarım bu da aşk kadar korkutucu.

Onun tam arkamda olması, şu anda duran adamla yüzleşmemi kolaylaştırıyor. Üç parçalı takım bileğindeki parıldayan gümüş Rolex'e kadar, asla tam olarak anlayamayacağım bir şekilde zenginlik çılgınlıkları atıyor.

"Blakely, sanırım?" diye soruyor, burnunun ucuyla bana bakarak. Kaba bir şekilde değil, sadece bana karşı bir avantajı olduğunu biliyor gibi.

Onun ya da peşinden gelen insanların önünde zayıf görünmeyi reddederek başımı arkaya eğiyorum ve "Evet. Ya sen?" diye cevap veriyorum.

Jamie sırtımdaki pozisyonunu bırakıp yanıma yerleşiyor. Sırtımın üzerinde gezdirdiği avucunun hayaletini hissediyorum ama temas etmiyor.

"Bu Briggs. Sana bahsettiğim avukat."

Doğru ya. Keşke Jamie'nin buraya gelirken asansörde bana verdiği özetten tek bir şey bile hatırlasaydım. Kafam şu anda sıcak havayla dolu, en ufak bir bilgi kırıntısı bile yok.

"Tanıştığımıza oldum," diyebildim.

Avukat kapı aralığından kayıyor ve içeri girmemiz için eliyle işaret ediyor. "Aynı şekilde. İçeri gelin, herkes burada ve tartışmaya hazır."

"PR burada mı?" Jamie yerinde durarak soruyor.

Eli sırtıma temas ediyor ve ondan gelen kavurucu sıcaklık karşısında bir nefes çekiyorum.

Briggs sertçe başını sallar. "ettiğiniz herkes burada." "Neden PR?" Dudaklarımı kapatamadan ağızımdan çıktı.

"Bunu imzalamadan önce senden istenen her şeyi bilmen gerekiyor. Bugünden düğünümüze ve sonrasına kadar. İkimiz için de herhangi bir sürpriz istemiyorum," diyor Jamie, kelimeler keskin bir tonda. Belki de bir uyarı.

Eğer bir taneyse, Briggs bunu yüksek sesle ve net bir şekilde okur. "Seni duyuyoruz." Jamie gülümser. "Mükemmel."

Onu takip ediyorum, tüm sınırlı güvenimi onun bir bok parçası olmayacağı umuduna bağlıyorum.

Ofise giriyoruz ve hemen keskin bir aşağılık duygusuna kapılıyorum. Daha önce hiç bu kadar farklı başarılı erkeğin etrafında bulunmamıştım. Bir piranha tankının üzerinde asılı kalmak ve belinizdeki ipin kopmamasını ummak gibi.

Devasa masanın arkasındaki hantal adam Graham Warren olmalı, sırtını masaya yaslayan daha zayıf olan ise başka biri olamayacak kadar koça benziyor. Üzerinde BC Pythons logosu olan rüzgarlık bile değil, sadece genel bir aura. Sanki bir takımdan sadece güç ve başarı değil, aynı zamanda saygı da talep edebilecek bir adam.

Sonra, Briggs ve bir kadın var.

Doğal olarak, onun varlığında içiyorum ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Beyaz deri koltuğa uzanmış, dar kalem eteğinin altından bir bacağı diğerinin üzerine atmış, tamamen sakın ve derli toplu görünüyor. Pembe bluzu profesyonel ama yine de sevimli ve parlak kızıl saçları, dolgun yanaklarına ve yumuşak bir allık rengiyle kaplı dudaklarına dikkat çeken profesyonel bir topuzla geriye doğru taranmış.

Koltuktaki pozisyonunu düzeltiyor ve bana sıcak bir gülümseme sunuyor. "Merhaba, Blakely. Başka kimse bunu yapmaya karar vermediğine göre, önce ben kendimi tanıtacağım. Ben Sadie ve seninle tanıştığıma çok sevindim. Bu gece buraya gelmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Ben de memnun oldum Sadie."

Jamie, "Sadie tüm cevaplara sahip olan kişi," diye araya giriyor. "Ve bu odadaki en kibar kişi o. Benden başka tabii ki. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Sadie diğer adamlara bakar. "Ne kadar ukala olsa da haksız değil. Diğerleri en iyi şekilde davranacaklardır. Değil mi Graham?"

Masanın arkasındaki adam boğazını temizliyor ve elini odada gezdirirken bakışlarını bana sabitliyor. "Ben Graham Warren, şirketin sahibiyim."

Pythons'ın. Önümde Koç Riley Tanner ve tabii ki takımın avukatı Briggs Porter var."

Sadie yanındaki boş koltuk minderine vurarak, "Briggs bugün için tüm evrak işlerini organize etmek üzere eyaletteki en iyi aile avukatıyla temasa geçti ve ayrıca bu toplantıda tartışacağımız bilgileri içeren bir Gizlilik Sözleşmesi ve sözleşme hazırladı," dedi.

Jamie sanki gitmem için beni cesaretlendirmek istercesine uzaklaşıyor. Odadaki diğer tek kadına daha yakın olma şansına atlıyorum ve onun yanına oturuyorum. Eski kot pantolonum ve son lekesiz gömleğimle, onun ne kadar inanılmaz görüldüğüne ve bunun beni daha da pasaklı gösterdiğine çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum.

Jamie'ye doğru bakma riskini aldığımda, kendinden emin bir şekilde bana gülümsüyor. Herkesin bizi izlediğinin farkında olarak ağzımın kenarını hafifçe kaldırıyorum ve kanepede kalan son yere bakıyorum. Yerime geçmesi için bir işaret ama o tereddüt ediyor. Bir saniye sonra ağzıma sabitlendiğini fark ediyorum.

Briggs, "Bugünkü planımız her ikiniz için de tüm sözleşmelerin ve gelecekteki yükümlülüklerin üzerinden geçmek ve imzalanması için her şeyin son kopyalarını göndermeden önce bir geçmiş kontrolü yapacağız," diye açıklıyor.

Geçmiş kontrolü makul görünüyor ama yine de. Temel bilgilerden daha derine inmedikleri sürece bulabilecekleri bir şey olmadığını bilsem bile, bu yabancıların geçmişimi tarayacaklarını bilmek ürkütücü.

"Bu kontrol ne kadar derinlemesine olacak?" Rahatmış gibi davranarak soruyorum.

Jamie yanıma oturuyor, önceki şaşkınlığı geçiyor ve tekrar elimizdeki duruma odaklanıyor. Graham sandalyesinde öne doğru eğilip kenetlediği ellerinin altlarını masaya vururken bunu bir daha düşünmüyorum.

"Çok yoğun olacak. Evlilik resmiyet kazandıktan sonra basına yansıyacak hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız. Dolayısıyla, bu gerçekleşmeden önce açıklamak istediğiniz bir şey varsa, şimdi iyi bir zaman olacaktır."

Göz ucuyla Jamie'nin konuşmadan önce çenesinin gerildiğini fark ediyorum. "Ona olan güvenim yeterli değil mi? O benim seçimim. Onun geçmişini araştırmaya gerçekten ihtiyacın var mı? Sizi ilgilendirmeyen hiçbir şeyi ona söyletmeyeceğim."

Kalbim kabarıyor, göğsümü onun etrafında genişlemeye zorluyor. Çoktan büyümeye başlamış olan dostluk koruna minnettarlık üflüyor ve bu adamı bir müttefik olarak görmekten başka seçeneğim kalmayana kadar alevini genişletiyor. Bir dost.

İçimdeki endişeyi elimi tersiyle itiyorum ve elimi onun dizine koyuyorum. Diğer herkese muhtemelen romantik görünecektir. Ama bu bir minnettarlık göstergesi. Anlayacağını umduğum bir teşekkür.

Giydiği bol şort sadece uyluklarının ortasına kadar uzanıyor, bacaklarının geri kalanını çıplak bırakıyor. Dizine uzandığımda bu gerçeği unutmuş gibiydim. ve avucumu sıyırarak kaba kıllarla benekliydin. Yine de geri çekilmedim.

Bir süre sonra Jamie'nin eli elimi kavrayıp başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezinirken nazikçe sıkıştırdı buna seviniyorum.

Merakla ambarına bakıyorum. Avucunun terli olmasını bekliyordum ama hissettiğim sadece sıcaklık ve yere basan bir sabitlik. Bir erkeğin elimi tutmasına izin verdiğim son birkaç seferin aksine, bir şeylerin ters gittiğini söyleyen bir sızı yok.

Sezgilerim en güçlü özelliklerimden biridir. Beni özellikle erkeklerle yaşadığım kötü durumlardan uzak tutmuştur. İyi bir nedenden dolayı birlikte olduğum kişiler konusunda seçiciyimdir. Eğer bir şeyler doğru gelmiyorsa, her zaman en kısa zamanda oradan ayrılırım.

Jamie ile henüz kaçma ihtiyacı hissetmedim.

Sadie yanımdan konuşuyor, sesi anlayışlı ama yine de güçlü. "Bunun ne kadar istilacı hissettirebileceğini anlıyorum. Ekibe bu konuda yardımcı olmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz ve öğrendiğimiz her şeyin gizli tutulacağına dair size söz veriyorum. Bu sadece güvenlik amaçlıdır."

"Bir tane de benim üzerimde dene," diyor Jamie, talebi çok açık. Graham başını sallıyor. "Bizde zaten bir tane var."

"Bu senin için olmaz. Yeni bir tane ve Blakely'e ver."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Bir kağıt parçasındaki geçmişine ihtiyacım yok."

"Adil olan bu." Bakışlarını Briggs'e dikerken elimi tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Bunu yapabilir misin lütfen? Sanırım tüm bu anlaşmada en az talep edilen şey bu."

"Hallolacak. İmza zamanı geldiğinde bunu nihai sözleşmeye ekleyeceğiz," diyor Graham, bakışları meraklı ve ağır bir şekilde üzerimde asılı duruyor.

Kendimi savunmak ve onlara Jamie'nin çağrısıyla hiçbir ilgim olmadığını söylemek çok kolay olurdu. Belki daha gençken, bu insanların beni sevmesi için herhangi bir fırsat bulma baskısına boyun eğdim. *Belki* de.

Şu anda olduğum ve son beş yıldır olduğum kişi, bu insanların benim hakkımda ne düşündüğünü .

"O zaman ince yazılara bakmaya başlayalım mı?" Sadie soruyor.

İhtiyacımız olan konuşmaya ara vermektir. Herkes hemfikir olmakta gecikmedi ve birkaç dakika sonra elimde kalın bir kağıt yığını ve hoşuma gitmeyen her şeyin üzerinde kullanmam gereken bir fosforlu kalem vardı.

Jamie boğazını temizleyip önerilen düğün ve duyuru tarihleriyle ilgili satırın altını çizdiğinde henüz üçüncü sayfaya gelmiştik.

"Düğünü o gün medyaya sızdırmak mı istiyorsun? Nişanı ne zaman duyuracağız?"

"Nişan düğünden bir hafta önce kamuoyuna duyurulacak. Ve bunu sızdırmak her şeyi daha gerçekçi kılıyor. Sadece birkaç haftalık bir süre içinde kamuoyuna bir duyuru yeter de artar bile. Bundan daha fazlası gerçek dışı görünecektir. Düğün sırasında ya da sonrasında kimseyi eğlendirmek zorunda kalmayacaksınız. Güvenlik sıkı olacak, bundan emin olacağız," diye açıklıyor Graham, sesi sertleşerek.

"Sadece ailelerimiz katılacak, değil mi? Büyük bir düğün istemiyorum," diye ekliyorum.

İlk düğünüm gerçek bir düğün olmayacak ve bunun ikinci düğünümle ilgili beklentilerimi mahvetmesini istemiyorum. Eğer bunu yaparsam, aşırı özel bir şey olmayacak. Gerçek düğünümün sahtesine asla yetişememesinin hayal kırıklığıyla başa çıkamayacağım.

Jamie kalemını sol eline alır ve kontratının kenarına bir şeyler karalar. *Düğünü küçük tut.*

Graham, "Basın için yoğun bir fotoğraf yayını yapabildiğimiz sürece küçük olması sorun değil," diyor.

Jamie altını çizdiği bir paragrafı okumaya başlamadan önce sonraki birkaç sayfa üzerinde çalışıyoruz.

"Taraflar, evlilik süresince A Tarafının B Tarafı ile karşılıklı olarak kararlaştırılan bir konutta ikamet edeceğini ve her iki Tarafın da kararlaştırılan tanıtım düzenlemelerine uygun olarak birlikte yaşayan bir evlilik ilişkisi görünümünü sürdürmek için makul çabayı göstereceğini kabul eder." Dudaklarını ıslatıyor ve kenarları tekrar karalıyor. "Sözleşmede Blakely'nin benimle yaşamak zorunda olduğunun yazılmasını istemiyorum. İsteddiği zaman ayrılmak isterse, anlaşmanın kendi tarafını yerine getirirken istediği gibi davranabilir."

Bir an kimse konuşmuyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Sadie, "Eğer birlikte yaşamıyorsanız, bu durum soru işaretlerine yol açacaktır," diye uyarıyor.

Geri adım atmıyor. "Bırakın sorgulasınlar o zaman. Bu onlara sadece hakkımızda yazacakları daha fazla hikaye verir. İstedğin bu değil mi?"

Graham'ın burun delikleri açıldı. Sanırım Jamie'nin ikimizden de potansiyel olarak faydalanmalarına izin verecek kadar ondan korkmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

"İyi. Evraklar tamamlandıktan ve karı koca olduktan sonra aynı evi paylaşmak zorunda değilsiniz. Ancak, öyleymiş gibi görünmek için elinizden gelen her şeyi yapmanız gerekir."

"Bitti." Jamie okumaya devam eder.

Sonraki bir saat boyunca koltuktan kalkmadık. Beklediğimden daha uzun sürdü ve geçen her dakika Nate'i kontrol etmek için telefonumu almak üzere seğirmemi sağladı. Eğer Jamie her beş dakikada bir sözleşmeyi değiştirmek için araya girmeseydi, çok daha erken çıkmış olacaktık.

Yine de bu yüzden ona kızmak mümkün değil.

Özellikle de işimiz bittikten sonra beni ofisten çıkarıp tekrar asansöre bindirdiğinde.

"Çok özür dilerim, Haydut. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim," diye mırıldanıyor, sesinde yoğun bir yorgunluk var.

" yok. Artık sözleşmede sürpriz yok." "Evet, tüm geceniz pahasına."

Sırtımı asansörün duvarına yaslayıp telefonumda mesaj ya da cevapsız arama olup olmadığını kontrol ediyorum. Bir tane bile yok.

"Yorulmadın mı? Bugün oynadın, değil mi?"

"İzlemedin mi?"

"Neler olup bittiğini anlayamazdım."

Ellerini korkuluklara dayıyor ve mırıldanıyor. "Sana futbol öğretmek yapılacaklar listemde bir numara. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bu sporu çok sık göreceksin."

"Onlara hayranı olup olmadığımı sormamalarını , değil mi?" Soruyorum, içimden bir ses cevabın evet olduğunu söylüyor. Kimsenin benim bilgimden ya da bilgisizliğimden bahsetmediğini fark ettiğim andan itibaren.

Sırtışı geniş ve bilmiş. "Sen gelmeden önce onlara biraz bilgi vermiş olabilirim. Beni dava et."

Yutkunuyorum, onun duruşunu taklit ediyorum ve ellerimdeki soğuk altın külçeleri hissediyorum. "Orada yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sadece hayran olayı için değil."

"Artık senin nişanlın sayılırım, Blakely. İki hafta içinde kocan olacağım. Ben sadece bir kocanın yapması gerekeni yapıyordum."

"Hâlâ beni bu gece eve bırakmak istiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Gözleri . ". Şimdi de nerede yaşadığını görmeme izin mi vereceksin? Bu gece alacağımı bilmediğim bir nişanlı ikramiyesi mi bu?"

"Kendini fazla kaptırma. Beni yine de köşede bırakacaksın."

"Bilmem gerekirdi." Yumuşak bir kahkaha attı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu hâlâ evet mi, yoksa fikrini mi değiştirdin?"

"Senin için mahalledeki her köşeyi tutacağım."

13

JAMIE

AĞABEYİM ÇOĞU ZAMAN HUYSUZ BİR PISLIKTIR AMA

Kişiliğinin bu kısmını kontrol ettiği ve daha hafif bir havayı memnuniyetle karşıladığı anlar. Bu genellikle annesinin, nişanlısının ya da kucağında kızının olduğu anlarda oluyor.

Onu hiç yeni ailesiyle olduğu kadar mutlu görmemiştim. Hayatının geri kalanını kendisine eşlik edecek sadece bir çatık kaşla geçireceğinden emin olduğunda bulduğu aile.

Hayatın bu kadar hızlı değişebilmesi çılgınca. Bir bakmışsınız, en sevdiği şapkasına *I like boobs* yazdığınız için ergen kardeşiniz sizi çocukluk evinizde elektrikli sineklikle kovalarken gülüyorsunuz, bir bakmışsınız on yıl sonra bekarlığa veda partisi için parti otobüsünde sahip olduğunuz her erkek akrabanızla gülüyorsunuz.

"Striptizci olmasa iyi olur Jamie. Braxton zaten bir kulübe adımımı atarsam beni Hades'in köpek kulübesinde yatırmakla tehdit etti," diye homurdanıyor kuzenim Maddox.

Kardeşi Noah beni kelimelerle tehdit etmiyor. Onun yerine binlerce güneşin gücüyle bana bakıyor ve onu Tinsley'si olmayan bir kadına yaklaştırmam için bana meydan okuyor. Ona göz kırpıyorum ve Maddox'un diğer tarafındaki koltuğa geçmek için etrafından dolanırken geniş bir alan bırakıyorum.

Bu adam sadece bakışlarıyla bir ağacın gövdesini bile kesebilirdi. Onunla bebekken tanıştığım andan itibaren bu kadar acımasız olmasaydı, tüm bu rock yıldızı olayını suçlardım.

"Addie striptizcileri önerdi. Eğlenceli olacağını düşündü," diye ekliyor Cooper.

Grubun en yaşlısı Cooper'ın hiçbirimizle kan bağı yok. Grubumuza katılımı ailesinin bizimkilerle olan arkadaşlığından geliyor. Bizimle birlikte büyüdü ve bu noktada kan bağıımız da olabilir. O, Maddox ve Braxton, Maddox'un karısı, büyürken herkes arasında en yakın olanlardı.

Şimdi Maddox'un küçük kız kardeşiyle evli ve sevimli bir kız çocukları var.

Maddox, "Adalyn'in eğlence konusundaki fikirlerinin incelenmesi gerekiyor," diye belirtiyor. "Bu tür konularda güvenilecek biri değil."

Müstakbel koca Oliver bir kolunu karşıdaki deri koltuğun arkasına dayıyor. "Avery onu bekârlığa veda partisi için kendi striptizcilerini tutmaktan vazgeçirmek zorunda kaldı. Uyarıları dikkate almaması ihtimaline karşı geri döndüğümüzde oturma odamda yarı çıplak polisler bulmaya hazırlıklı olmalıyız."

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Noah soğukkanlılıkla.

Uzun siyah saçlarını tuttuğu yerden bandanasını çözmek için uzanıyor ve onun yerine parmak eklemlerine sararak ileri geri sürüyor.

Bugünlerde yüzüne yaptırdığı dövme gözümü korkutuyor ama şakağındaki dövme, arkasındaki anlamı bildiğim için benim favorim. Tinsley'de de bir tane var.

Küçük kardeşi de burada ve bu garip bir değişiklik. Easton küçük ailemizin en küçük ikinci üyesi ama artık bizimle dışarı çıkabilecek yaşa geldi.

Çocuk benden sadece iki yaş küçük ama Cooper'ın otuz üç yaşına kıyasla o sadece bir bebek. Sanırım ikimiz de öyleyiz.

Easton her zaman Nuh'un arkadaşlığını tercih etmiştir, bu yüzden otobüse binip hemen onun yanına gitmesi şaşırtıcı değildi. Noah'nın kişilik özelliklerinin birçoğunu paylaşıyor, buna açık sözlü sözlerinin üzerine düşen karanlık gölge ve komiklikten yoksun olması da dahil.

Cooper, Oliver'a "Bu gece evinde striptizciler olacak olsaydı, polis değil itfaiyeci olurlardı," diyor.

Otobüs trafikte sağa dönerken Maddox bir kahkaha atıyor. "Ona yeterince striptiz gösterisi yapmıyor musun Olliepop?"

"Siz pisliklerle olan seks hayatımızdan bahsetmiyorum," diye homurdanıyor kardeşim.

Şimdilik konuşmayı bırakıyorum ve Cooper'la aramda duran soğutucuya uzanıyorum. Kızların bize hazırladığı jöle shot'lar konteynırlara istiflenmişti.

"Siktir git Jamie," diyor Maddox, elini sakallı çenesine götürerek. "Jöle shotları için çok yaşıyım."

Gözlerimi deviriyorum ve herkese dağıtmaya başlıyorum. "Kimse shot için çok yaşlı değildir. Cooper'ın şikayet ettiğini duymadım."

"Fazladan yaşlı olduğumu mu ima ediyorsun?" diye soruyor, plastik shot bardağının kapağını kaldırmaya başlamışken.

Noah onunkine bakıyor, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. Onu görmezden geliyorum, daha gençken kaseler dolusu içki içtiğini görmüştüm.

Kardeşim shot'ının kenarlarını eziyor ve içindekileri açık ağzına doğru sallıyor. Onu taklit ediyorum ve hemen kadınların ne kadar votka kullandığını tadıyorum.

"Kahretsin, bütün şişeyi boşaltmış olmalılar," diye tıslıyorum, boğazım yanarken başımı sallıyorum.

Cooper gülüyor, atışını bitirmiş. "Düzgün ölçmelerini mi bekliyordun?"

"Braxton'ın mutfakta *hiç* ölçü kabı kullandığını sanmıyorum. O kalbiyle ölçen bir kadın," diye ekliyor Maddox ve atışını yaparken yüzünü buruşturuyor.

Blakely ne tür bir kadın? Tarifi takip eden mi yoksa kalbiyle ölçen mi? Votka kullanmayacağını zaten biliyorum, bu kesin. Bu shotlar viskiyle ya da belki tekilayla on kat daha güçlü olurdu.

Sözleşmenin üzerinden bir hafta geçtikten ve onu mahallesinin köşesine bıraktıktan sonra onu tekrar görmek için can atıyorum. Aramızdaki temas çok kısa sürdü ama ona burada olduğumu hatırlatmaktan vazgeçmedim.

Oliver'ın düğünü gelip geçtikten sonra sıra bize gelecek. O benim karım olacak ve bu çılgınca bir hatırlatma.

"Yemekleriniz en azından baharatlı mı? Addie'ye bu konuda yardımcı olmaya çalışıyorum ama biberin neredeyse her şey için yeterli olduğu konusunda kararlı," diye düşünüyor Cooper.

Maddox homurdanıyor. "Evet, hiç şaşırtıcı değil. Biz çocukken kahvaltıya yardım etmeyi teklif ederdi ve her şey o kadar yavan olurdu ki babam o bakmıyorken kullanmamız için bize o küçük tuz paketlerini vermeye başladı. Üzülerek söylüyorum ki bu artık senin sorunun."

"Mevsimsiz yemekler onunla birlikte olmaya fazlasıyla değer," Cooper ikinci shot'ını ezerek.

Oliver yorumu başından savıyor ve bana bakıyor. "Çok güzel. Ama şu anda nereye gidiyoruz Jamie? Planımız ne?"

"Bekâr bir erkek olarak geçirdiğin son geceyi kutlamak için bu gece çılgın bir partimiz var. Şehirdeki en iyi Meksika restoranında rezervasyonumuzu yaptırmadan önce üç muhteşem paintball saati için yer ayırttım, ki bu restoran aynı zamanda senin de favorin."

Hiçbirimiz en az beş yıldır paintball oynamıyoruz. Oliver, babamızın kariyeri boyunca fazla para alan, abartılmış bir yedek oyuncu olduğunu söylemeye çalıştığında takım liderimizi kasıgından dört kez vurduktan sonra son mekandan men edildi. Yasak çoktan kalktı ama ben tedbiri elden bırakmadım ve aynı adamın bu gece orada çalışıyor olma ihtimaline karşı başka bir yer seçtim.

"Noah'ya paintball silahı mı vereceksin?" Cooper benimle Noah arasında bakışarak soruyor.

"Sorun olmaz çünkü onun benim takımımda olması için hak talep ediyorum."

Noah kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını kot pantolonundaki yırtıkların büyümesine neden olacak kadar açmış bir şekilde koltuğa uzanıyor.

"Seni yaralayacak olsaydım, bunu Avrupa'dan kız kardeşimle evlenmiş olarak döndüğünde yapardım. Yıllar sonra bir bekârlığa veda partisinde değil," dedi.

Oliver bir kahkahayı öksürüğünün arkasına gizliyor. "Duyduğumuza göre Maddox bunun icabına bakmış."

"Yumruğu zayıftı," diye karşı çıkıyor Noah.

Ağabeyi kaşlarını çatıyor. "Bunu görmek için orada bile değildin." "Burnu kırılmadı. Hiçbir şey kırılmadı."

Onlar tartışırken bir tane daha alıp geri atıyorum. Oliver bana bakıp bir tane daha işaret ediyor, ben de ona mavi bir tane veriyorum.

Bana doğru eğiliyor, kapağını çıkarırken sesini alçaltıyor. "Bunu ayarladığın için teşekkür ederim Jamie. Benim için anlamı çok büyük."

"Tamamdır, ağabey. Ne istediğin konusunda seni biraz daha yönlendirebilirdim ama sanırım işe yaradı. Nasıl hissediyorsun? Üç gün içinde evleniyorsun."

Tüm ifadesi değişiyor, gözlerindeki kahverengi ısınırken çok daha hafif hale geliyor. "Beklemek beni öldürüyor. Onun karım olmasına nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Onu koridorda yürürken görmeyi düşünüyorum ve bu beni neredeyse öldürüyor. O ve Nova, dostum. Onlar her şeyim."

"Aşk sana yakışıyor. Babalık da öyle."

"Artık bir baba olduğumu düşünmek çılgınca. Bir kocadan bile daha fazla. Nova da benim gibi hissediyor. Kanının benden olmaması önemli değil. O artık benim kızım."

Duygular boğazımda düğümleniyor ve tıkanmadan önce öksürerek boğazımı temizliyorum. Başının arkasını tutuyorum ve şakaklarımızı bir süre birbirine yaklaşıtıyorum.

"Tüm hak ediyorsun."

"Evet, buna inanmaya başlıyorum."

"Anı bozmak istemem ama bu paintball için nerede rezervasyon yaptırdınız?" Maddox araya giriyor.

Oliver'ı bırakıyorum ve bakışlarını renkli camdan takip etmek için bedenimi çeviriyorum. Mekânın adı doğru ama camlardaki etiketler tamamen yanlış görünüyor. Splatter Studio, kapının üzerinde büyük boyalı harflerle yazıyor... yine de ortam beklediğimden çok farklı.

"Rezervasyon yaptırmadan önce buranın web sitesine baktınız mı?" Cooper sorar, her zaman odadaki en sakin kişidir.

"Tabii ki yaptım." *Hayır.*

Haftalar önce maç sonrası röportajlarıma giderken internetten rezervasyon yaptırmıştım. Gözümün önünde kameralar yanıp sönerken bunu yapabilmem bile bir mucize.

Oliver artan endişemizi yatıştırmaya çalışarak, "Paintball sahasına benziyor," diyor.

Maddox başını sallıyor, dudaklarında bir eğlence ifadesi belirliyor. "Cream Filling bir çörek dükkânı gibi görünürken aynı zamanda bir porno stüdyosu da olabilir."

"Kim bir donut dükkanına Krem Dolgu adını verir ki?" Boğuluyorum.

Maddox başını sallar. "Bilmiyorum! Camında çiçek ve kalp çıkartmaları olan bir yerde bize paintball öğleden sonrası için yer ayırtmış olan sensin."

"Bu bir çanta resmi," diye

homurdanıyor Noah. Cooper boğazını temizliyor. "Ne?"

"Burada yaptığınız şey bu. Çanta boyuyorsunuz."

Şimdi ona bakmak için dönüyoruz. Rock yıldızı yontulmuş telefonunun ekranını bize doğru çevirmiş, Splatter Studio'nun web sitesinin benim bakmadığım bir bölümünü gösteriyor.

Boyalı çantaların fotoğrafları göğsümün derinliklerinden bir kakhaha çıkarıyor. Oliver bir süre sonra bana katılıyor ve ardından otobüs kaba erkek kakhahalarıyla doluyor.

Sanırım Blakely ilk hediyesini benden beklenenden daha erken alacak.

14

JAMIE

ADAMLAR HOMURDANIYOR VE HOMURDANIRKEN SANKI BEN
anta boyama kursu yerine CrossFit salonuna gitmeleri.

Noah'nın dikkatini dağıtmak için dövmelerini boyamaya başlamama bir
hırıltı daha kaldı. Bu gece ihtiyaımız olan son şey, o iğrenç çantasını camdan
içeri fırlattığı için tutuklanmak.

Sabah bizi almaya geldiğinde kardeşimin müstakbel eşine bunu nasıl
aıklayacağımı bilmiyorum.

"Bunları kime verdiğinizi biliyor musunuz?"

Odanın önünde duran yaşlı kadın aramızda dolaşmayı ve yardım ve
nerilerini sunmayı bıraktı. Easton'a çantasının siyah dışında başka renklerle
daha iyi görüneceğini ve Easton ona üç dakika boyunca boş boş baktıktan sonra
kadın mesafesini korudu.

şimdi sorduğu soru garip ve zorlama, sanki sessizliğe daha fazla
dayanamıyormuş gibi.

"Kızım," diyor Oliver, vücudundaki alkolün etkisiyle gevşekçe
glmseyerek. Elindeki boya fırçasının sapının yarısı mavi boyayla kabuk
bağlamış.

Cooper, gerçek sanat profesörü, bu projeyi kendi kaltağı haline getirdi.
Hepimizi ve daha fazlasını gösterdi. Çantanın her iki yüzünde de sanki bir tuvale
aitmiş gibi görünen desenler ve harmanlanmış renkler var.

"Karım. Ama içimden bir ses bunu bebeğimiz için saklamamızda ısrar
edeceğini söylüyor." "Cooper bizi paintball yerine buraya götürmen için sana ne
kadar dedi Jamie? Bak hepimizden ne kadar daha iyi iş çıkardı," dedi Maddox.

diye yakınıyor, fırçasının ucunu öfkeyle çantasının kenarına sürtüyor.

"Ona hiçbir şey ödemedim."

"Ödeme yapmadığınızı teyit edebilirim," diyerek projeme geri dönüyorum.

Belki de çantamdaki desenleri biraz abarttım. En az yarım saat boyunca tamamen havamdaydım. Çantanın malzemesi yumuşak bej bir deri ve şimdi küçük siyah soyguncu maskeleri ve oyun kumandalarıyla kaplı.

Fırçamı bulanık su bardağında döndürüyorum ve başımı çantaya doğru eğiyorum, kontrolörlerin şişman kömür topakları değil de kontrolörler olduğunu anlayıp anlayamayacağınızı görmek için gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Bu siyah maskeler ve lekeler de neyin nesi?" Maddox omzumun üzerinden eğilerek soruyor, yanımda getirdiğimiz Jell-O shot'ların votkası nefesinde güçlü bir şekilde hissediliyor.

Ona ters ters bakmak için başımı kırbaçlıyorum ve fırçanın ıslak ucunu koyu yeşil düğmeli ceketinin bir santim ötesinde gezdiriyorum. "Onlar leke değil, pislik."

"Bana leke gibi göründü," diye mırıldandı Noah.

"Cüzdanınız kelimenin tam anlamıyla kırmızıya bulanmış. Bunun kan olması mı gerekiyor?

Şimdi de tam bir psikopat falan mı oldun?" Ben de karşılık veriyorum.

Dişlerini gösteriyor ve havayı çiğniyor. "Geceleri kapılarınızı kilitli tuttuğunuzdan emin olun. Siz uyurken içeriye neyin girebileceğini asla bilemezsiniz."

"Kırmızıyı sevdim," diyor Cooper, Noah'nın çantasını incelerken.

Ona gözlerimi deviriyorum ve bir daha içiyorum. "Senin fikrin sayılmaz çünkü hâlâ affedilmeyi hak etmeye çalışıyorsun."

Noah elindeki fırçayı su bardağına bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Benim affım satın alınamaz. Cooper'ın bunu denemesi anlamsız olur."

"Kesinlikle," diyor kayınbiraderi gözlüklerini burnuna doğru itmek için bir parmak eklemeni kullanırken.

Maddox koltuğuna geri döner ve çantasına üflemeğe başlar. "Benimki satın alınabilir. Bilginiz olsun."

"Neye ihtiyacın olabilir ki, Para Çantaları?" Oliver homurdanıyor, dudakları aldığı darbeler yüzünden maviye boyanmış.

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum. Kendimi üstün hissettiriyor."

Ellerimi kağıt havluya silerken, "Sadece yaşamak için her gün yanan binaların arasından geçmek zorunda olmadığın için seni kıskanıyor," diyorum.

her birimize verildi.

Parmaklarım aşırı hassas, ama sanırım bu sadece benimle ilgili. Votka, Noah hariç olduğu gibi benim de kafama girdi. O bir yargıç kadar ayık.

Maddox omuz silkiyor. "O zaman hayati tehlikesi daha az olan bir şey seçmeliydin. Otobüs şoförü ya da öğretmen gibi."

"Öğretmen çoktan alındı," diye mırıldandı Oliver.

Ne olursa olsun kardeşimi bir öğretmen olarak hayal edemezdim. Sınıfında ergenlik çağındaki bir tartışmanın ilk ipucunu gördüğünde gün ortasında işi bırakırdı.

Maddox hızlı bir sataşmayla cevap veriyor ve dikkatim telefonuma kayarak onları duymazdan geliyorum. Blakely'den yeni bir mesaj yok. Bu şaşırtıcı değil. Konuşabilmemiz için önce benim ona ulaşmam gerekiyor gibi görünüyor ve ben de çaba göstermekten çekinmiyorum. Birkaç hafta öncesine göre daha yakınız ama hâlâ birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Bunun yakın zamanda duracağını sanmıyorum.

Ben: Cüzdan sever misin?

Mesajı gönderiyorum ve fırçamı kuruturken telefonumu masanın üzerine bırakıyorum. El sanatları eğitmenimiz odanın ön tarafında oyalanıyor, ben de dikkatini çekmek için bir öğrenci gibi elimi kaldırıyorum.

Bakışlarında şüpheyi bana bakıyor. "Soru sormak için elinizi kaldırmanıza gerek yok."

Kocaman sırtıyorum. "Odanın öbür ucuna bağarmaktan daha kibarca olduğunu düşündüm."

"O zaman sanırım bir teşekkür uygun olur."

"Hayır, onlardan birine ihtiyacım yok. Ancak bu çantaların ne kadar sürede kuruyacağını bilmem gerekiyor. Yarım saat içinde akşam yemeği planımız var."

"Genellikle, kullandığımız boya ile oldukça çabuk kururlar. Onları bu gece burada bırakıp sabah göndermenizi öneririm ya da yarın tekrar uğramak isterseniz sizin için hazırlayabiliriz."

"Bekleyemeyeceksek bu gece alsak olur mu? Akşam yemeğinden sonra birine sürpriz yapmayı planlıyorum."

Ağabeyimin dikkatinin diğer çocuklarla yaptığı konuşmadan bana kaydığını hissedebiliyorum.

Eğitmen ince dudaklarını bir an için yuvarlıyor. "Evet. Sadece lekelenme veya yontulma riskine karşı dikkatli olun. Bunları yanınızda taşımayı planlıyorsunuz."

bütün gece seninle mi?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet, neden olmasın? Erkekler de çanta kullanabilir." "Benimkini burada bırakacağım," diyor Cooper.

Diğer herkes çantalarını eve götürmeye karar verirken Oliver da onunla aynı fikirdedir.

Blakely'nin muhtemelen kendi payına düşen çantaları vardır, bu yüzden bunu gerçekten kullanacak gibi görünmüyor. Bir rafta duracak ya da dolabının arkasında saklanacak. Tek umudum bunu görmesi ve bir şekilde takdir edildiğini hissetmesi.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ben herkesten önce ona atlıyorum.

Haydut: Sanırım. Neden? Sen istiyor musun?

Benim erkek çantam var.

Ben: Göğsüne taktığın türden.

Cüzdanımı ve telefonumu başka nerede saklamam gerekiyor? Pantolonumun arka cebinde, her oturduğumda sürekli kıcıma battıkları yerde mi?

Haydut: Mürse taktığını bilmeliydim.

Nişanlına iyi davran.

Haydut: Parmağımda yüzük göremiyorum.

Gülüşüm o kadar yüksek ki eminim tüm sokak duyabilir. Telefonumdan başımı kaldırdığımda herkesin ellerinde çantalarıyla kapının önünde beni beklediğini görüyorum.

Oliver'ın kaşlarını kaldırarak sorduğu sessiz soruyu duymazdan geliyorum ve kadına dönerek "Peki, ödemeyi nereye yapacağım?" diye soruyorum.



Uber sürücüsü ana yoldan ayrıldıktan sonra "Bırakılmak istediğiniz yerin burası olduğuna emin misiniz?" diye soruyor.

Midem paranın satın alabileceği en iyi taco ve salsa ile dolu olsa da, içtiğim dört margaritanın tekilası pek iyi durulmadı. Resim yaparken içtiğim votka miktarı ile birleşince, dünyayı etrafımda döndüren oldukça uçucu bir karışım ortaya çıktı.

"Evet! Teşekkürler, dostum."

Kapıyı açmaya çalışırken elim koldan kayıyor. Tekrar deniyorum ve bu sefer sıkıca tutunmayı başarıyorum. SUV büyük olmasına rağmen havasız ve çantamla birlikte hevesle kaldırıma çıkıyorum.

Oliver parti otobüsünün herkes gibi beni de eve bırakması için ısrar etti ama kabul etseydim Blakely'nin başına gelenleri öğreneceklerdi. Henüz bunun zamanı değil. Kardeşi öğrenmeden önce kimsenin öğrenmesi riskini göze alamam.

Bu da şu ana kadar halledemediği bir şey.

Derin bir nefes çekiyorum ve kirli koku karşısında burnumu kırıştırıyorum. Çöp ve egzoz hassas bir mideye birkaç kadehten daha fazla yardımcı olmuyor.

Hafifçe tökezleyerek mahalleye bakıyorum, karanlıkta nasıl görüldüğünü not etmeye çalışıyorum. Bazen tam bir aptal oluyorum, şu an da dahil. Cüzdanım Blakely'ye vermeyi planladığım çantanın içinde, içinde nakit para, tüm banka kartlarım ve kimliğim var. Üzerimde halsiz uzuvlarım dışında kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden gerçekten, bir kez daha soyulmak için başlıca kurbanım.

Tüm bunlara rağmen, bir sonraki çağrım taksi değil.

Telefonumun hoparlörünü açıyorum ve kaldırıma oturup dizlerimin üzerine çöktüğümde arama sesinin boş sokağı doldurmasına izin veriyorum. Çanta dizlerimin arasında asılı, elimden geldiğince korunuyor.

"Jamie?"

Sırıttığımdan eminim. Sadece hissedemiyorum. "Hey, Haydut."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, sesi kısık.

"Evet. Yatma saatim geçti ama yarın antrenmanım yok, o yüzden sorun değil."

"Şu anda senin için endişelenmeli miyim?"

"Ben gayet iyiyim. Ama endişelenmekte ısrar edersen şikayet etmem," diye takılıyorum, sesimdeki bulanıklık düşündüğümünden daha belirgin.

"Şu anda sarhoş musun?"

Görünüşe göre bunu yakalamış.

"Bu gece Ollie'nin bekârlığa veda partisiydi."

"Doğru."

"Sana bir şey getirdim."

Hatta bir duraklama oldu. "Bekârlığa veda partisinde mi? Striptizci tangası olmasa iyi olur."

"Bu bir tanga

değil." "Tamam,

güzel-"

"Aslında bir çift külot." "Şimdi

kapatıyorum."

Kalp hızlandı. "Şaka yapıyorum! Striptiz kulübüne bile gitmedik. O tür şeylerden pek hoşlanmam."

"Çıplak kadınlara bakmaktan hoşlanmıyor

musun?" "Elbette bakıyorum. Sadece bu

şekilde değil," diye savunuyorum. "Bu gece ne yaptın o zaman?"

"Doğru düzgün konuşabilmemiz için bizim kaldırıma gelmeye ne dersin?"

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak soruyorum.

Yakınlarda bir çarpma sesi duyuyorum ve hemen gözlerimi açıp karanlık sokağa bakıyorum. Çöp konteynerinin arkasından bir şey çıkmayınca yavaşça omuzlarımı düşürüyorum.

"Ya da daha iyisi, bana nereye gideceğimi söyle, ben sana geleyim," diye teklif ediyorum.

"Gerçekten şu anda bizim kaldırımda mısınız?" diye soruyor, havalı bir sesle. Sanki yorgunmuş gibi.

Gerçekten o kadar geç

mi? Bekle. *Bizim*

kaldırım dedi.

Tekrar gülümsediğime eminim. "Seni görmek ve bu hediyeği vermek istedim."

"Neden bana bir hediye aldın Jamieson?"

"Ooooooh, *Jamieson*. Çok havalı, *Blakely*," diye takılıyorum, dilim komik bir şekilde dönüyor.

"Tamam. Sen kazandın."

Sessiz sesler geliyor ve sonra bulunduğu yerin yakınında bir kapı kapanıyor. Vücudumu, yollarımız ayrıldığında her zaman gittiği yöne doğru çeviriyorum ve telefonumu avucumun içinde tutuyorum.

Beklerken dakikalar geçiyor, hat sessiz kalıyor ama arama hala orada. Hiçbir şey söylemese de hâlâ bağlı olduğumuzu hatırlatır gibi.

"Saçmalıyorsun, Güzel Çocuk," diye bağılıyor yoldan, figürü gölgeli ama açık.

El sallarken sallanarak ayağa kalkıyorum ve telefonumu cebime koyuyorum.
"Gelmişsin."

"Sen istedin." "Seni
gördüğüme sevindim."

"Romantik olma. Henüz evli değiliz," diye homurdanıyor.

Sweatshirt'ü ve eşofman altı birkaç beden büyük, omuzlarından sarkıyor ve ayak bileklerinde toplanıyor. Saçlarını yine bir berenin altına saklamış ve teni çıplak, parlak, sanki aşağı inmeden önce krem sürmüş gibi.

"Evlendikten sonra romantik olmaya izin *var* mı?" Karşı çıkıyorum.

"Bir haftadır gezdirilmemiş bir köpek yavrusu gibisin."

Dengemi sağlamak için ayaklarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum.
"Yüzünü yalayabilir miyim?"

Yanakları kızarıyor, o kadar ki karanlıkta ve onları saklayacak saçları olmadığı için fark ediyorum. "Aman Tanrım. Hayır, gidemezsin. Sana bir taksi çağıracağım."

"Henüz değil. Henüz hediyeni vermedim."

Topuklarımın üzerine düşüp alnımdaki teri silerken boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Şu anda dışarısı milyonlarca derece ve üzerimde çok fazla kıyafet var.

Öfkeyle gömleğimi çıkarmak için başımın arkasına uzanıyorum, kolumu serbest bırakabilmek için çantayı ellerimin arasında değiştiriyorum. Parmaklarımı açtığımda gömlek kirli sokağa düşüyor. Gövdemde kumaş olmaması harika hissettiriyor.

"Bunu neden yaptın?" Blakely gözlerini gökyüzüne dikerek soruyor.

"Sıcaktı." boyalı çantayı kaldırıyorum. "Bu senin için."

Yavaşça bakışlarını indiriyor. Karın kaslarımı esnetiyorum ama onları tamamen es geçiyor, sadece çantaya odaklanıyor.

Damarlarımdaki alkole rağmen aniden gerildim. "O bir çanta mı?"

"Evet. Onları bu gece boyadık. Bak, haydut karım için üzerine küçük maskeler koydum. Bunlar da leke gibi görünüyor ama kontrol cihazı olmaları gerekiyor. Bilirsin, benden çalmaya çalıştığın Xbox için," diye açıklıyorum, sözlerimi yavaşlatma umudu olmadan saçmalıyorum.

" bu yüzden cüzdan meselesini sordun."

"Mmhmm. Senin almanı istedim. Bu bir nişan hediyesi."

En azından ucuz değildi. Düğün öncesi bir hediye için ne kadar harcamanız gerektiğini bilmiyorum - ya da sormadığım için böyle bir şey var mı bilmiyorum

Bu gece evli erkeklerden herhangi biriyle birlikte olamam ama en azından yolu yarılanış olmalıyım. Olmazsa, her zaman başka bir şey bulabilirim.

"Hediye ihtiyacım yoktu," diye mırıldanıyor, ellerini karnına bastırarak.

Yutkunuyorum. "Biliyorum. Hâlâ senin için. Kullanmak istemeyebileceğini biliyorum ama bunu vermek istediğim başka kimse yok. Ayrıca, onu sadece senin için özel olarak boyadım. Artık fikrimi değiştirmek için çok geç."

Çantayı inceliyor. Yanağının iç kısmını ısırırken ağzı buruşuyor ve çantayı almak için tereddüt etmeye devam ediyor. Vızıldıyorum. Onun kıpırdaması için geçen her an, benim daha da sabırsızlanmama neden oluyor.

Sonunda, elini tutup sapın etrafına dolamak üzereyken, gözlerini kaldırıyor. Benimkilere kilitleniyorlar, kıpırtısız ve sıcak.

"Kanepede uyumak senin için sorun olmayacaksa, bu gece bende kalabilirsin."

Teklif o kadar hızlı geldi ve gitti ki şok içinde donup kaldım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Ne?"

Ağzını düzleştiriyor ve iki kez göz kırpmıyor. "Benim kanepemde yatabilirsin. Eğer bu güzel erkeklerin yaptığı bir şeyse."

"Bunun yaptığı bir şey."

Aşırı hevesli göründüğümü biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım. Bu şansı boşa harcamayacağım.

15

BLAKELY

BU GECE KARDEŞİYLE DIŞARIDA OLDUĞUNU BİLİYORDUM. UMURSADIĞIM İÇİN DEĞİL. Özel hayatında ne yaptığı hakkında çok fazla bilgim yok ama bu hafta gönderdiğimiz birkaç mesajda birden fazla kez bahsetti. Cüzdanlardan haberim yoktu.

Kardeşini ne kadar derinden önemseddiğini görmek güzel. Ya da gerçekten tüm ailesine. Onlarla arasında hayranlık duyduğum bir bağ var. Bu en saf haliyle sadakat ve sevgi. Benim Nate için hissettiğim duyguların aynısı.

Jamie'nin ağır kolunu omuzlarımda tutup merdivenleri çıkmasına yardım ederken karnım sıkışıyor. Dairemiz üçüncü katta ve bir asansörümüz olmasını hiç bu kadar istememiştim.

"Kahvaltıda taş mı yiyorsun?" Sert nefesler arasında soruyorum.

Başını benimkine yaslıyor ve kendini birkaç adım daha yukarı kaldırıyor. "Tuğlaları tercih ederim. Daha gevrek."

"Şaka yapmayı hiç bırakmaz ?"

"Bunu yapmam seni rahatsız ediyor mu?"

Korkulukları kavriyorum ve attığım her adımda aşağı kayan avuçlarımdan kayganlığı karşısında irkiliyorum. Jamie kulağımın dibinde esniyor ve yan tarafım korkuluğa çarpacak kadar sert bir şekilde tökezliyor.

Acı içinde tıslıyorum ve dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Jamie, yan tarafımı ovma için kolunu ikimize doluyor. "Seni incittim mi?"

Yanağımı avuçlayıp ön kolunu göğsüme bastırıldığında yanaklarım kızarıyor. Gözleri cam gibi ama masum, onu bırakmamamın ve üç kat merdivenden aşağı yuvarlanmasını izlememin tek nedeni de bu.

Dikkatlice parmaklığı bırakıyorum ve elini, acısını hafifçe masaj yaparak dindirdiği yerden çekiyorum. Kolunu kaldırıp yanında gevşek bir şekilde bırakırken beni izlemeye devam ediyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sadece bir çarpmaydı." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Uyandırdım mı seni?"

Son basamağa kadar bize rehberlik ettim ve koridora çıktık. "Hayır. Ben zaten uyanıktım." "Güzel. Sadece nişanımı görmeden eve gitmek istemedim."

İçgüdüsel olarak geçtiğimiz kapılara bakıp kapalı olduklarından emin oluyorum. Burada meraklı ve pek de iyi olmayan insanlar var ve onu burada görüp kim olduğunu anlarırsa bir şey yapmayacaklarına güvenmiyorum.

Daireme yaklaştıkça kalbim daha da hızlı çarpıyor. Ben ayrıldığımda Nate yatmaya gidiyordu, yani Jamie'nin geldiğini görmek için uyanık olmamalıydı. Yine de fikrini değiştirip birkaç saat daha kanepede kalmaya karar vermesi ilk kez olmuyor.

"Nişanlın yeni haydut mu olacak?" Sesimi soruyorum.

"Mm, nişanlı olayını atlayıp onun yerine karım düşünüyordum."

Nabzımdaki sıçramayı görmezden geliyorum ve onu duvara yaslıyorum. Kapının kilidini açarken anahtarlarım avucuma batıyor ve parmaklarımla açıyorum.

"Nate uyuyor, o yüzden sessiz olmaya çalış," diye fısıldıyorum, kolunu tekrar omzuma atarak.

Bir kez başını sallıyor ve bunun dramatik olduğundan emin oluyor. "."

Topuklarımla kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Karanlıkta etrafı incelemek için zaman ayırdığında tepki vermesi için ona bakmamak daha kolay oluyor. Onun süslü eviyle kıyaslandığında benim bir çöplükte yaşadığımı düşünüp düşünmediği üzerinde durmak yerine, onu kanepeye götürmeye odaklanıyorum.

Çoktan çıkarılıp çarşaf ve battaniye giydirildi. Bir haftadır yıkanmamış olanlar

"Senin için çarşafı değiştireceğim. Şimdilik otur ve gürültü yapmamaya çalış. Duvarlar ince," diye saçmalıyorum, gerginim ve o burada kaldıkça daha da gerginleşiyorum.

Kaşlarını çatıyor, dairenin etrafına bakarken bana sesli bir yanıt vermiyor. Ayağından çıkardığı ayakkabılar muhtemelen buradaki tüm mobilyalardan daha değerli ve kirli sandalyenin üzerine bıraktığı polo tişört

Caddenin sağ üst köşesinde kocaman bir dolar işareti de olabilen şu süslü logolardan biri vardı.

Hiç kimsenin beni küçük hissettirmesine izin vermedim, ama şu anda, o denemese bile, yardım edemiyorum ama *daha fazlasına* sahip olmayı diliyorum. Daha fazla para, alan ve gösteriş yapmaktan gurur duyacağım bir yer.

Bunun yerine, yatak odam olarak sayılan tek bir çekyatım ve kesinlikle küflenlen bir banyom var.

Elini kalın çarşafların üzerinde gezdiriyor ve bana basit ama nazik bir gülümseme sunuyor. "Çarşafıları değıştirme. Ama fazladan bir battaniyeniz varsa, onu kullanabilirim. Battaniye olmadan yerde donabilirim."

"Yer mi?"

"Yatağını senden alacağımı mı sandın?" "Sana teklif ediyorum."

O gelmeden önce yapılmış olması, geceleri uyuduğum yerin burası olduğunu anlamasını sağlamış olmalı. Ne kadar utanç verici olsa da, bunu saklamanın bir yolu yok.

Kendini yere indirmek için ince şilteyi iki eliyle kavırıyor. "Çok geç."

"Bu kıyafetlerle yerde mi yatacaksın?"

Gölüşü sırtıma hafifçe vuran bir el gibi. Sıcak ve güven verici. "İstersen tamamen soyunabilirim?"

En azından gözlerimi kapatmadan önce iyi bir manzaram olurdu.

"Sana bir battaniye getireyim," diye mırıldanıyorum onu orada bırakmadan önce.

Adımlarımı olabildiğince sessiz tutarak Nate'in odasına göz atıyorum ve onu yatağa uzanmış, battaniyeyi bacaklarına dolamış halde görünce iç geçiriyorum. Yumuşak bir şekilde horluyor, rahatlamış ve en sevdiği futbolcunun oturma odasının zemininde uyumak üzere olduğundan tamamen habersiz.

Kapıyı kapatıyorum ve küçük çamaşır dolabından bir battaniye alıyorum. Jamie kadar büyük bir adamı düzgünce örtecek kadar büyük değil ama bu gece için idare eder. En azından temiz.

Oturma odasına döndüğümde, bir kolunu başının arkasında kavuşturmuş, çoktan yere uzanmıştı. Yanına yaklaşıp battaniyeyi uzattım.

Battaniyeyi alıp bacaklarının üzerine örttüğünde, "Eve taksiyle dönmek için çok geç değil," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Burada zaten rahatım."

Ellerimi kucağıma koyuyorum ve yatağın kenarına tünüyorum. "Pekâlâ."

"Tabii gitmemi istemiyorsan. Eğer gece kalmamdan rahatsız olursan-"

"Hayır. Ondan değil. Sadece fazla düşünüyorum," diye ağır bir şekilde itiraf ediyorum. "Neyi fazla düşünüyorsun?"

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Yatağa geri dönüyorum ve öfkeyle ayaklarımı yorganın altına atıyorum. İnişli çıkışlı tavana bakarak ona biraz açılma riskini göze alıyorum.

"Orada iğrenerek yatıyor ve evimi yargılıyor olman. Fazla bir şey değil ama elimde olan bu."

Bir süre sessiz kaldı. Yastığımla kendimi boğmayı düşünmem için yeterince uzun bir duraklama.

"Yargılamayı pek sevmem, Haydut. Dünyanın dört bir yanındaki tasarımcı evlerinden payıma düşeni aldım ve çok azı sıkıcı bir zenginlik gösterisinden çok ev gibi hissettirdi."

Battaniyeyi ağzıma kadar çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Kendimi daha iyi hissetmem için bunu söylemene gerek yok."

"Ben . Kocanın onuru."

"Daha önce de söylediğim gibi, henüz bir yüzüğüm bile yok." "Hayır, ama bir çantan var."

Karanlığa ve dudaklarımı ayıran gülümsemeyi görmesini engelleyen battaniyeye minnettarım. Bir sır gibi geliyor.

"Bu arada, teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Şafak sökerken gizlice çıkmazsan, Nate uyandığında seni görür."

Alay ediyor. "Fena takılmıyorsun. Ben burada olacağım. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

"Ona ne söylememiz gerekiyor ki? Gerçeği mi, yalanı mı?" "Ona ne söylemek istiyorsun?"

Yerde yattığı yere gizlice bakmak istiyorum ama o kadar sessiz ki hareket ettiğimi duyacak ve baktığım için benimle alay edecek.

"İkimiz de gizlilik anlaşması imzaladık. Ona gerçeği söylemek

Bu

mu "Yaptığımızı kimse öğrenmezse olmaz."

"? "Bunu düşündüm, haklı olduğunu biliyordum. "Nathan bir kıza kanmayacak kadar zeki.

yalan."

"O zaman ona gerçeği söyleyelim," diyor, sesi sanki üzereymiş gibi çıkıyor.

"Bu . . . Buna minnettar olurum Jamie."

Esniyor ve sonra yerde hareket ederken inliyor. "Benim için bir zevk."

Hiç düşünmeden yastığı başımın altından çıkarıp yatağın kenarına asıyorum.

"Al. Fazladan bir tane var," diye yalan söyledim.

Onu benden alıyor ve tekrar yer değiştiriyor. "Çok tatlı bir karım var."

"İyi geceler güzel çocuk," diyorum gözlerimi devirerek.

"Tatlı rüyalar, Haydut."

Başımın altındaki şilte bile yerden daha iyi. Pythons'ın yıldız uzun alıcısını böyle berbat uyku koşullarına soktuğum için başımın belaya girmesini istemiyorum. Belini incitip oynayamazsa, taraftarlar ellerinde yabalarla dışarıda olur.

Bu yüzden ona tek yastığımı teklif ettim.

Kesinlikle.



"UM. BURADA NELER OLUYOR?"

Yan tarafımdan sırtıma doğru yuvarlanıyorum ve boynumdaki keskin acıdan irkiliyorum. Burası da bok gibi aydınlık. Gözlerimi açtığımda, kimin konuştuğunu fark edip donmadan önce hemen kolumla kapatıyorum.

"Günaydın Nate," diyorum, kolumu indirdiğim anda kardeşimin ağzı açık bir şekilde yerdeki adama baktığını göreceğimin tamamen farkında olarak. "Nasıl uyudun?"

"Bana oldukça iyi dinlenmiş göründü," diye homurdanıyor Jamie.

Boğuk sesi odayı doldurduğunda kolumu gözlerime daha sıkı bastırıyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor.

"Sen Jamieson Bateman'sın. CFL'deki en iyi geniş alıcısın. Burası *benim* evim. Benim oturma odam. Jamieson Bateman benim oturma odamda! Nasıl yani? Ve neden? Ne oldu? Sen . . . Bu yüzden mi bu sabah kapı kilitli değildi?"

Kulaklarımda bir plak cızırtısı var. Kolumu kanepeye bırakıyorum ve Nate'e bakmak için yukarı itiyorum. "Kapı kilitli değil miydi?"

Yere bakmaktan vazgeçmiyor. "Evet. Fark etmeden önce kilitlemiştim. Bu."

"Kapıyı kilitlemeden bırakmam," diye mırıldandım.

Ama o haklı. Arkamızdan kilitlediğimi ya da uyumadan önce iki kez kontrol ettiğimi hatırlamıyorum. Böyle bir şey hiç olmadı.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Söylediklerini Jamie'den saklamak için acınası bir çabayla elini ağzının bir tarafına götürüyor ve tıslıyor: "Oturma odamızda futbol krallığı olmadığı zaman."

Gözlerimi ovuşturarak inliyorum. "Onu pohpohlama. Sonunu asla duyamayacağım o."

Nate bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi aval aval bakıyor. Jamie. "Çok üzgünüm. Futbol dünyasında çok kültürsüz." "Nate," diye uyarıyorum.

"Sorun değil. Ona öğretmek için hâlâ vaktimiz var," diyor Jamie, ses tonundaki alaycı ifade sadece benim içindi. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum!" Nate boğazını temizliyor ve ses tonunu derinleştiriyor, omuzları geriye kayıyor. "Yani, evet, sorun değil."

Bu sabah ilk kez bakışlarımı Jamie'ye çeviriyorum ve kardeşim hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Gevşek sırtışı beni biraz sakinleştiriyor.

"Ne zamandır ayaktasın?" Kardeşime sordum.

"Sadece birkaç dakikadır."

"İyi uyudun mu?" Şu anda kendimi anlamsız sorularla meşgul etmeye çalıştığım acı bir şekilde ortada.

Jamie yatağa yaslanıyor ve omzunu düşürerek bana bakıyor, beni pisliğe okuyor. "Bir bebek gibi uyudum, Blakely. Sorduğun için teşekkürler."

Uyandığında bir gulyabani gibi görünmesini ummak aptalcaydı. Gözlerimi uykuda mükemmel bir şekilde paslanmış saçlarının üzerinde gezdirmem, dağınıklığımı iyice bakmadan önce battaniyemin altına saklanmayı düşünmem için yeterliydi.

"Kız kardeşin bana top oynadığını söyledi?" Jamie gözlerimi bırakıp ileriye, Nate'e bakıyor. Kolumu göğsüne doğru uzatıyor, omuzlarının çıplak kıvrımları bu çabayla yatağın üzerinde esniyor.

Tabii ki hala gömleksiz. Bir rakunun sürünerek eve girip ona gömleğini geri getirmesi o kadar zor muydu?

biz uyurken sokaktan mı? Bu gidişle gövdesinin her bir santimini hafızama kazıyacağım.

Nate'in gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. "Evet! Ben geniş bir alıcıyım." "İşte benim adamım. Oynamak için en iyi pozisyon bu."

"Aynen öyle!"

Jamie ayağa kalkıyor ve kardeşime vurması için yumruğunu uzatmadan önce sırtını kırmak için dönüyor. "Aç mısın?"

Nate bu fırsatın üzerine atlıyor, parmak eklemleri çarpışırken dudaklarında dişlek bir sırıtış yayılıyor.

"Nate her zaman açtır," diye mırıldanıyorum, boynumu arkaya doğru bükerek *Nişanlım*.

Jamie dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve bana elini uzatıyor. "Peki ya sen?"

Kahvaltıda bana katılmak ister misin, Haydut?"

Sorusunun tek bir cevabı var. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

16

JAMIE

YEMEK YAPABİLSEM BİLE GENELLİKLE YEMEK SİPARİŞ EDEN BİRİYİM.

Eğer takip etmem gereken bir tarif varsa hemen hemen her şeyi yaparım. Annem Ollie ve benim mutfakta becerikli olmamızı sağılardı ve bize her zaman kadınların yemek yapmayı bilmeyen erkekleri takdir etmediklerini hatırlatırdı. Ben de bunu ciddiye alır ve zaman buldukça onun en sevdiği yemekleri yapmaya çalışırdım.

Bu sabah Blakely ve kardeşine h nerlerimi göstermeyi planlıyordum ama buzdolabına bir baktım ve bunun olmayacağını anladım.

Zeki bir adam olabilirim ama sınırlarımı bilirim. Bir şişe hardal, birkaç dilim işlenmiş peynir ve alt kısmı tamamen s nm   bir domatesten yenilebilir bir yemek yaratmak, bu erken saatlerde yapabileceğimden çok daha zorlu bir i .

Telefonumda Lucy's Diner'ın menüsünü açtıktan sonra, "Al,  una bir göz at ve hoşuna gideni bana söyle," diyorum.

"Güzel!" Nate elimden kaptı ve mutfak masasına   kt .

S rt n  tezgâha yaslamı  olan Blakely hiç de heyecanlı görünmüyor ve bu bana hiç de iyi gelmiyor. Kafasının içinde olması için çok erken.

"Eğer bana kahvaltı etmediğini söyleyeceksen, benim büyük bir kahvaltı savunucusu olduğumu bilmelisin," diye tak lıyorum ona.

Göz temasından kaçınarak alt duda ını ısırtıyor. "Genelde yemek sipariş edecek kadar paramız olmaz. Şu anda parayı harcamanın en iyi yolunun bu olduğundan emin değilim."

"Evrakları imzalamadan önce ne konuştuğumuzu unuttun mu?" Ona doğru tek bir adım atarak soruyorum. "Çünkü sana evliliğimiz boyunca hiçbir şeye tek kuruş harcamayacağını söylediğimi hatırlıyorum."

Gözleri Nate'in oturduğu yere kayıyor, hâlâ benim telefonumla meşgul, sonra da benimkileri tedirginlikle yakalamak için yukarı kaldırıyor.

"Henüz evli değiliz."

En sevdiği hatırlatma sağır kulaklara düşer. "Uzun süre sayılmayacak bir teknik özellik."

Birkaç adım daha yaklaşma riskini aldığım da başını eğmiyor. Gözlerimizi birleştirmek için başı geriye düşüyor ve aramızda sadece bir adım kaldığında kendimi durmaya zorluyorum.

"On sekiz yaşımdan beri ona bakıyorum," diye açıklıyor usulca. "Sahip olduğumuz her şey için çok çalıştım."

Şu anda 23 yaşında. Her şeyi tek başına taşımak için uzun bir süre.

"Zaman zaman bir başkasının yardım etmesine izin vermek bunu ortadan kaldırmayacak," diye mırıldanıyorum.

"Belki de değil."

"Sadece kahvaltı. Kolay başlayabiliriz."

Bir nefes bırakıyor. "Peki."

"Hey, Nate, kız kardeşin için de sipariş verebilir misin?" Gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

Rahatlamak istediğinde yaptığı gibi ellerini karnında birleştiriyor. Elimi onunkinin üzerine koymak doğal geliyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı başının tepesine götürmek ve birkaç dakika orada bırakmak doğru geliyor.

Sertçe nefes alıyor ve kıpırdamadan duruyor, geri çekilmiyor ve haddini aştığım için beni tokatlamıyor.

"Anladım! Hâlâ Nutella'lı Fransız tostunu seviyor musun Lake?" Nate soruyor.

Blakely bir elini göğsüme koyuyor, beni itecekmiş gibi duruyor. Sonra donup kalıyor. Bakışlarını dokunduğumuz yere indirdiğinde, yanakları alev alev yanarken bir sırıtışı ısırlıyorum.

Elini birkaç santim aşağıya, onu kızdırmaktan hoşlandığım kaslara doğru kaydırmak fazla çaba gerektirmez. Dokunuşunun tenimi ne kadar yaktığını düşünürsek, buna dayanamayabilirim.

"Biraz gevşe Haydut. Tuttum seni," diye fısıldıyorum geri adım atmadan önce, elini düşmeye zorluyorum.

Boğazını temizliyor ve kardeşine dönüyor. "Evet, Nate. İstiyorum."

Onu sıkıştırmaya devam etmek istemediğim için masada Nate'e katılıyorum ve karşısına oturuyorum. Sonunda başını kaldırıp kız kardeşine bakıyor ve o da aramızdaki yeri alıyor.

"Kendini iyi hissediyor musun? Gerçekten kızarmışsın."

"Sadece sana her şeyi nasıl açıklayacağımızı düşünüyorum" diyor.

"Evet, ben de bunu merak ediyordum. Sadece biz yemek yiyene kadar bekleyeceğini düşündüm."

"Bu işi daha sonra yapmaktansa bir an önce halletmek daha iyi olur. Her şey siparişe eklendi mi?" diye sordum.

"Evet. Buyurun. Adresimizi de yazdım." "Teşekkürler, dostum."

Telefonu uzatıyor ve ben de seçtiklerine göz atmadan önce kahvaltımı sepete ekliyorum. Biraz zayıf ve onun yaşındaki bir çocuk için önereceğim proteinden yoksun, ama bugün o saçmalıklarla ilgili değil.

Birkaç dakika sonra yemek siparişi verildi ve ben telefonumu masaya bırakıyorum. Blakely beni izliyor, yüz hatları gergin ve bacakları masanın altında zıplıyor.

"Ben başlasam nasıl olur?" Gerginliği keserek teklif ediyorum. Nate hevesle başını sallıyor. "Dinliyorum."

Blakely'nin gergin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yarım bir gülümsemeyle onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kız kardeşin bana büyük bir iyilik yapıyor, Nate. Ama biz ağzımızdan baklayı çıkarmadan önce sana söylediklerimizi paylaşmayacağına dair ikimize de söz vermeni istiyorum."

"Ve bunda gerçekten ciddiyiz. Bugün öğrendiklerinizi kimseye anlatamazsınız. Ne arkadaşlarınıza ne de takım arkadaşlarınıza. Bir yabancıya bile. Bu ciddi bir konu ama size yalan söylemek istemiyorum," diyor Blakely sert bir şekilde, sesinde tartışmaya yer bırakmadan.

Nate kaşlarını hafifçe çatıyor. "Tamam, şimdi endişelenmeye başlıyorum."

"Kötü bir şey değil. Sadece çok gizli. Bu odanın dışından biri bunu öğrenirse büyük yankıları olur," diye açıklıyorum.

"Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Yemin et, Nathan," diye ısrar ediyor Blakely, elini avuç içine alıp masanın üzerinde gezdirerek.

O da onu taklit ediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan birbirlerinin ellerine tükürüp titremeye başlıyorlar.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlarken, aletim buruşuk pantolonumun içinde, tükürüğe bulanmış avucunu ne kadar kendinden emin ve umursamaz bir şekilde salladığına bakarak seğiriyor.

Nate elini pijamasına silmeden önce "Yeminli, Lake," diyor.

Blakely de eşofmanıya aynı şeyi yapıyor ve başımın hemen yanından bakarak geçiştirmeye çalıştığı bir bakış atıyor bana.

Ona bu el sıkışmayı ne zaman yapmaya başladıklarını sormak istiyorum. Şimdilik, Blakely Hakkında Öğrenilecekler listeme ekliyorum.

Nate'i, "Herhangi bir konuda çıldırmadan önce, bizi sonuna kadar ," diye uyarıyor.

Çabucak başını sallarken sevimli bir şekilde hevesli. "Tamam."

Blakely ve ben, ilk konuşmayı yapmam için bana izin vermeden önce bakiştık. İhtiyatı elden bırakıp doğrudan konuya giriyorum.

"Kız kardeşinle evleneceğim, Nate."



Kahvaltı yarım saat sonra geldiğinde, Nate hala tek kelime etmemişti. Açıklamamdan geri durmadım ve bunun doğru seçim olduğunu düşünsem de, belki de değildi . . .

Blakely ona birkaç şurup paketi uzatır ve sessizliği karşısında endişeli görünür. Sadece şokta olabilir. Bu en iyi senaryo olurdu.

Yaptığımız şeyi onaylamadığını söylerse, bunun onun bir parçasını öldüreceğini biliyorum. Graham'a evraklarımızı yırtmasını söyledikten sonra bir daha asla CFL maçına çıkmazdım, böylece kardeşiyle olan ilişkisini bu yüzden mahvetmek zorunda kalmazdı.

"Beni korkutuyorsun, Nate," diyor Nate krep yığnını kestikten sonra.

Çırpılmış yumurtamın üzerine tuz serpip avokadomu kızarmış ekmeğin üzerine sürerken bir yandan da ikisinin arasına bakıyorum.

"*Seni korkutuyor muyum?* Tam tersi!" Nate şok halinden sıyrılarak bağırıyor. Şuruplu çatalını kaldırıp kız kardeşini işaret ediyor. "Bana o ayakkabıları aldığında bunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"En çok üzüldüğün şey bu mu?" diye soruyor temkinli bir şekilde.
Nate gözlerini devirir. "Kızgın bile değilim, Lake. Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Bu mı?"

"En sevdiğim futbolcuyla evlendiğin için sana kızmamı mı istiyorsun?"

"Bu gerçek bir evlilik değil," diye ağzından geçirir.

Bana baktı. "Bir düğün olacağını söylemiştin."

"Olacak. Gerçeği bilen bizler dışında herkesin gözünde gerçek olacak."

Blakely çatalını tabağının kenarına vuruyor. "Düğünde olacaksın, değil mi Nate? Sadece küçük bir tören yapmayı kabul ettim ama seni orada istiyorum."

"Tabii ki, orada olacağım. Gerçek ya da değil, evleniyorsun."

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve onun gevşediğini görmek benim de aynı şeyi yapmama yardımcı oluyor. Bu iyi bir işaret. Umut verici bir işaret.

"Benim evime taşınmak senin için sorun değil mi?" Nate'e sordum.

Daha önce atladığım konuyu hatırlatınca gözleri büyüdü. "Evet! Kesinlikle sorun değil. Bunu tam olarak ne zaman yapacağız? Çünkü tahliye tebligatında sadece-"

"Nathan!" Blakely patlıyor, yüzünde şimdiye kadar kimsede görmediğim kadar net bir korku ifadesi var.

Endişe kemiriyor. "Tahliye bildirimi mi?"

Blakely masadan uzaklaşıyor ve bir kolunu onun ortasına doluyor. "Her şey herkesin malumu olmak zorunda değil."

"Halka açık değil! Sadece Jamie," diye savunuyor Nate.

Ayağa kalkıp Blakely'nin karşısına geçiyorum ve bir elimi masaya dayıyorum. "Ben senin nişanlım. Başın beladaysa yardım etmek isterim."

Bana bakmaktan kaçınıyor ve ben de bu konuda hiçbir şey söylemiyorum.

Onunla dalga geçme ya da aptalca bir şaka yapma. Muhtemelen şu anda beni

kapı dışarı eder. "Blakely başkalarının hiçbir konuda yardım etmesine izin vermekten hoşlanmıyor. Birikimlerimi futbol maçımın masrafları için kullanmak istiyorum ama reddediyor," diyor Nate.

açıklıyor.

Başımı salladım. "Şimdi bunların hepsini ben ödeyeceğim."

Önce ona sonra da bana bakıyor, ağzı sessiz kelimelerle aralanıyor ve sonra kapanıyor.

"Eşyalarını toplamak için ne kadar zamana ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

Nate'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılır. "Yakında taşınabileceğimizi mi söylüyorsun?"

Şu anda ne kardeşi ne de ben buradaymışız gibi davranmaya çalışsa da odaklandığım kişi Blakely. Onun tepkisini tamamen anlıyorum. Nate sadece yardım etmeye çalışsa da, buradan kovulmaları gibi hassas bir konuyu benim bilmem duvarlarını yükseltmesine neden oldu. Belki de dün gece korktuğu gibi onu yargılamamı bekliyordu ya da bu onu şaşırttı. Her iki durumda da, endişeden tüylerim diken diken olsa da, buna çok fazla tepki göstermemek için elimden geleni yapıyorum.

Nate'in bekleyen gözleriyle karşılaşıyorum ve rahat bir tavır takınıyorum. "Tercihen bugün. Eğer kız kardeşin için sorun yoksa."

"Bugün mü?" diye gülerek ellerini kalçalarına götürüyor.

"Daha uzun kalmak ister misin? Üç gün sonra kardeşimin düğünü ve Cumartesi günü de bir maçım var ama istersen Pazar günü de kalabiliriz."

Nate'in nefesi kesiliyor ve Blakely bunu hemen fark ediyor. Derin derin nefes alıyor, sesi neredeyse acı veriyormuş gibi çıkıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra bana baktı. Gözlerindeki savaş beni harekete geçirdi.

Tereddütlerimi bir kenara iterek onun yerine karar veriyorum ve Tanrı'dan yanlış bir karar vermediğimi ya da beni birkaç haftalık ilerlemeden geri bırakacak şekilde haddimi aşmadığımı umuyorum.

"Çantan var mı, Haydut? Buradan gidiyoruz."

Omuzları çöküyor, rahatlama yüz hatlarında geziniyor. Ondan bu tepkiyi almak gerçekten çok iyi hissettiriyor. Sanki onun beni okuyabildiği kadar ben de onu okuyabiliyorum.

Yıllardır omuzlarında ağır bir yük taşımak, zor kararları veren kişi olmak zorunda kaldı. Bence zaman zaman bu sorumluluğu başkasına devretmekten hoşlanıyor olabilir.

"Evet, Jamie. Bir çantam var." Nate'in yerinde zıpladığı yere odaklanıyor. "İkimizin de var."

17

BLAKELY

YENİ BİR YERDE UYANMAK ÜÇÜNCÜ GÜN İTİBARIYLA HIÇ DE KOLAY OLMADI.

Bunun seçtiğim odadaki alanın bolluğu ve içindeki yumuşak kral yatakla ilgisi yok, daha çok gecenin bir yarısı beni uyandırmaya alışkın olduğum mahalle gürültülerinin olmamasıyla ilgisi var.

Son evimizde yaşadığım korkuları bir kenara bırakmak için elimden geleni yaptım ama kilitli emin olmak için ön ve arka kapılara yaptığım birkaç ziyaret ve Nate'in kapısında onu uyurken izlediğim anlar yüzünden başarısız oluyorum.

Her gece saatlerce ayaktayım. Ancak vücudum uyanık kalamayacak kadar bitkin düştüğünde nihayet sızıyorum.

Ben yatak odasına girdiğimde Jamie mesafesini koruyor, koridorun bizim tarafına adımını atmıyor. Bunu biliyorum çünkü ilk geceyi sırtım kapıya dönük, yerdeki gıcırtiları dinleyerek, ikinci geceyi ise biraz daha uzakta, yatağın yanındaki halının üzerinde geçirdim.

Birkaç gece önce hemen yanımda yerde uyumasına izin verdiğimi düşünürsek bu çok saçma. Bu bana onun güvende olduğunu ve benim onun yanında tehlikede olmadığını kalıcı olarak aşılmalıydı. Normal bir insan için öyle olurdu.

Görünüşe göre normal olmaktan çok uzağım.

Daha çok, son derece güvenilmez ve yarım on yıllık terk edilme sorunlarına uygun.

Uykusuzluk artık beni yıpratıyor. Göz kapaklarıma oturan ağırlık, televizyonda parlak renklerin bulanıklığı dışında bir şey görmemi zorlaştırıyor. Altımdaki yumuşak kanep ve ayaklarıma dolanmış tüylü battaniye ile yorgunluktan bayılmamın an meselesi olduğunu biliyorum.

"Blakely."

Gözlerimi aralayarak bir mırıltıyla cevap veriyorum. Önümdeki ekranın parlaklığı gözlerimin yanmasına neden olurken, beliren gözyaşlarını kırıştırıyorum.

"Yatağa gitmelisin. Kanepe uyumak için o kadar da iyi değil." Jamie önümde çömeliyor ve alt tarafımdaki battaniyeyi düzeltiyor, daha yükseğe kaldırıyor. Televizyona bakıyor ve kıkırdıyor. "Çizgi film izlediğini fark ettin mi?"

Sabahın erken saatleri olduğu için mantıklı olabilir. "Onları gerçekten izlemiyordum."

"Biliyorum. Onun yerine bayılıyorsun. Yatağında bir sorun mu var? Ya da odada? Bulunduğun yerde uyumakta zorlanıyorsan seni değiştirebilirim."

"Sorun oda ya da yatak değil."

"Ama bu da bir şeydir, değil mi?"

Gözyaşlarımdan arınmış görüşümle ona bakıyorum ve ağzımın azar azar kuruduğunu gerçek zamanlı olarak hissediyorum.

Sanki bir dergiyi açtığınızda sayfaların arasında bir erkek modelle karşılaşıyorsunuz. Saçları jöleli ve yüzü sinekkaydı tıraşlı olan Jamie, tam boyunda duruyor ve takım elbise ceketinin kollarını düzeltiyor. Tozlu gül rengi yanlışı kişide rüküş durabilir ama o bunu kolaylıkla başarıyor. Takım elbisesinin pantolonu, düz kumaşın içinde zorlukla dizginlenen kalın kalça kaslarını kavıyor. Kravatı yok ve bence bu ona kravat takmaktan daha çok yakışıyor.

Parmaklarından birini beyaz gömleğinin yakasının altına sokup çekiştirdiğinde parmaklarının esnemesi çok pis. Bir erkeğin ellerindeki damarlar iyi bir günde seksidir, ama uykulu halimi ve takım elbiseli playboy olayını bir araya getirdiğimde nefes nefese kalıyorum.

"Haydut mu?"

Öksürüyorum, kelimeler boğazımdaki düğüme takılıyor. Tekrar çömeliyor ve elini battaniyeyle örtülü dizimin üzerinde gezdiriyor. Yüzünün her santimetresinde yazılı olan endişe neredeyse beni ele geçiriyor.

Sadece gerçekten çok seksi değil, aynı zamanda tanıdığım en iyi adamlardan biri. Ve gelecek hafta onunla evlenmem mi gerekiyor?

Siktir. Benim. Hayatım.

"Hey, nefes al. Yanındayım, tamam mı?" diye yatıştırıyor, başparmağıyla dizimin kıvrımını okşuyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve onun kalabalık bedenine doğru eğilmemeye odaklanıyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"Biliyorum. Ben yokken benim yatağımı almaya ne dersin? Seninkinden daha büyük."

Hemen reddettim. "Burada iyi olacağım."

"Bu gece geç döneceğim. Zaten geç kaldım ve önümüzdeki otuz saniye içinde buradan ıkmazsam kardeşim kulağımı çekecek. Ama bir düşün. ıkarken alarm sistemini alıştıracaağım, o yüzden biraz uyumaya alış."

Yanağımı kanepenin arkasına yaslayıp başımı sallıyorum. "İyi eğlenceler Jamie. Ben burada iyiyim."

Kaşlarını çatıyor, söylediklerimin tek kelimesine inanmış gibi görünmüyor. Saati çalıyor ve beliren bildirimi okurken i geçiriyor.

Saatten başını kaldırdığında kahverengi gözlerindeki derinlik şaşırtıcıdır. "Buzdolabı dolu. Bir şeye ihtiyacınız olursa, telefonum yanımda olacak. Törene sadece bir saat var, sonra-"

"Ben kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim Jamie," diye araya giriyorum, o bana tam bir bakıcı gibi davranamadan.

Nate'in ve benim buradaki ilk gecemizden sonra Jamie'nin biraz rahatlayacağını düşünmüştüm ama aksine daha da endişelenmeye başladı. Sanki burada mutlu olmadığıma karar verip çekip gideceğimden korkuyor. En azından düğünden önce.

Bu anlaşmada her iki taraf için de çok fazla güven var. Ben onun tam bir psikopata d n şmeyeceğine güveniyorum, o da benim kaçak bir gelin olup tüm kariyerini tehlikeye atmayacağıma güveniyor.

Uzun bir nefes üflüyor. " yle olduğunu biliyorum. Ben sadece... Sen benim arkadaşımsın ve seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum."

Sen benim arkadaşımsın.

Elini sıkarak sözlerinin içime işlemesini sağlıyorum. "Git. Sonra bana dans ederken çekilmiş bir fotoğrafını g nder."

"Yani orada benimle birlikte olduğunu hayal edebiliyor musun?" diye alay ediyor, sırtışı arpık. "Tabii ki."

Gevşekçe gülerek başıma bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkıyor. Takım elbise ceketinin omuzları, onları yuvarlayıp odadan çıkmaya başladığında geriliyor.

"Bir düğünde ilk kez birlikte dans ettiğimizde, bu bizim dansımız olacak, Haydut." "Sanırım berbat bir dansçı olduğum konusunda seni uyarmalıyım."

"Daha da iyisi. İki sol ayağım var."

"Kardeşinin düğününe geç kalma" demeden önce dudaklarımı yuvarlıyorum.
Git."

"Yatağında biraz kestir."

"Ben kestirmem."

"Hiç yapmayı denedin mi?"

Onu terslediğimde neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Aynanın önünden her geçişinizde aynaya bakmamayı kendinize kaç kez
söylediyseniz o kadar."

Gördüğüm son şey onun sırtışı.

"Touché, bebeğim. Touché."



JAMIE

Oliver muhtemelen tarihteki en soğuk damat.

Maç günü benim kadar odaklanmıştı. Sakin dış görünüşünün sarsıldığı tek an annemin soyunma odasına hıçkırarak girdiği andı. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve o kadar uzun süre ağladı ki babam gelip onu yatıştırmak zorunda kaldı.

Babam Oliver'a doğru ilerleyip onu kucaklamak için kendine çektiğinde ve aralarında hafifçe konuşulduğunda ben devraldım. Yakaladığım tek şey basit bir "*seninle gurur duyuyorum*" oldu.

Annem şu anda Oliver'la birlikte koridorda yürüyor, kolları bağlı ve elleri onu sıkıca kavıyor.

Baş nedime küçük Nova ile birlikte bir adım geride, ağabeyimin annemi yanağından öpmesini ve sunaktaki yerini almasını izliyorum.

Dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor, hayatında ilk kez kendisine yönelen gözlerden en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Büyürken dikkat çekmeyi hiç sevmemiş ve yetişkinliğinde de bundan nefret etmiş olsa da, şu anda etrafındaki tek bir kişiye bile dikkat etmediğini biliyorum.

Önemsediği tek kişi, birkaç adım arkamda, babasının kollarında gözden uzakta saklanan kadın. Yakında baldızım olacak olan Avery, onlarca yıldır ailemizin bir üyesi. Bugün sadece kardeşimin eşi olarak hayatımızdaki yerinin resmi olarak işaretlenmesi anlamına geliyor.

Ailemden gerçek, ruhumu değiştiren bir sevgi görmemiş olsaydım, bunu Avery'yi her gördüğünde kardeşimin gözlerinde bulurdum. İster kalabalık bir odada olsun ister sadece onların ve benim olduğum bir yerde, bu o kadar güçlü ki görmemek için klinik olarak kör olmak gerekir.

Ve bir de Nova var.

Saçlarındaki çiçekler ve çimlerin üzerinde salınan uzun, koyu yeşil elbisesiyle artık o kadar da küçük olmayan sevimli küçük kız. Sarı saçları, mavi gözleri ve var olan en küçük düğme burnuyla annesinin tıpatıp aynısı. Ani bir büyüme hamlesinden sonra, yakında Avery'den daha uzun boylu olmak üzere.

"J Amca! Elbiseme takılıp düşmeyeceğimden emin olacaksın, değil mi?" diye soruyor, elbisesinin altına sakladığı ışıltılı Crocs'larının içinde zıplayarak.

"Seni yakaladım Nova-Bug," diye yemin ediyorum.

Belime sarılıyor ve sıkıca kavırıyor. "Teşekkür ederim. Bugünün annem ve Ollie için en güzel gün olduğundan emin olmak istiyorum."

Yalan söylemeyeceğim ve içimden bir parçanın kardeşimin ona baba demesini dilemediğini söyleyemem. Öz babası bu unvanı çoktan çaldı, her ne kadar buna layık olmasa ve kardeşim olsa da.

Belki bir gün bunu değiştirir ve onu şaşırtır.

"Zaten öyle tatlım. Ollie yıllardır bu günü bekliyordu." Nova geniş ve umut dolu gözlerle bana bakıyor. "Bizim için mi?"

Saçlarını dağıtmamaya dikkat ederek başının arkasını usulca avuçluyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Nova. Hayatı boyunca ikinizi bekledi."

Kahretsin, bu beni boğuyor. Sertçe koklayarak dudaklarımı ıslattım ve yeğenimi serbest bıraktım.

Düğün koordinatörü düğün sırasının önündeki yerimize geri dönmemiz için ısrar ediyor ve bir süre sonra Addie diğer tarafıma gizlice yaklaşıyor.

Nova'nınkiyle uyumlu koyu yeşil elbisesine dikkat ederek ona sırtıyorum. Kuzenim yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Kardeşini etmeye hazır mısınız?" diye soruyor. "Hazır mıydın?"

"Maddox evlendiğinde devredecek bir şey yoktu. Çocukluklarından beri Braxton'ındı."

"Sanırım benim için de öyle," diye itiraf ediyorum, kızlarla erkeklerin birbirlerinden bu şekilde hoşlanabileceklerini bilmeden önce Oliver'ı Avery'ye bakarken ilk kez yakaladığım zamanı hatırlıyorum. "Kardeşlerimiz her şeyi bizden çok önce çözmüş gibiydi."

Parlak bir şekilde gülüyor ve Cooper'ın onu beklemek için sıraya girdiği yere bir bakış atıyor.

"Benim bir dezavantajım vardı. Ben bir yetişkin olana kadar kocam bana tamamen yasaktı."

"Beklediğimize değdi mi?"

Kristal mavisi bakışlarını tekrar bana çevirerek kolumu sıkıyor. "En iyi şeyler her zaman beklemeye değer, Jamie."

"Tamam, vakit geldi. Herkes eşleriyle birlikte sıraya girsin. İşaretimi bekleyin ve hızınızı yavaş tutun. Acele etmeyin," diyen planlamacı yanımdan geçip Noah'la tekrar uğraşmaya başladı.

Sanırım bir parçası pembe bir takım elbisenin içine sokularak öldü. Güzel bir renk tonu olsa ve abartılı bir şey olmasa bile, ruhu gibi siyahı tercih ederdi. Tinsley'nin bu sabah onu giydirmek için ne yaptığını bilmek istemiyorum.

"Hazır mısın, Nova-Bug?" Ona kolumu uzatarak soruyorum.

Hevesle alıyor, dişlek ve parlak bir sırıtışı var. "Hazır, J Amca."

İlk giden biziz ve Nova'ya ilk birkaç adımda rehberlik ediyorum, sonra üzerimize düşen ilgiden daha rahat hissediyor. Oakley amcam bana başparmağıyla onay verip Nova'ya el salladığında ona göz kırpiyorum.

Babam ön sırada annemin yanında ve Avery'nin annesinin koridorunun karşısında oturuyor. Gözlerinin altını silerken ve elini kalbinin üzerine koyarken annemin elindeki mendiller buruşmuş durumda. Sulu bakışlarındaki gurur ve mutluluk, başka tarafa bakıp gökyüzüne göz kırpmama yetiyor.

Ancak neredeyse kardeşimin önüne geldiğimde tekrar önüme bakıyorum. Kardeşimin gözlerindeki camsı bakış beni mahvetmekle tehdit ettiğinde neredeyse keşke yapmasaydım diyorum.

Nova'yı serbest bırakarak önce ona sahip olmasına izin verdim. Hemen Oliver'ın göğsüne koşuyor ve bu kadar küçük bir şey için doğal görünmeyen bir güçle ona yapışıyor. Oliver onu daha da sıkı tutuyor ve başının yan tarafını tekrar tekrar öpüyor.

"Seni seviyorum, fıstık," diye nefes .

"Ben de seni seviyorum, Ollie."

Babamın gözünden düşen bir damla yaşı yakalayacak kadar uzun süre onlardan uzak duruyorum. Küfür etmemek için dilimi ısırarak, tam bir çöküş yaşamadan önce tekrar öne doğru bakıyorum.

Kardeşimin bekleyen bakışları hiç yardımcı olmuyor.

Nova'nın kenara çekilmesini bekliyorum ve sonra onu kollarıma çekiyorum. Sırtımı tokatlıyor ve omuzlarım titrerken beni sıkıca kavlıyor.

Göğsümde bir duygu bombası patlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum Oliver. Çok mutluyum. Sonunda kızı kaptın."

"Birden fazla var." "O küçük

kız sana tapıyor."

Oliver geri çekilirken ellerini kollarımda tutuyor ve sesini alçaltıyor. "Bir bebek daha yolda, J."

Gülüyorum, haberler yerleşirken şiddetli bir mutluluk dalgası içime çarpıyor. "Tabii ki var."

Kendimizi hızla toparlarken gülümsüyor ve kolumu okşuyor. Maddox ve Braxton artık yakınlar ve ben hiçbir şeyi ertelemeyen kardeşimin yanındaki yerimi alıyorum.

Sırada Cooper ve Adalyn, sonra da Noah ve Tinsley var. Aşağı inen son sağdıç ve nedime ise tüm grubun en küçüğü olan Easton ve Amelia.

Ayrıca arkadaş grubumuzda birbirlerine katlanamayan tek iki kişi onlar. Amelia, Cooper'ın on yedi yaşındaki kız kardeşi ve Easton'ın dişi eşdeğeri.

Küstah davranışlarının ve başını belaya sokmasının bir dönem olduğunu düşünmüştüm, ancak böyle davranmaya başlayalı dört yıl oldu ve daha da kötüleşti.

Koyu yeşil elbisesi diğer nedimelere göre daha kısa kesilmiş ve üzerine tül zımbalanmış gibi görünüyor.

Müzik değişiyor ve herkes ayağa kalkıyor, dikkatleri yengemin görüldüğü yere odaklanıyor. Boğazımdaki duyguyu yutuyorum ve kardeşime bakıyorum.

Şaşkın ifadesi, "Becer beni" diye fısıldadığında daha da yoğunlaşıyor.

Avery ona o kadar odaklanmış ki bir an için uzun elbisesine takılıp düşecek diye endişeleniyorum. Sanki gözleri o kadar kilitlenmiş ki, dünya yansa görmek için bakamazlar.

Keskin bir his mutlu bulanıklığımı delip geçmeye çalışıyor. Kardeşimin yerinde olduğumda, gelinimin beni şu anda tanık olduğum şekilde sevmeyeceğini hatırlatıyor. Oliver'ın Avery ile olduğu gibi ailemin desteği ve onayının ağırlığına sahip olmayacağım.

Ben ve Blakely dışında herkesin yararına tasarlanmış bir medya sirki olacak.

Başımı sallayarak bu düşünceleri bir kenara atıyor ve kardeşime, onun güzel karısına ve kızına ve onlarla birlikte kuracağı hayata odaklanıyorum.

18

JAMIE

EVE VARDIĞIMDA SAAT SABAHIN İKİSİ OLMUŞTU.

ve bir hayvan gibi homurdanıyorum. İçeri girip duvara yaslanmadan önce alarmı kapatmayı neredeyse unutuyordum.

Aldığım alkol yüzünden başım dönüyor ve gömleğimin düğmeleri sadece yarım açık. Medya geldiğinde nasıl bir Uber'e binip mekandan uzaklaşabildiğimden hâlâ emin değilim.

Lanet muhabirler her yerdedi. Gecenin sonunda saldıran kamera flaşlarının yakıcılığı yüzünden gözlerim hala ağrıyor. En azından kardeşim o sırada çoktan gitmişti.

Medya onun için orada bile değildi. Ben cipe dalarken muhabirlerin peşinden koşan hayranların bağırışlarından ve sayısından Noah için orada olduklarını söyleyebiliriz. Kim bilir düğünün yerini nasıl buldular ve ne kadar iyi sakladılar ama zamanlarını boşa harcadılar.

Kuzenim resepsiyondan üç saat sonra gitmişti.

Kahretsin, başım ağrıyor.

Ayakkabılarımı çıkarmak çok zor, bu yüzden koridordan mutfağa doğru sallanırken onları çıkarmıyorum. Açık büfenin ve tatlı masasının en az sekizde birini mideye indirmiş olsam da açlıktan ölüyorum. Yarınki antrenmanım çok yoğun olacak. Evin geçtiğim her odası karanlık. Mutfaka girdiğimde elimi çırparak elektrik düğmesine vuruyorum. Işık yandığında Gözlerimdeki acıyı dindirmek için gözlerimi kırpttırıyorum ve hemen buzdolabına yöneliyorum.

Gözlerim buzdolabının içindekileri tararken ve şeffaf ambalajlı bir tabağa bakarken midem yine homurdanıyor. Üzerindeki yemek benim pişirdiğim bir şey değil. En azından ben pişirdiğimi hatırlamıyorum.

Hayır. Hiç tavuklu börek yapmadım.

Midem yine gurulduyor, bu sefer daha şiddetli. Tabağı kapıyorum ve ambalajını yırtmak üzereyken üstündeki notu görüyorum.

Eve aç gelerseniz diye. Hamburger değil ama içkiyi emmeye yardımcı olur. Ve eğer ayıksan, umurumda değil. Yine de ye.

*İyi
geceler,
Blakely.*

Sırıtsım çok orantısız ama lanet olsun, sanırım neredeyse karım bana ısınmaya başladı. Ev yemeklerinin üzerine sevimli notlar yazacak bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim ama sanırım onun tarafından şaşırtılmak hoşuma gidiyor.

Notu katlayıp cebime koyduktan sonra, tabağı mikrodalgaya koymadan önce ambalajını yırtıyorum. Dönmeye ve ısınmaya başladığında, bir bardağa musluk suyu doldurup yudum yudum içiyorum.

Menajerim bu gece beni birkaç kez aradı ama cevap vermedim. Kardeşimin düğünü sırasında araması çok kabaydı. Acil bir durum olsa bile umurumda değil. Ailemle birlikteyken, iş konuşmak için hazır değilim.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve cevapsız mesajları açmadan önce şifreyle uğraştım.

Ajan: Yaklaşan evlilik anlaşmanızla ilgili bir gelişme var. Müsait olduğunuzda beni arayın lütfen.

Ajan: Düğünden biraz uzaklaşabilir misin? Sadece konuşmak istiyorum.

Ajan: Buraya yazıyorum o zaman. Nişan duyurusunun Cuma günü maçıdan önce yapılması bekleniyor. Blakely için bir kart var. Lütfen katıldığınızdan emin olun.

Bu geceki düğünün tadını çıkar, Jamie.

Midem balık gibi çırpınırken mikrodalga bip sesi çıkarıyor. Düğünün önümüzdeki hafta sonu olacağını düşünürsek, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum, ama birdenbire çok gerçek oldu. Bir kez nişanlandığımızı ve düğün planlarımızı duyurduk mu, artık saklanmak diye bir şey kalmayacak.

Oyun başlamak üzere ve kazanmaktan başka seçeneğimiz yok.

Tony harika bir menajer. İşe karışmadan önce işleri kendi başıma çözmem için bana alan tanımayı seviyor. Askere alınmadan önce babam onu işe almamda bana yardımcı oldu ve babamın ne kadar seçici olduğunu düşünürsek, yanımda iyi bir adam olması hiç de şaşırtıcı değil.

Tony bu evlilik fikrine karşı çıkmayınca bunu iyiye işaret olarak algıladım. Bir düğün planlayıcısıyla koordinasyona yardım etmesi gerekiyordu.

Blakely'den bu konuda bir şey duymamış olsam da bunun garip olduğunu düşünmüyorum. Bir şey planlamak için fazla istekli görünmüyordu. Bunun için onu suçlamıyorum. Yasal olmasına rağmen bu gerçek bir düşün değil.

Tezgâhın üzerine eğilip bana yaptığı turtayı kürekle geri yiyor, içkinin ağırlaştırdığı mideme onu bir şeyler dolduruyorum. Dilime çarpan tatlar ısırtıklarımı hızlandırmama neden oluyor, daha fazlası için çaresizim. Her nasılsa tavuğu kurutmadan en gevrek kabuğu elde etmiş. Dolgusu tek başına yiyebileceğim kadar iyi.

Bittiğinde, şok içinde boş tabağıma bakıyorum.

Tabağı bulaşık makinesine koyup yatak odama gittiğimde hayal kırıklığım daha da arttı. Işığı kapatmayı unuttuğuma eminim ama siktir et. Ayaklarım beni öldürüyor ve şu anda o kadar yoğun bir yemek komasındayım ki yarın öğleden sonra antrenmana kalkıp kalkamayacağımı gerçekten düşünüyorum.

Korkuluklara yaslanıp merdivenleri çıkarken merdivenler sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyor-

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, neredeyse bir adımı kaçırıp ayak parmağımı çarpıyordum.

Patlamamdan dolayı irkilerek yatak odamın kapısını açıyorum ve içeri giriyorum. Burası karanlık, ama ay sürgülü cam veranda kapısından içeri sızıyor, bu yüzden en azından nereye gittiğimi görebiliyorum.

Yine de ayağımı ikinci kez vurursam, belki Blakely beni sarabilir.

Bir iniltiyle takım elbisemin ceketini silkiyor ve pantolonumun fermuarını açıyorum.

manşetleri dar, sıradaki onlar-

Yatağımın kenarında sarsılarak duruyorum. Bu sabah çıkarken yorganımın altına yastık yığmadığımdan eminim ama şu anda orada kesinlikle bir yumru var. İnsan büyüklüğünde ve şeklinde bir yumru.

Bir elimi yatağa koyarak kendimi sabitliyorum ve cesedin üzerine eğiliyorum. Derin, sabit nefeslerle hareket ediyor ve yaklaştıkça kahverengi saçlarının yastığımın üzerine yayıldığını ve genellikle gergin olan yüz hatlarının tamamen gevşediğini görebiliyorum. Kahverengi kaşlar düz, pembe dudaklar hafifçe ayrılmış ve kirpikler dalgalanıyor.

Blakely.

Blakely yatağında.

Blakely yatağında uyuyor.

Yorganı kaldırmış ve çenesinin altına sıkıştırmış, parmakları uykuda bile onu sıkıca kavırıyor. Sanki birinin onu elinden almaya çalışacağından korkuyor.

Bir parmak eklemimi kulağının kıvrımına getirip arkasındaki birkaç tutam saçı dürttüğümde kaslarım gevşiyor. Hiç kıpırdamıyor, dünyaya tamamen kapalı.

Uykuya daldığı için mutluyum. Buraya taşındığından beri geç saatlere kadar uyanık olduğunu biliyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı volta atarken sessiz olduğunu ya da yatağa gittiğimi sandığında yatak odasının kapısının arkasında oturduğunu hissetmediğimi düşünebilir.

Ona farklı bir şey söylemeyeceğim.

Yatak odamı -*yatağımı*- uykuya dalmak için yeterince güvenli *bir yer* olarak bulması benim gibi bir erkek için tehlikeli.

Kolayca ve kısıtlama olmadan aşık olan tip. Ben bir kadınla birkaç saat şakalaşan ve "Biz neyiz?" diye soran adamım. İlk tanışmada göğsünüzdeki o özel boşluğu gıdıklamayan biriyle dalga geçmek ve işleri yüzeysel tutmak kolaydır. Sırtarak birkaç saat boyunca kalbinizi kafeslersiniz ve kendinize bunun aradığınız kişi olmadığını hatırlatırsınız.

Blakely ile ilk tanıştığımda, o gıdıklanmayı hissettim.

Ama o ilk gecenin Blakely'si nedense bu geceden çok farklı.

Onunla ilgili o kadar çok parçayı bir araya getirip güzel bir resim oluşturmaya çalışıyorum ki. Tam hepsini çözdüğümü düşündüğümde, eve geldiğimde buzdolabına gitme ihtimalime karşı bana akşam yemeği bırakması gibi başka bir şey daha ekliyor.

Şakalaşmayı severim ama onunlayken bundan daha fazlasına yol açabilir mi diye merak ettim. İşte tam da bu yüzden bu düğünün bir an önce gerçekleşmesini istiyorum. Onun gördüğüm her bir parçası bu gıdıklanmayı artırdı.

Belki de bunu neden yaptığımızı hatırlarsam, evcilik oynuyormuş gibi hissetmekten kurtulur ve daha çok olması gerektiği gibi olur. Yol boyunca bir arkadaşlığa dönüşen bir iş anlaşması.

Bu asla Blakely'den başka bir şeye dönüşmeyecek. Onun müsait olmadığını bildiğim halde onunla bir gelecek düşünmek uzun vadede bana sadece zarar verir.

Daha fazla soyunmadan dönüp odadan çıkıyorum, başka bir yerde uyumaktan memnunum.



Ağabeyimin otel odasının kapısına yumruğumu vurduğumda henüz gün ağarmamıştı. Hâlâ buruşuk takım elbisemin içindeyim ve dişlerimi bile fırçalamamışım. İçki ve fazla düşünerek geçirdiğim uzun bir gece gibi kokuyorum.

Buraya gelirken yanından geçtiğim otel müdürü bana tuhaf tuhaf baktı ve onu her zaman bu kadar yıpranmış olmadığımı ikna edecek gücü kendimde bulamadım.

Bu sabah odamın dışındaki koridorda uyandım ve kendimi buraya attım. Kafam biraz daha netleştğinde, kardeşimi yarınki haberler konusunda uyarmam gerektiğini biliyordum. Düğününden bir gün sonra bombayı patlatmak pek uygun olmazdı ama ya öyle yapacaktım ya da önümüzdeki birkaç ay boyunca içimde tutacaktım.

Kapı hızla açılmadan önce arkasından ayak sesleri geliyor. Oliver bana ters ters bakarken kaşlarını çatı.

"Bugünün düğünümün ertesi günü olduğuna dair notu kaçırdın mı? Bugün beni rahatsız etmemen gerekiyordu," diye homurdanıyor.

Bana attığı aşağı yukarı bakış, şüphelendiğim kadar kötü görüldüğümün yeterli bir işareti. Oh neyse, bununla başa çıkabilir.

"Üzgünüm, bu kural benim için geçerli değil. Bu acil bir durum. Şimdi çekil ve içeri girmeme izin ver," diyorum, bedenimi onunkiyle süite girebilmem için mevcut olan zerre kadar boşluğun arasına sokmaya çalışarak.

Bir elini omzuma koyuyor ve beni hafifçe geriye doğru itiyor. "Neyin var senin?"

Böyle açıkta, ona tam olarak güvenemem. Yanlış kişi çok yakın olursa çok şey tehlikeye girer.

"Oh, bilirsin işte. Pek bir şey yok."

"Bugün benimle oynama, Jamieson."

Avery'nin oturup bizi izlediği süite doğru bakmaya çalışıyorum ama o önüme bir adım atıp kaşlarını çatıyor.

"Bu konuyu salonda konuşmak istemiyorum Oliver. Beni içeri al ki başka kimse duymasın," diye yalvarıyorum, çaresizliğimi hissedebileceğini umarak sesimi alçaltıyorum.

"Gözlerini karımdan uzak tut," diye uyardı beni içeri almadan önce.

O kapıyı arkamızdan kapatırken, ben de doğruca karısına yöneliyorum; katır gibi inatçı kardeşimi istemediği bir şeyi yapmaya ikna edebilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum. Ve şu anda, belli ki başka planları varken benimle konuşuyor.

Yatağa, onun yanına uzanıyorum ve Oliver homurdandığında konuşmak için ağzımı açıyorum.

"olsam orada oturmazdım. Balayı falan."

Neden bahsettiğini anladığımda, burnum kırışarak yataktan geri sıçıyorum.

"Siktir git, Oliver. Buranın seks koktuğunu biliyordum."

"Siz konuşurken ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyor Avery, kocasını izlerken yanakları kızarıyor.

Ona aval aval bakarken aralarındaki her santimetrelik mesafeden nefret etmiyormuş gibi davranma zahmetine girmiyor. "Uzun sürmeyecek."

"Olabiliriz," diyorum.

Avery yataktan kayıyor ve ben de ona burada kalması ve haberim karşısında çıldırması kaçınılmaz olan kocasını sakinleştirmesine yardım etmesi için yalvarmayı düşünüyorum.

"Gözlerini karımdan çek, pislik."

Ona kirpiklerimi kırıştırarak gülüyorum. Düğün sonrası mutluluk biraz canını sıkıyor olmalı. "Ona tekrar karın de. Henüz yeterince söylediğini sanmıyorum."

"Ona istediğim zaman karım diyebilirim. Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki onunla tekrar yatağa girebileyim."

"Nişanlandım" diye ağzımdan kaçırduğımda kahkahalarım kesiliyor, tüm neşem yerini gerginliğe bırakıyor.

Bana inanmayarak boş boş bakıyor. "Yalan söylemiyorum. Tanrı şahidim olsun," diye ekliyorum zayıfça. "Biz dindar değiliz."

İçimi çektim. "Tamam, elini lanet güneşe uzat o zaman. Bilmiyorum. Yalan söylemiyorum."

"Ne zamandan beri nişanlısın? Kiminle?" diye sertçe soruyor, bakışları alev alev yanıyor.

"Onunla birkaç hafta önce tanıştım. Güzel kız."

ne lan? *İyi kız*, Blakely'tanımlamak için seçeceğim son yol.
Onun için fazla sade. Hakaretin sınırında.

"İyi bir kız mı? İyi bir kız mı? Birine evlenme teklif ettin ve yapabileceğin en iyi şey onun iyi bir kız olduğunu söylemek mi?"

"Tamam, o güzel, muhteşem bir kız. Daha iyi mi? Kahretsin, şu anda taşaklarımı kırma."

"Buraya geldin Jamie. İstersem taşaklarını patlatırım çünkü sen ne yaptın? Evlenecek tipte biri değilsin. Durup dururken güzel bir kıza evlenme teklif edecek tipte de değilsin. Annem onunla tanıştı mı? Babam? Ben tanışmadım. Çok fazla beyin sarsıntısı geçirdin. Futbol oynamayı bırakman gerektiğini biliyordum."

Tanırım. Hangisi daha incitici bilmiyorum, benim evlenilecek bir adam olmadığımı düşünmesi mi yoksa kafamı birkaç kez fazla çarptığım için bunu yapıyor olmam mı? Yıllarca bekar kalmamış olmam evlilik fikriyle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor. Sadece bunun olmasını hiç beklemiyordum.

Ellerimi önüme uzatıp başımı sallıyorum, yüzümden renk ve sıcaklığın sızdığını hissediyorum. "Yavaş ol. Birincisi, sadece üç beyin sarsıntısı geçirdim. İkincisi, hayır. Onunla benden başka kimse tanışmadı. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Evleniyoruz, hepsi bu. Yarın haberler yayınlanmadan önce bilmeni istedim."

Oliver bocalıyor, rengi soluktan çok yeşile dönüyor.

"Haberler mi?" "Evet. Yarın açıklayacağım. Gerçekleşiyor."

"Hayır. Değil. Hemen iptal et. Babamı çağırayım da birlikte konuşalım," diyor ve telefon olduğunu tahmin ettiğim şeyi aramaya koyuluyor.

Bileğini tutup çekiştiriyorum. "Hayır. Babamı aramayacaksın. Onlara henüz söylemeyeceğim."

Mecbur kaldığımda yapacağım. Fikrimi değiştirmem için beni ikna etme şansları olmadığında.

"Ne?" diye bağıyor, gözleri kafatasından

fırlayacakmış gibi. "Bağırma!"

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, söylemedim. İkimiz de biliyoruz ki, eğer onlara söylersem, şu anda senin yaptığın gibi yapmamam için beni ikna edecekler."

"Seni bunu yapmaman için ikna etmekten başka bir şey yapmamı istiyorsan, bana her şeyi anlatmalısın. Annem de dahil olmak üzere herkese blöf yapabilirsin ama ben buna kanmam. Bana neler döndüğünü anlat Jamieson, yoksa yemin ederim annemle babamı arar ve hemen buraya gelmelerini sağlarım."

Banyo kapısı gıcırdayarak açılır ve Avery dışarı çıkıp Oliver'ın yanına gelir, göz göze geldiklerinde yüzündeki endişe çok belirgindir.

Hay sikeyim. Onu ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordum ama bu kadar kötü olmayacağını ummuştum. Dedikoducu bir tip değil ve biz kardeşiz ama ailelerimize yalan söylemek benim yaptığım zaman yeterince kötü, ama ikimiz birden? Ailelerimiz öğrenirse, bu onları öldürür.

Odanın karşısındaki küçük kanepeye çöküyorum ve konuşmadan önce binlerce reddi yutuyorum. "Tamam. Ama kimse bunu öğrenmeyecek. Ailelerimiz bile."

"Tamam."

Ve bir kez daha gerçeği serbest bıraktım.

19

BLAKELY

"YARIN MI? NE SEN DEMEK BİZ VAR İÇİN DUYURMAK

Yarın nişan var mı? Ve neden bu kadar berbat görünüyorsun?"

"Bu kadar uzun süre beklemlerine şaşırdım. Artık başka seçeneğimiz yok. Cuma gecesi evimizde oynayacağımız maç, onların değerlendirmek istediği bir fırsat."

Jamie son yorumumu duymazdan geliyor ve sanki bir faydası olacakmış gibi dağınık saçlarını silkeliyor.

Hâlâ düğüne gittiği takım elbiseyi giyiyor ama artık buruşmuş, düğmeleri uyumsuz ve kolları neredeyse dirseklerine kadar kıvrılmış. Çenesinde koyu bir gölge var ve her zaman canlı olan mavi gözlerindeki kasvet midemin huzursuzlukla seğirmesine neden oluyor. Üzerinden yayılan alkol kokusu odamın kapısından yatağıma kadar ulaşacak kadar güçlü.

Ağır yorganın altında bacaklarımı çaprazlayarak öne doğru eğiliyor ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Bütün gece ne yaptığını sormamın bir sakıncası var mı? Önemli mi?

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Sen iyi misin?"

Soruma şaşırmış gibi duraksıyor. Bir omzunu kapının pervazına dayayarak ağzının kenarını kaldırıyor.

"Evet, Haydut. Kardeşimin hayallerindeki kadınla evlenmesini izledim. Bunda üzülecek ne var?"

"Onun için mutlu olabilir ve aynı zamanda başka bir şey için üzülebilirsiniz."

"Sadece akşamdan kalmayım. Benim için endişelenmene gerek yok," diyor usulca.

Evet, öyleyim. Ve hepsi senin suçun.

"Yarın maç saat kaçta?" Çok ilgili görünmemek için konuyu kapatmaya karar vererek soruyorum.

Onu neyin üzdüğünü bana söylemek istemiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok demektir. Araştırmaya devam edersem ... durmak istemezsem ne olur?

"Başlama vuruşu saat yedide. Ben birkaç saat erken orada olacağım, sen ve Nate de maça yakın geleceksiniz. Okulla çakışmaz."

"Sanırım biletlerimizi çoktan aldık?"

Kendini beğenmiş bir sırıtışı var. "Bilet değil. *Geçiş kartları*, Blakely. artık." "Peki bu *geçiş kartları* benim için var mı?"

"Hayır. Onları bugün antrenmandan sonra alırım. Şimdilik seni ve Nate'i maça hazır hale getirmeye odaklanmalıyız. Sence eski formalarımı karıştırmak ister mi?"

Koridordaki gürültülü bir gümürtü Jamie'nin odadan dışarı fırlamasına neden oldu. Bütün gece barda gezinmiş gibi görünse de tetikte, refleksleri keskin.

"Tanrım, Nate. Ödümü ," diye söylendi.

"Eski formalarına bakabileceğimi mi söyledin? Ve yarınki maçı *sahada* izleyebileceğimizi?" Nate kulak misafirliğini açığa vurarak saçmalıyor.

Bir kahkaha atıp yatağıma uzanıyorum ve soğuk yorganı çenemin altına sıkıştırıyorum. Sadece birkaç saat önce Jamie'nin yatağından sıvışıp bu yatağa girmiştım. Tanrım, eve gelip beni onun yatağında uyurken görseydi ne kadar utanç verici olurdu?

Orada sadece kısa bir süre kalmak istemiştım. Evde değildi ve saatlerce gelmeyeceğini biliyordum. Onun önerdiği gibi uyuklamak yerine akşam yemeğinden sonra kendimi mutfak masasında bayılmanın eşiğine kadar zorlamam benim hatamdı. Benim yatağım çalışmıyordu, ben de bir hevesle onunkine gittim.

Koyu renk çarşaf, pahalı kolonya ve derin bir güven duygusuyla çevrili olarak sadece birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Kahretsin, oraya girmem çok ürkütücüydü. Bana yatağını teklif etmiş olabilir ama kullanacağımı düşünmemiş de olabilir. Kendini kötü hissetmemek için yaptığın ve asla kabul edilmemesini umduğun tekliflerden biri gibi.

İç çekerek, cam veranda kapısını ve arka bahçenin ışıklarının yatak odasının duvarlarındaki parıltısını düşünüyorum. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, dışarı çıkıp çimlere uzanır ve yıldızları sayardım.

Biri tarafından saldırıya uğrayacak mıyım diye merak ediyordum. Etrafımda uzun bir çit olsaydı, kendimi bu evde olduğu gibi güvende hissederdim.

"Geliyor musun, Blakely?"

Gözlerimi kırıştıyorum, yatağın yanında duran Nathan'a odaklanıyorum. Jamie birkaç adım geride, görmemiş gibi yaparak bizi izliyor.

"Evet, giyinmem için bana bir dakika ver. Bu sabah fazla vaktimiz yok, Nate. Bir saat sonra okulun var," diye hatırlatıyorum ona.

Nate her zamankinden daha heyecanlı bir şekilde bana bakıyor. "Evet, evet, biliyorum! Koridorda bekleyeceğiz."

Jamie'nin yüzündeki yumuşak ifadeyi görmezden geliyorum ve odama döndüğümde üzerime geçirdiğim pazen pijama pantolonum için şükrederek yataktan çıkıyorum. Eğer yatağında sadece büyük boy bir gömlek ve külot giydiğimi bilseydi, dayanamazdı.

Şu anda bana bakmak istediğinden bile şüpheliyim. Uykum pek güzel değildir, bu yüzden saçlarımın dağınıklığını eski püskü pijamalarımınla birleştirdiğimde eminim ki tiksintiyle dışarı çıkmamak için kendini tutmaya çalışıyordur.

Şimdi biraz daha hızlı hareket ediyorum, muhteşem beyaz ahşap şifonyerin üzerinde duran eski çantamdan birkaç kıyafet çıkarıyorum.

"Bavulunu boşaltabilirsin. Bir süre burada kalacaksınız," diye belirtiyor Jamie.

Nate kapının yanında durmuş, sanki içinden giysilerimi almadığımı yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatarak çantaya bakıyor. Buraya geldiğimiz ilk günden beri bavulunu boşaltmış. Gerçi o böyle biri.

Ben korku ve şüpheyile doluyken, o sakin ve kendinden emin. Bu hareket benim için korkutucu olsa da onun için kolaydı.

"Yakında yapacağım," diye mırıldandım.

Jamie daha fazla zorlamıyor. "Pekala."

Kıyafetlerimi önümde kaldırarak iki adama kaşlarımı çatıyorum. "Sakıncası yoksa?"

"Tamam. Biz koridorda olacağız," diye ağzından geçiriyor Jamie ve Nate'i de yanına alarak odadan geri çıkıyor.

İkisi de gittikten sonra kapıyı kapatıp kıyafetlerimi banyoya götürüyorum. Birkaç dakika sonra, Nate'in eski futbol formalarından oluşan dev bir çöp kutusunu geniş ve vahşi gözlerle karıştırmasını izliyorum. En az elli tane olmalı, hepsi de belli ki daha önce giyilmiş.

Bunun havalı mı yoksa iğrenç mi olduğundan emin değilim.

"İçlerinden birini seçebileceğimden emin misin?" Nate soruyor, sonunda turuncu bir formayı sıkıca kavrayarak araştırmasına ara veriyor.

Jamie yanımdaki yerinden başını sallıyor, ellerini ceplerine sokmuş ve gevşek bir duruş sergiliyor. "Evet, dostum. Artık tek yaptıkları bu çöp kutusunda oturmak."

"O zaman bunu seçiyorum."

Nate ayağa kalkıyor ve formasını başının üzerinden çekerek aşağı indiriyor. Birkaç beden büyük ama yüzündeki yanak yaran sırtıştan hiç umursamadığı anlaşılıyor.

"Önce yıkamak ister misin, Nate?" Dikkatlice soruyorum.

"Kahretsin, bütün terli giysilerimi sonraya saklamak için kutulara koyduğumu mu sanıyorsun? Bana biraz güven Haydut," diye şaka yapıyor Jamie kısık bir kahkaha atarak. "Hepsi yıkandı."

Ona ters ters baktım. "Bunu nereden bilebilirim ki?"

"Kirli çocuklarla çok fazla zaman geçirmişsin."

"Lake erkeklerle vakit bile geçirmiyor," diye araya giriyor Nate, seçtiği formanın önüne bakarak.

Kalçalarımı avuçlayarak ofluyorum. "Ağzını yapıştırıp kapatacağım, Nathan." "Sorun değil, Nate. Şu anda ihtiyacı olan tek erkek benim, değil mi?"

Kardeşim forma hayranlığına ara verip Jamie'yi inceliyor, aralarında benim yakalayamadığım bir şey geçiyor.

Nate yeni formasının içinde omuzlarını sallayarak yanımdan geçiyor ve kapıya yöneliyor. "Evet. Ne de olsa evleniyorsunuz."

"Şimdi bir geri sayım falan başlatalım mı? Daha resmi hale getirmek için?" Jamie kaşlarını oynatarak soruyor.

"Şimdiden geri saymaya başlamadın mı?" Ben soruyorum.

Nate soruma gülerek cevap veriyor, görünüşe göre küçük dolap takılmamız bitmiş. Muhtemelen önümüzdeki bir saat boyunca banyo aynasında kendine bakacak.

Jamie onun gidişini izliyor ve sonra vücudunu tamamen bana dönüyor, tüm dikkatinin ağırlığı ilk önce yüzüme çarpıyor. Umursamaz ama çekici bir şekilde yakışıklı olan bu adam, hiç de iyi olmayan bir playboyun mükemmel bir örneği. Hiç düşünmediğim bir erkek tipi.

Bu alışkanlığa sadık kalmak biraz daha zorlaşıyor.

"Yarın bir hafta bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki kelimeler yanaklarımı öpüyor.

Yaklaşıyorum, önünden sadece birkaç santim uzakta duruyorum. Nazlı bir gülümsemeyle hareketi izliyor, gözlerinde ilk kez ışık dans ediyor

Bugün.

"Yarın için ..." Başlıyorum, parmaklarım karıncalanarak pazusuna dayanıyor. Parmaklarımın altındaki kasların esnemesi dışında kıpırdamadan dururken dili dudaklarının arasından kayarak dudaklarının üzerinde geziniyor. "Bu bizim birlikte dışarı çıktığımız ilk gece. Nişanlı bir çift olarak."

"Bu doğru."

"Bu yüzden rol yapmamız gerekiyor."

Daha da yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı benimkinin etrafında kıvrılıyor ve beni biraz daha öne eğilmeye . Kolunu tutuşum daha da güçlendi, parmaklarım kalın kasın etrafında yayılıp kayarken daha da genişledi.

"Dinliyorum," diye
mırıldanıyor. "Bana
dokunabilirsin."

Ben geri alamadan dışarı çıktı. Başka bir şey söylemiyorum, bekliyorum ve bekliyorum . . .

Ne beklediğimden emin değilim. Elimi tutmasını ya da başıma bir öpücük daha kondurmasını belki.

Vücuduna yaslanmam için beni öne doğru çekerken belimdeki elinin sert baskısı, çenemi kavrayan ve başımı geriye doğru eğen eli kadar şaşırtıcı.

Bir nefes çekiyorum ve göğsümün derinliklerine yerleşen bir rahatlık patlamasıyla onu tutarken gevşiyorum.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor alçak sesle, sesi sert.

Tanrım, gözleri ne zaman bu kadar mavi oldu? Gözbebekleri şişmiş olsa bile, o kadar canlılar ki, içinde kaybolacağınız türden bir gökyüzü gibi, yıllarca süren soğuk kıştan sonra sıcaklık vaat eden türden. Buna hazır olduğumdan emin değilim ama o yine de bunu sunuyor.

Başparmağı hareket ediyor, ağızıma o kadar yakın tenimi okşuyor ki avucunun içine dönsem onun tadını alabileceğim. Omuriliğimin tepesinde bir ürperti başlıyor ve daha ileri gitmesine izin vermeyi reddettiğimde şiddeti artıyor.

"Blakely?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve onu tutmayan elimi uyluğuma bastırıyorum, avucumun ıslak sıcaklığına şaşırmıyorum.

"Evet. Bu iyi," diye
fısıldıyorum. "Başka bir şey
deneyebilir miyim?"

Midem patladı. "Ne gibi?"

"İstedğin zaman durmamı söyle," diye mırıldanıyor.

Parmak uçları kafatasımın arkasına kayıyor, başımı daha da geriye götürürken kafa derimi yoğuruyor. Kalbim hızla çarpıyor, ona daha fazla dokunma arzuma teslim oluyorum ve umutsuzca kalçasına uzanıyorum, sanki bu beni dengelemeye yardımcı olacakmış gibi.

Bunun yerine, aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor ve onun vücuduna daha fazla bastırmamı sağlıyor. O kadar sıcak ve sabit ki. Başını eğip ağzını burnuma çok ama çok yaklaştırdığında geri çekilmiyorum.

Tırnaklarım gömleğinin altından kayarak kot pantolonunun bandının üstündeki çıplak teni sıyrıyor ve yemin ederim boğazından kısık bir inilti geldiğini duyuyorum. Emin olamadan gitmişti.

Beni öpmesi için hazırım. Bu bir sonraki adım olurdu, özellikle de yarın dünyaya bir gösteri yapmamız gerekiyorsa, değil mi? Onu bu şekilde öpebilir ve yarın tekrar yapabilirim, sadece alıştırma olarak. Basit bir şey. Anlamsız. Tam da sevdiğim gibi.

Ama hayır. Dudakları benimkilere değmiyor.

Onun yerine yanağımı okşuyorlar, ağızından o kadar uzaktalar ki iç çektiğimde nefesimin sıcak pufunu hissetmediğini biliyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar önümde beliriyor ve sonra kayboluyor. Gülümserken yanaklarının pembe tonu yavaşça soluyor, bir gamzesi patlıyor.

"Bu iyi miydi?"

Ellerimi anında bırakıyorum ve aramıza mesafe koyarak geriye doğru sendeliyorum. O kadar sıcak, o kadar gerginim ki, sanki az önce sıcak balmumuna batırılmış ve geri çekilmiş gibiyim.

"İyiymi. Eğer yarın yapıp yapamayacağını merak ediyorsan, o zaman evet," diye cevap veriyorum, ses tonumu mümkün olduğunca mesafeli tutmaya çalışarak.

Bana inandığını sanmıyorum ama boş veriyor. Nate yanımızda olmasa bile dolap kalabalık ve dışarı çıkmam gerekiyor.

"Hadi gel. Senin için zaten bir formam var" diyor, geri çekilme alışkanlığımı fark ederek.

"Çöptekiler çalışmıyor mu?"

"Hayır. Karım üzerinde çimen lekeleri olan eski bir forma giymeyecek."

"Onları yıkadığını sanıyordum."

Gülüşü hoş bir sestir. Neredeyse bir reset düğmesi gibi.

"Evet. Ama bazı lekeler ne kadar ovarsak ovalım çıkmıyor."

Gözlerimiz birbirini yakalayıp tutuyor, ifadesinin ardındaki gerçek anlamı yakalayabilmem için açıkta bırakıyor. Başımı sallıyorum ve onu dolaptan çıkarken takip ediyorum.



DAHA ÖNCE DE FUTBOL IZLEDİM. *Açıkçası*. Nathan altı yaşından beri oynuyor ve ben de onun maçlarının en az yarısını izledim.

Touchdown'un ne olduğunu ve üç down olduğunu biliyorum. Gerçi bu sadece CFL'de geçerli, Nathan'ın da stadyuma giderken bana söylediği gibi.

Takside bana bir sürü öğüt vermeye çalıştı ve bunların en az yüzde onunu hatırladığımı söylemekten gurur duyuyorum. Jamie onu kesinlikle hızlı bir özel ders seansına soktu ve ben buna biraz içerledim. Beni oturtup kendisi öğretmeliydi. Bu gece kazansa da kaybetse de, bu konuda rahatsız edilmeden .

Serin bir esinti sahayı yırtıyor ve ellerimi örtmek için gömleğimin kollarını çekiştiriyorum. Maç daha başlamadı ama ben şimdiden donuyorum. Hava henüz eksi derecelerde değil ama Jamie'nin bana verdiği ince formanın altında sadece uzun kollu bir tişört olduğu için biraz eksik giyinmişim. Nathan en azından formasının altına bir kapüşonlu giyecek kadar akıllıydı.

Hissettiğim soğukluk sıcaklıktan daha fazlası olabilir.

Jamie'nin koçu, kardeşimin ve benim varlığımızla ilgili meraklarını gizlemeyen en az bir düzine yabancı yüzle birlikte çoktan dışarı çıktı. Burada bulunduğumuz son yarım saattir cildim kaşınıyor, araya girmemek için takım personelinin yeterince gerisinde duruyorum.

Nathan hayatının en güzel anını yaşıyor, benim endişemi paylaşmıyor. Gülümsüyor ve etrafta toplanıp bağırarak talimatlar veren ekip üyelerine el sallıyordu.

Isınma hareketlerine yetişecek kadar erken gelemedik ve bunun onu biraz hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Ancak, sahanın karşısındaki amigo kızlara aval aval bakarak birkaç dakika geçirdi. Hatta bir tanesi kısa bir tezahürattan sonra ona parmak salladı ve o kadar gerildi ki kızardı.

Saha kenarının nasıl bir yer olduğunu anlatmanın en iyi yolu ölçülü bir kaos. Oyuncuların çıkmasına doğru ilerleyen her dakika tribünler daha da doluyor, konuşmaların uğultusu giderek artıyor. Koçluk

Her iki takımın personeli de daha tedirgin görünüyor ve ellerinde kameralarla saha kenarında koşuşturan insanlar sanki yanımıza gelip kim olduğumuzu sormayı tartışıyorlarmış gibi bize doğru sallanıp duruyorlar.

Formalarımızın arkasındaki isim ve numarayı gözden kaçırmak imkansız, ancak Nathan'ın yanaklarımıza boyamamızı istediği çift siyah yediliyi de eklediğimizde, kimin için burada olduğumuz konusunda hiçbir hata yok.

Sadece birkaç saat içinde hayatlarımız çok farklı olacak. Halka açık biri değilim ama bunun bir önemi olmayacak. Her ne kadar geçmişim ekibin benim de dahil olmamı kabul edeceği kadar temiz olsa da, bu hala biraz kirle lekelenmediği anlamına gelmiyor. Büyürken yaşadığım hiçbir şey güzel değildi ve bunu gizli tutmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek beni rahatsız ediyor. Sadece bunu geride bırakmalı ve diğer insanların ne düşüneceği konusunda endişelenerek çok fazla enerji harcamamaya çalışmalıyım.

Jamie , başkalarının umursaması neden önemli olsun ki?

Nathan yan tarafıma dirsek atıyor ve ben de "Bu da neydi şimdi?" diye tıslayarak geri çekiliyorum.

Gözleri defalarca sola kayıyor, sonunda ben de onları takip ediyorum ve Koç Tanner'ın geldiğini fark ediyorum. İfademi düz ve derli toplu tutarken midem sıkışıyor.

"Blakely," diyor yaşlı adam çenesini eğerek. Kardeşime bakıyor. "Ve Nathan, değil mi?"

Onunla tanıştığım gece sahibinin ofisinde giydiği takım ceketinin aynısını giyiyor, ancak bu sefer uyumlu bir şapka eklemiş ve göğsünde bir pano tutuyor.

"Evet. Evet. Ben Nathan. Sizinle tanışmak harika, Koç," diye kekeleyerek elini uzatıyor Nathan.

Koç onu alır ve sıkıca sallar. "Sen de öyle. Umarım burada çok rahatsız olmuyorsunuzdur. Takım her an dışarı çıkabilir ama sandalyemiz ya da başka bir şeyimiz yok."

"Maçlar sırasında insanlar burada durmuyor mu?" Saha kenarında Pythons takımından olmayan diğer üyelerin yokluğuna bakarak soruyorum.

"Sahada mı? Hayır." "Ama

buna iznimiz var?"

Kulağa saçma geliyor. Bir açıklama yapma ihtiyacını anlıyorum, ancak bu kadar büyük bir saha için burada izleyicilere o kadar da yer yok. Personelin ya da oyuncuların yoluna çıkmak benim için ideal bir durum değil.

Koç bana anlayışlı bir bakış attı. "Daha fazla maç için burada olmanı beklemiyorum. Sadece bu maçı atlat, eminim geri kalan maçlarda tribünde olacaksın."

"Bu güven verici."

"Burada dolaşan gözleri, özellikle de medyayı yakalamak için sana ihtiyaç var. Jamie'nin dikkatini dağıtmamaya çalış. Ona oyunda ihtiyacım var ve senin dikkatini kovalamasına değil."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye alaycı bir kahkaha attım.

O kadar emin görünmüyor. "Buna para yatırmazdım. Her neyse, takım bir dakika içinde geliyor. Sadece ..." Bana verdiği gülümseme daha çok garip bir yüz buruşturmaya dönüşüyor. "Sadece açıkta dur ama yoluma çıkma."

"Görünür olun ama çok da görünür olmayın. Anladım."

Çenesini bir kez daha eğerek kardeşimin kolunu okşuyor ve sonra geldiği yere geri dönüyor.

Nate'in şaşkın sesi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. "Riley Tanner'la yeni tanıştık."

". Onunla çoktan tanıştım," diye takılıyorum.

Omzuma vurdu. "Bu delilik Lake. Başıma gelen en çılgınca şey."

Kolumu omuzlarına doladım ve ona yaslandım, bugün burada benimle olduğu için minnettarım. Destek için, ama daha da önemlisi, tüm bu deneyim için. Ona Pythons'ın saha kenarında bir gece geçirebileceğimi ya da baş antrenörleriyle bir toplantı yapabileceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Bu bile tek başına yaptığım her şeye değer.

20

BLAKELY

AÇIKÇASI, KAZAK GIYMEDİĞİM İÇİN MEMNUNUM.

Stadyumda müzik yükseldiğinde ve amigo kızlar tünelin girişinde sıraya girdiğinde terliyorum. Jumbotronda bir video başlıyor ama tünelden başka bir yere bakmıyorum, Jamie'nin görünmesini beklerken kafamda saniyeleri sayıyorum.

Nathan titriyor, sergilenen gösterinin her santimetresine odaklanmış durumda. Bu onun geleceği; bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Pythons forması giyen biri, elinde dev bir turuncu ve siyah bayrakla amigo kızların açtığı yoldan aşağı doğru koşuyor. Bayrağın üzerindeki açık ağızlı Python küçük bir esintiyle dalgalanıyor.

Derin bir ses stadyumda çınlıyor ve nabzım bir kademe yükseliyor. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için kollarımı kavuşturuyorum. Bu doğru gelmiyor, bu yüzden onları bırakıyorum ve avuç içlerimi uyluklarıma bastırıyorum. Bu hala doğru değil, ama değiştirmiyorum. Eğer seğirmeye devam edersem, Jamie ve benim hakkımda çıkan tek manşet, onun karısı olarak tuhaf birini seçtiği olacak.

Sakin ol, Blakely.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ilk amigo kız setinin yanında duman havayı doldurduğunda ve tünelden cesetler çıkmaya başladığında.

Hiçbir şeyin üzerinden geçmedik. Bunu nasıl yapacağımızı planlamadık ve çok kötü durumdayız. Korkunç ve garip olacak. Bu utancı asla atlatamayacağım.

Nathan benim alanıma giriyor ve diğer elini sallarken elimi tutuyor. Parmaklarını sıkıyorum ve gözlerimi ortaya çıkan oyunculara dikiyorum.

Jamie'nin tünelden ikinci çıkışı.

Kaskı ve hantal ekipmanı ile bile o olduğunu anlıyorum. Vücudunun uzun boyu, yanlarında esneyen parmakları ve kalabalığa el sallamak için havaya kalkan eli Jamie diye bağıyor.

Sadece sahaya atlayıp iki kolunu *daha yüksek* bir *sesle* havaya kaldırdığında şüphelerimi doğruluyor. Yanağımın iç kısmını ısıyorum ve onun stadyuma doğru bağırışını izliyorum, beyaz dişleri kaskının parmaklıkları arkasında parlıyor.

Bence hepsi bu kadar. Biraz şov yapacak ve sonra takımıyla birlikte yedek kulübesine gidecek. Ne kadar da yanılmışım. Bunu yapmak yerine, dönüp bana doğru koşuyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Arkamdaki taraftarların solukları o kadar yüksek ki kulaklarımda yankılanıyor. Nate beni sakinleştirmek istercesine elimi sıkıca tutuyor ve ona bunun işe yaramadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Jamie kaskını çıkarıyor, hızını yavaşlatıp gittikçe yaklaşırken kaskı kalçasına çarpıyor. Bana bakarken bakışları elektrikleniyor ve o kadar geniş sırtıyor ki sinirlerimin bir kısmı dağılıyor.

Futbol kıyafetleriyle üzerimde yükseliyor. Normalde geniş olan omuzları daha büyük ve formasının kısa kollarıyla, hiç bitmeyen kaslarla kordonlanmış kalın pazuları her kısa esnemedede dalgalanarak ortaya çıkıyor. Bu düpedüz kol pornosu ve şu anda onun karşısında nefesimi tutmakta zorlanıyorum.

Pak tavşanı diye bir şey duydum ama futbol için buna eşdeğer bir terim var mı? Top kovalayan? Siktir et, kovalamayı düşündüğüm tek top Jamie'ninki ve o zaman bile gerçek anlamda kovalamamayı tercih ederim. Ya da toplarla ilgili bir şey yapmamayı.

"Gülümse bana Haydut," diyor, yaklaşırken sesi kısık. "Ve lütfen sen de bana sarıl, yoksa bu gerçekten garip görünecek."

Sıcak, güçlü kollar bedenimi sararak beni sert bir göğse yaslıyor. Sıkı bir nefes alıyorum ve kollarımı yavaşça Jamie'nin etrafına doluyorum, formasının altındaki dolguyu ve kumaşın avuçlarıma sürtünmesini hissediyorum.

Etrafımızdaki tezahüratları ve kameraların parlak flaşlarını duymamak çok zor. Gözlerim kapalı olsa bile her beyaz ışığı görebiliyor ve hayranların çeşitli tepkilerini duyabiliyorum.

Jamie miğferini tutmayan eldivenli eliyle belimi avuçluyor ve ben de hareket ederek yüzümü göğsüne yaklaştırıyorum. Burada gizliyim, ancak pozisyonunu ayarlayıp kollarıyla beni koruduğunda daha da gizleniyorum.

Sıcak ve keskin bir şey göğsüme saplanıyor ve yanmaya karşı gözlerimi daha da sıkıyorum.

Ben korunuyorum. Sadece burada olduğum sürece bile.

"İyi şanslar Jamie," diye fısıldıyorum.

Tutuşu sıkılaşıyor, eli omurgamda gezinerek beni daha da yakınlaştırıyor. "Sen buradayken mi? Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum, o yüzden öyle olduğunu varsayıyorum.

Beni yavaşça serbest bırakıyor, yüzüme tokat gibi çarpmadan önce kendimi yeniden gerçekliğe hazırlayacak zamanım olacak kadar dikkatli hareket ediyor.

Başını eğik tutarak ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve kabuğa hafifçe nefes veriyor. "Yanağını tekrar öpeceğim ve eğer kendini oynak hissediyorsan, arkamı döndüğümde kıcıma şaplak atabilirsin."

Sesindeki alaycı ifade beni bir kahkaha attırıyor. Dudaklarını yanağıma bastırmadan önce yanağıma doğru sırtıyor ve birkaç dakika orada kalıyor.

Bir adım uzaklaştığında, sıcaklıktaki ani değişimi görmezden geliyorum ve Nate'i yumruklamasını izliyorum.

"Kız kardeşini benim için güvende tut, dostum. Ve eğlenmeyi unutma," diyor ona.

Nate sertçe başını sallar. "."

Jamie bir eliyle Nate'in saçlarını okşuyor ve bana çarpık, kışkırtıcı bir gülümseme sunuyor. Kaşları havaya kalkıyor ve ben de içgüdülerime uyarak harekete geçmeden önce onun dönmesini bekliyorum.

Bir elimi uzatıp kıcına şaplak atarken, "Git gösteriş yap güzel çocuk," diye sesleniyorum.

Ani geri tepme beklediğimden çok daha çekici, ama Jamie'nin ekibine giderken bana attığı göz kırpmasının yanında hiçbir şey. Her adımında bana doğrulttuğu parmağı dikkatleri daha da üzerimize çekiyor.

Bu da başka bir iddia. Ve bunu kabul ettiğimden beri ilk kez, bunu başarabileceğimize gerçekten inanmaya başlıyorum.

Jamie ve takım ikinci çeyrekte başka bir oyun için hazırlandığında, bu ifadeye hala oldukça güveniyorum. Şu ana kadar üç gol attı ve ben gol attığında büyük bir gösteri beklerken o tepkilerini oldukça sade tuttu. Son golünü basit bir kalça sallama dansıyla kutladığında tüm stadyumla birlikte Nate de garip bir şekilde sessiz kaldı.

Bana iyi göründü. Ama Nathan, her zamanki kutlamasını hiç görmediğim için böyle hissettiğimi belirtti. Her ne demekse.

"Acaba bir sorunu mu var?" diye mırıldanıyor Nate, sahaya çıktığında oyun kurucu olduğunu öğrendiğim kişiye bakarak.

Jamie takımın başka bir üyesiyle konuşmasını bitirir ve pozisyonunu alırken ağızlığını içeri sokar. Öne doğru eğilerek ellerini bacaklarının arasında çırpıyor ve karşısındaki oyuncuyu işaret ediyor. Elini ters çevirip iki parmağıyla yürüme hareketi yaptığında, onu kışkırttığı herkes tarafından anlaşılır.

"Bana iyi görünüyor, Nate," diye düşünüyorum.

"Belki ağrısı falan vardır. Sayı yaptığında hiç bu kadar sıkıcı olmuyor."

"Dans etmek sıkıcı mı?"

Nate huffs. "Genelde yaptıklarına kıyasla öyle."

"Tamam, peki genelde ne yapar?"

"Şşş, oyuna başlamak üzereler."

Dilimi ısırp bırakıyorum. Nate tamamen aksiyona odaklanmış, bekliyor ve bekliyor ... sonra yüksek sesle kıkırdıyor. Ses bana çarpıyor ve anında alarma geçerek gözlerimi sahada ayrılan oyunculara dikeyorum.

Oyun kurucu elinde topla geri çekiliyor, pas atacak birini ararken başı dönüyor. Top havada mükemmel bir spiral çizerek tam Jamie'yi hedef aldığı anda Nate bir adım öne fırlıyor.

Nişanım çoktan harekete geçti. Oyunculardan oluşan bir çemberi yarıp dönüyor, alay ettiği oyuncudan kaçıyor ve topun yanında koşmaya devam ediyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onun yere serildiğini görmeye hazırlanırken yüzümde bir burukluk oluşuyor. İsteyeceğim son şey onun yaralanması ve futbolda da böyle bir şey var. Her zaman bir olasılıktır.

Kanada'da ücretsiz sağlık hizmeti, Nate'in spora olan aşkı sayesinde elde ettiğimiz en büyük avantaj. Geçirdiği kesiklerin ve kırık kemiklerin sayısı bu olmasaydı bizi iflas .

Elim omzumda, bekliyorum ve izliyorum. Sonra, kalabalık benimle aynı anda patlıyor. Jamie en yakındaki oyuncuyu geçip topu kapmak için ayağından sıçradığında ve sahada hızla ilerlemeden önce onu sıkıştırdığında zıplıyorum.

İnanılmaz hızlı. Onun boyunda ve cüssesinde biri için bu kadar hızlı hareket etmesi mümkün görünmüyor. Ama herkesi toz içinde bıraktı.

Nate kolumu tutmuş, sessizce Jamie'nin her saniye bitiş daha da yaklaşmasını izliyor. Koç sahanın kenarındaki çizgilere yaklaştı, panosunu Jamie'nin topu tuttuğu kadar sıkı tutuyor.

Her şey çok hızlı oluyor.

Bir saniye önce Jamie hala koşuyor, bir saniye sonra ise gol alanına giriyor ve topu çime vuruyor. Amigo kızlar dans edip tezahürat yaparken taraftarlar çığlık atıyor, ponponları şakırdıyor. Nate kubbeli elleriyle tezahürat yapıyor ve yanımızdaki personel de alkışlıyor.

Tam bir kaos. Skor yakın olmasa ve bu bir karar golü olmasa bile, kutlama inanılmazdı.

"O inanılmaz!" Nate gözlerinde yıldızlarla bana bakarak bağıyor. "Bunu görmek için burada olduğumuza inanamıyorum!"

"Evet, oldukça iyi." Omuzlarımızı çarpıştırıyorum ve Jamie'yi görüş alanımda tutuyorum.

Kalabalığa bir öpücük kondurduktan sonra topu çimlerin üzerinde bırakıyor ve bizim yolumuzdan geri dönmeye başlıyor. Maçın başındaki dansı yapmak yerine rotasını tamamen değiştiriyor ve saha kenarına kadar gelmiyor.

Nathan'ın heyecanı etrafımızdaki boşlukta güçlü bir şekilde hissediliyor ve o bana Jamie'nin ne yaptığını söylemese bile, kendim bir araya getiriyorum.

Jamie sahanın ortasında durdu ve bana baktı. Aramızdaki mesafeye rağmen gözleri çok parlak, adrenalin ve bu spora duyduğu aşkla canlı. Gözleri benimkilere takılıyor ve kıpırdamazsam bu anın sona ereceğinden korkarak hareketsiz kalıyorum.

Jamie kollarını önüne doğru uzatıp bana görünmez bir ok fırlatırken arkamızdan ve etrafımızdan gelen bağırlar kulaklarımı zonklatıyor.

Nathan fısıldayarak, "Onu işaret et, Lake," dedi.

Gururlu futbolcuyu işaret ederek emri sorgulamıyorum. *Arkadaşımı*. Bana herkesten daha fazla nezaket gösteren adam.

Sırıttırıyor ve kelimeleri *sizin için* söylüyor.

Kalabalık bu gece duyduğum her türlü seviyenin ötesinde patlıyor ve son birkaç dakika içinde etrafımızı saran güvenlik ve muhabir sürüsü olmasaydı, şu anda bir kameraya bakıyor olurdum.

Benim de bunu istemem gerekiyor. Bu bizim iyi bir iş yaptığımıza işaret ediyor ve sahanın karşısına geçip ona bu spora dair bilgi ve tutku eksikliğime rağmen onunla gurur duyduğumu dilemekten çok daha güvenli.

Özellikle de sadece birkaç ay daha varken. O zaman kenarda onun görünmez oklarını yakalayan başka biri olacak.

21

JAMIE

MAÇ SONRASI MEDYA, BİR GALİBİYETİ KUTLAMANIN EN SEVDİĞİM YOLU DEĞİLDİR. BU Muhabir kalabalığında hep aynı sorular ve boş ifadeler. Genellikle oyuncular kadar onlar da orada olmak isterler ve bu da çok sıkıcı, çok yorucu bir etkinliğe neden olur.

Ancak bu gece atmosfer biraz daha farklı.

Koç, duşa girdikten sonra soruları yanıtlamak üzere dışarı çıkacağımı söylemeden önce bana beş dakika bile vermedi. Ya da daha çok haber vermek için.

Sonra Blakely'i bulmaya gitti. Sahadan soyunma odasına kadar olan tüm yolculuğu kaybıldı ya da yabancılar tarafından yutuldu diye endişelenerek geçirdikten sonra, bunu yapmayı seçtiği için minnettardım. Onu içeriye yönlendirmek için yanında olamamak sinir bozucuydu. Onu ve Nate'i kendi başlarına bırakmak doğru gelmiyordu.

Platforma çıkıp masaya oturduğumda şortum ve sweatshirt'üm omuzlukların ve dar bir formanın ağırlığından güzel bir mola veriyor. Her zamankinden daha fazla kamera yanıp sönüyor ve Jaxon yanımdaki sandalyeye oturuyor, Zach de onun diğer yanında.

Takım da en az medya kadar meraklı ama soyunma odasında benden tek bir cevap bile alamadılar. O meraklı heriflere bu akşamki maçı izlemelerini söyledim.

Sanki Python'lar Vancouver'daki ve iki eyaletteki tüm medya kuruluşlarını bu gece burada olmaları için davet etmişler. Daha önce hiç görmediğim pek çok yüz ve rozetlerde yazan isimler var, aksi takdirde burada olmazlardı ya da maç sonrası röportajları umursamazlardı.

Koç ana kapıdan içeri girip medyadan uzakta duvara yaslanıyor ve bana Blakely'yi bulup salona getirdiği anlamına geldiğini umduğum bir baş selamı veriyor. Graham bana bu gece için tam olarak adım adım bir plan vermedi ama bazı fikirler ortaya koydu. Özellikle de ma sırasında ve yaklaşan röportaj seansında olay çıkarmak.

Detaylar tamamen bana aitti ve öyle kalacak. Sadece Blakely'yi zmemeyi ummalıyım.

Her zamanki gibi röportajları yöneten Sadie, koltukların ortasından haber muhabirlerinden birine söz veriyor.

"Jamie, bu gece inanılmaz bir performans sergiledin. Galibiyeti garantilemek nasıl bir duygu ve sence sahadaki farkı yaratan neydi?"

Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum ve mikrofona doğru eğiliyorum. "Harika bir his. Bu gece atık ve savunmadaki gevşeklikten faydalandık. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Jaxon, sen ve Jamie bu gece sahada harika bir kimyaya sahip gibiydiniz. Sadece oyun içinde değil saha dışında da bu bağa sahip olmak ne kadar önemli?" diye soruyor *Sports Weekly*'den tanıdık bir yüz.

Jax daha ağzını açmadan bunun her şeyi değiştirecek an olduğunu biliyorum. Takımda Graham'ın benden ne yapmamı istediğini bilen tek oyuncu o ve o pislik de bu işe dahil olmak için can atıyor. Bu onun şansı ve bunu kaçırmayacak. Özellikle de Sadie'den onaylayıcı bir baş selamı aldıktan sonra.

"Oh, bağlantı çok önemli. Jamie ve ben bu noktada neredeyse telepatikiz. Ama dürüst olmak gerekirse, bence bu geceki asıl ilham kaynağı Blakely'nin kenarda olmasıydı. O hayatına girdiğinden beri adam havada süzülüyor. Onu hiç bu kadar odaklanmış ya da dikkati dağılmış görmemiştim." Sandalyesinde dönüp bana sırttı. "Herkese neler olduğunu açıklamak ister misin?"

Odada mırıldanan sesler yükseliyor, kayıt cihazları son maımızdan sonra olmayan bir enerjiyle kalkıyor. En yeni haberi ilk önce halka duyurmak için sabırsızlananların gözlerinde ilgi parıldıyor.

Hepsine geniş bir sırtıma yapıyorum. "Merak edenler için nişanlımla ilgili birkaç soruyu yanıtlayabilirim sanırım."

Daha az spor odaklı medya mensupları arasında fısıltılar artıyor ve aniden odanın önüne doğru itiliyorlar. Blakely yanımda olmadığı için rahatladım, eğer olsaydı beni tamamen atlayıp önce ona ulaşacak olanlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Bunu bekleyen Sadie hemen sahneye atlar ve herkesin dikkatini çekmek için elini havada sallar.

"Pekâlâ. Bu gece için iki soru alacağız. Geri kalanlar daha fazla bilgi için sosyal medyayı takip edebilirler."

"Blakely bu gece takımla birlikte saha kenarında mıydı? Bu çok büyük ve şaşırtıcı bir haber. Neden şimdi duyuruyorsunuz? Sezon tüm hızıyla devam ediyor!" diye bağırarak bir kadın dirseğiyle sahnenin önüne doğru ilerliyor.

Basın rozeti boynunda asılı, *Vancouver Pulse*'dan olduğunu söylüyor, bir yıl önce Addie'nin gömleksiz bir fotoğrafını internette yayınlamaktan sorumlu olan bir paçavra sitesi. Maddox'un fotoğrafı kaldırtması üç gün ve birkaç bin dolar sürmüş ama kız kardeşinin bundan haberi yok.

Onun varlığından duyduğum rahatsızlığı kafamın arkasına itiyorum ve sırtışıma güçlü tutuyorum.

"Evet, oydu. Peki neden şimdi değil? Blakely sahip olduğunuz ve kilit altına almaya çalışmadığınız türden bir kadın değil. Ona sahip olduğum için gurur duyuyorum ve son birkaç aydır yaptığımız gibi bunu herkesten saklamaktan bıktım."

"Bu haber duyulduğunda hayranlarınızın vereceği tepkileri tahmin edebiliyorum. Onunla tanışacakları için heyecanlı mısınız? Ya da daha önemlisi, Blakely spot ışıklarının altında olmaya hazır mı? Özellikle de bu kadar uzun bir aradan sonra."

Soru başka bir kadından geliyor ve yanındaki adam kaşlarını çatıyor. Rozeti tanıdık ve bunların hiçbirinin umurunda olmadığını biliyorum. Futbol için burada ve hepsi bu.

Kusura bakma dostum.

"Blakely'nin çelik gibi sinirleri var. Tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Yani, evet, kendisi hazır olmayabilir ama kimse hazır değildir. Bu onun üstesinden gelemeyeceği anlamına gelmiyor. Hayranlara gelince, onun hayranı olması sayesinde tanıştık, bu yüzden iyi anlaşacaklarını düşünüyorum."

"Bize o toplantı hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Gerçekten de görüldüğü gibi klasik bir taraftar-oyuncu buluşması anı mıydı?"

Bunu kimin sorduğunu anlamadım ama yine de cevap veriyorum.

"Evet, öyleydi. Tüm süre boyunca tek düşündüğüm, bu kızın hayatımı değiştirmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasıydı. Gösterişli ya da planlı değildi ama ..

. mükemmel. Olması gerektiği gibi, anlıyor musun?"

Kelimeler yalan, ama gerçek buluşmamızı hatırladığımda göğsümdeki sıcaklık bundan çok uzak.

Sadie tekrar araya girerek odanın kontrolünü elinde tutuyor. "Tamam, bu soruların sonu. Oyun hakkında sormak istediği başka bir şey varsa

Bu gece işimiz bitmeden önce."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve takım arkadaşlarıma bakıyorum. Jaxon beklediğim kadar kendini beğenmiş, ama Zach neredeyse yumuşamış görünüyor. Sanki sözlerimi çok fazla anlamış gibi. Arkadaş grubumuzda ilişkisi olan tek erkek olarak, içimi görebilmesi şaşırtıcı değil.

Koç hâlâ duvara yaslanmış durumda. Bir sonraki soru Zach'e gelmeden önce bana gergin bir gülümseme sunuyor.

İyi iş çıkardığımı biliyorum, ama yine de yanımda başka bir hikaye anlatan aptalca bir bükülme hissi var. Verdiğim cevapların, bu hikaye ortaya çıktığında ailemin göreceği cevaplar olacağını bildiğim halde, bu soruları cevapladığım için mutlu olmak zor. Bu sabah aileme gizlice bir uyarı telefonu açmayı başarsam da, tepkileri bütün gün aklımdan çıkmadı.

Annem telefonda, "İki haftadır eve gelmiyorsun Jamieson," diye azarlıyor.

"Çok meşguldüm anne. Nasıl olduğunu bilirsin." "Hmm. Bize her zaman zaman ayırıyorsun."

Babam bir kahkaha atıyor. "Bir an önce gelmeye çalış, yoksa annen her an kapına dayanabilir."

Sinirlerime hakim olamayarak cevap verdim: "Yarın gelmeyi planlıyordum. Bazı haberlerim var ve biliyorum ki bunlar ortaya çıktığında, yüz yüze sormanız daha iyi olacak sorularınız olacak."

"Neden ? Şimdi söyle bana," diye ısrar ediyor annem nazikçe. Boğazım yapış yapış. "Evleniyorum."

"Bir gün mü? Evet, hep öyle olacağını düşünmüştüm tatlım." "Hayır. Evleniyorum anne. Gelecek hafta sonu."

Sonraki duraklama o kadar sessiz ki babamın öksürüğü beni irkiltiyor.

İlk iyileşen annem olur.

"Kimseyle çıkmıyorsun bile. Bekle, bu seni soyan kadın mı?"

"Ne demek 'onu soydum'?" Babam havlar. Annem iç çeker. "Sana sonra açıklarım, Ty."

"Evet anne, öyle. Adı Blakely ve onunla evleniyorum. Düğünden önce onunla resmi olarak tanışmanı istiyorum."

"Çok cömertsiniz," diye homurdanıyor babam, hayal kırıklığı telefona sızıyor. "Evlenmeden önce gelininizle tek bir kez bile tanışmamış olmak istemezdik."

"Böyle yapma baba. Her şey çok hızlı gelişti."

"Neden şimdiden bu kararı veriyorsun? Başın belada mı? Eğer öyleyse yardım edebiliriz," diyor annem, Oliver ve ben söz konusu olduğunda her zaman yaptığı gibi endişelenerek.

"Başım belada değil."

"Oliver'ın bundan haberi var mı?" Babam soruyor. "Biliyor."

"Son öğrenen biziz o zaman."

Annemin sesi çok yumuşak, "Tepkilerimiz için özür dilerim. Sen sadece benim bebeğimsin, Jamie. Her zaman. Ve senin nazik kalbin için endişeleniyorum. Bazı insanlar çok fazla önemseyenlerden faydalaniyor."

Ondan sonra telefonda fazla kalmadım. Olması gerekenin iki katı büyüklüğünde bir kalbim olduğu bir sır değil. Yine de bunu hiçbir zaman bir zayıflık olarak görmedim. Ne bunu yapmam istenmeden önce, ne de şimdi.

Anneme Blakely'den haftalar önce bahsetmemiş olsaydım, ona düğünden bahsettiğimde hemen en kötüsünü düşünme ihtimali olmazdı. Gerçi artık geri dönüşü yok ve dürüst olmak gerekirse, o zaman bu konuda birine dert yandığım için mutluyum.

Muhabirler röportajın bittiğini işaret ederek sahneden uzaklaşırken, arkadaşlarımla sırtını sıvazlayıp sahneden inmek için acele ediyorum. Şu anda bu odadaki kimseyle sohbet etmekle ilgilenmiyorum.

Koç bunu yüzümden okumuş olmalı çünkü tek kelime etmeden geçmeme izin verdi. Salı günkü antrenmanda ona bunu ne kadar takdir ettiğimi söyleyeceğim.

Aile salonu daha serin ve sessiz. Blakely'yi görmek için sabırsızlanıyorum ve onu ve Nate'i duvardaki Pythons logosunu incelerken bulduğumda derin bir nefes alıyorum.

"En sevdiğim yerde en sevdiğim iki insan değil mi bunlar?" diye yanlarına giderken.

Önce Nate dönüyor, sırtı anında beliriyor. Blakely de onu takip ediyor ama gülümsemesi çok daha yumuşak ve sakin. Şu anda ondan gelen herhangi bir gülümsemeyi iyiye işaret olarak kabul ediyorum, ama nazık, gerçek bir gülümseme daha da iyi.

"İnanılmazdın! Dört gol!" Nate haykırıyor.

Ona yumruk atması için yumruğumu uzatıyorum ve o da yumruğunu beklediğimden daha sert bir şekilde yumruğuma vuruyor. "Sağ ol dostum. Sen ve kız kardeşin iyi şans tılsımları falan olmalısınız."

"İyi şans tılsımlarına ihtiyacın var mı?" Blakely soruyor.

"Genelde değil. Ama senin gibi güzel birinin kenarda olmasının zararı olmadı."

Gözlerini kaçırıp az önce girdiğim kapıya bakarken gülümsemesi kısa bir süreliğine kayboluyor. "İçerideki herkese böyle mi söyledin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Hazır mısınız?"

"Herkes biliyor mu?"

Yavaşça elini kendi elime alıyorum, parmaklarımızı kenetliyorum. Onun parmaklarındaki titreme beni daha sıkı sıkıya itiyor. Aile bekleme odası şu anda boş ve başka bir durumda, bu gece Blakely'nin diğer eşler ve arkadaşlarla tanışması için iyi bir zaman ve yer olurdu, ancak şu anda ne kadar gergin olduğu için boş olması daha iyi.

Şu zaten çok şey alıyor.

"Yeterince biliyorlar. Gerisi yarın ortaya çıkacak."

Nate elinin içini yumruklayarak, "Eğer kötü kalplilerse, seni koruyacağım Lake," diyor.

"O iyi bir adam, Nate. Yine de bu gece kimseyle konuşmayacağız. Sadece stadyumdan birlikte ayrılacağız."

"Bir aile olarak, değil mi? Kolektif bir cephe?" Nate soruyor.

Blakely bana bakıyor, gözlerinde ona aksini söylememem için sessiz bir yalvarış var. Onu kendime yaklaştırıyorum ve ağzımı şakağına götürerek nefesini içime çekiyorum. Burada bundan sonra olabileceğimiz kadar yalnızız ama ona benden başka kimse için dokunmuyorum.

"Şu andan biz bir aileyiz," diye ilan ediyorum.

Nate sözlere verdiği tepkiyi gizlemeye çalışıyor ama sırtışı bunun için fazla geniş. Sanırım benimki de öyle.

22

BLAKELY

JAMIE'NİN SÖYLEDİĞİNE GÖRE, BİZİM HAKKIMIZDAKİ DİĞER BİLGİLER

Nişan hala açıklanacaktı, bunun gerçekten ne anlama geldiğinden emin değildim. Maçtan sonra bir süre medyaya konuştu ve ben bencilce neredeyse her şeyin çoktan açıklanmış olmasını umuyordum.

Çok yanılmışım.

Sosyal medyadaki varlığım oldukça az. Kalabalık caddelerin fotoğraflarını ya da eski evimizin banyosundaki kırık aynada çekilmiş bir selfie'yi internette paylaşmak pek tatmin edici değil, bu yüzden bundan tamamen kaçındım. Bugün Jamie mutfak masasında karşımda otururken ve Sadie'nin ona söylediği fotoğrafımızı paylaşıırken, çevrimiçi dünyadan uzak durduğum için minnettarım.

Beş yüz bin takipçisi anında tepki veriyor ve ben o kadar kaskatı, o kadar taş gibiyim ki elimi masaya koysam kırılıp parçalanacağımdan korkuyorum.

"Bu işin kolay kısmı Haydut," diye mırıldanıyor.

"Kolay kısmı mı? Yarım milyon insanın ilişkimiz hakkında yorum yapmasının kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Ağzının kenarını kıvrıyor. "Buna ilişki demen hoşuma gidiyor, karıcığım."

Gözlerimi devirerek gerginliğimi biraz olsun azaltıyorum. "Şu anda benimle dalga geçme. Bu ciddi bir durum. Benden nefret edecekler."

"Neden? Nefret edecek bir şey yok ki. Resimde harika görünüyoruz ve tüm bu hayran-kahraman-karşılaşması anlatısı bizi öldürecek."

"Gerçekten benim kahramanım olduğunu mu söyledin? Çünkü yemin ederim-

"

Telefonunu almak için uzanıyorum, ama benden önce göğsüne bastırıyor, gözlerini muziplik aydınlatıyor. "Hayır, yapmadım. Ama belki de yapmalıydım."

"En azından yüzümün gizli olduğu bir fotoğraf seçmişler."

Bu iyi bir fotoğraf. En azından yüzümü onun göğsüne sakladığımı bilmiyorsanız öyle çünkü içten içe çıldırıyordum ve bu pozisyon oyunun cılgınlığı arasında sakinleştiriciydi.

Hafifçe ayıldı. "Hepsi böyle olmayacak. Bu sadece başlangıç. Nişan fotoğraflarımız da internette yayınlanacak. Bu arada, yarın için hala planlanmış durumda."

"Biliyorum. Ajanınız bilgi dökümü konusunda çok titizdi."

Yer ve stilistlerin beni hazırlamak için ne zaman gelecekleri de dahil. Bir yabancı tarafından giydirilmem yeterli değil. İkinci bir kişi de saçımı ve makyajımı yapmak için burada olacak. Daha önce hiç böyle bir şey yaptırmamıştım ve sinirlerim başka bir şeyden çok kendi başıma asla taklit edemeyeceğim bir versiyonum gibi görünme korkusundan kaynaklanıyor.

"Güzel. Hiçbir şeyin seni şaşırtmasını istemiyorum."

"Ortancaları mı yoksa gülleri mi tercih edersin?"

Jamie kaşlarını çatar ama eder. "Güller." "Beyaz mı sarı mı?"

"Hangisini tercih ederseniz."

"İpek mi saten mi?"

"Düğünle ilgili hiçbir karar vermeyerek paçayı kurtarmaya mı çalışıyorsun, Blakely?" diye soruyor nazikçe.

Kolumu masanın kenarına dayıyorum. "Bir düğün için her şeyi gelinin seçmesi adil değil. Taş Devri'nde değiliz."

"Haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorum. Peki, ipek mi saten mi?"

"Kumaşı ben seçeceğim ama renklerden sen sorumlusun. Ben bu işlerde her zaman berbat olmuşumdur" diye takas ediyor.

Yüz hatlarının pürüzsüzlüğünü fark ediyorum ve sıcak bakışlarını tutuyorum. Jamie dışarıdaki en rahat adam olmalı ve bundan düşündüğüm kadar nefret etmediğimi çabucak öğreniyorum.

Üzerine yürüebileceğiniz biri olmasa da, her şeyi tartışmaya dönüştüren biri de değil. Bir şey hakkında fikrini sorduğumda, bir yandan fikrini söylerken, diğer yandan da o ya da bu yönde baskı yapmıyor. Her konuda tartışmaya yer var ve beni yargılamadan ya da daha hızlı hareket etmemi istemeden oturup fikirlerimi dinliyor.

Bu, onun emir yağdırmasından ve ikimizin de istemediği tüm kararları benim çok daha seksi bir alışkanlık.

"Sorun değil. Resepsiyon yapmadığımız için çok fazla seçim yapmamız gerekmiyor. Sadece tören için çiçekler ve süslemeler. Özellikle de çiçek aranjmanları ve sandalyelerdeki fiyonklar için kumaşlar," diye açıklıyorum.

"Tony iyi açıkladı o zaman?"

"Açıkladı."

Jamie uzun portakal suyu bardağından bir yudum almadan önce başını sallıyor. "Dün maçtan önce aileme düğünden bahsettim ve onlarla önceden tanışabilmen için bugün gelebileceğimizi söyledim." derken üst dudağı parlıyor.

Bununla birlikte oturup, beni tamamen etkilemesine izin veriyorum. Bir kez vurdu mu, yeniden paniğe kapılıyorum. Dünden sonra sinirlerim tamamen bozuldu ve şimdi de bu mu? Dilimin dışarı fırlamasını engelleyebilmem bir mucize.

"Bunu önce bana sorabilirdin," ısırdım.

Kıpırdamadan duruyor, elinde bardak. "Biliyorum. Özür dilerim. Onları gafil avlamakla uğraşıyordum ve bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmeden teklif ettim."

"Onlara tam olarak ne söyledin?"

"Özel bir kızla tanıştım ve onunla evlenmeye karar verdim."

Nabzım boynumda zonkluyor. "Peki sana inandılar mı?"

"Henüz inanmadılar."

Henüz değil.

Önümdeki krep tabağına bakıyorum ve iştahım hiçbir belirti göstermeyince kaşlarımı çatıyorum. Nate'in dün akşam maçtan eve dönerken almamızı istediği hamburgerler dışında bir şey yememiştim. Jamie masayı hazırlayıp Nate'i uyandırmaya çalışırken krepleri yapmak hızlı ve kolaydı.

Küçük kardeşim reddetti ve Jamie ile beni kahvaltı için yalnız bıraktı.

Jamie'nin yanında olmanın daha kolay olduğunu itiraf etmeliyim. Bana kendi alanımı tanıyor ve beni çok fazla zorlamıyor, tabii süper güçlerinin de yardımıyla beni yeterince iyi okuyabiliyorsa ve benim de buna izin vereceğimden emin değilse. Son zamanlarda işler daha da rahatladı. Etrafımda takılmasından ya da aptalca, anlamsız şeyler hakkında rastgele konuşmalar yapmasından rahatsız olmuyorum ve henüz evli bile değiliz.

"Saat kaçta orada olmamız gerekiyor?" Sıkıca soruyorum, ailesini bu konuda uyarmak istediği için onu suçlayamasam da bu kadar kolay kurtulmasına izin vermiyorum.

Onun hakkında öğrendiğim şeylerden biri de ailesinin hayatının önemli bir parçası olduğu. Onlara yalan söylemenin kolay olacağını düşünemiyorum. Bunu Nate'e yapmak benim için bile mümkün olmazdı.

"Annemin istediği olsaydı, uyandığımız andan itibaren bizi oraya götürürdü." Bu fikir karşısında dehşete kapılmış olmalıyım çünkü hemen ekliyor: "Onu öğle yemeğinden sonraya ikna ettim. Kaçacak bir yerimiz olmadan masaya oturmak zorunda kalmazsak daha az bunaltıcı olur diye düşündüm."

Başımı sallayarak yutkunuyorum ve onun gergin bir şekilde çatalını krep yığınının ortasına saplamasını izliyorum.

"Nate'in gelmesine izin var mı?"

"İstediği zaman, istediği yere gelebilir. Her zaman, Haydut."

Yumuşak bir gülümseme gösterdim. "Teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." "Ettim bile."

"Zaman zaman kazanmama izin versen ölmezsin, biliyorsun değil mi?"

"Kaybetmenin neresi eğlenceli?" Ben soruyorum.

Yüksek sesle gülerken gözlerinin kenarları kırışıyor. Bu ona çok yakışıyor. Aslında en iyisi. Böylesine açık bir mutluluğu hissedebilmek ve kabul edebilmek özel bir şey.

Sessizleştikten sonra sandalyesini öne doğru itiyor ve bir parmağını bardağının kenarına vuruyor. "Sana yaptığın yemekler hakkında soru sormak istiyordum. Önce buzdolabındaki tencere turtası, sonra geçen gece ev yapımı lazanya ve şimdi de kahvaltıda krep. Belki yanlış anlıyorum ama insanları doyurmayı sevdiğini düşünmeye başladım."

"Orada bir yerde bir soru var mı?"

"Pekala, Bayan Hardball. Yemek pişirmeye karşı bir tutkunuz var mı?" diye soruyor.

"Evet, biliyorum. Hatta bunun için birkaç ay üniversiteye gittim ve diplomamı almaya çalıştım," diye açıklıyorum.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor, yüzünün her santimini kaplıyor. "Ne? Neden sadece birkaç ay?"

"Tüm zamanım bu . Nathan'a bakmak için okulu bıraktım."

Birden etrafımdaki hava nefes almak için yanıyor. Sarsıcı derecede keskin bir ağrı tam kaburgalarımın arasını kesiyor ve ayağa kalkmadan önce sandalyemi masadan uzaklaştırıyorum.

Jamie kaçmaya hazırlanışımı izliyor, gözlerindeki hüznü parıltı göğsümdeki acıdan daha çok canımı yakıyor. Onun merhametini istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Ailenle tanışmak için hazırlanmam gerekiyor. Bulaşıkları bırakırsan, gitmeden önce onları hallederim," diye saçmalıyorum.

Bir kez başını sallamadan önce bir süre sessizce bana bakıyor. Masadan birkaç adım uzaklaşmışım ki sesi yemek odasını böldü ve yıllardır duymaya ihtiyacım olan kelimeleri kalbime kazıdı.

"Utanacak bir şey yok, Blakely. Herkes başkalarını kendi önüne koyma yeteneğine sahip değildir. Özellikle de vazgeçmek zorunda olduğun şey kim olduğunun bir parçasıysa."

Odama çıkana kadar gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.



Kot pantolonumun dizindeki deliğe bakıyorum ve sadece birkaç dakika içinde Jamie'nin ailesine kendimi giyinmeye zahmet etmemiş gibi tanıtacağımı bildiğim için utanıyorum.

Gerçekte, bu benim çok çaba harcayacağım bir durumdu. Daha şık kıyafetlerimi geride bıraktım ve yoga pantolonlarının yırtık kotlardan bile daha kötü olduğunu düşündüm. En azından eski dairemizdeki iş bluzlarımı sonsuza dek kaybolmadan önce almayı hatırladım.

Henüz oraya geri dönmedik ama kilitlerin değiştirildiğinden ve yanımızda getirmediğimiz eşyaların çöpe atıldığından eminim. Jamie ile işim bittiğinde kendimize yaşayacak başka bir yer bulmam gerektiğini hatırlamak korkunç. Bizi bekleyen bir yer yok.

"Ailenin yaban mersini sevdiğinden emin misin, Jamie?" Nate cipin arka koltuğundan soruyor.

Jamie'nin parfümüyle karışmış gerçek derinin keskin kokusunu hâlâ içimden atamıyorum. Isıtmalı koltuklar vücudumun etrafında kıvrılıyor ve

Konsol çok büyük. Küçük bir televizyon gibi, sadece sınırsız film ve dizi yok. Şu anda müziği çalıyor ve pahalı araçların iç mekanları konusunda naif olsam da müzikten anlıyorum. Ve çaldığı şarkı Noah Hutton'dan "Golden Girl", bir süredir telefonumda kayıtlı olan bir şarkı.

Jamie sesi kısmak için direksiyon simidindeki düğmeleri kullanıyor ve dikiz aynasından kardeşime bakıyor.

"Tüm ailem çilek aromalı her şeye bayılır, dostum. Neden stres yapıyorsun?"

"Çünkü yaban mersinli tart yaptık. İki kez kontrol etmek istedim."

Kucağındaki dut dolu tatlı tabağını usulca itip kakıyor. Bu sabah o uyandıktan sonra bunları yapmak için acele ettik ama sanırım iyi oldular. Ahududu tercih ederdim ama buzdolabındaki tek meyve yaban mersiniydi, o yüzden idare ettik. Hem pasaklı görünüp hem de ikram edecek bir tatlım olmadan gelme riskini göze alamazdım.

Beni böyle hissettiren sadece sinirlerim olabilir, ama bana bir kez bakıp onaylamayacaklarını düşünerek kendimi ölümüne endişelendiriyorum. Evliliğimiz gerçek değil ama önümüzdeki birkaç ayı Jamie'nin ailesinin benden nefret ettiğini bilerek geçirmek beni yavaş yavaş öldürecek.

Onların onayına yok; sadece aptalca istiyorum.

"Bayılacaklar. Annem son zamanlarda bir şeyler pişirmeye başladı ve muhtemelen sonunda tarifini isteyecek," diyor Jamie gözlerini konsolun üzerinde gezdirerek.

Başımı çeviriyorum ve sert bir selamla teşekkür ediyorum. "Bu senin evin mi?" Nate'in nefesi kesildi.

Jamie boğazının altından kıkırdıyor. "Ailemin evi, evet." "Bu ... woah."

Sanırım hasta olacağım.

"Ailen piyango mı kazandı?" Fısıldıyorum, tepenin üstündeki yüksek evin biz yaklaştıkça genişlemesini izliyorum.

"Tam olarak değil."

"Ne yani, milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'ları mı? Çünkü o ev normal değil. Seninkinin fazla olduğunu düşünüyordum ama bu? Burası için giyinmedim," diyerek dizimi sıkıca kavıyorum.

Tepenin üstündeki araba yolu düzleşerek üç garaj kapısına açılıyor. Çatıdan altı tepe uzanır ve ön giriş, onu elementlerden koruyan yuvarlak bir kapağa sahiptir. Eğer bu eve doğru gitmiyorsa olsaydı

Sonbaharın ortasında, eminim devasa çimler parlak yeşil olurdu ve çitler çiçeklerle dolardı.

"Kız kardeşine benden hiç bahsetmedin mi, Nate?" Jamie cipi garaj yolunda benzer bir başka cipin yanına park ederken soruyor. "Ben senin gelmiş geçmiş en sevdiğin oyuncu değil miyim?"

Nate öne doğru yaklaşır ve onu dırter. "Hey! Beni suçlama. Kendinle övünmek senin işin değil mi?"

Oh, öyleydi. Sadece ailesiyle ilgili her şeyi dışarıda bırakmaya karar verdi.

Jamie motoru kapatıyor ve koltuğunda dönerek bize bakıyor. Yüzünde mizah çizgileri var ama beklediğim gibi gülmüyor. Kendini fazla kaptırmış, bilgisizliğimi bana öğretmek için bir fırsat olarak görüyor.

"Başarısız olduğum ama şimdi düzelteceğim bir iş. Hayır ile başlarsak, ailem piyangoyu kazanmadı. Babam uzun süre NHL'de çalıştı ve kırk yaşında emekli olmadan önce anneme hayalindeki evi inşa etti. Annemin, parası olmayanlara ders veren ve kâr amacı gütmeyen bir bale stüdyosu var."

Açıklamasının son kısmına tutunuyorum. "Neden bunu yapmayı seçti?"

"Eminim bunu ona sorsaydınız, size her şeyi anlatmak isterdi."

"O zaman bu benim geçiş cümlem mi? Fakir insanları neden önemseydiğini sormak mı?"

Jamie şaşkınlıktan nefesi kesiliyor. Dudaklarımı kapatıyorum ve kardeşimin arkasındaki koltuktan Jamie'nin sırtını sıvazlamaya çalışmasına izin veriyorum. İşe yaramıyor ve onun yerine Nate, sanki bileği sakatmış gibi Jamie'ye tokat atıyor.

"Tanrım, Bandit. Bazen beni öldürüyorsun," diye hırlıyor Jamie.

Yanaklarım kızardı. "Seni öldürmeye çalışmıyordum."

"Eğer ona bu konuyu sormayı seçerseniz, bunu bu şekilde ifade etmemenizi öneririm."

Sanki bir daha bundan bahsetme riskim olacakmış gibi.

"Şimdi içeri girelim mi?" Çaresizce bu araçtan kurtulmak için soruyorum.

Telefonu kapatır ve bardak tutucusundan anahtarlarını alır. "Tabii ki yapabiliriz. Ama kapıyı senin için açayım, belki zaten bir izleyicimiz vardır."

İtiraz etmiyorum çünkü haklı. Bu bir futbol maçında kenarda sarılmak değil.

İlişkimizi ailesiyle tanıştırmak üzereyiz. O da

Onu en iyi tanıyan iki kişi.

Ellerim kucağımda, inmesini ve kaputun etrafında dönmesini bekliyorum. Jamie kapımın önünde durup hızla kapıyı açtığında Nate de onu takip ediyor.

Bana elini uzatıyor, ben de tutmadan önce bir süre bakıyorum. Her zaman olduğu gibi sabit ve sıcak.

Geriye doğru bir hamleyle kapıyı arkamdan kapatıp eve doğru yöneliyorum ki birden Jamie yaklaşıyor. Dudakları sessiz bir soruyla ayrılıyor, göğsünü benimkine bastırıp ellerimizi göğüs kafesine doğru kaldırdığında ondan kaçamıyorum.

Nate'in gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Kim bilir Jamie'nin ailesi de izliyordur. Bu beni haftalar önce olduğu gibi ondan uzaklaştırmıyor.

İlgisi o kadar şiddetli ki, kendinizi tüm dünyada biri için önemli olan tek kişi gibi hissetmenize neden oluyor. Sanki her zaman tüm dikkatleri sizin üzerinizdeymiş gibi.

Başparmağının parmak eklemlerimin üzerinde sürekli kayması, her temas noktasının benim kadar farkında olduğunu hatırlatan bir başka şey.

Eğilerek sesini alçaltıyor. "İçeri girmeden önce sana vermek istediğim bir şey var."

"Başka bir
hediye mi?"

"Bir bakıma."

Kıpırdamadan bekliyorum. Hareket ettiğini görmek neredeyse imkânsız ama kalçasının benimkine değdiğini ve cebini karıştırırken göğsündeki sıkı kasların çekildiğini hissediyorum.

Yüzük parmağımdan aşağı soğuk bir şey kaydırıldığında, boğazıma bir nefes hapsediyorum ve yavaşça, dikkatlice gözlerimi elime indiriyorum.

Gümüş kordon üzerindeki kare elmasın büyüklüğüne inanmak zor. Etrafı en az onun kadar parıldayan bir sürü küçük pırlantayla çevrili. Nişan yüzüğünün hayalini kurmak hiç yapmadığım bir şeydi. O zaman geldiğinde ne isteyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ancak bu milyon yıl geçse de beklediğim bir şey değildi. İade edeceğim bir yüzükten bile.

"Beğendin mi? Maçta sana getirecektim ama henüz hazır değildi" diye mırıldanıyor.

"Bu çok çarpıcı, Jamie. Bu çok fazla. Ben bunun için uygun kız değilim-"

Sözümü keserken sesi kısık olmasına rağmen güçlü. "O cümleyi bitirme. Bu yüzük senin ve çok fazla değil. Yanlış anladın, Blakely. Daha büyük ve daha parlak şeyi hak ediyorsun ama şimdilik bu yeterli."

Yapmak zorunda mısın?

"Ben senin gerçek karın değilim," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. O kafanın içinde ne düşünüyorsun da sana ucuzcudan uyduruk, sahte bir yüzük almalıymışım gibi hissediyorsun?"

Bununla uğraşmak için uygun bir zaman değil, ancak bu durum giderek artan güvensizliğimi ortadan kaldırmıyor. Sebep oldukları enkazla başa çıkmak zorundayım, bunu bir izleyici kitlesiyle yapma riskini alsam bile.

"Nasıl giyindiğime, saçımın nasıl şekillendirildiğine ve makyajsızlığıma bakın. Bir spor yıldızının nişanlısı gibi görünmüyorum ve kesinlikle böyle bir mahalleye ve eve uygun değilim. bir yerden uzaklaştırılmayı bekleyeceğiniz bir kızım. Senin gibi bir adamdan," diyorum, sesimin duygularla titremesine izin verme dürtüsüne karşı savaşıarak.

Göz açıp kapayıncaya kadar elimi bıraktı. Kaba, nasırlı bir avuç içi çenemi yumuşatıyor, başımı geriye doğru eğerek gözlerimizi tutmaya zorluyor.

"Eğer bana geri çekilmemi söylemezsen, seni hemen şimdi öpeceğim," diye mırıldanıyor, bakışlarında kendinden emin bir kararlılık var.

Tam içimden geçiyor. "Neden?"

"Çünkü az önce bana söylediğin her şeyin tam tersi olduğuna seni ikna etmeye yardımcı olacağını umuyorum. Eğer tasarım elbiseler giyen, saçlarını birkaç haftada bir kuaförde sarıya boyatan ve sürekli makyaj yapan birini bulmak isteseydim, bulurdum."

"Ve öpüşmemizin beni buna ikna etmeye yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Küçük gülümsemesi dalgalanıyor. "Evet, bu ve bugünkü performansımızı müthiş bir patlamayla başlatacak."

Hâlâ yüzümü tutuyor ve bunca zamandır ona doğru eğildiğimi fark ettiğimde yine de durmuyorum. Sanki ayrılmak, öne doğru sallanmaya devam etmekten daha zor olacakmış gibi geliyor.

Şu anda beni öpmesine gerçekten izin verecek miyim? Sanırım eninde sonunda olmak zorunda. Öpüşmezsek kimse aşık olduğumuza inanmaz. İlk öpücüğümüzün düğün törenimiz sırasında koridorda olmasını gerçekten istiyor muyum?

Başparmağının çenemin ortasına yumuşak, güven verici bir şekilde bastırması rahatlatıcı ve sıcak, ayrıca ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde hafifçe kıvrılmasına neden olmadı desem yalan olur.

Dudaklarımı ayırıyorum ve ıslatıyorum, bu hareketimi kabul ettiğini anlamasını umuyorum. Dilimin alttaki dudakta kayışını izlerken gözbebeklerinin belli belirsiz parlamışından anladığını biliyorum.

Nefesimi tutarak kirpiklerimi indirmeye başladım ve hamle yapmasını bekledim-

"J Amca!"

Tiz bir ılık sistemimde çok etkisi yarattı. Geriye doğru sendeliyorum ve elinin henüz kucakladığı yanağıma çarpan ani soğuk ısırığına verdiğim tepkiyi gizliyorum.

"J Amca! Az önce birbirinizi öpmek üzere miydiniz?"

Jamie boğazını temizliyor ve kollarını şimdi ona doğru fırlayan kıza açıyor. Onu kucaklıyor ve benden özür diliyor.

Nate'i aramaya başlamadan önce özür dilemeye gerek duymadan başımı sallıyorum. Evin kenarına yaslanmış, elinde telefonu ama dikkati şu anda bizde, eğer başka bir yerdeyse.

"Merhaba! Ben Nova. Sen kimsin?" diye soruyor kız, arkasında Jamie ile önümde dururken.

Sarı saçları kafa derisinden aşağıya doğru ikiye örölmüş ve sarı tulumu ona biraz büyük geliyor. Yüzünün ortasına serpiştirilmiş iller olduğundan biraz daha genç gösteriyor.

"Ben Blakely. Seninle tanıştığıma memnun oldum Nova," diyorum.

Kocaman sırtıyor. "Neden amcamı öpmek üzereydin?"

Jamie kıkırdıyor, onun omzunu avuçluyor. "Blakely benim nişanlım. Önümüzdeki hafta sonu evleniyoruz."

"Oh! Bu çok eğlenceli. Annem ve Ollie'nin düğünü gibi mi olacak?"

"Sayılır. Ama o kadar büyük değil. Sadece en sevdiğim insanlar davetli."

Gözleri büyüdü. "Bu beni kastediyor, değil mi?" "Elbette . Sen benim mutlak favorimsin."

"Sen kimsin? Başka bir favori kişi misin?" Nova sonunda onu fark ederek Nate'e sorar.

Kardeşim telefonunu cebine sokuyor ve hoş bir gülümsemeyle kendini tanıtıyor. "Umarım öyledir. Ben Blakely'nin kardeşi Nathan. Bana Nate diyebilirsin."

"Harika."

Jamie tekrar elimi tutuyor ve başparmağının ucuyla nişan yüzüğümün kayışını okşuyor. "Herkes bizim için içeride hazır mı, Nova?"

"Evet. Sizi üst kattaki pencereden izlemekten sıkıldık ve neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için aşağı indim."

Hala orada olup olmadıklarını görmek için başımı kaldırıp kaldırmamayı düşünürken yanağımın iç kısmını ısırıyorum.

"Şimdi içeri giriyoruz. Bize yol göstermek ister misin?" Jamie yeğenine sorar.

"Elbette!"

O önümüzden atlıyor ve Nate de Jamie'nin ailesiyle tanışacağı için gergin görünmeden önden gidiyor. Keşke ben de aynı özgüvene sahip olsaydım.

Jamie, istemiyormuş gibi davranmaktan vazgeçtiğim sessiz bir destek sunarak bana yapışıyor. Omuzlarımı düzeltirken elini sıkıca kavıyorum ve sessizce cesaret maskemi geri takıyorum.

23

JAMIE

KAPIYI AÇTIĞIMDA ANNEM YÜZÜSTÜ VERANDAYA DÜŞTÜ.

Kapı. Elini omzuma koyarak kendini dengeliyor ve masummuş gibi davranarak bana bakıyor.

"Merhaba tatlım," diye hüngür hüngür ağlıyor ve beni kucaklamak için kollarına alıyor. "Henüz burada olduğunu bilmiyordum."

Koridorda omzunun üzerinden beliren Oliver homurdanıyor. "Yalan söyleme anne."

"Sadakat duyguna ne oldu Oliver?" diye azarlıyor ve sırtımı sıvazlayarak beni serbest bırakıyor.

Kardeşim onun sorusunu duymazdan geliyor ve koluma vurarak selam veriyor. "Sonunda bize katılman ve kızımı geri getirmen ne güzel."

"Kızın beni almaya geldi çünkü beni seviyor. Bu kadar kıskanç olma. Yeşil senin rengin değil."

"Kıskanç değilsin, pislik."

"Kıskanması gereken biri varsa o da benim. İkinizden biri etrafta olduğu anda kızım benim varlığımı unutuyor gibi görünüyor," diye araya giriyor Avery ve hemen Oliver'ın yanına kıvrılıyor.

Sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı onu kendi tarafına yapıştırdı ve Avery onu ne kadar sık kızdırırsa kızdırırsın her gün zamansız ölümüyle tehdit etmezdi.

Yine de birlikte iyi görünüyorlar. Mutlu ve aşıklar, öyle ki kardeşimin onunla birlikte olmasaydı bunu isteyeceğinden şüphe duyduğunu biliyorum.

Avery'ye göz kırpıyorum ve halihazırda patlak veren kaosun arasında nişanlıma sıkıca tutunup destek olmaya devam ediyorum.

"Anne, bu Blakely. J Amca'yla evlenecek," diye duyuruyor Nova, elleri kalçalarında anne babasının önüne geçerek.

Annem zaten Blakely'ye bakıyor, parlak mavi gözleri nişanlının her santimetresinde geziniyor, sanki sormasına gerek kalmadan içten içe kim olduğuna dair ipuçları arıyor. Bu zararsız bir hareket, ama Blakely'ye karşı korumacılığım artıyor ve beni harekete geçmeye teşvik ediyor.

Birbirine bağlı ellerimizi tutup ağızıma götürdükten sonra onu bırakıyorum ve bir kolumu sırtına doluyorum. Yan tarafıma kolaylıkla oturuyor ama sırtındaki kaslar sinirden gergin.

Babam annemin yanına yerleşiyor, kahverengi kaşları karanlık bakışlarının üzerinde düşük. Oliver'a benden daha çok benziyor, o patavatsız ve huysuz, annem ise parlak ve neşeli.

Geriye doğru bir bakışla Nathan'ı birkaç adım arkamda buluyorum ve başımı eğerek sessizce ona yaklaşmasını söylüyorum. Şaşkın bir hali var ama destek istemek yerine arka planda kalmayı tercih ediyor.

Kahretsin, o çocuğun üzgün olduğunu düşünmek beni ağlatıyor.

"Herkes geleceğini bildiğim milyonlarca soruyu sormaya başlamadan önce, nişanlım Blakely ve erkek kardeşi Nathan'la resmi olarak tanışmanızı istiyorum," diyorum, sanki bu konuda herhangi bir tartışma duymak istemediğimi yardımcı olacakmış gibi unvanlara daha fazla vurgu yapıyorum. Parmaklarımı Blakely'nin yan tarafına doğru uzatarak onu kendime yaklaştırıyorum ve ekliyorum: "Blakely, Nathan, bunlar annem Gracie, babam Tyler, kardeşim Oliver ve onun eşi Avery. Nova'yla zaten tanışmıştınız."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyor Nate, önce konuşarak.

Blakely'nin diğer tarafında, taştan bir nöbetçi gibi hazır olda durmak için nasıl yer değiştirdiğini fark etmem biraz zaman aldı.

Burada kimse ona zarar vermeyecek, ne kadar kafası karışık ve olanlardan endişeli olursa olsun, ama onun kız kardeşini koruduğunu görmek ona daha fazla saygı duymamı sağlıyor. Yaşı genç, olgunluğu değil.

"Bizi evinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyor Blakely, haftalar önce oturma odamda tanıştığım kadına dönerek. "Çok güzelmiş."

Daha çok garip. Ailemin nasıl tanıştığımızdan haberdar olduğunu bilmiyor. Yargılayıcı insanlar değiller, sadece korumacılar. Ona farklı ummak zorundayım çünkü en başta bilmeleri gerekmeyen bilgilere sahipler.

Babam bir eliyle annemin kolunu okşuyor ve Blakelyye umduğum gibi içten bir gülümseme sunuyor. Yüksek boyu kadar korkutucu,

Gece kadar karanlık, gümüş rengi saçları ve koyu kahverengi bakışlarıyla tam bir yumuşak başlı olabilir.

Yüz ifadesindeki tanıma, onu bizim kadar iyi tanımayanlar için açık değildir. Her şeyi Blakely'nin kafasının içine dalmaya çalışırken, benim yanımda giderek daha az taktığı ama bugün taktığı maskenin ardındaki nedeni ararken görüyorum. Bütünlük maskesi ve omuzlarını yavaş yavaş ezen ağırlık eksikliği.

Babam tüm bunları görüyor çünkü o da bir zamanlar onun yerindeydi. Sadece bir erkek kardeş için güçlü olmak yerine, sessizce içinde boğulurken baktığı annesiydi.

"Teşekkür . İçeri gelin, ısırmayız" diyor.

Nova ona bakıyor. "Bu garip bir söz, G-Pa." "Nesi tuhaf?" diye sorar.

"Neden onu ısırılım ki?"

"Bu sadece birinin güven vermek için söylediği bir şey. Yatmadan önce kapıların kilitlerini iki kez kontrol etmek gibi, sadece güvende hissetmenizi sağlar," diyor Nate ona nazikçe.

Çılgılık mı atsam yoksa ağlamaya mı başlasam bilemiyorum çünkü aklına gelen ilk şey bu oldu. Bunu değiştireceğim. Bu evlilik sona erdiğinde, ne o ne de Blakely bir daha hiçbir şeyden korkmayacak.

"Aynen öyle," diyor babam, hepimizi evin içine götürmesi için annemi dürterek. "Biraz tatlı getirdik. Jamie sizin çilek hayranı olduğunuzu söyledi ve ben

Blakely, Nate'in elindeki tart tabağını göstererek, "Bir yere eli boş gitmek gibisi yok," diyor. "Evden ayrılmadan önce deneme olmadı ama Jamie gizlice bir tane aldı ve oldukça iyi olduklarını söyledi."

Annem az önceki endişeli halinden sıyrılıp tatlıya . Blakely'ye gülümsediğinde gülümsemesi sıcak ve açık, beni biraz rahatlatıyor.

"Çok nazıksınız. Kısa bir süre önce tart yapmayı denedim ama dolguyu tam olarak tutturamadım. Takip ettiğiniz belirli bir tarifiniz var mı?"

"Ben biliyorum. İstersen senin için yazabilirim?"

Annem heyecanla başını sallar. "Bunu çok isterim. Çalışma odasında bir kalem ve kâğıt var."

Blakely'nin parmaklarının altındaki kaslarının gerginliği azalıyor. Sıkı bir nefes alıyorum. Annem elini tutup onu benden çektikten sonra

Nate'in de. Nova annesinin parmaklarını tutuyor ve sonra her biri koşarak uzaklaşıyor.

Onlar gözden kaybolduktan sonra babam, "Bir konuda yardımına ihtiyacım var Jamie," diyor.

Oliver kaşlarını kaldırır. "Gelmeme izin var mı, yoksa karımı takip etmem mi gerekiyor?"

"Blakely'den önce haberdar olduğunu düşünürsek, şimdiden ," diye homurdandı babam.

Sırıtiyorum. "Onu duydun. Git ."

"Bütün tartları yiyeceğim ve ikinize de kırıntılardan başka bir şey bırakmayacağım."

"Al bakalım. Annen son zamanlarda bana yeterince unlu mamul yediriyor," diyor babam.

Oliver tepinerek uzaklaşmadan önce ikimize de ters ters bakıyor. Karısı her nereye gittiye orada olmaktansa burada olmayı tercih ediyormuş gibi davranarak cesurca bir çaba gösteriyor.

"Ne konuda yardımına ihtiyacın var?" Ellerimi ceplerime sokarak soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece Oliver etrafta yokken konuşmayı tercih edeceğimi düşündüm." Bir kahkaha attım. "Yeterince makul. Dışarıda mı?"

"Elbette."

Birkaç dakika sonra arka verandaya çıktık. Mutfak penceresinin altındaki uzun banka , babam da beni takip ediyor.

İlk söylediği şey "Annene kalp krizi geçirteceksin Jamie" oluyor.

"Tanrım. İşin kolayına kaçmak yok, ha?"

"Yaptığın şey bu mu? Ağırdan mı?" Tamam, yeterince adil. "Annem şimdi iyi görünüyor." "Kibar olmaya çalışıyor. Hepimiz öyleyiz."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek onları karıştırıyorum. "Bana ya da Blakely'ye rol yapmana gerek yok. Bunu yapmak onu sadece daha da rahatsız eder. Biri rol yaptığında bunu anlayabilir."

"Aktörler aktörleri tanır, Jamie."

"Bu da ne demek oluyor?" Soğukkanlılığımı kaybederek kestirip atıyorum.

Patlamam karşısında babamın gözleri irileşiyor, bir eli teslimiyetle havaya kalkıyor. "Özür dilerim.

Böyle çıkmasını istememiştim."

"Ne demek istediniz? Çünkü buraya Blakely'nin mikroskop altına alınması için gelmedim. Buraya geldim çünkü ailem olarak düğün gününden önce müstakbel eşimle tanışmayı hak ettiğinizi düşündüm. Lütfen beni buna pişman etme."

"Sadece senin için endişeleniyoruz, Jamie. Sen her zaman önce davranıp sonra düşünen biri oldun, ama bu? *Posta kutusunda* bir düğün davetiyesi vardı. Yapacağın şeyin büyüklüğünü anladığından emin misin? Evlilik hafife alınacak bir şey değildir. Sonsuza kadar sürecek bir şey. Yıllar boyunca sana bunu göstermedik mi?"

"Tabii ki var. Kahretsin, baba. Hayatım boyunca etrafım evliliklerle çevriliydi. Anlıyorum. Anlıyorum. Endişelenmene gerek yok. Blakely ile evleniyorum çünkü istiyorum."

Midem yanıyor, söylediğim her yarım gerçeğe astarım parçalanıyor. Ona gerçeği söylememek yanlış. O anlayacaktır. Hayatımdaki herkes arasında en çok o anlar. Takımımı gururlandırmak ve işi bitiren adam olmak için üzerimde baskı var. Onu anneme yalan söyleyecek bir pozisyona sokamam ve eğer ikisi de gerçeği biliyorsa ... Ailemizin yakınlığı düşünüldüğünde bu çok büyük bir risk.

Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor. Bir tanesine bile.

"Annen bunun peşini bırakmayacak. Özellikle de Blakely'nin seni soymaya çalıştığını doğruladığında. Bu konuya girmek ister misin? Çünkü buna Stockholm sendromu gibi bir şey dendiğinden oldukça eminim," diye mırıldanıyor.

"Sizi kaçıran birine aşık olduğunuzda böyle olur. Onu zorla tutmuyorum. Sheesh."

"Siktir, tamam. Sadece bunun garip olduğunu düşünüyorum."

"Bu anlatılacak bir hikaye. Zaten evime beni soymak amacıyla gelmemiştii. Bir anda oluverdi."

"Seni soymaya mı çalıştı?"

"Siktir, baba. Bunu paylaştığımı bile unutabilir misin? Blakely bu konuda bir şey duyarsa çok utanır. Yaptığı şey yüzünden bugün bile evdeki bazı şeylere dokunmaktan çekiniyor."

İç geçiriyor, bankın arkasına daha da yaslanıyor. "Bana en azından bir evlilik sözleşmesi imzalayacağına söz ver. Onun hakkında kötü düşündüğüm için değil, bir evliliğe girerken herkesin sahip olması gerektiği için. Özellikle de senin gibi biri için."

"Çoktan yaptım. Benim paramın peşinde değil ama. Bil diye söylüyorum. Sanırım benden alacağı son şey bu."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyor, yıpratıcı bir tavırla değil, sadece merakla.

"Benim yaşımdayken hayatındaki kişilerden para almak senin için ne kadar kolaydı baba?"

Duraksıyor, soruyu sindirmeye çalışıyor. Gözlerini kırpmadan önce geçmişinin anıları bakışlarında yüzeye çıkıyor.

"Onun hakkında bir şey varsaymak istemedim. İnsanların bana bunu yapmasından her zaman nefret etmişimdir."

"Eğer ona bir şans verersen, bence seni şaşırtacaktır. İkiniz çok iyi anlaşırsınız."

Burnunun kenarını sıkarak başını çeviriyor ve bana odaklanıyor. "Bu evlilik tam bir düzmece Jamie. Bana gerçeği söylemek zorunda değilsin ama seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"İstediginize inanın-"

İşaret edercesine boğazını temizliyor. "Bitirmedim. Ben sadece burada büyük olasılıkla nasıl olacağını söylüyorum ve annenizin de benimle aynı gemide olacağını garanti ediyorum. Ancak, eğer Blakely'nin iyi insanlar olduğunu söylüyorsan, buna saygı duyarım ve herkesin de duyacağını biliyorum. Sen yetişkin bir adamsın ve seçimlerin sana ait. Ancak, sana dikkatli olmanı söyleyeceğim. Burada her ne yapıyorsan ters tepme ihtimali var."

"Bu risk her şey için geçerli değil mi?"

Kıkırdıyor, omzumu okşuyor. "Evet, öyle. Burada biraz kendi deneyimlerimden bahsediyorum. Annen bana açılmak için çok uğraştı ve bunun yapmak istediğim en son şey olduğu zamanlar oldu. Eğer Blakely de benim gibiyse, bu senin için kolay olmayacak."

Bunların hiçbirisi benim için yeni değil. Blakely kolay bir kadın değil, ama hiçbir zaman onunla olduğum kadar kolayı istemedim. Sahte ya da değil, karım olmasına bir hafta kaldı ve babamın tarif ettiği duvarları yıkmak için önümüzdeki iki ayım var.

Bu meydan okuma beni
korkutmuyor. Beni
heyecanlandırıyor.

24

BLAKELY

ANNEM GRACIE BATEMAN'IN TAM TERSİDİR.

Nate ve ben varlığımızın bir yük olduğu bilinciyle yetiştirildik. Yiyecek, başımızı sokacak bir ev ve sırtımıza giyecek almak için gereken para baş belasıydı. Hayatım boyunca birçok kez, *fedakarlıkları* için asla yeterince minnettar olmayan iki çocuğa değil de sadece kendisine bakmak zorunda kalsaydı her şeyin daha kolay olacağını duydum.

Babam her zaman geceleri bizi yatıran ve annem kendimiz yememiz için dışarı bıraktığında yemeğimizin sonuna kadar ısıtıldığından emin olan kişiydi. Eksiklerimizi tamamlamak için elinden geleni yapardı. Bugüne kadar, biz olmasaydık asla annemle kalmayacağına eminim. Ailemizi bir arada tutan tutkal ve o öldüğünde bu tutkal kurudu ve iki yarım birbirinden ayrıldı.

Nate gittiğinde onunla fazla bağ kuramayacak kadar genç olduğu için minnettarım. Gittikten sonraki ilk birkaç ay onu özledi ve ondan sonra birkaç ay daha benim yanımdan başka bir yerde uyumadı. Sonra çok hızlı büyümeye başladı.

Annemizi pek çok şey için suçluyorum ama en önemlisi Nate'in çocukluğunu kaybetmesi. On yaş, annesiz ve babasız olmak için çok küçük bir yaş.

Bu evde, birbirlerine karşı sevgi ve takdirle dolu bir aileyle birlikte olmak benim için tanıklık etmesi zor bir durum. Sarılmaktan, gülümsemekten ve nezaket göstermekten başka bir şey yapmaları gerekmedi ama bu fazlasıyla yeterli oldu.

Jamie ile tanıştığım andan itibaren, iyi yetiştirildiği acı bir şekilde belliydi. Sadece saygı ve sevgiyle değil, aynı zamanda destek ve rehberlikle de. İçinde, ruhunun en derin yarıklarından parlayan bir ışık var. Onunla geçirdiğim her gün, benden de benzer bir şey almaya çalışıyor ve ben de ona bir kez bile parlak bir ışık verememekten nefret etmeye başlıyorum.

Annesinin bana güvenmediği çok açık ama yine de bana güveniyor olsaydı davranacağından şüphelendiğimden daha farklı davranmadı. Bunda inanılmaz bir şey var.

Kucağındaki kahve fincanını avuçlayarak, "Sanırım çıkıp soracağım," diye söze başlıyor. Nefesimi tutuyorum. "Şu ana kadar düğünün ne kadarı planlandı? Gelinliğiniz var mı? Çiçekler? Avery bir çiçekçi dükkânı işletiyor ve eminim yardım etmekten çekinmez."

Bunlar hiç de beklediğim sorular değildi.

Nefesimi bırakarak bacağını vücudumun altına daha da sokuyorum. "Neredeyse bitirdim. Tony bizi bir planlamacıyla görüştürdü ve epey ilerleme kaydettik. Henüz bir elbise almadım ve güllerde karar kıldık, ama eğer hepiniz daha iyi bir şey olduğunu düşünüyorsanız-"

"Güller güzeldir. Beni de dahil etmek için kendini baskı altında hissetme. Eminim hangi dükkânı seçersen seç harika bir iş çıkaracaktır," diyor Avery nazikçe.

Nova, Nate'in tartının folyosunu soymasını izledikten sonra kendi tartından bir tane alıp onu taklit eder.

Ona sırtıyor ve sonra şöyle diyor: "Annemin dükkânı en iyisidir. Onun çiçeklerini kullanmalısın. Ben de yardım ederim ve J Amca için onları daha da güzelleştiririm."

"Eğer müsaitsen, Avery. Eminim Jamie senin de bu işe dahil olmanı çok ister," diyorum ona.

Çiçekler benim için önemli değil. Hiç çiçek almayabiliriz ve bu dünyanın sonu olmaz. Evliliğimizden daha çabuk ölecekler.

Gözlerinde heyecan kıvılcımları çıkıyor. "Kesinlikle. Bugün ayrılmadan önce bana numaranı verirsen, onlar hakkında biraz daha sohbet edebiliriz."

Gracie az önce olanlardan ne kadar memnun olduğunu gizleme zahmetine girmiyor.

Aslında, bence bu onu zorlamaya devam etmek için kendine daha fazla güvenmesini sağlıyor. "Elbiseye ne dersin?"

"İnternette bir şeyler sipariş edecektim."

Nefes alış veriş çok dramatik, bence bu ona yakışır. Jamie'ye çok benziyor. Annesi, tavırları olan küçük bir kadının mükemmel bir örneği.

onun iki katı büyüklüğünde biri içindi.

"Önce elbiseyi denemezsen nasıl beğendiğini nasıl bileceksin?" "Sanırım artık kendi fotoğrafınızı yüklemenize izin veren web siteleri var.

Böylece sanal olarak deneyebilirsiniz," diyor Avery ve bana sempatik bir gülümseme sunuyor.

Başımı sallıyorum, o web siteleri hakkında her şeyi biliyormuşum gibi davranıyorum. "Aynen öyle. Benim için böylesi daha kolay."

"Düğün planlamanın en eğlenceli kısmı gelinlik seçmektir. Avery'nin annesinin onu denediği her gelinliğin içinde görebilmesi için FaceTime üzerinden telefonumu saatlerce mağazada tuttum. Sonrasında günlerce aralıklarla ağladık," diyor Gracie, gözleri sulanarak.

Avery destek için kayınvalidesinin yanına eğiliyor ama cesaretlendirici bakışlarını bana sabitliyor. "Eğer bir yere gitmeyi tercih edersen, seve seve geliriz. Senin ve ailenin kabul edebileceği bir şey olduğu sürece. Annelerin bu tür konularda nasıl davrandıklarını bilirim."

"Anne sorun olmaz. Bizimkinin düğünden haberi bile yok ve davetli de değil."

Kaskatı kesiliyorum, Nate'in yorumu bir beton blok ağırlığıyla odanın içine düşüyor. Darbe tüm gücüyle göğsüme çarpıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Gracie alarma geçiyor, ayakta durmadan bize mümkün olduğunca yaklaşırken vücudu neredeyse kanepenin kenarından kayıyor.

Yüzündeki acıma ifadesi, kaçınmaya çalıştığım şeydi. *Her zaman* kaçınmaya çalıştığım şey. Bunu bu kadar çabuk öğrenmelerini sağlamak. . . ilk buluşmada?

Bu utanç verici.

"Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim," diye hızlıca özür diliyor Avery, kelimelerinden suçluluk damlıyor.

Nate sessiz bir özür için elini dizime koyuyor ve ben de söyledikleri için kendini kötü hissetmesini istemediğim için ona gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Bu onun hatası değil. Dürüst olduğu için onu suçlayamam, şu anda hazır olduğumdan daha fazlasını açığa çıkarsa bile.

Gracie'nin yüzümdeki gözlerinin yanı sıra beni onun bakışlarına karşılık vermeye zorluyor. Tüm acıma işaretleri kayboluyor, yerini beni şok eden istikrarlı bir destek teklifi alıyor. Yetiştirdiği oğlu düşünüldüğünde belki de şaşırtmamalıydı.

"Babam annemle Ollie'nin düğününe gelmedi ve artık beni pek görmüyor ama yine de onsuz da eğlendik. Annen düğüne gelmezse

Seninki ve J Amca'nınki, sorun değil. G-Ma ve *Mormor* her zaman bazen ailemizi seebileceğimizi söylerler ve bu onların daha az özel oldukları anlamına gelmez."

Gracie hıçkırıklara boğuluyor ve Avery bir elini göğsünde gezdirdikten sonra diğer elini kızının kolunda aşağı yukarı gezdiriyor. Nova en ufak bir üzüntü duymuş gibi görünmüyor ve bence bu sadece çocuklara özgü bir şey. Tavsiyesi bana yardım etme arzusundan geliyordu, kendi acısından değil.

Yine de bu çocuğun bu kadar açık bir şekilde hissedebilmesini kıskanıyorum. Ben onun yaşındayken, artık hiçbir şey hissetmek istemeyecek kadar yıpranmıştım.

Gracie taşan duygularını ustalıkla geri itiyor ve iki elini birden uzatıyor. Avuçlarını kanepelerimizin arasındaki boşluğa doğru uzatarak onları tutmamı bekliyor. Dişlerimi yanağımın iç kısmına gmyorum ve avularımızı birbirine bastırırken ellerimdeki titremeyle mücadele ediyorum.

"Nova haklı. Orada hala bir sürü aile olacak. Annenin katılmadığını fark bile. Ve eğer elbise konusunda fikrini değiştirirsen, o zaman da senin için orada olmayı çok isteriz," diye söz veriyor.

"Elbise alışverişine gideceğim," ağzımdan kaçırıyorum, sözünü bitirmesini bile beklemeden. Gğsmden kulaklarıma kadar kızarıyorum. "Nereye gideceğimi bilmiyorum ama evet. Ben yaparım."

Gracie'nin sırtışında bembeyaz dişler ve saf bir neşe var. "Bana bırakın! Bu çok eğlenceli olacak. Sadece biz kızlar olabiliriz. Bütün günümüzü buna ayırırız!"

"Belki dkkna uğrayıp iek aranjmanlarına da bakabiliriz?" Avery ekliyor.

Hepsi aynı anda çok fazla. Daha önce hiç izin vermediğim kadar çok yabancının katılımı. Evet demek istemek yanlış gelmiyor.

Özellikle de Jamie gözlerini tamamen bana dikmiş bir şekilde odaya girdiğinde. Aramızda açtığı her santimlik boşlukla daha da rahatlıyorum ve aynı zamanda onun yakınlığına aşırı derecede odaklanıyorum.

Sakin gözleri yüzümde geziniyor, beni koltuktan kaldırıp kucağına oturtmadan önce yüz her santimini inceliyor. Bizi bu kadar hızlı hareket ettirdiği için yeni pozisyonu reddetme şansım olmadı ve bu aslında iyi bir şey. İçgüdüsel olarak ona karşı ıkabilirdim ve kollarının beni saran sabit ağırlığını kaırabilirdim.

Kalçaları cehennem kadar rahat, vücudumun tüm ağırlığını onlara bırakıyorum ve onun bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğuna güveniyorum. Yüzümü ona döndüğümde o zengin kehribar kolonyası yüzüme çarpıyor, gözlerimiz çarpışıyor.

Kalçamın dışını okşuyor ve altında görünmez bir kuyruk sallayarak bana sırtıyor. Onun mutluluğu ağzımın köşesini yukarı çekmeye teşvik ediyor.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Hayır, değilsin," diyerek blöfünü görmezden geliyorum.

Hızlı bir göz kırpmayla belimi avuçluyor ve önü sırtımla aynı hizada olacak şekilde yukarı itiyor. "Hayır, değilim. Sen kucağımdayken nasıl olabilirim ki?"

Ailesi için bir oyun bu. Bunu biliyorum ama yine de kalbim hızla çarpıyor ve karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

"Sana da merhaba Jamieson. Aslında biz de bir sohbetin ortasındaydık," diyor Gracie.

"Ne yani, benimle burada devam edemez misin? Benden mi bahsediyordun?"

"Keşke. Düşünü ve planlamanın nasıl gittiğini konuşuyorduk," diyor Avery.

Jamie yüzünü saçlarıma gömüyor, burnu kulağımın arkasına çarpıyor. "Öyle mi?"

Vücuduna karşı titriyorum ve etrafımızdaki meraklı bakışlardan kaçıyorum. Artık bu boku bilerek yapıyor ve benimle oynanacak biri değil. Yalnız ya da aile üyeleriyle çevrili. En azından önceden haber vermeden.

Geriye doğru kayarak, vücuduna doğru dönerken kıcımlı kasıklarının üzerinden geçirmeye dikkat ediyorum. İşaret parmağımla tırnağımlı çenesinin altından geçiriyorum ve kulağının arkasındaki dağınık sarı saçları kıvrırmak için yukarı kaldırıyorum.

Parmaklarını belime bastırıp sertçe yutkunurken gözleri şimşek gibi çakıyor. Kırpiklerimi kırıştırıyorum ve onun kitabından bir sayfa alıyorum, başını geriye yatırıyorum ve ağzımı yanağında gezdiriyorum.

Sesimi onun dışında herkesin duyamayacağı kadar alçak tutarak fısıldıyorum: "Benimle oyun oynama, yoksa ben de oynarım."

Blöfümü görmesine hazır değilim.

Başını çevirerek ağzını benimkinin köşesine getiriyor ve orada bırakıyor. Dudakları ayrıldığında, neredeyse kelimelerinin tadını alabiliyorum.

"Benimle dalga geçme, karıcığım. hoşuma gidiyor." "Bir oda tutalım mı?" Gracie alay ediyor.

Bu soru bana ne yaptığımızı hatırlatıyor ve gözümü kırıştırarak geri çekiliyorum. Jamie bakışlarımı takip ediyor. Tutmasına izin veriyorum.

Elini belimden karnımın kıvrımına doğru yumuşatıyor ve ikimizi de ayarlayarak beni kucağında daha alçak bir yere oturtuyor. Altımdaki sertlik

Eşek, onun çabalarına rağmen hareketlerimizi takip ediyor ve içimdeki yanmayı daha da şiddetlendiriyor.

Aleti benim yüzümden sertleşti.

Çenesini omzuma dayayarak, "Ollie Avery'yi hırpalarken hiçbir şey söylemiyorsun," diyor.

Avery kızardı. "Beni hırpalamıyor."

"Hey, yargılamıyorum. Sadece bariz olanı söylüyorum."

Gracie heyecanla bacaklarına vurarak, "Söylediğim şeye geri dönelim," diye ısrar ediyor. "Gelinlik ve çiçek alışverişi."

Sohbete geri dönüyorum, bu sefer Jamie ihtiyacım olmayan ama takdir ettiğim bir destek duygusu sağlamak için burada.

Aynı benim ona sahip olduğum gibi.



Kıvrımlarıma göre şekillendirilmiş tasarımcı kazağı ve diz üstü nude botlar kendimi bir süper model gibi hissetmemi sağlamalıydı. Bunun yerine daha çok giysi giydirme oyunu oynuyormuşum gibi bir hava var.

Saatler sonra bir oyuncak bebek gibi yapıldığımı gördüğümde kendimi tanıyamadım bile. Saçlarım parlak ve omuzlarımdan aşağı zarifçe kıvrılmış, yeni yıkanmış ve elektriklenmemiş. Hayatım hiç bu kadar makyaj yapmamıştım. Uсталıkla sürülmüş kapatıcı ve fondötenin altında tek bir pürüz bile görünmüyor ve kirpiklerim boyunca uzanan kesin siyah çizgi gözlerimi ortaya çıkarıyor. Kirpikler sahte ama yapıştırıldıkları sırada odada olmasaydınız asla bilemezsiniz.

Yumuşak ve rahat olan elbisenin yüksek yakası, futbol sahasına giden yolun geri kalanında yürürken vücudumun her gergin hareketinde tenime sürtünüyor. Bu sefer ortalık sessiz, benden, Jamie'den, henüz tanışmadığım fotoğrafçıdan ve oyalanan güvenlik ekibinden başka kimse yok.

Hazırlanmayı bitirdiğimde Jamie'nin salonun dışında bekliyor olmasını bekliyordum neredeyse. Ama beklemiyordu. Onun yerine güvenlik görevlilerinden biri vardı. Müstakbel kocamın ona benimle yürümesini söylediğinden en az yüzde doksan emin olmasaydım ona beni rahat bırakmasını söylerdim.

Taraftarlar ve oyuncular etrafta olmadan buradaki her şey çok daha büyük ve korkutucu görünüyor. Şu anda burada olmak neredeyse doğal gelmiyor.

Botlarım çimle buluştuğu anda Jamie'yi sahanın ortasında dikilirken buluyorum. Tamamen huzurlu görünüyor, sessizlikten ve boşluktan korkmuyor.

Mantıklı. Burası onun ikinci evi.

Koyu renk kot pantolon, ısıltılı beyaz spor ayakkabılar ve botlarımla aynı tonda taba rengi uzun bir kol giymiş, bana dönüyor ve kocaman sırıtıyor.

Muhafıza artık beni takip etmesine gerek olmadığını söylemek için başımı çeviriyorum ama o çoktan gitmiş, tünelde geri çekilmiş.

Alandan bir kurt ısıltı yükseliyor ve Jamie parmaklarını ağzından indirdiğinde bir kahkaha atarak başımı sallıyorum.

"Lanet olası muhteşem," diye , ateşli bakışları üzerimde sabitlenmiş.

Ona ulaşıyorum ve elbisemi elimle yokluyorum, belli ki kıpırdanıyorum. "Sence de fazla giyinmiş görünmüyor muyum?"

"Kesinlikle olmaz. Sadece bana gösteriyorsun."

"Haksız değil. Harika görünüyorsunuz. İkiniz de öyle. Bu fotoğraflar inanılmaz olacak" diyen bir kadın bize katılıyor.

Ona dönüyorum ve takdirle gülümsüyorum. Ben ona hızlıca bir göz atarken o da bana elini uzatıyor.

"Ben Kye, bugünkü fotoğrafçınız. Umarım bugün sahada başlamamın bir sakıncası yoktur. Bana futbolun hayatınızdaki önemine odaklanmam söylendi" diye açıklıyor.

Midem sıkışırken elini sıkıp başımı sallıyorum. Nerede fotoğraf çektiirdiğimiz bir önemi olmamalı. Zaten buraya futbol için geldik. Farklı bir şeyin fotoğrafını çektiirmek mantıklı olmaz.

Jamie yanıma yaklaşp beni izliyor. "Teşekkür ederim, Kye. Başlamak için heyecanlıyız."

"Harika. Sanırım top kullanarak birkaç pozla başlayıp oradan devam edebiliriz. İkiniz merkez çizgide bir araya gelseniz ve pozları eğlenceli ve romantik arasında karıştırsak nasıl olur?"

"Pekala," diyorum.

Jamie birkaç metre ötedeki yığından bir futbol topu kapmak için uzaklaşıyor ve uzun parmaklarını bağcıkların üzerinde gezdiriyor. Eli o kadar büyük ki topu normal boyutlarda gösteriyor, oysa aynı şekilde tutmanın benim için rahatsız edici olacağını biliyorum.

"Snap pozisyonuna ne dersin? Eminim bunlardan birini nasıl yapacağını biliyorsundur Jamie," diye öneriyor Kye, ses tonunda hafif alaycı bir not var.

Jamie onun şakasına güldüğünde ve gözlerini onun vücudunda aşağı yukarı gezdirdiğinde keskin bir şey yanıma batıyor. Tüm bu etkileşimi görmezden geliyorum ve talimatları bekliyorum.

Jamie topu ona doğru tutuyor ve sonra soruyor, "Benim için düdük çalacak mısın, Koç?"

"Benim yok ki. Yine de bana parmaklarımı nasıl kullanacağımı öğretebilirsin."

Durakladığımda sırtım dikleşiyor, kıvrılmaya çalışan parmaklarımı uzatıyorum.

"Sadece hayal gücümüzü kullanacağız," diye ısıırıyorum, boğazımda bir hırıltı hapsederek. "Nasıl durmamızı istiyorsun?"

Kye kamerayı eline alır ve sahada bir noktayı işaret eder. "Senin topu Jamie'ye geri atmanla başlayalım, sonra ikinci bir çekime geçeceğiz. Topu tutarken ona çalım atıyormuşsun gibi poz vereceğiz. Ondan sonra birkaç eğlenceli poz daha verebiliriz."

"Harika.

"

Sessizlik

.

Jamie topu bana atmadan önce, "Al bakalım Haydut," diye mırıldandı.

Zar zor yakalıyorum ve bunun utancını bir kenara itip ona sırtımı dönüyorum ve başka bir şey yapmadan önce pozisyonunu aldığına dair onay bekliyorum.

"Evet, *aynen böyle*, Jamie. Belki biraz daha eğil. Kıçını dışarı çıkarmaktan korkma," diye talimat veriyor Kye.

Açıkcası, alaycı sözleri sinirlerimi yıpratmaya başladı çünkü konuştuğu her kelimedede topu yüzüne fırlatmayı düşünüyorum.

Jamie yine gülüyor.

Tekrar.

İnanılmaz derecede masum. Arkadaş canlısı doğası beni kızdırmamalı, ama sessizce ona gitmesini söylemesi için onu cesaretlendiriyorum.

Dün geceki maçta izlediğim oyuncunun duruşunu taklit etmeye çalışıyorum ve topu çime doğru itiyorum. Elbisemin ve botlarımın içinde bu duruş çok saçma geliyor ama bunu sorgulayacak havada değilim.

Taraftar-oyuncu buluşması olayı mantıklı. Jamie futbolda bu pozisyonda oynamıyor olsa bile.

"Blakely, topa bu kadar sert basmasan iyi olur. Topun doğal görünmesine ihtiyacımız var" diyor Kye.

Size çarpmak için havada uçarken doğal görünecektir-

Sıcak bir avuç belimi kavıyor ve sıçırıyor, neredeyse yüzüstü düşüyordum. Jamie'nin parfümü beni yakalamadan önce yüzüme çarpıyor ve vücuduyla beni sabitliyor.

"Şu anda beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyor, yavaşça geri çekiliyor.

Kolu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir çapa gibi ortama sarılmış duruyor. Ne yazık ki şu anda inanılmaz derecede sinirli hissediyorum ve onu orada istemiyorum.

"Yakılmayı mı yoksa gömülmeyi mi tercih edersiniz?"

"Benden geriye gömecek bir şey kalmayacak. Bu pozisyonda işimiz bittiğinde ben çoktan alevler içinde kalmış olacağım."

Kolunu sıyrıyorum ve dişlerimi sıkarak topu bırakıyorum. "Şu anda yardıma ihtiyacım yok."

"Pekâlâ. Ama o kadar öne eğilmene gerek yok. Topu yere değdirebilecek kadar."

"Ben hallederim."

Ona dönüp bakmayı reddediyorum. Kendimi kötü hissederken olmaz. Belki de bu sadece Kye'in profesyonellik eksikliğidir. Sözleşmemiz olmasaydı bugün bunu yapmayı seçmezdim, o yüzden en azından odaklanıp nişanlı bir adamla flört etmeyi bırakabilirdi.

Jamie geri çekiliyor ve bir dakika sonra Kye alkışlıyor.

"Gülümseyin ve kakhaha atın çocuklar. İşte başlıyoruz. Topu üç... iki... birde geri atın!"

Gülümsememi yapıştırıp omzumun arkasına bakarken gereğinden fazla güç kullanıyorum. Jamie homurdanıyor, az önce fırlattığım topu elinde tutarken sırtışı titriyor.

"Harika! Şimdi Blakely, ona doğru koş ve kollarına atla," diye talimat veriyor Kye, kamerası yüzünde.

Jamie bana göz kırpacak ve topu başının üstünde tutacak kadar çabuk toparlanıyor. Gözlerimi kısıyorum ve belimi avuçluyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diyorum.

"Hayır. Buraya gel, karıcığım. Top sende. Beni kışımın üstüne göndermek istediğini biliyorsun."

"Peki bunu neden isteyeyim?"

"Sen söyle," diye mırıldanarak topu sallıyor.

Aramızda fazla mesafe yok ama ben bunu en iyi şekilde değerlendiriyorum. Hayal kırıklığıma tutunarak ona doğru ilerliyorum, botlarımın topukları

Çimenleri kazarak.

Heyecan gözlerini parlatıyor, aramızdaki her santimi sildiğimde mavisini daha da açılıyor. Ben atladığımda, o çok ama çok yakınım.

Beni düşürmeyeceğini biliyorum. Göğsümde patlayan güven, topu bırakıp kalçalarımı ustalikle kavrayarak beline doğru yönlendirmesi kadar şaşırtıcı.

Kendimi ayakta tutmak için uyluk kaslarımı çalıştırırken göğsünün ve kalçalarının güçlü genişliği beni sabit tutuyor. Kolları yer değiştiriyor, biri sırtıma dolarken diğeri yanağımı bir aşık kucaklamasıyla tutuyor.

Kye'nin kamerası çektiği her fotoğrafta yanıp sönüyor ve tıklıyor. Konuşmuyor, talimat vermiyor, ben de akışına bırakıyorum.

"Kıskandığında çok güzel oluyorsun, Bandit," Jamie, başparmağı alt dudağımın şeklini öğrenirken.

"Kıskanmadım."

"Bu fotoğrafları büyütüp evdeki duvarlara asmayı düşünüyorum. Belki buradaki soyunma odasına da. Ne dersin?" Kavga etmeden konuyu değiştiriyor, kıskançlık olayını bir kenara bırakıyor.

Bu onun nezaketini göstermesinin bir başka yolu.

"Ya çirkinlerse? Tüm ekibin görmesini ister misin?" "Kimsenin maç sırasında ereksiyon olmadığından emin olmanın daha iyi bir yolu yok. onları duvardaki çirkin suratıma bakmaya zorlamaktan daha iyidir."

Gülüşüm gerçek, göğsümden çekildi. Rolümüze dalıyorum ve parmaklarımı alına dökülen sarı buklelerin arasından geçirip onları geri çekmeye zorluyorum.

"Senin çirkin olman imkansız Jamie." "Bana çok güzel şeyler söylüyorsun. Şımartıldım."

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle devam edersen fotoğrafları kendim asacağım." "Evet, o benim Bandit'im. Seni özledim."

25

JAMIE

HÂLÂ AKLIMA GELMEDİ.

Muhabirler dışarıda, içeri sızmak için fırsat kolluyorlar. Güvenlik sıkı ve ekibin birkaç üyesi, Graham ve Koç buradayken muhtemelen daha da sıkı olmalı.

Annem kravatımı bağlamakta ısrar etti ve benimle birlikte arka odada durup dudaklarını bükerek iç çekerken, geleceğini bildiğim sözlere hazırlanıyorum.

"Eğer bana kaçak bir damadı çekmemi söyleyeceksen, sana vaktini boşa harcama demek zorundayım anne."

"Bunu söylemeyeceğim."

"O zaman kafanda neler dönüyor? Dudaklarını o kadar çok birbirine sürtmüşsün ki rujun gitmiş."

Kravatı ilmeklemeyi bitiriyor ve göğsüme bastırıyor. "Oraya gitmeden önce bana hâlâ gerçeği söylemek istemediğinden emin olmak istiyorum."

"Sana zaten gerçeği söyledim."

"Beni aptal yerine koyma Jamieson. Sandığından daha . Ve biliyorum ki, mecbur kalmadıkça Graham Wells'in düğününe gelmesine izin vermezsiniz. Dışarıdaki gazetecilerin burada olmasının bir nedeni var ve bu da evliliğinizde size iyi şanslar dilemek değil."

İçimi çekerek geriye doğru bir adım atıyorum ve gömleğimin kollarını kelepçelemeye odaklanıyorum.

Annem peşinden gidiyor, peşini bırakmayacak kadar inatçı. "Neden bana söylemiyorsun? Eğer başın beladaysa, sana yardım etmek için buradayım."

"Başım belada değil. Lütfen, bırak gitsin. İstemeseydim evlenmezdim."

"Sana inanmıyorum."

Omuzlarını tutuyorum, konuşurken onu nazikçe yerinde tutuyorum, sesim gergin. "Kes şunu anne. Her an evlenebilirim. Fikrimi değiştiremezsin ya da duymak istediklerini söylemem için beni ikna edemezsin. Şu anda beni desteklemene ihtiyacım var."

"Sen iyi bir adamsın Jamieson," diye fısıldıyor, sonunda yumuşuyor. "Belki de fazla iyisin."

İki ay sonra herkese boşanacağımı söylemek zorunda kaldığımda hala bunu söylüyor olacak mı?

Bunun bir önemi yok. Şu anda sahaya çıkmalı ve takıma verdiğim sözü yerine getirmeliyim. Ondan sonra işler kolaylaşacak. Sadece ben, Blakely ve Nate olduğumuzda.

Ve yerine getirilmesi gereken bir yığın kamusal sorumluluk ve katılınması gereken etkinlikler. Gönderilecek fotoğraflar ve sergilenecek sevgiler.

Nişan fotoğraflarımız Kye'in web sitesinde yayınlandı ve birkaç saat içinde son maçımızın televizyon yayınında gösterildi. Blakely bana canlı canlı derimi yüzmek istemiş gibi bakarken bile gerçekten çok güzel fotoğraflar.

"Seni seviyorum anne," diyorum.

Bana sıkıca sarılıyor, yüzünü göğsüme bastırıyor. "Seni seviyorum, tatlı oğlum."

"Artık herkesi içeri alabilir miyiz?" "Sanırım," diyor kapı kolunu avuçlayarak.

Kapıyı açtığı anda babam odaya giriyor ve bana gülümsüyor. Gözlerine ulaşmıyor ama annemin denediği gibi benimle mücadele etmek yerine endişelerini ve sorularını kendine saklıyor.

Bana yaklaştığında, bu beni kucaklamak ve cesaretlendirici sözler söylemek için oluyor.

"Eğer bu evlilik senin için gerçek ve önemliyse Jamie, beni dinlemeni istiyorum çünkü Blakely ile her gün ikinizi de sınayacak şeyler yaşayacaksınız. Annenle evlendiğimde ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve keşke biri bana tavsiyede bulunsaydı. O yüzden dinle.

"Sabırlı olmalı ve bir tartışmanın ortasında birbirinizin sözünü kesmemelisiniz. Yanlış bir şey yaptığınızı fark ettiğiniz anda özür dileyin ve bahaneler üretmeyin. Skor tutmayın. Mesele kimin haklı ya da haksız olduğu değil, birlikte ileriye doğru bir yol bulmaktır. Birlikte gülün

Başka bir şey. Rastgele Salı günleri randevulara gidin ve ona çiçek alın. Göz önünde yaşamak zordur ve profesyonel bir sporcu olarak programınız sizi meşgul edecektir. Birlikte geçireceğiniz zamana öncelik vermeniz gerekecek çünkü hayat her zaman araya girmeye çalışacaktır. Acı çektiğinde susun ve ona hem söz hem de teselli sunun. Ve unutmayın ki sevgi sadece bir duygu değildir; her gün yaptığınız bir seçimdir."

Aman Tanrım.

Duygu dalgaları arasında dişlerimi sıkarak omuzlarını kavırıyorum.

Bana hiç böyle bir tavsiye vermemişti. Herif bugün için, düğünüm için saklıyordu ve ben gidip onu uzun sürmeyecek bir şey için kullandım.

Son bir kez sıktıktan sonra onu ve kaburgalarımın arkasında kül olmamış gibi davranarak kokluyorum.

Oliver oyalanıyor, ben de onu işaret ediyorum. "Düğün gününde sana ne dedi?"

Gözlerini bana dikerek, "Damlayan gözlerine bakılırsa, sana hemen hemen aynı şeyi söylediğini söyleyebilirim," diye mırıldandı.

Babam huffs. "Biraz karıştırdım."

"Oliver'dan daha fazla tavsiye aldığım sürece."

"Neden daha fazla tavsiye almak istiyorsun? Senin ihtiyacın var da benim yok diye mi?" diye soruyor kardeşim, kendini beğenmiş bir şekilde.

"Oraya gitmeliyiz tatlım," diye araya giriyor annem, biz daha konuya girmeden, koluma dokunarak.

Annemin beni odadan çıkarıp koridora yönlendirmesine izin vermeden önce Oliver'a "Seni izliyorum" işareti yaparak çenemi eğiyorum.

Jaxon, Chase ve Zach çoktan Graham ve Koç'la birlikte kilisedeki yerlerini aldılar. Kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarım burada değiller ve bu bana hiç iyi gelmiyor. Yine de olması gereken buydu.

Takım arkadaşlarımın ailemden önce burada olması Graham'ın yerine oturmasını istediği yapbozun bir başka parçasıydı. Blakely ve bana bugünün birkaç estetik yönünü seçme gibi küçük rol verilmiş olsa bile, bu şovu yöneten o.

Keşke şu anda onunla konuşabilseydim. Ben bu kadar gerginsem, onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Nate'in onun yanında olması biraz da olsa yardımcı oluyordur.

Oliver'ın düğünü benimkine benzer ama tamamen farklıydı. Aynı yürüyüş ve bekleyiş, ancak arkamda tam bir gelin partisi yerine, ben ve annem, da erkek kardeşim var. Nova ve Avery

Nate'in Blakely ile birlikte olduğunu ve onu bana getirdiğini biliyorum.

Dışarıdan biri için bu, en az diğerleri kadar gerçek bir düşün töreni.

"Hazır mısın?" Annem kolunu benimkine dolayarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve müzik tam zamanında başlıyor, yavaş bir orkestra şarkısı kiliseyi dolduruyor. Ayaklarım kendi kendine hareket ederek beni koridorda papazın beklediği yere doğru götürüyor. Sinirlerim derimin altında karıncalanıyor ve onlar orada değilmiş gibi davranmaya çok fazla odaklanıyorum.

Annem yanağımı öpüp seyirciler arasında babamın yanındaki yerini aldığı anda, kendimi kaybediyorum. Aynı anda o kadar çok şey oluyor ki, her biri çok dikkat çekici. Şarkının değişmesi, konukların yer değiştirmesi ve Kye'in ilk sıranın kenarında diz çöktüğü yerden gelen flaşlar.

Herkesin Blakely için ayağa kalktığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Provadan vazgeçmek aptalca bir hareket ve bir daha buraya geldiğimde tekrarlamamak üzere not alıyorum.

Bu düşünce havaya uçup gidiyor. Hepsi öyle.

Blakely'ye bir kez bakınca dizlerimin bağı çözülüyor. Terli avuçlarımı kalçalarım silmeyi ve utanmadan aval aval bakmayı aklımdan geçiriyorum.

Uzun, ipeksi, kollu beyaz elbisesi içinde zarif, muhteşem bir tanrıça. Saçları örgülü bir şekilde toplanmış ve dudaklarının soluk ten rengi aldığı şeftali tonundan çok farklı. Belinin ve kalçalarının her kıvrımını seçebiliyorum ve kumaşın göğsünün altında toplanma şekli gözlerimi oraya çekiyor ve saniyeler boyunca bırakmayı reddediyor.

Boğazım kurudu ve sıkıştı. Temizlemek için öksürmek imkansız.

Nate'in elini ön kolunun üzerinde tutuyor ve o derin, panik içindeki yeşil gözleri bana dikilmiş, yardım için yalvarıyor. Bir çekiyorum ve gülümsüyorum, o mihraba ulaşmadan çok önce elimi uzatıyorum.

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatıp elimi sanki sahip olduğu tek can simidiymiş gibi tutarken elbisesi yerde sallanıyor ve arkasında iz bırakıyor. Nate birkaç dakika boyunca beni izliyor, bakışlarındaki tehdidi iyi saklıyor. Geri adım atmıyorum ve sessizce onaylayarak çenemi kaldırıyorum.

Blakely karşımda durmak için hareket ediyor ve diğer elimi tutarak ikisini de kavırıyor.

"Harikasın, Haydut," diye mırıldanıyorum.

Göz kapakları iniyor, solgun dudaklarında minik bir gülümseme kıvrılıyor. "Teşekkür ederim. Takım elbisen pembe değil."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

İfadesindeki korkunun bir kısmı, yerini kendine özgü kızgınlığa bırakacak kadar uzaklaşıyor.

"Sana ne kadar iyi göründüğünü söylersem, şişirilmiş kafanla kilisenin kapısından çıkamayız," diye mırıldanıyor sessizce.

Ailemin oturduğu yerden gelen boğulma seslerine bakılırsa yeterince sessiz değilmiş.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "En azından seninle burada olacak kadar iyi görünüyor muyum?"

"Daha iyi."

"Benim için çalışıyor, bebeğim."

Papaz boğazını temizliyor ve herkesi törene davet etmek konuşmaya başlıyor. Blakely önümdeyken belirli kelimelere konsantre olmak zor. Kahretsin, beyazlar içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmekten başka bir şey yapmak zor.

Zaman hızla akıyor. Yeşil gözlerindeki altın ve kahverengi beneklerde ve kaşının üstündeki minik tüylerde kendimi kaybederken yanımdan kelimeler dökülüyor. Kirpikleri aşağı yukarı hareket ediyor, göz kapağına bulaşmış koyu makyajına karşı simsiyah.

Daha az mesafeyle daha ne kadar kirpik görüneceğini merak ederek öne doğru eğiliyorum. Elimi bırakıyor ve bileğimde daireler çiziyor, ilgisiz görünecek kadar hafifçe çekiştiriyor.

Ben önce bakana, sonra kalabalığa ve son olarak da gelinime bakarken ortalık sessiz. Dudaklarını kıvrıyor, gözlerinin kenarları kırışmış.

"Yeminlerimizi tekrarlıyor olman gerekiyordu," diye fısıldıyor.

Onu eğlenirken görmek kendimi aptal yerine koymaya değer. Bakana bir bakış atarak, "Bana bir daha yapabilir misiniz?" diye sordum.

Belli ki bizimle aynı espri anlayışını paylaşmıyor. Düz bir yüz ifadesiyle sözlerini tekrarlıyor ve ben de bunları Blakely'ye söylemeden önce hiç vakit kaybetmiyorum.

O da aynısını yapıyor ve sonra kabul ediyorum diyoruz.

İki hece dilimden tereyağı gibi eriyip gidiyor. Belki sinirden, belki de içimde durup dururken biriken heyecandan, ama resmen vızıldıyorum.

"Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Onay almak istediğim kişi karım. Ve kollarıma doğru kendinden emin bir adım attığında bunu anlıyorum.

Bir an bile tereddüt etmeden yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımız bir nefes arayla açılıyor. Gözlerini usulca kapatıyor ve ben de bir elimi saçlarına daldırıp onu öpmeden önce son bir kez daha bu şekilde bakıyorum.

Düşüncelerim hiç olmadıkları kadar netleşmeden önce karmakarışık. Blakely'i öpmek en sevdiğim şeylerin bir karışımı. Beni heyecan ve adrenalinle dolduruyor ama kendimi fazla önce beni sabitleme yeteneğini de taşıyor. Uçaktan atlarken sırtınızda taşıdığınız bir paraşüt gibi.

Güvenli bir tehlike.

Mükemmel bir paradoks.

Bir iniltiyi göğsümde hapsediyorum ve kendimi geri çekmeye zorlamadan önce dudaklarını ondan küçük bir tat çalacak kadar ayırıyorum. Bir elini göğsüme koyuyor ve gözlerini kapalı tutarak titreyen bir nefes bırakıyor.

Herkes alkışlıyor ama benim zihnimde kaybolduğum yerde sessizlik var. Babamın tavsiyesi tam orada, alçak sesle tekrarlanıyor. Ve sanırım Blakely ile her bir parçasını uygulamaktan memnun olabilirim.

26

BLAKELY

JAMIE, AILESİNİ TAKIP EDERKEN BİR KOLUNU BANA DOLUYOR.

kilisenin çıkışında. Siyah takım elbiseli ve kulaklıklılı bir grup adam hepimizin etrafında bir çember oluşturdu. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz fazla gibi görünüyor.

Jamie ile birlikte olmak beklediğim kadar medyatik olmadı. Manşetler atılmadı ve arada bir muhabir bizi durdurup birkaç soru sormadı değil ama korkutucu da değildi.

Ayaklarım zaten topuklarımdan o kadar kötü ağrıyor ki, üzerlerindeki baskıyı biraz hafifletmek için yeni kocama yaslanıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, kasları şişiyor.

"Beş dakika, Haydut," diye yemin ediyor. "İyi olacağım. Bütün bunlar gerekli mi?" "Neyin hepsi?"

"Korumalar. İnsanlar düğünümüzü gerçekten bu kadar önemsiyor mu?" Sesli söyleyince daha naif geliyor.

Avery yerinden öne doğru eğildi. "Otoparkın girişini kapatmak zorunda duydum."

Gözlerimi kırıştıtırıp Jamie'ye bakıyorum. O da bana göz kırpmıyor. "Graham?" Fısıldıyorum.

"Evet. Sadece bana yakın durun ve yardım etmeye çalıştıklarında muhafızlarla kavga etmeyin. İyi idare edilmeli."

Artık mantıklı geliyor. Ne kadar çok insan fotoğraf çekmek için buraya gelirse, o kadar çok reklamımız olur.

Yutkunuyorum. "Tamam."

Tyler karısını kolunun altına alıyor ve Gracie'nin diğer tarafındaki gardiyana uyarı dolu bir bakış fırlatmak için dönüyor, ona bir şey olmasına izin vermeye cesaret edemiyor. Ben yapmam.

Oliver'ın da aynı şeyi yaptığını anlamak için arkama bakmam .

Yanımda sertçe hareket eden muhafızı tehdit etmek yerine, Jamie beni doğrudan önüne kaydırıyor ve iki kolunu da omuzlarımdan önüme doğru sarkıtıyor. Nate sol tarafımda dururken rahatlamaya çalışıyorum.

Kilisenin kapıları açılıyor ve dışarıdaki seslerin yüksekliğiyle sıçırıyorum. Ben irkilirken kalbim boğazıma düğümleniyor ve Jamie tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Törenin fotoğrafları ne zaman hazır olacak?"

"Pythons ekibinin geri kalanı nerede?"

"Bu evlilik sezonun geri kalanında dikkatini dağıtacak mı?"

"Jamie ile para için mi birliktesin?"

Bu soru karşısında gözlerimi kısıyorum. Kalabalığın içinden konuşmacıyı seçmek imkansız.

İleride üç cip beklemektedir ve güvenlik ekibi iyi yağlanmış bir makine gibi üçe ayrılır. Tyler ve Gracie ortadaki araca binerken Oliver, Avery ve Nova son araca yönlendirilir.

Gracie'nin koruması kapıyı açmak için yer değiştirdiğinde ve bir muhabir açıklıktan içeri süzüldüğünde nefesimi tutuyorum. Söylenenler etrafımızdakiler tarafından yutuluyor ama Tyler'ın hırlayan dudağından ve muhabiri bir adım geriye itişinden, söylenenlerin pek de hoş olmadığı anlaşılıyor.

Gracie'nin cipe binmesine yardım ediyor ve Jamie'nin de bana aynısını yapmasına izin vermeden önce bir nefes alıyorum. Babasının neredeyse yirmi yıl boyunca NHL'de defans oyuncusu olduğunu biliyorum, bu da medyayla uğraşmayı zorlaştırıyor olmalı. Hâlâ onunla ilgileniyor olmaları ne kadar başarılı olduğunu gösteriyor.

"Önce sen git Jamie," diye itiyor Nate.

Oturduğum yerden açık kapıya bakıyorum. Jamie önce kardeşimi içeri itmeye çalışıyor ama Nate başını sallıyor, geri çekilmeye çalışıyor ama onun yerine korumaya çarpıyor.

"Hayır. Her zaman içerideki son kişi benim. Asla sen değil," diye yumuşakça azarlıyor Jamie.

Jamie yanımdaki koltuğa otururken Nate arka sıraya itiliyor. Nefesini bırakıp dizimi sıktığında onaylayan gülümsememi saklamak çok zor.

Onu görmezden gelmek çok zorlaşıyor, sanki en başta ben istiyormuşum gibi.



"Bana ihtiyacınız olursa üst katta olacağım!"

Nathan önümüzden gidiyor ve güvenlik alarmının kodunu girdikten sonra ön kapıyı açıp içeri giriyor. Jamie'nin dikkatini çekecek kadar uzun bir süre boş kapı aralığına bakıyorum.

"İçeri taşınmayı mı bekliyorsun, karıcığım?"

Hâlâ elbisemin içinde, bir elimi ipekle kaplı kalçamda gezdiriyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

Eğildi ve hiç düşünmeden beni kollarının arasına aldı. Hem korkmuş hem de etkilenmiş bir şekilde omuzlarına yapışıyorum. İri kemikliyim ve ağırlıksız değilim, bu yüzden hareketlerinin kolaylığı ve beni kaldırımda taşımak için kullandığı kontrollü gücün nefeslerimi sığlaştırması şaşırtıcı değil.

"Etkilenmedin mi daha?" diye takılıyor, verandanın basamaklarını yavaşça çıkıyor, eminim benim iyiliğim için.

Kollarında zorlukla sallanıyorum, sadece bacaklarım asılı oldukları yerde sallanıyor. Ayakta durmaya ara verdiğim için minnettarım ve o beni taşıırken ayaklarımın tabanında zonklama olmaması, bu lanet topukluları neden en başta giymek istemediğimi gösteriyor.

Çarşamba günü Gracie'nin bizi götürdüğü çok pahalı, çok lüks mağazada elbise denerken giydiğim ayakkabıların aynısı. Avery, Jamie'nin kredi kartının kullanılmadığı için ağladığını söyleyerek beni onları almaya ikna etti.

Beyaz saten topuklu ayakkabılar benimle birlikte eve geldi ve yine de onun yerine güvenli çift düz ayakkabılarımı giymeyi tartıştım.

Jamie bizi evin içine taşıdıktan sonra dirseğiyle kapıyı kapatıyor ve beni yere bırakma belirtisi göstermeden yürümeye devam ediyor.

Tartışamayacak kadar yorgunum.

Mutfğa döndüğünde, yanağımı bir saniyeliğine göğsüne yaslıyorum. Sadece gördüğüm prenses muamelesinin tadını çıkarmak için.

"Aç mısın?" diye soruyor usulca.

Akşam yemeği yemediğimizi fark etmemiştim. Sadece bir düğün töreni olduğu için şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti.

Yürümeyi bırakıyor ve nazik hareketlerle beni ayağa kaldırıyor. "Pizza sipariş edeceğim."

"Bir şeyler hazırlayabilirim," diyorum ve onu atlayıp buzdolabının kapaklarından birini açıyorum.

Bir saniye sonra orada, arkamda o kadar yakınımnda duruyor ki geniş göğsünün her kalkışını ve inişini hissedebiliyorum.

"Bu gece yemek yapmayacaksın. Yemeklerini ne kadar sevsem de daha yeni evlendik. Dügün gecemizi mutfakta geçirmemizin yasalara aykırı olduğuna eminim."

"Çoğu düğünde yemekli resepsiyonlar olur Jamie. Biz öyle bir şey yapmadık."

"Pizza sipariş etmek de ikram sayılır. Ya da başka bir şey alabiliriz. Yemek yapmak zorunda kalmadığın sürece ne istersen." "Meksika yemeği o zaman. Tacos."

"Tacos olsun o zaman. Ama önce evlenmeyi bitirmeliyiz." Kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Biz zaten evliyiz."

"İlk dans olmadan olmaz." Beni belimden tutup kendi etrafında döndürürken ciyaklıyorum. Ayaklarım bu hareketle ağrıyor ama acı onun maskaralıklarına gülmemi engelleyecek kadar dikkatimi dağıtmıyor.

"böyle yürüdüğünü sanmıyorum," diyorum. Geri adım atmıyor. "Bizim için öyle." Onunla savaşmak zaman kaybı gibi geliyor. Yavaşça elini tutuyorum ve omzunu tutuyorum, onun belirlediği yavaş tempoda kolay dansa dalıyorum.

"Az önce ciddiym, biliyor musun?" Jamie sırtıma doladığı kolunu sıkarak soruyor.

Arabada takım elbise ceketini çıkardıktan sonra, kolları kollarına kadar kıvrılmış beyaz bir düğme-up ile beni mutfakta salladı. Kravatı bile gevşek, boynundan sarkıyor.

Onu takip ederken elbiseme takılmamaya odaklanıyorum. "Ne hakkında? İki sol ayağımın olması mı? Çünkü belli ki benden daha iyi dans ediyorsun, yalancı."

"Tamam, biraz abartmış olabilirim ama hayır, bahsettiğim şey bu değildi."

"Devam et."

O aptal, seksi sırtışıyla bana bakarken çekiştirerek bedenlerimizi yakınlaştırıyor.

"Muhteşem görünüyorsun."

"Tüm iltifatlara rağmen bu gece yatağında uyumayacaksın."

Derin ve sessiz bir kahkaha atıyor, görünmez parmaklarını boynumda gezdiriyor. "Biliyorum. Onun yerine benimkinde uyuyacaksın."

"Öyle mi? Bunu ilk kez duyuyorum."

"Pek fazla uyumak olmazdı," diye mırıldanıyor ve yanağını şakağıma bastırarak hareket hızımızı artırıyor.

"Yatağına gitmeden önce bana bundan bahsetmeyi planlıyor muydun, yoksa silahlarımı bileyip hazırda tutmam mı gerekiyor?"

"Yatakta keskin silahların olmamasını tercih ederim, ama senin için bir istisna yapacağım."

Alay etmesine rağmen çıldırmadım.

Yol boyunca bir yerlerde ona tamamen güvenmeye başladım. Eğer güvenmeseydim, onunla yatağa girmekten bahsetmesi bile beni tekmeleyip çığlık attırırdı.

Şimdi tam tersi. O evde yokken artık gece yarısı yatağında uyuklamıyor olabilirim, ancak bugüne kadar geçen birkaç gecede, akşam yemeğinden sonra onunla kanepede oyalandım ve hatta onu önümüzdeki hafta Nate'in futbol antrenmanına davet ettim.

Birlikte akşam yemeklerimiz değişmez bir hal aldı ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Buzdolabında malzeme olduğu ve her şeyden üç porsiyon yiyeabilen iki erkek olduğu için ne istersem, ne zaman istersem pişirmek, son beş yıldır durgunlaşan göğsümdeki alevi ateşledi.

Etrafta bir gösteri midillisi gibi dolanmamı sağlayan o kadar çok şey oldu ki, her gün evet dediğim için biraz daha minnettar oluyorum.

Jamie ile arkadaşlık beklediğim en son şeydi ama şimdi kaybetmekten en çok korktuğum arkadaşlık.

"Daha ne kadar dans etmek zorundayız? Buzdolabı kapısını açık bıraktığımız için bize zil çalmaya başlayacak," diye mırıldanıyorum, kürek kemiğini avuçlayarak. Buzdolabının içinden gelen serin ışık mutfığa süzülüyor ve duvarlara gölgelerimizi düşürüyor. Dışarıda güneş neredeyse batmak üzereyken Pencere, küçük ışık tek şey.

Jamie boğazından alçak sesle mırıldanıyor ve göğsünü güçlü bir şekilde titretiyor. "Yatağıma girmek için sabırsızlanıyor musun, karıcığım?"

"Evet dersem ne yaparsın?" Elimi sırtının alt kısmına götürüp pantolonunun belini okşuyorum. Pırıl pırıl parlayan mavi gözleriyle buluşmak için başımı eğdiğimde, kirpiklerimi kırıştıtararak bir gösteri yapıyorum. "Beni tekrar o büyük, güçlü kollarına alıp yukarı mı taşıyacaksın?"

"Bundan sonra böyle mi dolaşmak istiyorsun, Blakely? Kollarımda mı?"

"Hayatımı kolaylaştırmak için kullanmazsan kasların ne işe yarar?"

"Ve senin hayatın şu anda çok mu zor? Mutfağımızda kocanla dans etmek, senin ne kadar büyüleyici olduğuna hayran olduğumu bilmek?"

"Burası *bizim* mutfağımız değil."

Avuçlarım nemli ve bunu anlayabildiğini biliyorum. Sırtışı uzadıkça, ailesinin evindeki galibiyetinin bir şans olduğunu kanıtlamak istiyorum. Kendine çok güveniyor ve onu birkaç basamak aşağı indiren kişi olmak beni heyecan verici bir duyguyla dolduruyor.

Benim için çok kötü sonuçlanabilecek bir savaşa girdiğimin bilinciyle göğsümü onunkine bastırıyorum, sıkı korsenin göğüslerime milyonlarca iyilik yaptığının tamamen farkındayım. Elbisemin yakasına doğru kabarıyorlar ve onun dikkati dağılmışken, sallanmamızın kontrolünü ele alıp bizi döndürüyorum. Sırtı buzdolabının kapısına çarpıyor ve kapı büyük bir gürültüyle kapanarak bizi karanlığa gömüyor.

Bakışlarını aramıza indirip cesurca kığımın üst kıvrımını kavradığında gözlerindeki siyahlık artıyor ve kalçalarımı onunkilerle buluşmak için öne doğru eğiyor.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyarıyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor.

Bu şekilde birbirimize bastırdığımızda, pantolonunun içinde sert ve katı duran sikini hissetmek çok kolay. Ona kendimi gösterme ihtiyacı içinde kaybolurken, bu gece için giydiğim müstehcen külotun ıslandığını fark etmesem, bunu bir zafer olarak kabul ederdim.

"Yanmaktan korkan ben değilim," diye fısıldıyorum, dokunuşumu kalçasına doğru kaydırarak. "Pes etmek zorunda kalmaktan mı korkuyorsun?"

Her yeri sert, sağlam ve güçlü ve ona bu şekilde dokunmak bana sadece bunu hatırlatıyor. Onu parmaklarımın altında hissetmek ve biraz daha kayarsam aramızdaki tüm engelleri yıkacağımı bilmek tehlikeli.

Geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçmek.

Jamie dudaklarını ıslatıyor ve parmaklarını kığımın etrafına gerilmiş ipeğin içinde kıvrıyor. "Sence korkuyor muyum, Blakely? Çünkü tek ihtiyacım olan en ufak bir işaret ve bu elbiseyi paramparça edeceğim."

"Pahalı," diyorum titrek bir nefesle.

"Umurumda değil."

Kendini oyunumuza çok adadı. Yapabileceğini söylesem bu elbiseyi çıplak elleriyle yırtıp atacağına gerçekten inanıyorum.

Göğsüm kabarıyor, meme uçlarım korsemdeki noktalara kadar geriliyor. Arzu bacaklarımın arasında birikiyor ve sanki beynimin içine ulaşmış bir düğmeyi çevirmiş gibi, bunu ne kadar ileri götürebileceğimi ve bundan kurtulabileceğimi tartışıyorum.

Bir kılıf varken, cesur ve kendimden eminim.

Onu tutmayı bırakıp kravatının iki ucunu yumruklarımın etrafında döndürürken bu sözleri zihnimde tekrarlıyorum. Bir çekişle bana doğru eğiliyor, burunlarımız çarpışıyor.

"Elbisemi sonra ne yapacağını söyle bana," diye ikna ediyorum.

Çenemin altında bir parmağını kıvrıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce geriye doğru yatırıyor. "Ne kadar detaylı?"

"Hepsi."

"Mutfakta mı?"

Duraksıyorum, gözlerinde sorunun ardındaki nedeni arıyorum. Yıllardır kimse tarafından çıkma teklif edilmemiş biri için bile bunun anlamı çok açık. Ama eğer benimle üst kata çıkmayı ima ediyorsa, bu aptal yarışmamızın kurallarına uymuyor. Neyi yapıp neyi yapamayacağımızı tam olarak konuşmamış olsak bile, bu hayali kurallara uymuyor.

Yani onunla gerçekten gelmemi istiyor mu? Şu anda yaptıklarımız ve daha önceki sataşmaları dışında mı?

"Bunu söylemediğimi farz et," diye ekliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, kafamdaki her soruyu duymama gerek kalmadan okuyor.

İçimde bir rahatlama hissettim. Jamie beni bu kadar iyi tanıyacak kadar yakınlaşmasına izin verdiğim tek erkek. Sınırlarımın nerede olduğuna ve ne zaman esnetebileceğime karar verme konusunda bana güvenmesi, asla açıklayamayacağım bir şekilde beni rahatlatıyor.

"Söyle bana, tatlı çocuk."

"Henüz değil."

Tekrar yerden kaldırıldığım sırada kaşlarım havaya kalkıyor. Göz açıp kapayınca kadar adada oturuyorum ve Jamie elbisemin eteklerini elleriyle toplayıp dizlerimin üzerinde bir yığın oluşturacak şekilde kaldırıyor.

Dar kumaşı aradan çıkardıktan sonra bacaklarımın arasına giriyor ve iki eliyle tezgâhın kenarını kavrayarak öne doğru eğiliyor.

"Daha iyi misin?" Avuç içlerimi arkamdaki mermerin üzerine koyup başımı yana eğiyorum.

Gözlerini vücudumda gezdirdikten sonra tekrar yukarı kaldırıyor ve yutkunuyor. "Çok daha iyi."

"Başla o zaman. Sıkılmaya başladım."

"Sıkıldım," diye yineliyor, parmaklarını sağ dizimin altından geçirip hassas deriye batırıyor. "Buna izin veremeyiz."

"Hayır, yapamayız."

Benden çektiği her içgüdüsel tepkiyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Tenim tüylerim diken diken olduğunda ve avucunun baldırımındaki ilk gezintisinde nefesim kesildiğinde değil.

"Neyi seviyorsun, Blakely?" "Ne açıdan?"

Sırıtsı saf, pis bir günah. "Dili mi yoksa parmakları mı tercih edersin?"

Kahretsin, başım dönüyor.

"Kimse parmaklarını diline tercih etmez." "Mm, haklısın."

Kalçalarımındaki gerilimi serbest bırakıyorum ve onu daha yakına davet ederek açılmalarına izin veriyorum. Baldırım kavıyor ve arkasına doğru yönlendiriyor, kalçamı kalçasına doluyor. Bu hareket beni daha da açıyor ve ortalarımız birbirine değene kadar boşluğu dolduruyor.

"Hangisini tercih edersin?" Daha fazlasını öğrenmek için çaresizce soruyorum. "Vermek mi? Duruma göre değişir."

". " Sözlerim keskin ve sabırsız.

Gözleri dokunduğumuz yere düşüyor. Onun kalın şişkinliğine ve külotumu saklayan gergin ipek elbiseme.

"Kiminle olduğuma bağlı," diye açıklıyor usulca.

Parmaklarımı kıvırıyorum, dolambaçlı cevapları yüzünden uzanıp onu boğmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Sen benimlesin, Jamie. O ben olacağım."

Gözlerinde şimşekler çakıyor. Kendimi bir sonraki ifadesine hazırlamaya çalışıyorum ama nafile.

Her santimetrekaremi ona teslim etmemi talep ederek alanıma kadar giriyor. Hâlâ zihnimi kontrol edemiyor olsaydım bunu yapardım.

"Karımla ikisini de yapardım. Önce ağzımı kullanırdım. Öpücüklerimi kalça kemiklerinize kadar sürüklerdim. Ellerini kullanmayı sevdiğini hissediyorum, bu yüzden parmaklarını saçlarımda beklerdim, beni amına yönlendirmeye çalışırken çekiştirirdin. Haksız mıyım bebeğim? Evet, aynen öyle."

Gözlerimi kırıştıırıp elimi saçlarının arasında gördüğümde yumuşak bukleler parmaklarımdan kayıyor. Onun sözleriyle oynamayı bırakamayacak kadar uçmuş durumdayım.

"Bu bacakları benim için açarsın, dizlerimin üzerine çökebileceğim ve omuzlarımdan üzerine atabileceğim kadar geniş. Eminim zevk alırken inliyorsundur. Başlangıçta çok yüksek sesle değil, ama elin saçlarımdayken olduğu gibi

yönetmek gibi. Çıkardığın her ses beni cesaretlendirmek, seni iyi hissettirip hissettirmedigimi ya da daha iyisini yapıp yapamayacağımı söylemek için olurdu."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, tam da bu seslerden birini çıkarmak için savaşıyorum. Buna izin vermeyecek kadar benimle uyum içinde ve sıırtmaya başladığında ileri doğru itip iki elimle gömleğini kavıyorum. Şık bir gömleğin düğmeleri sağlamdır, ama kumaşı yeterince sert çektiğimde yine de dağılırlar.

Tezgâha yaslanıp inlemeden önce bana, sonra da açıkta kalan göğsüne bakıyor. Kalbim dörtünela atıyor, ona karşı kazanmak havada asılı duran bir olasılık haline geliyor-

"Tokatla beni, Blakely. tokat at ya da tekmele ama sana dokunmam gerek. Lütfen sana dokunmama izin ver," diye yalvarıyor, ses tonundaki gerginlik kararlılığını kırıyor.

Çılgınca başımı sallıyorum ve gömleğinin omuzlarını iterek çıkarmasını istiyorum. Yardım ediyor, iç baldırımı avuçlamadan önce kollarından aşağı silkiyor ve bana onu itmeme için bir şans daha sunuyor.

"Parmaklar Jamie," diyorum, elimi uzatıp esneyen karnını yokluyorum. "Bana parmaklarını ver."

Bakışlarındaki vahşi parıltı kanımdaki yanmayı yoğunlaştırırken bacaklarımın arasına uzanıyor ve tek bir parmak eklemine dikiş yerimden aşağıya indiriyor. Çenesini sıkarak gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Nazik olman gerekiyor mu?"

Tırnaklarımı karın kaslarının orta çıkıntısında gezdiriyorum. "Yapsam bile, şu anda bunu istemezdim. Beni sadece parmaklarınla becer, Jamie."

Gözlerini açıyor ve külotumu yana çekip parmağıyla dudaklarımı ayırırken beni izliyor. Bir nefes tıslıyorum ve tezgahın üzerinden kalkıyorum.

"Bu amcığı bu kadar ıslak yapan şey beni dövmeye çalışmak mıydı? Yoksa karım sadece kocasını mı arzuluyordu?"

İçimde kayan, gerilen ve sahiplenen parmağının baskısı öforik. Tırnaklarımı karnına geçiriyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak sızlanıyorum.

Bir parmağına daha yeni alışmışım ki, diğeri içeri itti. Omzunu tutuyorum, durakladığında başımı sallıyorum, aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor.

". Durma. Ben iyiyim," diye inliyorum.

Boğuk bir ses çıkarır ve onları sonuna kadar iter. "Evet, öylesin. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Bu dar amcığı parmaklarımın etrafına germeme izin veriyorsun."

İçimde ayrılıyorlar, geri çekilmeden önce beni daha geniş germeye zorluyorlar. Jamie onları kaydırırken temposunu hızlı ama kontrollü tutuyor.

tekrar içeri giriyor ve başparmağını klitorisime getiriyor.

Bağırıyorum ve avucuyla ağzımı kapatıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme kıvrılıyor. Dişlerimi gösteriyorum ama o göremiyor.

"Şşşt, Haydut. Kardeşin yukarıda," diye yatıştırıyor ve yavaş, alaycı vuruşlarla amımı okşuyor.

Uyarısı kulak ardı ediliyor, bu yüzden elini yerinde tutarken parmaklarını itiyor ve derinlemesine kıvrıyor. Bu oyunumuzu *çok* kötü kaybettim. Bunu yaşamama asla izin vermeyecek, ama en azından bundan bir şey çıkaracağım. Yenilgiye değdiğinden emin olacağım.

Bırakın bacaklarımın arasını, bir erkeğin ellerini üzerimde hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, şimdiden orgazmın sınırına geldim. Başparmağının klitorisimin etrafındaki her yuvarlanması ve parmaklarının amımın içindeki pistonuyla, çizginin üzerinde sallanıyorum. Son bir hamleyle devrileceğim.

"Kahretsin, Blakely. Beni biraz daha sıkarsan parmaklarımı çıkaramayacağım," diye inliyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimelerim boğuk çıkıyor.

Kirli bir kakhaha burnumun ucuna kadar geliyor. "Buna aldırmazsın, değil mi pis kız? Parmaklarımın her gün bu amcığı okşaması? Bu hayata razı olabilirim."

Hızını artırıyor, beni parmak eklemlerine fişkirtiyor, itişlerinin sesi mutfakta yankılanıyor. Nefesimi tutuyorum ve zevk kasıklarımda patlayıp uzuvlarıma yayılmadan saniyeler önce geriliyorum.

"Siktir. böyle, bebeğim. Aynen ," diye ikna eder.

Ciğerlerim çığlık atıyor, başımı eğiyorum ve derinlere gömülü kaldıkları yerde parmaklarına biniyorum, inişimi bekliyorum.

Tekrar kendime geldiğimde onları çekip çıkarıyor ve elini yanında dinlendiriyor. Tüm bunlara verdiğim ilk tepki göğsüne yaslanıp nefesimi tutmak ve beni kollarıyla sarmasını ummak oluyor.

İkincisi, ikisinden daha güçlü olanı. Beni harekete geçiren bu.

Sertleşerek onu bırakıyorum ve elbisemi tekrar kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kaydırıyorum. Utanç göğsümde sıcak ve ağır bir şekilde hissediliyor, düşüncelerimi ve hareketlerimi tamamen kontrol altına alıyor.

"Sanırım bu senin kazandığın anlamına geliyor," diye saçmalıyorum, tezgahı kayıyorum ve yanaklarımın ne kadar sıcak olduğunu görmemesi için odanın karşı tarafına bakıyorum.

Sen umutsuz bir aptalsın, Blakely.

Utancım mahcubiyete dönüşüyor ve hemen çıkışa doğru yöneliyorum. Jamie beni takip etmiyor ve ben minnettar bir nefes alıyorum.

Ne de olsa o kazandı.

Neden beni kovalasın ki?

27

JAMIE

KAPIYI AÇTIĞIMDA ALETİM HALA ÇELİK BİR BORUDAN DAHA SERTTİ.

ve Meksika yemeği torbasını mutfığa götürdüm. Blakely yukarı koşalı yarım saat oldu ve üstümdeki katların gıcirtısı dışında tek bir ses bile duymadım.

Çantayı karımı parmaklayarak siktiğim çantanın karşısındaki tezgâha bıraktıktan sonra yemekleri üç tabağa paylaşıyorum.

Nate henüz aşağıya inmedi ama kaybolmadan önce iyi görünüyordu. Yorgun ve bunalmış, elbette. Ailem herkesin başa çıkamayacağı kadar kalabalık ve uzun bir resepsiyon olmasa bile tören yine de yoğunluğundaydı. Dışarıdaki medya sirkinin de yardımını olmamıştır, eminim.

Çocuk kameralarla iyi başa çıktı. İlk birkaç tanesinden sonra flaşlardan ürkmeyi bıraktı ve hatta SUV'a giderken birkaç kez gülümsedi. Hepimize sorular ve Sadie'nin düğünden önce bize söylediği gibi yaptı ve hiçbirine cevap vermedi.

Tabaklardan ikisini elime alıp üst kata çıkıyorum. Nate'in odası merdivenlerin başındaki ilk kapı ve kapı kapalıyken kapıyı çalmakta tereddüt ediyorum.

Bugün yediği yemeğin azlığından endişelenerek ileri doğru itiyorum ve parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum. Kapı çekilip açılmadan hemen önce diğer tarafında bir hareket oluyor.

"Selam," diye selamlıyor Nate tembel bir gülümsemeyle.

"Selam dostum. Bugün pek bir şey yemedik, o yüzden biraz yemek sipariş ettim. Umarım taco seversin."

Başını sallıyor ve ona uzattığım tabağı alıyor. "Bayıldım. Teşekkürler."

Telefonunun yatağındaki yastığa dayalı olduğu yerden alçak sesler geliyor ve ekrandaki videoyu seçebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Bu *Madden* mı?" Ben soruyorum.

Tekrar telefonuna bakıyor ve başını sallıyor. "Bazen maçları izliyorum. Oynamak için kendi Xbox'ımı satın alabileceğim zaman için bilgi birikimimi geliştirmeye çalışıyorum."

Kalbim sıkışıyor ve içeri girmemi istemedenden yanından geçip odada bir televizyon arıyorum. Hiçbir yerde bulamayınca dönüp ona bakıyorum, dudaklarım aşağıya dönük.

"Buraya senin için bir televizyon getireyim, Xbox'lardan birini de buraya taşıyabiliriz. İstersen benim odamdakini alabilirsin. Sadece birkaç aylık ve henüz ona bir şey indirecek vaktim olmadı. Bilgin olsun, alt katta ya da burada istediğin yerde oyun oynayabilirsin. Oturma odasındaki televizyonun altındaki dolapta son on *Madden* oyunu var." "Bekle, gerçekten mi? Önce sormadan eşyalarına dokunmak istemedim. I

yakında olacaktı, ama ..."

"Şimdi sormana gerek yok, Nate. Ne zaman istersen oynayabilirsin. En azından kız kardeşin bunun için sana bok atana kadar."

Nazikçe gülüyor. "Tamam. Teşekkür , Jamie."

"Endişelenme. Sen iyi bir çocuksun ve kız kardeşinin seni çok takdir ettiğini biliyorum. Zaman zaman bir molayı hak ediyorsun."

"Lake bu hafta bizimle antrenmana gelmeni istedi mi? Gelemezsen önemli değil. Pythons Cumartesi gününe kadar maç yapmayacağı için vaktin olacağını umuyordum," diye gergin bir şekilde geveliyor.

"Geldi. Elbette geleceğim. Ne zaman beni orada istersen ve gelebilirsem, tribünde bir hayranın daha olacak. Söz veriyorum."

Hafif çarpık dişlerinin iki sırasını da gösterecek kadar geniş sırtıttığında içimde gurur kabarıyor. Benim onun yaşındayken olduğumdan daha iyi bir genç ve onu tanıyan herkes bunun için Blakely'ye teşekkür ediyor. Karşılaştıkları her zorlukta Blakely'nin onu doğru yolda tuttuğundan hiç şüphem yok.

Odasında biraz daha dolaştım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Blakely hakkında mı?"

Gülüşüm hantal çıkıyor. "Nereden biliyorsun?" "On beş yaşındayım, kör değilim. Ondan hoşlandığımı biliyorum." "Vay be, ben öyle bir şey demedim."

"Dediğim gibi, kör değilim Jamie. Eve gelir gelmez neden buraya geldiğimi sanıyorsun?"

Duraksıyorum, sinirlerim çıkıyor. "Biz gerçekten birlikte değiliz. Şu anda sana öyle görüldüğünü biliyorum ama bunun nedeni rol yapıyor olmamız. Kız kardeşin çoğu zaman beni dövmek istiyor."

"Ve? Bundan korkmuş görünmüyorsun."

"Yeterince makul," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirirken. Tek yaptığım Blakely'nin tırnaklarını saçlarımda nasıl gezdirdiğini hatırlamak. "Kız kardeşin inanılmaz, evlat. Zevkle işi birbirine karıştırmak hiç akıllıca değil."

Siktiğimin salağı. Parmaklarımı temizlemek için kullandığım sabundan hala amının kokusunu alabiliyorum. Bundan daha karışık olamaz.

Nathan tahmin ettiğimden daha zekiymiş. Ağzımdan çıkan tek kelimeye bile inanmıyor. Onu suçlamıyorum. Söylediğim saçmalıkları satma konusunda berbat bir iş çıkardım.

Zaten kız kardeşiyle ilgileniyordum, bu gecedan sonra boku yedim. Anlaşmamızın sonuna kadar, onu elimde tutmaya çalışacağım. Bunun olacağını görmek için geleceğe gitmeme gerek yok.

"Göreceğiz," diyor Nate omuz silkerek ve getirdiğim ikinci tabağa bakıyor. "Bu onun için mi?"

"Evet. Ona vermekten kaçınmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır, ama buzdolabındaki acı sos poşetlerinden biraz eklerdim. Baharatlı yiyeceklere bayılır."

Omzuna bir şaplak atarak odasına doğru geri çekiliyorum. "Teşekkürler, Nate. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Söylerim."

"Ve cidden, Xbox'ı kullan ve kendine birkaç oyun al. Her şey benim kartıma bağlı, yani çılgınlık yap. Burası senin de evin ve sunduğum her şeyden faydalanman hoşuma gider."

Bir süre bana derin derin bakıyor, konuşmadan önce zihninde bir şeyler evirip çeviriyor. "Burayı evimiz olarak görmemiz senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü bizi bir aile olarak görmeyi seviyorum. Ve burada olduğun sürece, bizi aynı şekilde göreceğ kadar rahat olmanı istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yüz ifadesi gevşiyor, gözlerini duygu kaplıyor. "Anlıyorum. Yani, bu mantıklı. Biz bulunmuş bir aileyiz."

Hayatım boyunca hem kurucu hem de kan bağı olan bir aile tarafından kuşatılmış biri olarak, onun bu sözlerini duymak beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Her ikisi de

Aile varyasyonları kalbimde aynı ağırlığı taşıyor. Her zaman da öyle olacak.

Nate benim çirkin ağlayan yüzüme maruz kalmadan önce gitmeliyim. Ama onunla göz göze gelmeden ve "Kahretsin, haklısın, gidiyoruz" demeden kapıya doğru bir adım daha atmıyorum.

Ve işte bu kadar. Nate tabağını yatağına götürüyor ve ben kapısını arkamdan kapatarak çıkarken videosunu izlemeyi bitirmek için çömeliyor.

Planladığım gibi Blakely'nin odasına gitmek yerine aşağıya iniyorum. Nate'in bahsettiği acı sos paketleri, kız kardeşine ikram etmek için çok uzun zamandır buzdolabında duruyordu. Bu yüzden şişedeki sostan küçük bir kâseye biraz koyup tabağına ekliyorum.

Merdivenleri tekrar çıkmadan önce telefonumdaki Notlar uygulamasını açıyorum ve Blakely'nin Sevdiği Şeyler başlıklı listeme *baharatlı yiyecekleri sevdiğini* ekliyorum. Bu benim Blakely Hakkında Öğrenilecek Şeyler listemin ikizi.

Yukarı çıktığımda kapısı hâlâ kapalıydı. Elimde iki ağır yemek tabağıyla kapıyı çalmak için ayağımı kullanıyorum.

Kapıyı açmak için kardeşi kadar hızlı davranmıyor, sanki beni bekleterek cezalandırmaya çalışıyor. Buna gülümsüyorum.

Kapı aralığında açtığı aralıktan nihayet bana baktığında gözlerinde makyaj yoktu ve saçlarının sadece yarısı örgülü topuzundan aşağı dökülmüştü.

"Hey," diye mırıldanıyor.

Tabakları onun görüş alanına doğru kaldırıyorum. "Hâlâ aç mısın?" "Acı sos mu o?"

"Kesinlikle öyle. Eğer beni içeri alırsan, senin olabilir."

Gözlerini kısar. "Rüşvet olmasaydı da seni içeri alırdım." "O kadar emin olamam," diye takılıyorum.

Hava hem onun hem de benim sinirlerimle dolup taşıyor. Aşağıda olanlardan sonra birbirimizin yanında nasıl olacağımızı bilemeyiz ama umarım kaydettiğimiz ilerlemeyi kaybetmeyiz.

"Ne tür taco aldın?" diye soruyor, içeri girmem için kapıyı açarken.

Blakely taşınmadan önce, bu evde o kadar çok boş yatak odası vardı ki, onları mobilyalarla doldurmayı umursamaz olmuştum. Evde kalan tek kişi Jax'ti, o da ikimiz de çok sarhoş olduğumuz ve kanepede uyuyakaldığımız zamanlardı. Yedek yatak sadece toz topluyordu.

Spor mağazasında Blakely ile karşılaşana kadar internetten büyük bir mobilya siparişi vermemiştim. Kredi kartı bilgilerimi girerken bayıldığıma eminim çünkü bir de baktım ki bir nakliye kamyonu mahalle kapısında talimatları bekliyor.

Blakely mekâna pek bir şey eklememiş. Giysileriyle birlikte şifonyerin üzerinde tuttuğu iğrenç çanta artık orada değil, sanki sonunda bavulunu boşaltmış gibi.

Dolap kapısının yanında dururken gözlerimi yiyeceklere dikiyorum. "Sığır eti, tavuk ve balık seviyorsanız birkaç tane karides. Yoksa ben yerim."

"Taco yapabilirdim. Onları sipariş ederek para harcamana gerek yoktu."

"Bu gece benimle başlama, Haydut. Sana para harcamak imkansız. Sadece otur ve benimle ye."

"Belki de yemeğe eşlik edilmesini istemiyordumdur," diye homurdanarak tabağını aldı. "İstemeseydin beni içeri almazdın."

Başka bir anlamsız tartışmaya girmeden yatak başının yanına oturuyor ve tabağını kucağına koyuyor. Ona katılıyorum ve ilk tacomu açıp sessizliği doldurmak için büyük bir ısırik alıyorum. Nate'in odasının aksine, yatağının karşısındaki duvarda düz ekran bir televizyon asılı.

"İnsanların çiğnediğini duymak hakkında ne düşünüyorsun? Çünkü eğer buna karşıysan, arka planda bir şeyler açmalıyız. Film falan," diye öneriyorum yutkunduktan sonra.

Taco'sunu sarılı tutan etiketin altına bir tırnak atıyor ve dikkatini bana değil tabağına veriyor.

"Kumanda komodinin üzerinde."

Onunla daha fazla vakit geçirmek için fırsat kollayan bir ucube gibi üzerine atlamaktan kıl payı kurtulup taco'mu tabağıma atıyorum ve kumandayı almak için yataktan uzanıyorum.

Televizyonu açtıktan sonra ona bir göz atıyorum ve bir ısırik daha almadan önce ne yapmam gerektiğini bildiğim için guruldayan midemi görmezden geliyorum.

"Saçın için yardım ister misin?" Tabağımı kumandanın olduğu yere koymuşken soruyorum.

Sonunda tabağından başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Benim için saçımdan binlerce toka çıkarmak ister misin?"

"Neden olmasın? Eminim bunu, damadın düğün gecesi gelinin gelinliğini çıkarması olarak değerlendirebiliriz." Bir gösteri yapıyorum

Vücutuna ve giydiği bol eşofman ve sweatshirt'e bakıyor. "Bunu benim için zaten yaptığından beri."

Çatlak bir gülümseme. "Güzel. Ama sen bunu yaparken ben de yemek yiyeceğim. Filmi de ben seçiyorum."

"Bilgin olsun, iyi bir romantik komediye bayılırım." Bir elimi omzuna indirerek hafifçe ileri doğru itiyorum. "Kay ve bana biraz yer aç, bebeğim."

"Bana öyle seslenmemelisin," diye mırıldanıyor ama ilerliyor, arkasındaki boşluğu benim girmem için açıyor.

Yatak başlığı sırtıma sertçe vuruyor ama kollarımı onun önüne doladığımda ve o bacaklarımın arasına oturduğunda bunun bir önemi kalmıyor. Bacaklarımı onunkiler boyunca uzatırken kaskatı kesiliyor.

"Sana yakışıyor," diyorum dizlerini avuçlayarak. "Konuşmayı kes."

Bir kahkaha atıyorum ve saçındaki ilk tokayı çekmeden önce kulağının arkasını öpüyorum. Mutfakta olanlar hakkında konuşmayacağımız çok açık. En azından bu gece.

Belki de en iyisi budur.

Sadece bir kez oldu. Evliliğimizde kat etmemiz gereken uzun bir yol var ve şimdi işlerin garipleşmesi yapmamız gerekenleri daha da zorlaştıracak.

Şu anda yaptığımız şey o kadar kötü mü? Belki de iyi bir şeyi olduğu gibi bırakmak daha iyidir. Şimdilik kimseye zarar vermiyor.

28

BLAKELY

"SENİNLE STADYUMDA OLMAMA IZIN VERİLDİĞİNE EMİN MİSİN?" DIYE SORDUM, Jamie yanımda, girişte duruyordu.

"Boynunda bir VIP kartı ve kolunda CFL'nin en iyi oyuncularından biri var. Evet, eminim," diyor kendinden emin bir şekilde ve parmağını boynumdaki siyah kordonun altından geçirip köprücük kemiğimi okşuyor.

"Sen antrenmandayken benim ne yapmam gerekiyor ki? Snoop mu? Graham'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Kordonumu çözüyor ve benim için kapıyı açıyor. Otoparkın girişinde sohbet eden iki muhabire gizlice bakıyorum ve o da gözlerimi takip ederek onları fark ediyor. Bakışlarımızı fark edip bize doğru dönüyorlar.

Bu hafta şimdiye kadar önceden planlanmış bir gezimiz olmadığı için oldukça şanslıydık, ancak bunun değişmesi an meselesi. Tahminimce bugün burada yapmam gereken şey de bu. Yoksa neden Jamie antrenman sırasında benim de ona katılmam konusunda bu kadar kararlı olsun ki?

Ya da beni onun koşuşturmasını ve terlemesini izlemeye zorlayarak aklımı kaçırmamı sağlamaya çalışmak için.

"Bana çok az güveniyorsun, Haydut. Senin için planlarım var. Sadece sabırlı ol, tamam mı?" diye mırıldanıyor.

"Sabırlı olmadığımı şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

Parlak gözlerindeki arzu parıltısı bana düğün gecemizi hatırlatıyor.

"Oh, biliyorum. Bunu gayet iyi hatırlıyorum."

Yanından bir adım geçtiğimde elini indiriyor ve arkasını kıcımda gezdiriyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve o da sırtarak eğilip kapının önünde duran gazetecilere bir öpücük konduruyor. Düğünümüzden bu yana ilk öpücüğü ve bu sefer de o zamanki kadar içine çekildim.

Aramızdaki keskin açlığa rağmen dudakları çok yumuşak ve sabırlı. Zorlamadan dudaklarımı ayrılması için cesaretlendiriyor ve bizi geriye doğru yönlendiriyor. Sırtım kapıya çarptığı anda dili alt dudağımın üzerinde kayıyor.

Jamie ile dünyayı unutmak çok kolay. Enerjisi büyüleyici ve göğsündeki kanayan kalple, ruhunuzda sadece onun için özel bir yer açmamak imkansız.

Daha önce birine karşı böyle bir çekim hissetmemiştim. Teslim olmak ve onun benimle ilgilenmesine izin vermek için böylesine büyük bir arzu duymamıştım. Kalbim pişman olmayacağını haykırıyor, ama zihnim ve kalbimi birine verme konusundaki eski moda yetersizliğim her zaman bana gerçeği tokatlamakta gecikmiyor.

Yine de fiziksel olarak kendimi ondan çekemiyorum ve o da bunun farkında. Bana dokunduğu anda kollarına yapıştığımı biliyor ama bunu bir kez bile avantaj olarak kullanmadı.

Jamie Bateman iyi bir adam.

Bu hatırlatma beni eritiyor, ta ki kollarına yapışıp göğsümü onun güçlü genişliğine sürtünceye kadar. Beni bu kadar yoğun bir şekilde etkileme yeteneği incelenmeli. Ama asıl soru şu: Eğer bana bir tedavi önerilseydi, kabul eder miydim?

Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirip onu kendime doğru çektiğimde ve öpücüğü kendi başıma yoğunlaştırdığımda cevap apaçık ortada.

Cevap olarak çıkardığı inilti bacaklarımın arasından, ıslak ve ağrıyan yerime doğru fırlıyor. Ben de kendimce bir ses çıkarıyorum ve dişlerimi hafifçe alt dudağına geçirerek burada bir çeşit güç kazanmaya çalışıyorum.

Bir santim bile ilerleyemeden, alçak bir boğaz temizliğiyle bölünüyoruz. Kafamın sadece yarısı yerinde çünkü geri sıçramak yerine, otomatik olarak belimin etrafında yer bulan kollarda rahatlıyorum.

"Antrenmandan önce birkaç soruya cevap verebilir misin, Jamie?"

Jamie'nin kolları etrafımda sıkışıyor, etrafımızdaki hava onun kızgınlığıyla keskinleşiyor. Duygularını fark ettiğimde ona bakmak için arkama yaslanıyorum, bunu açıkça göstermesine o kadar alışık değilim ki.

Sıkı çenesindeki gıdıklanma sakalı olmadan da belli oluyor. Şişmiş dudaklarını ayırmış ve aşağıya doğru çevirmiş, sanki karşısındaki her kimse onu terslememek için bilinçli bir çaba sarf ediyor.

Yavaşça hayal kırıklığını rafa kaldırıyor ve ifadesini ısıtıyor. Kaşındaki her bir seğirmeyi ve biraz fazla yukarı kaldırılmış ya da çok sıkı çekilmiş, dış görünüşünü ele veren her bir özelliğini fark ediyorum.

Tekil muhabirin tedirgin bakışlarıyla karşılaşınca çenesini eğiyor. "Evet, Bobby. Benim için neyin var?"

Kapı aralığından çıkıyoruz, kapının sırtımıza çarpan bir hava akımıyla kapanmasına izin veriyoruz. Parmaklarımızı kenetliyorum ve o da hemen yüzüklerimi döndürmeye başlıyor.

Elinde kayıt cihazıyla hazır bekleyen Bobby Jamie'ye sırtlıyor ve bana yarım bir bakış atıyor. "Duyduğuma göre ikinizi de tebrik etmek gerekiyormuş."

"Evet, dostum. Blakely hepimize bir iyilik yaptı ve ben ona kabul etmesi için yalvarırken aptal durumuna düşmeden önce benimle evlendi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyor Jamie ve yüzüğümü döndürmeye devam ediyor.

"Eminim pek çok kişi bunu duyduğuna sevinmiştir. Sen orada ne kadar iyi oynarsan, Pythons taraftarları için de o kadar iyi olur. Taraftarlardan bahsetmişken, yeni evlendiğiniz için tamamen oyuna odaklanamayacağınız konusunda endişeli olmalılar mı? Yeni evliler olarak çok meşgul olduğunuzu varsayıyorum."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve Jamie'nin avuçları avuçlarımın içinde soğuyor. Sırıtişının tırtıklı bir kenarı var ama ben dilimi dişlerimin arasında tutmaya çabalarken o kibarlığını koruyor.

"Aslında tam tersi olduğunu söyleyebilirim. Blakely bu oyunu en az benim kadar seviyor. Onun tutkusu, tanıştığımızda beni ona çeken ilk şeylerden biriydi. Bu tür bir kariyerde olan erkekler için, sporun sıradan taraftarlarını gerçek olmayan bir şey korkusuyla potansiyel romantik partnerler olarak yazmak neredeyse ikinci doğadır, ancak durum hiç de böyle değil. En azından benim için öyle değildi. Eşim, hem oyun tarzım hem de saha dışında yaptığım ya da söylediğim aptalca şeyler söz konusu olduğunda bana karşı dürüst olan ilk kişidir. Dürüst olmak gerekirse, bence oyuncular maç sırasında tribünde fark ettikleri güzel bir kadına hamle yapmakta daha az tereddüt etmeli." Çenesini indiriyor ve benim bekleyen bakışlarımı yakalıyor. "Onun aradığın kişi olup olmadığını asla bilemezsin ve ona sahip olmak için tek şansını kaybetme riskini alırsın."

Karnım çırpınıyor, muhabir kayboluyor. Jamie'nin yanağındaki bir gamze, ağzının köşesini yukarı pathıyor. Her nasılsa, o

gölümseyerek, normalden daha da iyi görünüyor.

"Ne düşünüyorsun, Blakely? Bildiğim kadarıyla medyaya pek konuşmadınız. Bunun bir sebebi var mı?" Bobby soruyor.

Jamie'den başka tarafa bakmam beni rahatsız ediyor. Bu da ne demek oluyor? Cidden kendime gelmem lazım.

"İhtiyaç hissetmedim. Kendimi kimseye kanıtlamak için burada değilim," diyorum.

"Sizce öyle değil mi? Peki ya geçtiğimiz sezon değeri hızla artan bir oyuncuya bağlanmak için harika bir an seçtiğinizi düşünenlere ne demeli?"

Sosyal medyada fazla vakit geçirmediğim için aslında hakkımda böyle şeyler söylendiğini bilmiyordum. Bu beni şaşırtmadı ama Jamie'nin bunu şimdiye kadar bana söylemiş olması gerekirdi. Ya da en azından Sadie'nin. Belki de bunun bir endişe kaynağı olduğunu düşünmüyorlardır.

"Jamie'nin bu ligde hiçbir değeri olmayabilir ve ben hala burada onun yanında olurdum. O yüzden kimin ne dediği umurumda değil. Ve bence böyle bir söylemde bulunmak diğer kadınlara oldukça zarar veriyor ve cesaretlerini kırıyor. Bir kadının futbolu ya da herhangi bir sporu seviyor olması, servet avcısı ya da sahte olduğuna inanıldığı için bir kenara itilmesi gerektiği anlamına gelmez." Söylememe izin vermediğim kelimelerle tüylerim diken diken oluyor.

Jamie alçak sesle bir ıslık çalıyor ve yanaklarımın kızarmasına neden olacak şekilde kalp gözlerini bana diyor. "Şimdi anlıyor musun, Bobby? Beni geri çevirmesine nasıl izin verebilirdim ki?"

Muhabir bu kadar açık sözlü olmama biraz şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Teşekkürler, Blakely. Jamie, Pythons son üç sezondur dört maçlık bir galibiyet serisi yakalayamadı. Bu özel galibiyet ufukta görünürken, takım gergin mi? Eğer öyleyse, bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Biliyor musun Bobby, aslında daha fazla soru için vaktim yok ama bugün cevapladıklarımızı yakında internette görmeyi dört gözle bekliyorum. Özellikle de Blakely'nin cevaplarını. Cumartesi maçtan sonra görüşürüz. Şimdi izin verirseniz karımı yukarı çıkarmam ve sonra da antrenmana gitmem gerekiyor," diyor Jamie, sözleri kibar ama sıkıntıyla örülü.

Bobby'ye bir kez daha bakmadan Jamie bir kolunu omuzlarıma atıyor ve diğeriyle kapıyı açıyor. Birlikte içeri adım ve sonra tekrar elimi tutup parmaklarımızı geçiriyor.

"Bir servet avcısı da olabilirdin, biliyor musun? Yine de seni karım olarak alırdım," diyor, yan çizgiden izlediğim oyundan hatırladığım koridordan sola döndüğümüzde.

Görüşmelerinden sonra çıktığı kapının önünden geçiyoruz ve durma belirtisi göstermiyoruz.

"Seni kurutmayı planlayan biriyle isteyerek evlenir miydin?"

"İmzalamamız gereken tüm o yasal saçmalıklar yüzünden beni sadece evliyken boşaltabilirdin ama evet. Eğer bu seninle evlenebileceğim anlamına geliyorsa, buna değirdi."

O aptal çırpınışlar geri döndü. "Bunu şimdi söylüyorsun. Belki de kredi kartını alıp kaçtıktan ve kendime lüks bir araba aldıktan sonra söylememeliydim."

"Birincisi, araba kullanamadığını göz önünde bulundurarak bir araba satın . İkincisi, almış olsaydın bile, satın alma işlemini onaylardım," diyerek bir başka argümanımı daha hızla savuşturdu.

Adımları yavaşlıyor ve koridorda bir kapı kaldığından ben de onu takip ediyorum. Gözlerimi devirerek elini bırakıyorum ve kalçalarımı kavıyorum.

"Tamam, hakkımda her şeyi bildiğine göre, ne almış olabilirim?" "Nate için yeni futbol kıyafetleri. Onunki bayağı eski, değil mi? Seni görmüştüm.

birkaç kez çamaşır odasında kaşlarını çatarak baktı."

Kendi kurduğum tuzağa kadar kolay yakalandığım için utanarak, "Pek uymuyor," diye mırıldanıyorum.

O haklı. Eğer elime büyük miktarda para geçseydi, Nathan'a lise futbol kariyeri boyunca kullanabileceği son model bir takım alırdım.

Jamie omzunu turuncu tuğlalı duvara yaslıyor. "Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Ve yapmayacak. Bir gün birikimleri tükenmiş ve kolları teçhizatla dolu olarak eve dönecek ve hepsi bu kadar."

"Bu inatçılığı aldığını merak ediyorum." Bir

kahkaha attım. "O kapının arkasında ne var?"

"Oh, bu mu?" diye soruyor, parmak eklemlerini gümüş kapı koluna vurarak.

"Sadece gerçekten seveceğini düşündüğüm bir yer."

Merakla bir adım öne çıktım. "Hadi içeri girelim."

Bileğini iterek kapıyı açtı. Bir çeşit salon gibi görünüyor. Jamie tekrar elimi tutuyor ve bizi içeri götürüyor.

Pencere duvarı boyunca üç yuvarlak masa serpiştirilmiş, uzun bir masa ise boş servis kaplarıyla doldurulmuş. Tabaklar var,

gümüş takımlar, sos kapları, içecek sürahileri - büyük bir grubu beslemek için gereken her şey.

"Antrenmandayken burada mı yiyorsun?" Sunulan çeşitli yemek seçeneklerini inceleyerek soruyorum.

"Sizin yemeğinizi tercih etsem de, evet. Stadyumdayken yemek yediğimiz yer burası. Bazı oyuncular rahatsız olmuyor ama senin de öğrendiğin gibi çoğumuz her zaman açız."

Yüzümü ona döndüm. "Şu anda aç mısın? Bu yüzden mi buradayız?" "Hayır. Buradayız çünkü catering ekibinde bir açık var ve ben ringe adını yaz."

29

JAMIE

BLAKELY'NİN YÜZÜNDEKİ ŞOK, UMDUĞUM HER ŞEYDİ.

. Göğsümü itiyor, şaşkınlığı göz açıp kapayıncaya kadar hüsrana dönüşüyor.

"Böyle şeylerle şaka yapma Jamie!"

"Şaka yapmıyorum. Eğer istersen iş hemen hemen senin. Clyde biraz titizdir ve herhangi bir karar vermeden önce seninle tanışmak için ısrar etti. Ayrıca, sana bir şey verilmesini istemeyeceğini düşündüm."

Açıklamaya fiziksel olarak tepki veriyor, alt dudağı hafifçe kıpırdarken bir elini boğazına götürerek geriye doğru yalpalıyor. "Dürüst olacağına söz veriyor musun? Bunun özenle hazırlanmış bir taciz olmadığına?"

"Kendimi kanıtlamak için seni tükürerek sarsacağım, tabii bu sadece sen ve Nate için değilse."

Bana doğru uçu ve bu tükürüklü bir tokalaşmadan çok daha iyiydi. Reflekslerim bu kadar keskin olmasaydı, onu yakalayıp yerden kaldırmak için çok yavaş kalırdım. Bacakları kalçalarımın dolanıyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıp beni şapır şupur öperken can havliyle tutunuyor.

Sadece bir öpücük, ama ardından üç tane daha gelince, o kadar geniş sırtıyorum ki, teşekkür edilmenin en iyi yolunun bu olduğuna karar veriyorum.

"Teşekkür ederim, Jamie. Ben ..." Sözü nü yarıda kesiyor, yanakları pembeleşiyor. "Böyle bir şey beklemiyordum. Ve bir röportaj mı? Bana mülakat mı ayarladın?"

"Bu işi hak ediyorsun, Haydut. Ama bunu bana yaptığın gibi Clyde'a da kanıtlayabilirsin."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyor, başparmaklarını gözlerimin altındaki deride gezdirirken.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bana değil." "Evet, zorundayım. Teşekkür etmek yeterli gelmiyor."

Burunlarımızı çarpıştırarak sırtıyorum. "Her zaman beni öpmeye devam edebilirsin. Eminim bu yardımcı olacaktır."

Bir tane daha çalışıyor, beni susturuyor. Göğsüm genişliyor, sanki onu içine sokmak için bana yer açmaya çalışıyor.

Geri çekildiğinde, elimde kıpırdanıyor ve bacaklarını indiriyor. Hemen kollarıma geri dönmesini istiyorum ama bu, bize katılmaya karar verdiğinde onu potansiyel patronunun önünde utandırmaktan başka bir işe yaramaz.

Uzanıp dalgalı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu hak ediyorsun."

"İstiyorum," diyor, sonra dudaklarını büzüp endişeleniyor. "Ama okulu bıraktım. Eğitimli bir şef değilim. Biraz aşçılık deneyimim var ama o yıllar önceydi ve küçük bir kafedeydi. Bunun için yeterince yetenekli değilim-"

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve başımı sallayarak ona yaklaşıyorum. "Eğer bir şey varsa, sen *çok* beceriklisin bebeğim. Evdeki buzdolabı senin yemek kaplarınla ve kapıya yapıştırılmış tariflerle dolup taşıyor. Bu iş senin."

Şüphesi sarsılıyor. Gözlerindeki ışıltının bir kısmı geri dönüyor, ben de devam ediyorum.

"Bu işi sadece kim olduğun ve yemek pişirmeyi sevdiğin için alacaksın. Yemek yapmaktan senin aldığın keyfi alan biriyle daha önce hiç tanışmadım. Sanki özel gülümsemelerini, birinin ilk ısırtığı alışını ve tadına bakıp inleyişini izlediğin anlara saklıyorsun. İşte bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Kendine biraz daha güvenmeye ihtiyacın varsa, üzerinde adın yazan taşan fincanımdan biraz alabilirsin."

Elini göğsüme indiriyor ve orada tutarak bana bakıyor. "Üzerinde senin değil de benim adımın yazdığına emin misin? Bazen kendine biraz fazla güvendiğini hepimiz biliyoruz."

Mükemmel bir Blakely . "Rica ederim," diye mırıldandım.

Yumuşuyor, dudaklarının bir tarafı kıvrılıyor. "Bu işi , her gün seninle buraya geleceğim anlamına mı geliyor?"

"Mmhmm. Artık geceleri mutfakta günlerce benden saklanamayacaksınız."

"Saklanmıyordum."

"Sen de saklanmıyordun."

"Beni takdirimi geri almaya zorlamayın," diye uyarıyor.

Başımı eğip ağzının üzerine bir öpücük konduruyorum. "Olanları unutmadım, karıcığım. Bahse girerim sen de unutmamışsındır. Yine de bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Kendi kendine tekrar olacak."

"Peki bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Tatlı Çocuk?"

İhtiyatı elden bırakarak, aramızda belirlediği sınırların ne kadar esnek test ediyorum. "Çünkü o zamandan beri parmaklarıma dolanışını düşünmeden edemiyorum. Duşta ve gece geç saatlerde yatağında o anı defalarca gözden geçirdim."

Dudaklarını uzun bir nefesle ayırıyor, kirpikleri dalgalanıyor. Parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor. "Şimdi olmaz, Jamie."

"Haklısın."

Durmamayı tercih ederdim ama kusursuz bir zamanlamayla Clyde salona giriyor. Kısa boylu, kel adam bize gülümsüyor ve yavaşça karımı serbest bırakıyorum.

"Jamie ve Blakely! Oh, en sevdiğim geniş alıcı geldi ve karısını da getirdi," diye haykırıyor ve iki kez alkışlıyor.

Bir elimi Blakely'nin sırtına koyuyorum. "Yalan söyleme, Clyde. İkimiz de biliyoruz ki sen favorilerini seçmezsın."

"Eğer yapsaydım, bu siz ikiniz olurdunuz," diye savunuyor.

"O halde sizi Blakely ile tanıştırmak isterim. Blakely, bu Clyde."

Kabarcıklı adam bize doğru koşuyor ve Blakely'nin kollarını ellerinin arasına alıyor. Onu tepeden tırnağa, bir kabul beyanı olabilecek bir gülümsemeyle inceliyor.

"Jamie'nin söylediği kadar ." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Öyle mi?"

"Sanki zaten bilmiyormuşsun gibi tanıdığım herkese senden bahsediyorum. Dürüst olmak gerekirse Clyde bunu küçümsüyor."

Gülüyor ve onu serbest bırakıyor. "Burada işim bitmeden önce seninle tanışma fırsatı bulduğum için mutluyum. Jamie'nin yemek pişirme tutkunuz ve sevginiz konusunda haklı olup olmadığına kendi gözlerimle şahit olacağım."

Blakely omuzlarını dikleştirerek sınava hazırlanıyor. "Aşçılık bir zamanlar benim hayalimdi."

"Peki ya şimdi?"

"Ellerimi tekrar kirletmek için hiç bu kadar heyecanlı hissetmemiştim." Clyde ışınlanıyor. "O zaman işe koyulalım, olur mu?"

"şimdi mi?" Blakely sinirlerini açık sözlölükle gizleyerek soruyor.

"Evet. Jamie antrenmana giderken biz de takım ve personel için öğle yemeği hazırlayacağız. Nasıl biri olduğunuzu görmek için daha iyi bir yol var mı?"

"Böyle adil fırsat yakaladığım için onur duyarım. Gerçekten," diyor Blakely.

Clyde tekrar alkışlıyor ve sonra bana dönüyor. "şimdi git Jamie. Karına iyi bakacağım, söz veriyorum."

"Evet, yapacaksın. Yoksa bugün menüde senin de olmanı sağlarım," diye tehdit ediyorum.

Ben ilk hamleyi yapmadan önce Blakely tekrar bana uzanıyor. Beni yanağımdan öpüp "Teşekkürler kocacığım" diye fısıldarken heyecandan kıvılcımlar saçıyor.

Çiğerlerim iflas ediyor ve Clyde'la birlikte mutfağa girip kaybolduğunda beklemek zorunda kalıyorum.

Kahretsin, sanırım öldüm ve cennete gittim.



Saçlarımı salladığımda ve şortumun bandını ayarladığımda su havaya . Bir kısmı yanaklarına sıçradığında Chase kaşlarını çatıyor.

"Kendini bir köpek gibi kurulamak zorunda mısın Jamie?" diye soruyor gömleğinin altıyla yüzünü silerken.

"Sadece çifte kurutma yapıyordum. Bir ara sen de denemelisin." "Normal bir insan gibi havlu kullanıyorum."

"Senin kaybın," diye şarkı söylüyorum.

"Karınızı da saçlarınızla kırbaçlıyor musunuz, yoksa bu sadece bizim için mi?"

Sırıtıyorum, eşyalarımı şimdilik dolabıma bırakıyorum. Kötü kokan kramponlarımı içermeyen öğle yemeği planlarım var.

"Hayır. Beni çoktan eve alıştırdı."

"Yani, sadece burada mı böylesin? Şanslı kadın."

"Oh, Chasey, kıskandın mı? Ne zaman istersen akşam yemeğinde bize katılabileceğini biliyorsun," diye cıvıldıyorum.

"Sadece pişiren sen değilsen."

"Blakely elime bir şey geçmeden beni mutfaktan kovardı. Evimizin şefi o ve sana bir yemek yapsa, her gece gelmeye çalışacağını garanti ederim," diye övünüyorum.

"Ona bu kadar çabuk mu aşık oldun? Yemeğinden mi? Çünkü söylemeliyim ki Jamie, en başta evlenmene hâlâ şaşıyorum," diyor ve spor çantasını omzuna atıyor.

Duşlar arkamızda meşguldü ve Jax ben saçımdaki sabunu durulamayı başaramadan gitti. Başka kimseyi takip etme zahmetine girmedim. Aklımda Blakely varken olmaz.

"Şok ama gururlu, değil mi?" Alay ediyorum. "Elbette."

Kaşlarımı çatıyorum ve kapıyı çekip açıyorum. "Karım bugün Clyde ile onun yerine geçmesi için bir görüşme yaptı. Onun önünde beni hırpalama."

"Şu anda burada mı?"

"Evet ve bugün her şey yolunda gittiği sürece her antrenman gününde olacak."

"Çok yapışkansın Jamie," diye kestirip atıyor.

Salona doğru gitmeye başladığımızda onu neredeyse soyunma odasına geri itiyordum. "Affedersiniz? Bu çok kaba."

"Zach, Blakely'yi hamile bıraktığın için evlendiğine neredeyse emindi. Ama seni düğünde gördükten sonra durumun böyle olmadığını hissettim. Graham'ın orada *olması* yine de çok garipti, yani bir şeyler dönüyor ama belki de bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsundur."

"O benim karım. Ortada bir hamile bırakma olayı yok." "Birini sevmeden de onunla evlenebilirsin," diyor.

"Bunu Zach'e söyleme, yoksa sana nasıl yanıldığını anlatan bir konuşma yapar."

"Sen de aynı şeyi yapmayacak mısın?"

"Hayır, kimseyi bir şeye ikna etmek zorunda değilim," diyorum, soğukkanlı davranarak.

"Ne olursa olsun, çabalamıyor olsanız bile, taraftarları kazanmaya başladınız. Bu sabah buraya gelirken iki kez durduruldum ve her iki olay da sizinle ilgiliydi."

İrkildim. "Özür dilerim."

"Olma. En son ne zaman stadyum dışında takip edildiğimi hatırlamıyorum. Bunu iyiye işaret olarak kabul edelim. Belki tribünler yakında bu kadar boş görünmeyi bırakır."

"Cumartesi gününden sonra dörde çıkabiliriz. Bu yardımcı olacaktır."

Chase benim için salonun kapısını açıyor ve ben onu geçince omuz silkiyor. "Evet, belki. Fazla umutlanma, Bateman. Muhtemelen ilk kaybeden takım olacak."

"Artık umutlarımın ve hayallerimin içine sığına göre, kazanırsak şaşıracağım," diye azarladım.

"Üzgünüm, dostum."

Salona adım attığımız ve Blakely açık büfe masasında belirttiği anda onu görmezden geliyorum. Giydiği beyaz şef ceketi üzerinde inanılmaz duruyor. Mükemmel bir uyum.

Chase yuvarlak masalardan birinin altından olabildiğince yüksek sesle bir sandalye çekiyor ve Blakely başını bize doğru çeviriyor. Gözlerimi bulup gülümsemeden önce yüzünde merak çiçekleri açıyor.

Ağzının zarif bir kıvrımı. Sadece benim için özel bir şey. "Güzel palto," diye mırıldanıyorum, bacaklarımın beni ona doğru çekmesine izin veriyorum.

Servis kaşığına kızarmış patates tenceresine daldırıyor ve beyaz önlüğüne bir göz atıyor. "İşe girdikten sonra Clyde verdi."

"mı?"

"Anladım," diye nefes alıyor, göğsüme doğru bastırarak. "Bugün benim ilk günüm sayılır."

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Senden hiç şüphe etmedim, Haydut."

"Teşekkür ederim Jamie. Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, yapabilirdin. Aşçılık senin mesleğin. Senin gibi harika bir şef için bir açılış bulmaya yardım ettim."

Yanağını göğsüme sürüyor ve derin derin nefes alıyor. Sarılmamızı bitirmek için acele etmiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve onu yakınımnda tutuyorum.

Bunun "iyi bir şeyle uğraşma" eylemini gerçekleştirmeme yardımcı olmadığının tamamen farkındayım. Baştan beri anlamsızdı. Tüm antrenman boyunca onu ve burada nasıl olduğunu düşündüm. Ona bağımlı hale geldim ve işin en kötü yanı, onunla ne kadar ilgilendiğimin farkında olduğunu sanmıyorum.

Tüm bunların büyük bir oyun olduğunu düşünüyor, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Gerçek şu ki, Blakely'i hiç de dostça olmayan bir şekilde istiyorum.

Onu istiyorum ve onu kazanmak için yapmaya hazır olduğum şeyler listesinin en alt sırasını henüz bulamadım.

"Merhaba, Blakely. Düşünde pek sohbet etme fırsatımız olmadı ama unuttuysan söyleyeyim, ben Chase."

Kendimi Blakely'den uzaklaştırmaya zorlayarak, arkadaşşıma açık bir uyarıyla bakıyorum. Buna aldırmış etmiyor ve ona sırtımdan önce kızın elimden kurtulmasını bekliyor.

"Hatırlıyorum. Chase Hudson, değil mi?" "Tek ve eşsiz."

"Takımdaki en iyi ikinci alıcı o," dedim.

Blakely bir elini büfe masasına dayamış, tüm dikkatini takım arkadaşşıma veriyor. Chase'i omzumun üzerinden atıp kışını dışarı atmak istiyorum.

"Umarım açsındır Chase," diyor.

herif işi abartmaya çalışıyor. "Bunu senin pişirdiğini varsayıyorum? Her şey olağanüstü görünüyor."

Alay ediyorum ve Blakely gülümsemesini gizlemek için dudaklarını bükerek bana bakıyor.

Chase göz kırpmıyor, kollarını kasıtlı olarak başının üzerine uzatıyor.

Belki benden daha büyük pazuları var, ama bunun Blakely'yi kazanacağını düşünüyorsa, başka bir şeyi var demektir.

Karım onun yemine kanmıyor, gözlerini şişkin kaslarına değil yüzüne sabitliyor. "Clyde bana ipleri gösteriyordu. Birlikte yemek pişirdik ama oldukça basit bir yemektir. Sanırım hepsi öyle olmalı."

Chase başını sallıyor. "Yüksek protein, ondan güzel bir şey yapacak vaktiniz olmadığı sürece her zaman basittir."

"Sıkıcı yemekleri daha ilginç hale getirebilecek biri varsa o da sensin bebeğim," diyorum ve bir kolumu sırtına dolayarak kalçasını avuçluyorum.

Chase benim aptal gibi davranmamı izlerken eğlendiğini gizleyemiyor. Blakely bir elini karnımı yuvarlak, yatıştırıcı hareketlerle ovma için hareket ettiriyor.

Bana bakmak için başını geriye doğru eğerek, "Herkes gelmeden yemelisin. Gidip Clyde'la biraz daha konuşmam lazım. İşin bittiğinde gelip beni alırsın, değil mi?"

"Evet, ben seni alırım."

Hareket etmekte tereddüt ediyor, gözlerini gözlerim ve ağzım arasında gezdiriyor.

İhtiyacım olan sinyal bu kadar.

Ağzımı onunkinin üzerine eğer, Chase'i umursamadan onu derinden öpüyorum. Onun ilk tadıyla sikim sertleşiyor ve çok da gevşek olmayan şortumun içinde geriliyor.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım, ağzını kovaladım. "Arabada senin için bir hediyem var." "Aletin olduğunu söylemesen iyi edersin."

"Hayır, neredeyse onun kadar harika bir şey."

Gülüşi yumuşak, nefessiz bir . "Pekâlâ. Geri geleceğim." "İyi eğlenceler."

Kollarımdan kurtulduğunda, adımlarında neredeyse bir sıçrama var. Etrafındaki havada güneş ışıkları parıldıyor ve onu bu kadar huzurlu görmek çok güzel. Çok mutlu.

Bunda en küçük bir payımın olması bile kendimi şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha başarılı hissetmemi sağlıyor.

30

BLAKELY

KOLUMA ÖRTÜLEN BEYAZ ÖNLÜK, BANA GÖSTERDİĞİNDEN ÇOK DAHA FAZLASI. öyle görünüyor. Bu bir hediye, son birkaç yıldır görmezden gelmeme rağmen tutkuma hala erişebildiğimin bir kanıtı. Yemek yapma aşkımla harika şeyler yapabileceğimi her zaman biliyordum. Bu benim için hiçbir zaman zaman öldürmenin ya da her gün yemek yemenin bir yolu olmadı.

Bu, küçüklüğümden beri gerçekten sevdiğim bir şey. Okulu bıraktığımda, profesyonel bir şef olma hayallerimden vazgeçtim. Herhangi bir merdivenin tepesine diploma olmadan tırmanmanın yolları her zaman vardır, ancak bunu yapmanın araçları benim için hiçbir zaman mevcut değildi.

Jamie'ye kadar değil.

Ve bana teklif ettiği şeyin değerini bile tam olarak anlamıyor. Her ne kadar beş yıldızlı bir restoranda ünlü şeflerin yanında çalışmayacak olsam da, bu, merdivenin ilk basamağından zirveye tırmanmak için ihtiyaç duyduğum fırsat.

Kocam bunu benim için yaptı. Karşılığında bir şey istediği için değil, beni mutlu etmek için. Bana daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şey vermek için.

Gerçek bir şans.

Şu anda bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Eve dönerken Nate'i okuldan alabilir miyiz sence? Hâlâ bir saatimiz var ama o zamana kadar kendimizi eğlendirebiliriz," diyor Jamie saatini kontrol ederek.

Cipi park ettiği yere doğru yürürken ellerimiz aramızda sallanıyor. Başka pek araba kalmamıştı ama öğle yemeğini temizlemeye yardım etmek için geç saate kadar kaldığımızdan, bu beni şaşırtmadı. İşimiz bittiğinde herkes çoktan gitmişti.

"Eminim buna bayılacaktır. Halk otobüsleri pahalı SUV'ları pek sevmez."

Ellerimizi ağzına götürüyor ve göğsüne bastırmadan önce parmak eklemlerimi öpüyor. "Eğer öğrenmek istiyorsan otopark hızlı bir ders için yeterince boş."

"Araba sürmek için mi?"

"Ne kadar çabuk öğrenirseniz, size o kadar çabuk bir araba bulabilirim. O zaman ikiniz de artık otobüse binmek zorunda kalmazsınız."

"Bunu gerçekten şu anda yapar mısın?" "Neden yapmayayım?"

"Daha yeni antrenmana gittin. Eminim çok yorulmuşsundur."

Elimin arkasını iki elinin arasına sıkıştırarak şekilde sarıyor. "Daha sonra uyuyabilirim."

Duygular içimde kabarıp sallanıyor ve beni taşıma noktasına kadar dolduruyor. Jamie benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor ve evliliğimizin daha bir buçuk ayı var.

"İyi. Bana birkaç ders verebilirsin, tatlı çocuk." "İşte ruh bu, güzelim."

Nabzım iki kat hızlanıyor. "İlki ne?"

Elini cebine atıyor ve anahtarlarını çıkarıyor. Sırtarak parmaklarımızı çözüyor ve anahtarları avucuma bırakıyor.

"Kapıların kilidini aç ve sürücü koltuğuna geç."

"Aracın etrafında bir tur atmam gerekmez mi? Bunu bir keresinde internette görmüştüm."

Bir kahkaha atar. "Düzelتيyorum. Gerçek bir öğretmen size bunlardan birini yaptırırdı, o yüzden devam edin."

Belki de oyalama taktiğidir. *Belki* de.

Araca ne kadar erken binersem, onunla bu kadar yakın bir yerde sıkışıp kaldığım için çılgılık atmak isteyeceğim. Genelde, kucağına atlayıp onu öpmek için aramıza bir duvar örebilirim ama bugün? Her şeyden sonra mı?

Korkarım demirden iradem bile bu çekilişe dayanacak kadar güçlü değil.

Dikkatimi SUV'a çevirerek yavaşça arkaya doğru ilerliyorum.

Aracın tamamı bozulmamış durumda, ne bir göçük ne de bir çizik var. Parmağımı parlak siyah boyanın üzerinde gezdiriyorum, yatmadan önce parlatması ya da düzeltilmesi gereken bir şey olmadığından emin olmak için her gece aynı kontrolü yaptığını hayal ediyorum.

"Blakely sen misin?"

Kadın sesine sıçrayıp dirseğimi cipin yan tarafına sıkıştırıyorum.

"*Kahretsin*," diye inleyerek kemiği ve ağrıyan yeri ovuyorum.

"Çok özür dilerim!" diye ciyaklarken Jamie hızla görüş alanına girer.

"Blakely? Ne oldu? Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum, o benim yerime geçmeye çalışırken ağrıyan kemiğimi ovmaya devam ediyorum. "Dirseğimi çarptım. Bir şeyim yok."

"Kimsiniz siz? Güvenliği çağırmam gerekiyor mu?" diye bağılıyor, tamamen birkaç metre ötedeki avucunun içine bakan genç kadına odaklanmış durumda.

Elimi kolunun üzerine koyup bedenimi onun önünde, göğüs göğüse kaydırduğımda kolu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim ama bu hareket ondan çok benim içindi.

Şu anda teninden yayılan koruyuculuk bir afrodisyak gibi. Nefesimi tutmakta zorlanıyorum çünkü ondan tahrik oluyorum, bu masum kadına cehennemi yaşatacağından korktuğum için değil. Bunu asla yapmaz.

Yine de istediğim şey, beni SUV'unun kaputuna yaymak ve göbeğime bastıran sert aleti bacaklarımın arasında öğütmek.

"Kendimi yaraladım Jamie. Beni şaşırttı ve cipin içine düştüm," diye mırıldanıyorum, parmağımı göğsünde aşağı yukarı gezdirerek.

Yavaşça gözlerindeki mavilik hafifliyor. Boğazını temizliyor, kadına bakarken yanakları soluyor, utanıyor.

"Özür dilerim," diyor ben dönüp sırtımı onun göğsüne yaslarken.

Hızla göz kırpmıyor ve elini indiriyor. "Oh! Üzülme. Anlıyorum. Yanınıza gelip sizinle konuşmaya çalışan insanları hayal edebiliyorum. Asıl üzülmesi gereken benim."

"Hayır, değil. Adımı göre futbol taraftarı olduğumu varsayıyorum?" diye sordum.

"Öyleyim. Ama buraya Jamieson'ı görmeye gelmedim. Alınma ya da başka bir şey!"

Kocam kıkırdıyor. "Bana Jamie de. Alınmaca gücenmece yok. Zaten aramızdaki gerçek yıldız Blakely. Ben sadece topları yakalıyorum."

"Bu durumda, gelip hâlâ burada olup olmadığınızı görmek istedim, böylece size teşekkür edebilirim," diyor kadın, kelimeleri o kadar hızlı çıkıyor ki yetişmekte zorlanıyorum.

"Ne için teşekkür edeceksin?"

Şaşkınlık kadının yüz hatlarını gevşetiyor, ancak bu açıklama yapmasını engellemiyor.

"Daha önceki röportaj. İnternette bir video var ve onu gördüğümde kadınları savunduğunuz için size teşekkür etmem gerektiğini anladım. Hiçbir profesyonel sporcuyla çıkmadım ama onlarla çalışıyorum ve mesajınızın önemli olduğunu düşünüyorum. Kadınlar yaptıkları her şeyle yargılanıyor ve kendimizi ne kadar kanıtlamaya çalışırsak çalışalım, bu pek bir fark yaratmıyor gibi görünüyor. Dünya, günlük yaşamın pek çok alanında bize karşı programlanmış durumda. Bu yüzden, bu konuda konuşacak kadar cesur olduğunuz için teşekkür ederim. Bunun kolay olmadığına eminim."

Jamie elini belime koyarak beni rahatlatıyor. "*Sports Weekly* ile yaptığın röportaj çoktan yayımlandı mı?"

"Evet. Sanki birkaç metre öteden sizi izleyen biri tarafından çekilmiş gibi görünüyordu" diye açıklıyor.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"Giana. Giana Mitchell."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Giana. Ben Blakely."

Ağzını bir gülümsemeye dönüştürdü. "Otoparkta sana saldırmak istememiştim. Eve giderken her zaman stadyumun önünden geçerim ve videoyu gördükten sonra hâlâ burada olup olmadığına bakayım dedim. Görünüşe göre bugün şanslıyım."

"Hazır başlamışken bir yerde durup piyango bileti almalısın," diyorum yarı şaka.

Yüzüne doğru savrulan kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş çillerini daha fazla ortaya çıkarıyor.

"Belki de yaparım, aslında."

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi bilemediğim için anti-sosyalliğim tavan yapıyor. Bu kasıtlı bir şey değil. Sadece çok sinir bozucu, doğal bir şey.

"*Sports Weekly* bir sonraki kan kokusunu almak için bekleyen köpekbalıklarıyla dolu, Blakely. Bobby'nin kışına tekme bastığın ve bunun videosu viral olduğu için gözünü dört aç derim," diye ekliyor Giana, aramızdaki titreşimi okuyarak.

Jamie şimdi devreye giriyor, ilgisini çekiyor. "Onlarla deneyimin var mı?"

"Ben değil, ama Savaşçılarla çalışıyorum, yani

..." "Başka bir şey söyleme," diye mırıldandı

Jamie.

"Ya da daha fazlasını söyle. Bu adamın Savaşçılarla ne ilgisi var?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Vancouver Warriors NHL takımının caddenin karşısındaki arenada oynadığı düşünüldüğünde, Giana'nın eve gitmek için buradan geçiyor olması mantıklıdır ve bu da onun ürkütücü bir sapık olmadığı sonucuna varılmasını sağlar.

"Birkaç yıl önce onlar ve kuzenim Maddox arasında bir sürü şey oldu. Bu eski bir haber ve o sırada orada çalışan muhabir uzun zaman önce kovuldu," diye açıklıyor Jamie.

Başımı salladım, ona yaslandım. "Yani aramızda hâlâ var."

"Tüm ekip için, gerçekten. Ama kendimi de kovdurmadan önce kendimi durduracağım," diye özür dilercesine gülümseyerek aceleyle söze giriyor. "Her neyse, eve gitmeliyim. Benimle konuştuğun için teşekkür ederim, Blakely. Söylediklerimde ciddiydim."

"Önemli bir şey değildi."

Başını sallıyor, gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Hayır, değildi. Bu önemliydi."

"O zaman bir şey değil."

El sallamak için elini kaldırıyor ve geri çekilmeye başlıyor. "Belki bir ara görüşürüz."

"Evet, belki."

Bir beton bariyerin üzerinden atlıyor ve ben izlerken güçlü bir amaç duygusuyla otoparkın dışına doğru yürüyor, bir yanım keşke numarasını falan soracak cesaretim olsaydı diyor.

Jamie anahtarları avucumdan alıp cipin kapılarını açarken, "Bu ilginçti," diyor. "Yine de iyi birine benziyordu, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Bugün kimsenin yanıma gelmesini beklemiyordum." "Eve gittiğimizde bu videoyu aramamız gerekecek. Bilmem gerek Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu."

"Bunu şimdi yapmak istemiyor musun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Omuzlarımdan tutup beni kendisine ve artık açık olan sürücü kapısına doğru çeviriyor. "Zaten planlarımız vardı, Haydut. Atla da başlayalım."

Bunu yapıyorum ve yirmi dakika sonra Jamie bir yandan kapıya tutunmaya çalışırken bir yandan da yavaşlamam için bağılıyor.

"Bu Formula 1 değil! Bu kadar hızlı gitmek zorunda değilsin!"

"Ama seni korkmuş görmek çok eğlenceli," diye dürtüyorum, gaza basıp tekrar ileri atılıyoruz.

"Blakely, yemin ederim-"

Direksiyona sert bir dönüş yaptığımda lastikler gıcırıyor ve bizi sola doğru savuruyor. "O da neydi öyle?"

"Sanki seni kucağıma oturtmamı ve sana rehberlik etmemi istiyorsun."

Kalbim özgürlükle dolup taşarken ona takılmadan edemiyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

"Seni uyarıyorum bebeğim. Eğer seni kucağıma alırsam, ana sürüş dersleri biter. Ve bu sefer kaçabileceğin hiçbir yer yok."

Bakışları yoğun ve talepkâr, ben de ona teslimiyetle karşılık veriyorum. Ona teslim olmak çok iyi hissettiriyor.

Karnım geriliyor. "Önce bana biraz daha öğret."

31

JAMIE

BLAKELY MİLYONUNCU KEZ DIREKSİYONU ELİNDE SIKIYOR.

ve otoparkta bir sağa dönüş daha yapıyor. Dar, tekerlekler neredeyse kaldırıma sürtüyor ama umurumda değil.

Daha sonra onu kucağıma aldığım sürece dört lastiğime de bordür döküntüsü verebilir. Eğer bu daha çabuk zıplayabileceği anlamına geliyorsa, ona bunu yapmasını söyledim.

Bir park yerine eğri büğrü girerken frene çok sert bastığında SUV yalpalıyor. Nefes nefese kalıyor ve vitesi parka almadan önce bizi sarsarak durduruyor. Motorun sabit uğultusu kabini dolduruyor, ikimiz de konuşmak için bir hareket yapmıyoruz.

Eğer bunu yaparsam, yapamayacağım taleplerde bulunmuş olurum. Karım söz konusu olduğunda kararımı vermiş olabilirim ama o henüz o noktada değil. Bu çok açık.

"Bu işte berbatım," diye itiraf ediyor bırakarak. "Neyde berbat?"

Araba kullanmakta mı?"

Bakışları bembeyaz. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ya bana şimdi söylersin ya da Nate okuldan çıkmadan önce kalan zamanımızı ne demek istediğini tahmin ederek ."

Bakışlarını yumuşatmıyor. Aksine, saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaşıyor. Tek değişiklik, artık kızgın olduğu tek kişi ben değilim.

" çıkarıyorsun, Jamieson Bateman."

Gözlerimi kırıştıyorum, koltuğumda geriye yaslanıp aval aval ona bakıyorum. "Ben mi? Sinir bozucu olan ben miyim?"

"Evet! Tanrım, senin yanında aklımı kaybediyorum."

"Senin için üzülürdüm ama ben zaten kendiminkini kaybettim."

"Alay etmeye başlama. Şu anda bunu kaldıramam," diye tersliyor.

"Alay etmiyorum. Sana karşı dürüst oluyorum, Blakely. Bu benim açık olmam."

"Kafa karıştırıcı davranıyorsun, açık değil."

Bir elimi yüzüme gezdiriyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum, şu anda kısıtlamaya ihtiyacım yok. "Olmaya çalıştığım son şey kafa karıştırmak. Bir şeyi açıklığa kavuşturmamı istiyorsan, söylemen yeterli. Sana karşı her zaman açık bir kitap oldum."

"Peki ya açıklık istemiyorsam? Bu sadece işleri karmaşıktırır," diye karşı çıkıyor, inatçı bir tavırla.

"Öyleyse bırakın karmaşıklaşsınlar. Ne olursa olsun işlerin bu hale gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Blakely öfkeyle inleyerek başını koltuğa yasladı. "Ölmediğinden emin olmam ve sonra da Xbox'ını çalmam gerekiyordu. Hepsi bu."

Gülmemek mümkün değil. Kalçasını avuçluyorum, temasa ihtiyaç duyuyorum. Dokunduğumuz yere odaklanıyor ve iç yanağını ısıtıyor, gözlerinde sessiz bir savaş var.

"Bundan daha fazlası olduğu için minnettarım," diye mırıldandım. "Şu anda ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır, sanırım oldukça iyi bir fikrim var, karıcığım. Ne istediğimi bilmeyen sensin."

"Ne soruyorsun o zaman?"

Yırtık bakışlarını yüzüme çeviriyor ve ben de ensesini avuçlayarak parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum. Bu sert ve sıcak bir dokunuş, umarım şu anda ne kadar ciddi olduğumu anlatmaya yardımcı olur.

Hava hem onun hem de benim arzularıyla dolu. İçime çekerken ağgözlüyüm, korkusuzca içime çekiyorum.

"Seni istiyorum Blakely, dağınık olduğunu bilsem bile."

"Çok dağınık," diye fısıldıyor.

Başparmağımı kulağının arkasındaki ince deride gezdirerek ekliyorum, "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. Ya rol yapmaya devam ederiz ya da etmeyiz. Bunun felaketle sonuçlanmayacağını söylemiyorum çünkü muhtemelen öyle olacak ama sana karşı bir şeyler ve bunun arkadaşlığımızı etkilememesi için şimdiden mücadele ediyorum."

"Çöküp yanmamız umurunda değil mi? Hiç hoş olmayacak."

"Sözleşmenin sonunda birbirimizden nefret ve inşa ettiğimiz her şey yanarsa, o zaman en azından kısa bir süre için sana sahip olma şansım olduğu için minnettar olacağım. Alternatiften daha iyi."

"Tam olarak alternatif nedir, Jamie? Şu anda her şey yolunda gidiyor."

"İyi olmak benim için o kadar da ideal değil bebeğim. Birbirimizi sismekten bir nefes bile uzak değilmişiz gibi davranmaya devam edersek aklımızı kaçıracğıız. Seninle sadece bir buçuk ayım kaldı ve bu süreyi birbirimizin etrafında dolanarak geçirmek istemiyorum."

"Eğer bu benimle yatağı girmek için ayrıntılı bir plansa, Jamie, yemin ederim-"

Konsolun üzerine eğildim, gözlerimiz kilitlenirken yüzlerimizi yaklaştırdım. "Bana açık açık benim böyle bir adam olduğumu düşündüğünü söyle, Haydut. Bunu sana seni becermek için söylediğıme gerçekten inandığını söyle, ben de bizi Graham'ı görmeye götüreyim, böylece bu işi hemen bitirebiliriz."

"Bu kadar dramatik olma" diye fısıldamadan önce ürperiyor, dudakları bir iç çekişle ayrılıyor.

"Eğer dramatik bir şey istiyorsan, sana dramatik bir şey verebilirim," diye uyarıyorum ses tonumu düşürerek.

"Çok büyük bir oyundan bahsediyorsun ama ikimiz de bunun sadece bir oyun olduğunu biliyoruz. *Bir oyun.*

Kazanmak istiyorsunuz ama ben yakalayabileceğiniz bir top değilim."

Boğazımı tırmalayan kısık bir kahkahayla ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve şakacı bir şekilde dişlerimi alt dudağına geçiriyorum. Ağzımın içine bir iç çekiş üflüyor ve başını yeterince geriye eğiyorum, böylece keskin sözlerine rağmen benim için ne kadar kolay eğildiğini örnekleyebiliyorum.

Çoğu zaman yüzünü asmaması ve naz yapması mümkün olabilir ama yanaklarındaki pembeliğı ya da nabzındaki hızlanmayı gizleyemiyor. Evet, bu onun için sadece fiziksel olabilir, ama içgüdülerim bana farklı bir hikaye anlatıyor.

Benim gibi olmayabilir ama onu oraya getirmek için zamanım var.

Nefeslerimiz birbirine karışırken ve kıvılcımlar tenimin altında canlanırken, her şeyi ona anlatıyorum.

"Eğer sen bir oynusan, ben çoktan kazandım. Senin için önemli olan son skor değil, Blakely. Hiç olmadı. Tek istediğim, etrafta kimse olmadan sana bu şekilde dokunabilme iznine sahipken seni öğrenmeye devam etmek. Burada baskı yok. Sadece takip etmemiz gereken bir zaman çizelgesi var. Hiçbir varsayımda bulunmadan haftaları geçirmeye açığım. Sadece benimle eğlen bebeğim. Eğlenmeni sağlayacağıma söz veriyorum."

"Peki ya bana aşık olursan? Eğer bunu seçersem yine de gitmeme izin verecek misin?"

Sorduğu sorunun acısı, ardından gelen heyecan patlamasıyla kolayca görmezden geliniyor. Şimdiye kadar anlamaya en çok yaklaştığı andı ve bu benim kitabımda bir kazançtır.

"İsteyecek miyim? Hayır. Ama başka seçeneğim yoksa, o zaman evet. Ya bana aşık olursan?"

"Sevebileceğim tek kişi Nathan."

"Yanılıyorsun. Kaç kişiyi sevebileceğinin bir sınırı yok," diye düzeltiyorum usulca.

Gözleri yumuşar. "Göreceğiz."

"Bunu kabul ediyor musun?"

Ellerimi nazikçe kendi elleriyle kapatıyor ve yerinde tutuyor. Bu basit bir jest. Karımdan başka birinden gelse dostça olarak yorumlanabilecek bir şey.

Blakely'den, kabullenme.

"Benim de sana karşı hislerim var Jamie. İyi bir insan olduğun için benim için herkesten daha fazlasını yaptın. Kalbin o kadar büyük ve kabul edici ki Nate ve ben sana hayatımızda yer verdiğimiz için çok şanslıyız. Bundan sonra ne olursa olsun, takdir edildiğini ve bir ömür boyu iyi şeyleri hak ettiğini bilmeni istiyorum."

Yutkunuyorum. "Eğer sadece bana borcunu ödemek istediğin için kabul ediyorsan, bunu kabul etmeyeceğim."

Dudaklarının benimkilere sıkıca yapışması onun buna cevabıdır.

Teklifi kabul ediyorum ve emniyet kemerini açmak için elimi boynundan indiriyorum. Hemen koltuğuna kıvrılıyor ve her geçen saniye daha da çılgınlaşan öpücüklerle dudaklarımızı ayırmaya devam ediyor. Koltuğundan kalkmasına ve geniş konsolun üzerinden geçmesine yardım ediyorum, ikimiz de yere çarpan eşyalara dikkat edemeyecek kadar birbirimize bakmakla meşgulüz.

Gerçekten çok dar, ama kucağıma yığıldığında, iki elimi saçlarına daldırıp onu kendime doğru çekiyorum. Parmaklarını omuzlarıma geçiriyor, dizlerini koltuğa dayayarak üzerime eğiliyor.

"Seninle eğlenmek derken bunu mu kastediyordun?" diye soruyor ve boynuma öpücükler kondurmak için ağzımı bırakıyor.

Ona yer açmak için başımı arkaya eğiyorum ve saçlarını sıkıca tutuyorum. Kasıklarımın biriken kan beni sertleştiriyor ve zonklatıyor, kucağıma düşüp beni bacaklarının arasında hissetme düşüncesiyle yarı vahşi oluyorum.

Çenemin altındaki deriyi sertçe emdiğinde, "Faydalarından biri de bu," diye homurdanıyorum.

"Başka birini nasıl bulabilirim?"

Yer değiştirip iki yuvarlak kalçasını kavıyorum, altındaki yumuşaklığın tadını çıkarıyorum. Boynumdan çekiliyor ve bana göz kırparak bekliyor.

Kalçalarını hızlıca salladığında dengesini kaybediyor ve kıcı kalçalarımın çarpıyor. Bir nefes kabini dolduruyor, ama geldiği gibi hızla kayboluyor. Kalçalarını sabit tutarak onu ileri doğru sallıyorum.

Nefes nefese kaçan iniltisi neredeyse çok fazlaydı.

"Aletin benim için bir hediye olmadığını söylemiştin."

Ağzımın kenarına tembel bir gülümseme yerleştiriyorum. "Öyle değil. Sikimi istediğin zaman alabilirsin, karıcığım. Sadece arabada değil."

"Tam bir pisliksin."

"Bu yüzden mi bana sürtünüyorsun?" Kendi başına öne doğru sallandığı yere bakarak törpülüyorum.

Şaftıma bastırması her şeyden çok bir alay. SUV'de bundan daha fazlası için çok küçük.

Elini saçlarımın arasından geçirerek mırıldanıyor. "Sadece bir şeyler tahmin etmeye çalışıyorum."

"O da ne?"

Beni kavramak için bıraktığı eline hazır değilim. O kadar sıcak ki şortumun üzerinden sıcaklığı hissedebiliyorum. Gözlerinin genişlemesi beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor.

"Siktir, bebeğim. Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum, çıplak belini kavramak için bir elimi gömleğinin altından yukarı itiyorum.

Elini uzunluğumda aşağı yukarı sürüklemeye başlarken masumca beni izliyor. "Ne kadar büyük olduğunu görmeye çalışıyorum."

Parmakları sikimin kenarları boyunca kıvrılıyor, şortumun içinden tutabildiği kadar . Başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, mümkün olduğunca hafifçe içine sokuyorum.

"Sadece sorabilirdin," diye inliyorum, zevk omurgamda yükseliyor.

"Bunun neresi eğlenceli?"

Beni okşamaya başladığında gözlerim geri yuvarlanıyor. "Şortumun içinden iyi bir ölçüm yapamazsın."

"Emin misin? Sanırım bu şekilde yürütebilirim ..." diye mırıldanıyor, kalçalarımın bir inç aşağı kayıyor. "Ama eğer eminsen."

Bir şekilde kalçalarımı kaldırmayı başarıyorum, aynı zamanda şortuma uzanıyor ve önden aşağı çekiyor, sadece horozumu serbest bırakacak kadar.

Blakely ağzını açıp bakıyor ve ben de karşılık olarak zonkluyorum, bana çıplak dokunursa boşalacağımdan korkuyorum.

"Bu bir sorun olabilir," diyor nefes nefese.

"Nedenmiş o?"

Temkinli bir şekilde parmaklarını penisime götürüyor ve bir tırnağını tepesinde gezdiriyor. "Sığmaz."

Elini tutup tabana götürdüğümde gözbebekleri büyüyor, onu tekrar kavraması için cesaretlendiriyorum, bu sefer önünde hiçbir şey yok.

"Ben sığdırırım. Karım kocasının kalın sikini kaldırabilir, değil mi?" "Seni boşaltmak istiyorum Jamie," diyor bana, konuşması giderek arzu ile bulamaç.

"Devam et, Blakely. Yüzüğümü taktığım elimi döllerimle kaplamamı sağla."

Bu onun için yeterli bir motivasyon. Gözlerindeki şehvetin etrafında dönen kararlılıkla, beni sıkıca kavıyor ve bana mastürbasyon yapmaya başlıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, başını öne eğip yaptığı işi izliyor.

"Üzerine tükür. Islat," diye inliyorum.

Kaslarım o kadar geriliyor ki bu gece ağrıyacak. Blakely'ye karşı itidalli davranmak hayatım boyunca karşılaşacağım en büyük sınav. Eli sıkı ve pürüzsüz ama onun yerine ağzını hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Yumruğuna tükürüyor ve tekrar okşamaya başlamadan önce şaftımın üzerine yayıyor. "Başka ne var?"

Kayganlaştırıcı devreye girdiğinde, boşalmama birkaç bilek darbesi kalmıştı bile. Taşaklarım sıkılaşıyor ve aramıza bir küfür tükürüyorum.

"Öp beni," diye yalvarıyorum.

Bana kendimi tekrar ettirmiyor. Göz açıp kapayınca kadar dudaklarımız buluşuyor, onun tatlı tadı ağzımda patlıyor. Dili alt dudağımda geziniyor ve onun için ayrıldığımda kontrolü ele alıyor.

Sikimdeki kavrama daha da sıkılaşıyor ve vuruşlar hızlanıyor, orgazmımı coaxing. Onu uyaracak kadar uzun süre ağzından ayrılıyorum.

"Geliyorum," diye homurdanıyorum, zevkin gücüyle keskin bir nefes çekiyorum.

Onu tutarken zonkluyorum, yıldızları görecektense kadar sert boşalıyorum. Ben inlerken ve onun sağından soluna doğru yer değiştirmesini izlerken uçtan ip gibi döl akıyor.

bulanık bir görüşle sol el.

Parmaklarına boşalmama izin verdi ve yüzüğüne boşalmam için çaba sarf ettiğini fark ettiğimde ... Yüce Tanrım. Pırlantanın ve yüzük bandının üzerindeki sütlü parıltı şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Boşver onu.

Elini ağzına götürüp diliyle elmastaki spermleri temizledikten sonra yüzüğün altından geçirip tüm yüzüğü ağzına aldığı anda bayılacağımdan korkuyorum.

"Fena değil," diye mırıldanıyor ve gözlerini yavaşça bana çeviriyor.

"Fena değil," diye yankılandım kuşkuyla, tekrar eline bakarak. "O halde birazını kaçırmışsın."

Bileğinin etrafında dönüp dölle kayganlaşmış parmakları ağzıma götürmemi izliyor. Teker teker dudaklarımın arasından geçiriyorum ve uzun süre emerek temizliyorum.

"Jamie," nefes alıyor.

"Blakely."

"Az önce bunu yaptın."

Öne doğru itiyorum ve onu öpüyorum, çekilmeden önce dillerimizin birkaç dakika oynamasına izin veriyorum. "Sana eğleneceğimizi söylemiştim."

"Bundan sonra böyle mi olacak?"

Sesinde zihnimde uyarı zillerini çaldıran bir kırılganlık var.

"Senden sadece seks istemiyorum. Senin için hissettiklerim fiziksel olanın çok ötesinde."

"Ben de," diye açıklıyor usulca.

Yanağını kavrayarak alnımızı birleştiriyorum. "Akışına bırakacağız. Ne istediğimizi dinle ve kabul et. Bunun bir romantik komedi izlerken kafana masaj yapmak ya da mutfak tezgahının üzerinde amını okşamak olması umurumda değil. Benim istediğim seninle olmak."

"En azından bir dahaki sefere tacoları benim yapmama izin ver," diye hafifçe takılıyor. "Ne istersen, sadece sor."

"Peki ya daha önce benimle alay ettiğin hediye? Onu alabilir miyim?" "Arka koltuktalar."

Kaşlarını çattı. "Onlar mı? Birden fazla mı?"

"Sadece arkama bak ve onları bul, Haydut," diye itiyorum, heyecanına gülümseyerek.

Başka bir itmeye ihtiyaç duymadan, arka koltuğa bakmak için yanımdan geçiyor. Çantayı fark ettiği anda anlıyorum çünkü omzuma uzanıyor, dengeye ihtiyacı var.

"Bunları ne zaman aldın?" "Dün."

"Jamie, bunlar için sana borcumu ödeyemem. Bir servete mal olmuş olmalılar." "Bugünkü işi aldığın için bir tebrik hediyesi."

"Ama kesin olarak alacağımı bilmiyordun."

Kucağıma eli boş oturuyor. Muhtemelen kucağımda bir dizi keskin şef bıçağını açmak istemediğini fark etmeden önce endişem artıyor.

Parlayan gözleri beni boğuyor ve ona uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Biliyordum, Blakely. Ve bunları hak ediyorsun. Karşılığında istediğim tek şey bir dakika daha kucağımda kalman, tamam mı?"

Başını sallayıp kendini göğsüme yasladığında kalbim neredeyse acı verecek kadar sert çarpıyor. Sorun olanın bana aşık olması olmadığı daha da netleşirken, onun düzenli nefes alıp vermesi beni dengeliyor.

Ona aşık olan ben olacağım.

32

BLAKELY

PERŞEMBE GÜNÜ JAMIE BİZİ İŞTEN EVE BIRAKTI.

add-and Nate'in futbol antrenmanına hazırlanmak için işe koyulur. Küçük bir ana tavuk gibi, en yakın spor mağazasından toplu olarak aldığı fişkırان su şişelerini dolduruyor ve Nate'in yeni ekipmanlarını onlarla birlikte küvete koyuyor.

"O şeyleri gördüğünde aklını kaçırarak, anlıyor musun?"

Çoraplarım ayakkabılarımı giyerken cızırdıyor ama şikâyetlerimi kendime saklıyorum. Pythons'tan ilk maaşım geldiğinde, çoraplarımı ve ayakkabılarımı değiştirmek için birkaç dolar harcayacağıma ve geri kalanını biriktireceğime dair kendime söz verdim bile.

"Beğeneceğinden emin misin? Sürpriz olmasını istemeseydim, onu da yanımda getirir ve kendi seçimini yapmasını isterdim. Vitesimi ilk kez yükselttiğimde babam benimle birlikte mağazada üç saat geçirmişti. Onun yerine bunu mu yapmalıydım?" Jamie girişte volta atarak söyleniyor.

Nate'i beklemek dışında, gitmeye hazırız. Sanırım hiçbir şey yapmadan oyalanmak Jamie'nin biraz aklını kaçırmaya neden oluyor.

Ceketimi giymeyi bitiriyorum ve dolapta gördüğüm ilk ceketini ona veriyorum. Koç'un son maçta saha kenarında giydiğine benzer bir Pythons ceketini.

Jamie ceketle şöyle bir bakıp başını sallıyor ve onun yerine düz siyah bir ceket almak için yanıma uzanıyor.

"Bu gece dikkatleri Nate'den başka bir yere çekmek istemiyorum," diye açıklıyor Jamie, siyah olanı omuz silkerek.

"Bu çok tatlı."

Sırtarak ceketimin alt kısmına uzanıyor ve fermuarını çekmeye başlıyor.
"Öyle mi?"

"Bana geri aldirtma." "Peki, tamam.

Şapka ister misin?" "Dışarısı 10 derece
falan."

"Bu bir hayır mı?"

"Hayır. Yüz şeklim şapkaya uygun değil. Sadece tombul bir oyuncak bebeğe
benziyorum."

Merdivendeki tıknaz ayak sesleri Nate'in varlığını duyuruyor. Çoraplı
ayaklarının üzerinde bize doğru kayıyor ve duvardaki kancadan ceketini alıyor.
"O daha çok bereli bir kız, Jamie."

"Ona tüm sırlarımı anlatma," diye yarım ağızla azarlıyorum.

Jamie parmaklarını şıklatır ve parmak silahlarını ona doğrultur. "Bu doğru.
Sağ ol dostum."

Dolabı karıştırıyor ve en üst raftan mor beremi çıkarıyor.
Başımdan çekiştirdikten sonra saçlarımı nazikçe kulaklarımın arkasına
götürüyor. "Üşümene izin veremem," diyor göz kırparak.

"Bu şişelerin hepsi takım için mi?" Nate, Jamie'nin uzun süre hazırladığı
küvete bakarak soruyor.

Kocam kardeşimin üzerine atlıyor ve kalçasıyla onu küvetten uzaklaştırıyor.
"Öyle. Ben de atıştırmalık getirecektim ama kız kardeşin bana hepinizin on
yaşında olmadığınızı ve muhtemelen futbol topu şeklindeki sandviçlerden
hoşlanmayacağınızı hatırlattı."

"Ben olsam bir tane yerdim," diyor Nate omuz silkerek.

Jamie dönüp bana bakıyor. "Şikayet etmek istediklerinde bir grup on beş
yaşındaki aç çocuğu göndereceğim kişi sen olacaksın."

"Yapmazsın."

"Yapardım."

"Artık gidebilir miyiz lütfen? Bu gece geç kalmak istemiyorum," diyor Nate,
sesi çekingen, sanki ne kadar heyecanlı olduğunu göstermekten korkuyormuş
gibi.

Jamie de bunu fark ediyor ve tereddüt etmeden küveti kollarına alıp ön
kapıdan çıkmalarına öncülük ediyor. "Kapı kodunu hatırlıyor musun, Nate?"

"Evet!"

"Ben bunları arabaya koyarken sen de kız kardeşinin yanına yerleş, sonra
gideriz."

"Anladım, Jamie!"

Verandanın basamaklarında durup Nate'in dilini dışarı çıkarmasını ve kapıdaki kodu doğru girmeye odaklanmasını izliyorum. Bir süre sonra sürgünün dönme sesi geldiğinde, yanıma gelmeden önce kapıyı test ediyor.

"Jamie harika biri, Lake. Ondan hoşlanıyorum."

Başımı çevirip küveti açık bagaja yerleştiren Jamie'ye baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu çok basit bir görev ve tüm bunları sadece küçük kardeşimin gülümsemesini görmek için yaptığını bilmek, dün yaptığım seçimden daha emin hissetmemi sağlıyor.

Jamie'nin benden istediği şeyin ağırlığına rağmen, konuyu açtığı anda ne yapacağımı biliyordum. Duygularıma teslim olmak bana kolay gelmiyor ama bir şekilde onunlayken hiç olmadığım kadar açığım.

Hata yapıp yapmadığımı bilmek için henüz çok erken, bu yüzden sanırım yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim ve en iyisini umacağım.

Kolumu Nate'e doladığımda boyunun ne kadar uzadığını hatırlayarak, "Evet, o oldukça harika. Şansımız varmış."

"Sence antrenmandan sonra benimle *Madden* oynamak ister mi?"

"İstersen seninle her şeyi yapabileceğini düşünüyorum." "Sen de oynayacak mısın?"

"Sadece bana iyi davranacağına söz verirsen."

"Evet!" diye bağırıyor, arabayı kenara çekip cipe doğru koşarken yüzü gülüyor.

Nate ona çarptığında Jamie gözlerimi yakalıyor. Kardeşimin saçını karıştırmak için elini uzatıyor ve şakacı bir şekilde onu itiyor.

"Antrenmandan önce hırpalama, Nate!" Onlara katılırken gülümsememi gizleyerek bağıriyorum.

"Özür dilerim!"

Jamie bagajı kapatıp benim için yolcu kapısını açmak üzere hareket ederken o arka koltuğa oturuyor.

"Önden buyur, karıcığım."

önce elini tuttum. "Teşekkür ." "Ne zaman istersen," diyerek bana göz kırpmıyor.

Kapıyı kapatıyor ve kaputu çeviriyor, araca binip yarım saatlik yolu tarlaya doğru sürene kadar gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

O zaman bile bir elini kalçamda tutuyor ve arabayı Nate'e sorduğu sorularla dolduruyor. Kaldırıma yanaştığımızda, Jamie

oyuncuların isimlerini Nate'e geri veriyor ve her birini pozisyonlarıyla eşleştiriyor. Çok sevimli, gerçekten.

SUV'den ilk inen Nate oluyor ve ben daha kapımı açmadan arkada bagaj kapağının açılmasını bekliyor. Yine de heyecanı için onu kızdırmaya cesaret edemiyorum. Yıllardır onun gözlerinde bu kıvılcımı tekrar görmeyi hayal ediyordum.

"Hey, Nate, yola çıkmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Jamie, sürücü tarafındaki kapıyı kapatırken.

"Tamam, güzel."

Arka kapının yanında duruyorum, kendimi bir dakika daha saklıyorum. Bu onlar için bir an ve ben bölmek istemiyorum.

"Sana birkaç şey aldım. Blakely bana kendi ekipmanını almak istediğini ve buna izin vermeyeceğini söyledi ama ben de sana biraz yardımcı olmak istedim. Daha önce hiç yararlanamadığım mağazalara ve markalara erişimim var, bu yüzden şimdi bunun için harika bir zaman olduğunu düşündüm. Bir şeyi beğenmediğinizde bana söyleyebilirsiniz ve tercih ettiğiniz başka bir şeyle değiştirmek için birlikte bir yolculuk yapabiliriz. Hatta bana hepsini geri almamı ve burada haddimi aştığımı bile söyleyebilirsiniz" diye açıklıyor Jamie.

Bir duraklama ve ardından bir kayma sesi. "Bana yeni teçhizat mı aldın?" "Aldım."

Biraz daha sessizlik. Ve biraz daha.

Saklandığım yerden çıkıyorum ve onlara bir bakış atıyorum. Görüşüm anında bulanıklaşıyor ve bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için ağzımı kapatıyorum.

Nathan, Jamie'yi ayı gibi kucaklıyor ve gözlerini öyle sıkı kapatmış ki acı veriyor. Çenesini sıkıyor ve Jamie'ye daha sıkı sarılarak duygularıyla savaşıyor.

"Ben senin yanındayım, evlat. Sen kardeşine göz kulak olmaya devam et, ben de aynısını için yapacağım. Biz bir aileyiz," diyor Jamie sessizce ve Nate'in sırtını sıvazlıyor.

"Aile," diye yemin ediyor Nate.

Sarılmaları bittiğinde tek kelime etmiyorum ve Jamie tekrar Nate'in saçlarını karıştırarak ortamı yumuşatıyor.

"Hadi, her şeyi sahaya taşıyacağız ve sonra soyunma odasında eski eşyalarınızı değiştirebilirsiniz."

Görüş alanlarına girerek Nate'in eline uzanıyorum ve Jamie'nin bekleyen bakışlarıyla buluşurken sıkıyorum. Kalbi gözlerinde kanıyor, o kadar açık ki

ve ham. Benim tek kelime konuşmama gerek yok, onun da yok. Söylemek istediğimiz her şey birbirimize bakışlarımızdan geçiyor.

Teşekkür ederim.

Sen ve kardeşin için her şeyi yaparım.

"Formalarımıza renk bile uydurmuşsun!" Nate haykırıyor.

Jamie'nin kollarına giriyorum ve onu usulca öpmeden önce parmaklarımı çenesine dokunduruyorum. Sanki beni vücuduna bastırmanın nasıl bir his olduğunu kendine hatırlatıyormuş gibi beni bir süre kendine yakın tutuyor. Bunu biliyorum çünkü ben de tam olarak aynı şeyi yapıyorum.

Yavaşça ayrılıyoruz ve Nate'e dönüyoruz. Küveti kucağına almış ve bagaj kapısının kapanması için ayağını cipin altında sallıyor.

"Bu gece herkesin ekstra çaba göstermesini sağlayacağım," diyerek bizi sahaya gitmemiz için dürtüyor. "Başka bir antrenmana geldiğinizden emin olmak istiyorum."

Jamie kapıları kilitliyor ve Nate'i takip ederken bir kolunu omuzlarıma atıyor. Elimi kotunun arka cebine sokuyorum.

"Antrenmanların ne kadar iyi gittiği umurumda değil. Ne olursa olsun gelebildiğim kadar çok geleceğim," diyor Jamie.

Nate önüne bakmaya devam ediyor. "Gerçekten mi? Yapmak zorunda değilsin."

Acı göğsümü delip geçiyor. Taşıdığı bu köklü değersizlik duygusundan annemiz sorumlu. On yaşındayken annesinin bizi neden terk ettiğini anlayamayacak kadar zekiydi. Onun için asla yeterince iyi değildik, ilgisine ya da sevgisine asla layık değildik. Ve şimdi, sevdiklerinin onayını aramak zorunda kaldı.

Elimden geleni yaptım ama belki de yeterince iyi bir iş çıkaramadım.

Jamie beni daha da yaklaşıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Futbol kariyerinin geri kalanında her maçta yedek kulübesini ısıtabilirsin ve ben yine de seni görmeye gelirim, Nate. Sana söz veriyorum."

Kardeşim çimlerin üzerinde bir adım tökezliyor, kambur omuzları geri çekiliyor. "*Bildiğiniz şey bittikten sonra bile mi?*"

Nefesimi tutuyorum.

"O zaman bile. Gelebildiğim maçlar için kız kardeşine bana bir koltuk ayırmasını hatırlatman gerekecek."

Bu kez Nate dönüp bize bakıyor ve yüzündeki yanak yaran sırtış tüm evreni aydınlatabilir.

"Harikasin, Jamie." "Sen de öylesin, dostum."

"Nasıl oynadığımı izleyip bana birkaç ipucu verebilir misin?
Koç harika biri ama *sen* de, yani, sensin."

Jamie yarım saniye bile tereddüt etmez. "Kesinlikle. Eğer hazırsan bu gece biraz kalıp bazı şeyler üzerinde çalışabiliriz."

"Sabah bir provan yok mu?" Ona sessizce soruyorum. Başıma bir öpücük daha konduruyor. "Yaşayacağım."

Antrenmanlar o kadar geç saatlere kadar sürmüyor ama Jamie her sabah altıdan önce kalkıp evdeki spor salonunda çalışıyor. Bunu zor yoldan öğrendim.

Nate'in takımındaki birkaç oyuncu çoktan gelmiş, kıyafetlerini giymiş ve sahada geriniyor. Jamie'nin ezberlediğinin yarısı kadar bile isim ezberlemedim.

Çocuklardan biri Nate'i fark ettiğinde, kucağındaki küvete bakarak ona el sallıyor.

"Hey, Nate."

"Selam, Max."

Elimi Jamie'nin cebinden çekmeyi düşünüyorum ama tereddüt ediyorum. Tribündeki kadınlardan birinin aval aval ona baktığını fark edince de bu fikri çöpe atıyorum.

"Görünüşe göre fark edildin, Tatlı Çocuk," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve sol elimi tutmak için bedenlerimize uzanıyor. Yüzük parmağındaki basit gümüş bant nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İyi ki karım beni güvende tutmak için burada."

Kadına dönüp bakmamak için kendimi çok küçük görüyorum. İfadesindeki kıskançlık beni rahatlatıyor.

"Evet, sanırım seni koruyabilirim."

33

JAMIE

MAÇ GÜNÜ HER ZAMANKINDEN DAHA ERKEN GELMİŞ HISSEDİYORUM.

Stadyumdaki antrenmanlar, Nate ile lise sahasında geçirilen ekstra zaman, her akşam aile yemekleri ve ardından geleneksel *Madden* yarışması arasında zaman, onu yakalayıp yavaşlamaya zorlayamayacağım kadar hızlı akıp gidiyor.

Evlendikten bir hafta sonra, *kabul ediyorum* demeden önceki kadar kolay hissettirdi. Blakely ile her şey böyle. Kolay ve eğlenceli.

"Dinliyor musun, Jamie?"

Koç elini yüz maskemin üzerine koymuş, hafifçe sallıyor. Boğazımı temizliyorum ve beni serbest bırakırken başımı sallıyorum.

"Bu gece takımla dışarı çık. Ben ," dedim.

"Graham'ın emirleri."

"Neden onları bana kendisi vermedi?"

"Denedi. Ben halledebilirim diye düşündüm. Tabii maçtan önce üst kata fazladan bir yolculuk yapmayı tercih etmezsen?"

"Hayır. Bu harika. Bu gece orada olacağımızdan emin olacağım."

Maçın ikinci çeyreğindeyiz ve bir mucize eseri kazanıyoruz. Çeteleye bir TD daha eklemeyi hedefliyorum, ama sanırım bu gece eve üç ile gitmek de çok kötü olmaz.

"Blakely'nin röportaj videosundan etkilenmiş. Sosyal medyada biraz ses getirdi."

"Geçen gün Warriors için çalışan biri tarafından durdurulduk.

Oraya da gitmiş. Siktiğimin *Sports Weekly*'si."

Koç ceketinin kollarını çekiştirerek başını sallıyor. "Sadece et. Bu gece kaynaşın ve bazı soruları yanıtlamak için durun."

"Gösteri maymunu ol," diye
düşündüm. "Bu senin için kolay
olmalı."

"Ouch. Yıldız oyuncunuzla bu şekilde konuşamazsınız."

"Buraya ne zaman geldi?"

Gülüyorum ve kaskımı çıkarıyorum. Ailemi aramak için tribünlere bakarken terli ve yorgunum. Tekrar saha kenarında olabilmelerini dilerdim ama bu gece herkese dağıtmam için bana normal koltuklar verildi.

Yine de onları sahaya yakın, sadece üç sıra yukarıda görüyorum. Babam koridorda oturmuş, annemle kocaman bir kova patlamış mısırı paylaşırken Oliver da Nova'nın slushie'sini çalkalamasına yardım ediyor. Avery, Blakely'nin beresinin arkasını düzeltiyor ama karım ona dikkat etmiyor. Onun yerine doğrudan bana bakıyor.

Omuzlarından sarkan Pythons ceketim bir formadan çok daha iyi bir iddia. Onu yutuyor ve hâlâ kolonyamla kaplı olmalı. Nate onun diğer tarafında, onunla sıranın geri dolduran erkek grubu arasında bir duvar gibi.

Ona teşekkür etmek için bir şeyler almayı aklıma not ediyorum.

"Kafanı oyuna ver, Bateman," diye azarlıyor Koç.

"Oyunun içinde var. Benimle evli olduğu için utanmasına izin veremem."

Alay ediyor. "İşte ruh bu."

Tribünlere doğru üflemeden önce avucumu öpüyorum. Blakely ilk başta tepki vermiyor ama Nate onu itince gözlerini deviriyor ve bir tane de o üflüyor. Havadan kapmak için zıplama gösterisi yapacak kadar büyük bir aptalım.

"Tanrım," diye bağıyor Koç, emirlerini bekleyen oyuncu grubuna doğru yürürken.

Gösterişli şeylerden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Sadece yansıttığını biliyorum.

Nate bana el sallıyor ve yanındaki çocuklar onu yargılıyormuş gibi yaparak gülüyorlar. Nate'in hemen yanında oturan ve Hayes forması giyen kişi ona bir şey söylemek için eğiliyor ve gözlerindeki heyecanı söndürüyor.

Tüylerim diken diken oluyor, sıcak bir koruma duygusu omurgama tırmanıyor. Sıraya doğru ilerliyorum ve Jaxon'ın ayağını tekmeliyorum. Elindeki tableten başını kaldırıp kaşlarını kaldırıyor.

"Ne ?"

"Bana bir konuda yardım etmen gerekiyor."

Tabletteki oyunların üzerinden geçmeyi bitiriyor ve uzatıyor. "Sen söyle."

Banktan uzaklaşıyoruz ve ona ne yapmasını istediğimi açıklamadan önce Nate'in yanındaki adamların bir özetini veriyorum. Daha önce kullandığı battaniyeyi banktan alıp getirirken sırtışından muziplik akıyor.

Siyah kalemin kapağını açıp battaniyenin üzerine imzasını atmaya başladığında, nereden aldığını sormuyorum, ayrıntıları umursamıyorum.

"Geleceğin MVP'si Nate için hazırla. Koyu bir Pythons taraftarı ve bana ayak uydurabilen tanıdığım tek uzun topçulardan biri," diyorum ona, stadyumdaki gürültüye karşı sesimi yükselterek.

Jax, Nate'e bakar ve battaniyeye yazmaya devam etmeden önce ona el sallar.

"Senin de imzalaman gerekmiyor mu, Bateman? Ya da çocukla birlikte yaşadığın için belki de imzalamamalısın. Kayınbiraderiniz olduğunu düşünürsek, imzanıza sınırsız erişimi olmasını beklerdim."

İki adam kucaklarına bırakılan bilgi karşısında yüzlerini buruşturuyor ve Nate'e fısıldayan adam ondan uzaklaşacak kadar ileri gidiyor. Sanki bu onun yaptığını gördüğüm şeyi geri alacakmış gibi.

Sadece o adama odaklanıyorum ve etrafındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Nate benim dostum. İsteddiği zaman istediği şeyi imzalatabilir. Eski formalarımı karıştırmasına ve istediğini almasına izin verdim bile. O ailemden biri ve ben de ailem için her şeyi yaparım."

Jax battaniyeyle işini bitirir ve tribünlerin kenarına giderek Nate'e korkuluklara doğru gelmesi için el sallar. Çocuk oturduğu yerden fırlar ve merdivenlerden aşağı koşmadan önce adamları iterek geçer.

Korkuluklara yaslanıyor ve gözlerinde yıldızlarla bize bakıyor. "Merhaba, Jaxon! Merhaba Jamie!"

"Hey, dostum. Bu senin için. O şerefsizlerin suratlarına sürmekten çekinme. Eminim kumaşında biraz terim vardır," diyor Jax ve battaniyeyi uzatmak için bir kolunu başının üzerine uzatıyor.

Kalabalığı üzerimize çektik ve güvenlik sahaya doğru ilerlemeye başladı. Tribünlerde, turuncu ceketli birkaç kişi fotoğraf çektiirmek için fırsat kollayan taraftarları itiyor ve eşyalarını imzalamamız için korkuluklara asıyor.

Genç taraftarlardan biriyle fotoğraf çektiiriyorum ve korkuluklara astığı beyzbol şapkasını imzalamak için Jax'in kalemini çalıyorum. Koç üflüyor

Düdük, daha fazla hayran bize doğru gelmeye başladıkça dikkatimizi tekrar çekmeye çalışıyor, ne yaptığımızı fark ediyor.

Nate yerine geri döndü ve Jax'le birlikte sıraya geri dönmeden önce elimi kaldırıp ona baş parmağımla onay verdiğimi gördüğünden emin oluyorum.

Biz ona doğru yürürken koç kaşlarını çatıyor ama bizi azarlamıyor. Bunun yerine tableti Jax'in kollarına geri itti ve sırayı işaret etti.

Jax'in yanına oturdum ve omzuna vurdum. "Teşekkür ."

"Dediğin gibi, aile için her şeyi yaparım."



GECE KULÜPLERİNİ HIÇ UMURSAMADIM. Açıkçası, profesyonel bir sporcu olmak sıra beklemek gibi küçük sıkıntılara yardımcı oluyor, ama yine de. Müzik, yanıp sönen ışıklar ve kişisel alan eksikliği beni rahatsız etmiyor.

Altitude, ekibin diğerlerinden daha sık gittiği bir kulüp. VIP bölümü hepimizin sığabileceği kadar büyük ve güvenlik etkileyici bir şekilde tetikte. Bu gece Blakely yanımdayken, son nokta en önemlisi.

Dar siyah elbisesi ve yıpranmış düz ayakkabılarıyla tam bir manzara. Kahverengi saçları kıvrılmış, sırtından aşağı serbestçe sarkıyor. Ellerimi içine gömmek için bu gece birden fazla kez baştan çıktım.

Benimle yüzleşmek için döndüğünde ağzındaki kırmızı dudak parlaticısı parıldıyor, sırtı alt kattaki kalabalığı izlemek için kullandığımız korkuluklara dayanıyor. Uzun siyah kirpiklerini kırıştırıyor ve ben de eğilip onu vücudumla hapsedmeden önce iki yanındaki korkulukları kavırıyorum.

"," diye .

Dumanlı makyaj gözlerindeki yeşili yoğunlaştırıyor ve başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor. Tabii en başta zahmet ettiysem. Şu andan itibaren uyumak için gözlerimi kapatana kadar planım bu değil.

Kendini Graham'ın bu gece olmasını istediği kadına dönüştürdü. CFL'deki en iyi oyuncuların birinin karısı, süslü elbiseler giymeyi seven ve makyajı için saatler harcayan biri. Bu benim Blakely'im değil.

Yine de bu onun ne kadar muhteşem olduğunu değiştirmiyor. Bir elbiseyle ya da en sevdiği bol eşofman altıyla, sağ yanağındaki çamaşır suyu lekesiyle

hala sikimi elik gibi sertleştiriyor.

"Avery elbiseyi bana maça getirdi. Beğenip beğenmeyeceğimi bilmiyordum," açıklıyor, bir elini belime koyarak.

"Neden olmasın?"

Omzundan bacağına doğru bir hareket yaparak bana *ciddi misin* der gibi bakıyor.

Bak.

Elbise onu giyerken gördüğüm her şeyden daha dar, evet. Bu gece daha önce görmediğim kıvrımları . Ve kıcı . . . *sik beni*.

"İnanılmaz derecede seksisin, Blakely. Merdivenlerden indiğinden beri ereksiyon halindeyim."

Göğsü kızarak parlıyor ve bir inilti boğazıma tırmandığında dilimi ısıyorum. Aldığı her hızlı nefeste gğsleri, onları yerinde tutan kumaşa doğru geriliyor.

Takımımındaki her oyuncunun ona yarım saniye fazla baktığının ve arşamba günü antrenman için sahaya çıktığımız anda onları uzun ve acılı ölümlerle tehdit edeceğinin çok farkındayım.

Dürüst olmak gerekirse, ellerimi kendime saklamak hiç olmadı. Elbette, bir gösteri yapıyor olmamız gerekiyordu ama Blakely ile her şey bu kadar doğal olunca gösteriye gerek kalmıyor.

"Gğslerim içinden düşecek diye korkuyorum," diyor bir elini gğs dekoltesine bastırarak. "Gelinliğimdeki korseden bile daha kötü."

"Rahatsızsanız daha fazla kalmamıza gerek yok."

Dğmeli ceketimin kumaşını parmaklarının arasında ovuşturarak imdikliyor. Elbisesine uyacak şekilde seçtim ve üstteki iki düğmeyi açık bıraktım. Elbisesinin içinde bana neredeyse kalp krizi geirttikten sonra onu biraz kızdırmak adil olurdu.

"Daha beni dansa kaldırmadın bile."

"Benimle dans etmek ister misin?"

Ayak parmaklarının üzerine eğilerek parlak dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Karın dans etmeye bayılır."

Yüzünü tutuyorum ve parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum, bana bakması için onu yönlendirirken derisini ovuyorum. Beni yakaladığını bilerek sırtıyor.

"Ben kimim ki seni istediğinden mahrum edeyim?"

Dönüyor, elimi yüzünden çekip aramızda dinlendiriyor. nne geçip bizi VIP bölümünden geçirerek kapalı merdivene yönlendiriyorum. İki güvenlik görevlisi bize başlarıyla selam veriyor ve ipi çekip açıyor.

Ana kat daha gürültülü ve dönen bedenler ve şarkı sözlerini bağırarak hoparlörlerden daha yüksek sesle söylemeye çalışan arkadaş gruplarıyla çok daha kalabalık. Mor, pembe ve beyaz ışıklar dans pistinde bir an yanıp bir an sönüyor. Çalan müzik kirli, ağır bas ve hızlı bir tempoya sahip.

Blakely'nin arkasına geçiyorum ve kalabalığı yararlanarak ilerlerken onu göğsüme yashıyorum. Koluma tutunuyor, biz ilerlerken bana sarılıyor.

Dans pistindeki sıcaktan boynumdan terler boşanıyor. Blakely, dans etmek için biraz boşluk bulduğumuzda bile sırtını göğsüme sıkıca yashıyor ve ben de bir kolumu ortasına dolayarak onu orada tutuyorum.

Yanağımı şakağına yaslayarak vanilyalı parfümünü içime çekiyorum ve kalçalarımı sallayarak beni takip etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Bana katılması birkaç saniye sürüyor ve sonra bir kolunu boynuma doluyor ve benimle birlikte hareket ediyor. Karnının etrafındaki tutuşumu sıkı tutuyorum, henüz onu bırakmaya hazır değilim.

Başını çevirerek yanağını yanağıma değdiriyor ve "Bunu ne kadar süre yapmalıyız?" diye soruyor.

"Beni eve götürmek için sabırsızlanmaya başladın mı bebeğim?"

Gözleri parlak ışıklar altında parıldıyor. "Belli ki."

Bir yerde görüldüğümde insanların fısıldaşmalarını burada duymak mümkün değil. Şu anda bize doğrultulmuş telefonları çoktan fark etmiş olacak kadar gözlemciyim ama yine de bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi geliyor.

"Bu o mu?" ya da "Sence bizimle fotoğraf çektirir mi?" diye mırıldandılar büyük olasılıkla. Artık EDM şarkı sözleriyle kamufle ediliyorlar.

Evliliğimizi göstermek için burada olmamız gerekiyordu ve ben bunu yapmaktan çok mutluyum. Blakely güvende olduğu sürece.

Kıçını kasıklarına doğru geri itiyor ve ben düşüncelerimi bırakarak nefes alıyorum. O daha güvenle hareket ederken ikinci bir kol vücudumdan yukarı çıkıp boynumdan sarkıyor.

Başımı eğerek köprücük kemiği boyunca ve boynuna doğru öpücükler konduruyorum. "Dikkatli ol, Blakely."

Duyamadığım bir kahkahayla sarsılıyor. Kalçalarının yavaşça yuvarlanması daha amaçlı hale geliyor ve iniltimi açığa çıkarmaya zorluyor.

Zaten onu banyoya götürüp elbisesini kalçalarından sıyırmak istiyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor. Banyo yerine tamamen gitmeyi düşünüyorum.

"Tetiği çekmekte acele etme Jamie," diye çeneme bir çimdik atarak alay ediyor.

Onun içine ilk girdiğimde, hızlı olmaktan daha kötü olhiç şüphem yok. Anında dene.

Müziği ve her hareketimizi kaydeden kameraları duymazdan gelerek sadece Blakely'ye odaklanmayı seçiyorum. Boynumda aşağı yukarı süzülürken dokunuşu kavurucu derecede sıcak, tırnakları birkaç geçişte bir saçlarımı çekiştirmek için dolambaçlı bir yol izliyor.

O bana sürtünürken, elbisesinin etekleri kalçalarının her sallanışında daha da yükselirken, sikim kot pantolonumun içinde zonklıyor. Elimi karnından üst uyluğuna doğru kaydırıp orada tutuyorum.

"Bu şekilde amına ulaşmanın ne kadar kolay olacağını biliyor musun?" Ses tonum o kadar bozuk ve gergin ki, etrafımızdaki müzikle kelimeleri nasıl anladığından emin değilim.

Daha hızlı hareket ediyor, elbisenin parmak uçlarıma dokunarak daha yukarı kaymasını teşvik ediyor. "Belki de amaç buydu."

"Eğer beni bacaklarının arasında istiyorsan, tek yapman gereken sormak, bebeğim." "Sormak zorunda kalmak istemiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "O zaman spontane mi istiyorsun?"

Hafifçe öne eğilip omzunun üzerinden bana bakmadan önce kalçalarını şımarıkça sallayarak cevap veriyor. Avuç içimi omurgasında gezdirip parmaklarımı kalın buklelerine gömdüğümde boğazım bir yutkunmayla geriliyor. Beynimin beni yalnız olmadığımız konusunda uyaran kısmını bir kenara bırakıp saçlarını avuçluyorum ve onu kendime çekmek için tutuşumu kullanıyorum.

Başı omzuma düşüyor, ben boğazını emmeye başlamadan önce yavaşça yuvarlanıyor. İz bıraktığımdan emin olana kadar geri çekilmiyorum.

"Yarın manşetlerde ne yazacağını biliyor musun?" Kulağına sordum.

Başını sallıyor, vücuduma doğru sallanırken konuşamıyor, kasları gevşiyor. Onu kalçasının altından tutuyorum ve sikimi sıkıca kıkına yerleştiriyorum.

"Jamie Bateman Altitude'da ellerini kendine saklayamadı ve gözlerini ondan alamayan herkesin önünde çarpıcı karısına sahip çıktı," diye homurdanıyorum, cildimin her santimi beklentiyle uğulduyor. "Herhangi bir manşet yazabilirler ve ben bununla gurur duyarım. Bu gece burada seninle olan ve seni eve götürecek olan adam olmaktan. Her biri benim yerimde olmak istiyor, Blakely. Ama sen müsait değilsin, değil mi?"

Yüzünü boğazıma gömüyor, parlak dudakları öptüğü her santimime yayılıyor, kendi iddiasını ortaya koyuyor.

Elimi kışının yan tarafına kaydırıp sıkıyorum. "Öyle mi, karıcığım?"

"Hayır, müsait değilim," diye pantolonunu indiriyor, elleri kalçalarım ve sonra da bağlandığımız yere doğru kayıyor.

Sabit durarak, aradan sıyrılıp sikimi yakalaması için yer kalmadığından emin oluyorum. Bu, Blakely çılgınlığı kategorisine girecek bir başlık.

"Gidiyoruz," dedim ona.

Cevap veremeden ellerini ellerimde toplayıp bizi çıkışa doğru itmeye başladım bile. Eğer ikimizi de buradan çıkarmazsam, onu banyoya götürme fantezim gerçek olacak.

Ekip hâlâ VIP'de, muhtemelen şu anda bizi gözetliyorlardır. Bunun üzerine göğsümü kabartıyorum, onun kapılmaya hazır olmadığını açıkça belirttiğim için gurur duyuyorum.

Bizi fedainin yanından geçirip kapılardan geçirirken Blakely bana karşı koymuyor. Bu gece hava serin ve onun ceketi yok, bu yüzden daha da hızlı hareket ediyorum. Kaldırım kenarına geldiğimizde, bize doğru gelen taksiye el sallıyorum.

"Sahadan başka hiçbir yerde bu kadar hızlı hareket ettiğini görmedim," diye takılıyor Blakely.

"Şu anda önceliklerim var."

"Peki ben o listenin neresindeyim?"

Kısık bir kahkaha attım ve elimi ensesine koyarak onu kendime doğru çektim. Sırıttırıyor ve iki elini göğsüme koyarak kendini tutuyor.

"Liste falan yok. Benim tek önceliğim sensin," diye mırıldanıyorum, eğilip onu öpüyorum-

"Aman Tanrım. Sen Jamieson Bateman'sın."

"Bir fotoğraf alabilir miyim?"

"Bekle, sen Blakely misin?"

"İkiniz de!"

İki ses belirliyor ve beni karımı öpme fırsatını kaçırmaya zorluyor. Kadınlara bakmak için başını çeviriyor ve ben de huysuzluğumu belli etmemeye çalışarak onu takip ediyorum.

"Bu kesinlikle sensin! Buna inanamıyorum. Gördün mü, sana birkaç dakika gecikebileceğimizi söylemiştim," diyor inanılmaz uzun boylu olan, kısa boylu, siyah saçlı olana, kamera uygulamasını açmış bile.

Taksimiz kaldırımdan bize doğru sürünerek geliyor, özgürlüğümüze kavuşmamıza sadece birkaç saniye kaldı.

Blakely iki kıza bakıyor ve saçlarıyla uğraşıyor. Boynuma bulaşmış olması gereken kırmızı dudak parlaticısının fazlasıyla farkındayım ama kadınların bunu fark ettiğini görmek beni kibirli bir mutluluğa sürüklüyor.

"Evet, ben Jamie, bu da Blakely," diyorum, bizi taksiye doğru çekmeye başlamışlardı bile.

Uzun boylu kadının gözleri parlıyor. "Sadece aşkınızın harika olduğunu düşündüğümü söylemek istiyorum. Jaxon Hayes'e sonsuza dek aşık oldum ve benim gibi bir hayranın bunu yapmasını hiç beklemiyordum-"

"Onu görmezden gel. Pek dışarı çıkmaz. Biz seni rahat bırakırız," diyor siyah saçlı arkadaş buruk bir gülümsemeyle.

Blakely, uzun boylu kadını çekip götürmesine izin vermeden önce, "Ondan hoşlandıysan, devam et. O gerçekten iyi bir adam."

Gerçekten iyi bir adam mı? *Pardon?*

Kaşlarımı çatma zahmetine girmiyorum ve kadınlardan biri kıkırdadığında, onun bana doğru baktığını görüyorum.

"Bu çok . gerçekten aşıksınız."

Onun söylediklerine uymak ikinci doğasıdır. "Ona delicesine aşığım. Bu yüzden dikkat çekmeden ve şansımızı kaybetmeden önce bizi buradan çıkarmalıyım."

"Doğru ya! Çok özür dilerim." Uzun boylu kadın telefonunu cebine koymak için hamle yapar ama Blakely başını sallar.

"İstersen Jamie ile bir fotoğrafınızı çekebilirim," diye teklif ediyor.

Kadın usulca gülümsüyor. "Aslında, ikinizle birlikte bir tane alabilir miyim?" "Tabii ki," diyor Blakely, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarken.

Onu kadının yanında durması için teşvik ediyorum, sonra arkadaş telefonunu alıp yaklaşmamız için bize el sallıyor. Ben kendi elimi omzuna atarken Blakely bir elini sırtımda tutuyor ve flaş onun gergin gülümsemesini yakalıyor. Taksimiz korna çalarken kadın fotoğrafa bakmak için aceleyle uzaklaşıyor,

Beklemek bitti.

"İyi geceler hanımlar," diyorum taksi şoförüne başımı sallayarak.

Siyah saçlı olan arkadaşını kulüp kuyruğuna sürüklemekten önce kadınlar bir süre daha bize bakıyor. Blakely derin bir nefes alıyor ve benimle birlikte taksiye doğru yürüyor.

"Seni seviyorlar," diyorum.

Başını sallayarak beni başından savdı. "Senin için geldiler."

"Belki de. Ama onlar senin için kaldılar."
Ve onları suçlayamam. Ben de aynı şeyi yapardım.

34

BLAKELY

KEŞKE ŞU AN SARHOŞ OLSAYDIM.

Taş gibi ayık olmak bana hiçbir şey yapmıyor. İnanılmayacak kadar azgınlım ve eve gelir gelmez Jamie'nin üzerine atlayacak cesareti göstermek yerine, ayakkabılarımı koridorda çıkarıp odama koştum.

Karanlıkta yatağımda oturuyorum, başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. Uyarılmışlığım hayal kırıklığıyla karışırken yumuşak yorganı yumruklarım ile kavırıyorum.

Jamie her şeyi doğru yaptı. Beni zorlamadı ya da zaten kendisinin olmayan bir yeri ele geçirmeye çalışmadı. Ben kaçtım, o da bana ulaşmak için kapımı kırmadı. O mükemmel biri ve ben onunla yatmaktan korktuğum için kendimi geri çekiyorum. Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra *herhangi biriyle*.

Bakire değilim ama tecrübeli olmaktan da uzağım. İlk kez on sekiz yaşımıdayken yaz sıcaklığında paslanmış eski bir Ford'un arkasıdaydım. O zamanlar bir partnerle nasıl orgazm olacağımı bilmiyordum ve hala kadınların orgazm olabileceğini bilip bilmediğinden bile emin değilim.

O zamandan bu yana çok uzun zaman geçti. Jamie'nin Vancouver'da tatlı dil ve güler yüzle dolaştığı yıllar.

Kıskançlık iğneleri midemi zorluyor. O kadar rahatsız oluyorum ki ayağa kalkıp saçlarımı geriye itiyorum ve aniden yüzüme değmesinden nefret ediyorum.

Nate çoktan yatağına girmiş, dünyaya küsmüş. Koridorda tepinerek Jamie'nin odasına doğru gitsem bile . Kapıya bir yumruk bile kardeşim hâlâ uyuyor olacak ve hiçbir şeyden haberi olmayacak.

Göz açıp kapayıncaya kadar kapı tokmağımı kavırıyorum, dişlerim gıcırıyor ve sinirlerim derimin altında patlıyor. Kapıyı çekerek açtım ve kendimi

Fikrimi değiştirmeden önce koridora ıkmalıyım.

Sırf onun odasına gidiyorum diye seks yapmak zorunda değiliz. Jamie asla bana bu konuda baskı yapmaz. Belki de bu gece sadece onun yatağında uyumak istiyordumdur. Kulüpteki dansımızdan sonra, alışılmadık şekilde yapışkan hissediyorum. Sanki yalnız uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Tanrım, yine de bu, ona gün ışığında vurmak istemediğim anlamına gelmiyor. Onun , arkamda ya da yanımda olmasını düşünmek bile . . . *lanet olsun*. Aklımı kaybedeceğim.

Yatak odasının kapısı aralık ve kapıyı çaldığımda bir santim daha ileri itiliyor.

"Jamie?"

Cevap gelmeyince kapıyı iterek tamamen açıyorum. Ellerimi ıplak bacaklarımda gezdirerek geceliğime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Sahip olduğum en seksi yatak kıyafetinin bu olması inanılmaz derecede üzücü.

Odasına adım attığımda, akan suyun sesini fark ediyorum ve banyo kapısına doğru bakıyorum. Aynı yatak odasının kapısı gibi hafif aralıktı ve şimdi geceleri odasının önünden her geçtiğimde aklıma geliyor. Kapı her zaman tamamen kapalıydı. Bu gece hariç.

Hızlıca bırakmadan önce uzun bir nefes çekiyorum. Varsayımlar aptallar içindir. Böyle bir şeyi yorumlamaktan daha iyisini biliyorum, ama benim için iki kapıyı da açık bıraktığını varsaymamak için daha büyük bir aptal mı olurdum?

Siktir et.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Ve buradaki en kötü senaryo, duş alırken beni banyoda görünce ıldırması ve beni evinden kovması değil.

Evet, baskı yok.

Kapıyı iterek açıp içeri temkinli bir adım attığımda banyodan çıkan buhar etrafımda kıvrılıyor. Makyaj aynası buğulaniyor ve duştan gelen sıcaklık insanı kavuruyor. Ya da belki de sadece benim yzmdendir.

Duştaki figürü gördüğümde alevler içinde kalabilirim. Cam kapılar, buhar ve sis karışımıyla bile onu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Cssesi fazlasıyla tanınabilir, her şişkin kası karnımdaki uyarılmanın yanmaya başlamasına neden oluyor.

Yaklaşırken gömleğimin eteğiyle oynuyorum, çıkarıp suyun altında ona katılmayı düşünüyorum. Bu yüzden buradayım, değil mi?

Nefesimi tutuyorum ve çıkartıyorum. Korku ve güvensizlik kafamda şüpheler uyandırırken derimin bir katmanını soymak gibi. Dikkatli bir şekilde

gömleğini yerdeki giysi yığınının üzerine koyar ve bir elini duş kapısının üzerinde gezdirir.

Jamie suyun altında hareketsiz durmuyor. Sırtı bana dönükken bile, bu kadar yakından, kolunun eşit ve hızlı bir tempoda hareket ettiğini görebiliyorum.

Gözlerim kocaman açılıyor. Uzun ve alçak sesle inlediğinde ve yumruğuyla kavradığı sikinin kalın gövdesini görebileceğim kadar vücudunu kaydırduğında bacaklarımın arası zonkluyor. Nefesim kesiliyor, meme uçlarım geriliyor ve açık kapıdan beni takip eden serin havaya karşı hassaslaşıyor.

Jamie bir elini duş duvarına dayıyor ve yumruğunu sıkıyor. Cam kapıyı aralayıp sisin içinden gözlerimi kırıştıyorum, içeri adım atarken gözlerimi ondan reddediyorum. Düşmemeye dikkat ederek ona doğru ilerlerken taş zemin ıslak ve kaygan.

Arada buğulu cam olmadan, sırtında gerilen her bir kas demetini, gözlerine doğru sarkan ıslak saçlarını ve yumruğunun her vuruşunda sıkılan yuvarlak kıcını seçebiliyorum. Sırtının alt kısmında iki gamzesi ve omurgası boyunca oturup saymak istediğim çilleri var. Kalın, güçlü ve siyah kıllarla kaplı kalçaları onu sabit tutuyor.

Arkasına geçip çıplak göğüslerimi sırtına bastırdığımda kalbim gırtlığıma dayanıyor. Kollarımı vücuduna doluyorum ve şaftını okşayan elimi benimkiyle nazikçe kapatıyorum.

Dokunduğumda irkilmiyor. Gitmemi emretmek yerine içinden bir inilti geçiyor.

"Geldin."

"Kaçtığım için
özür dilerim."

Kendini bırakarak elini kenara çekti ve beni onun yerine geçmeye teşvik etmek için kullandı. Başka bir anı daha boşa harcamak istemediğim için yapıyorum.

Onu ilk kez elime aldığımda olduğu gibi, amım kasılıyor ve bana onu okşamamız için daha iyi bir yer olduğunu hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı omzuna yaslayıp parmaklarımı sikinin etrafına uzatıyorum. O kadar kalın ki parmaklarım zorlukla sürtünüyor ve o kadar uzun ki sadece tabanından ucuna dokunmak için yan tarafına doğru hareket etmem gerekiyor.

"Bunun için özür dileme. Hiçbir şey beklemiyordum," diye mırıldanıyor, sesi titriyor.

Tekrar sarsmadan önce kaygan sıvıyı toplamak için başparmağımı ıslak ucunun üzerinde gezdiriyorum. Kavrayışında zonkluyor ve boşalacağını düşünüyorum. Ama sonra bizi döndürüyor.

Duş başlığı tam üzerimdeyken geri çekilip duvara yaslanıyor ve suyun üzerimden akmasına izin veriyor. Saçlarım saniyeler içinde sıılsıklam oluyor ve ılık sprey daha sonra ağır göğüslerime çarpıyor, meme uçlarımdan yere damlıyor.

Gözleri suyun akışını takip ediyor, karanlıklaşıyor ve neredeyse vahşi bir şeyle kenarlanıyor. Bu bakışın etkilerini klitorisimin her atışında ve uyluğumdan aşığı akan uyarılma damlasında hissediyorum.

Birbirimizin önünde ilk kez çıplak kalıyoruz ve zaman ayırıp tenimin her santimini inceliyor. Önce omuzlarımı ve göğüslerimi, sonra göbeğimin yuvarlaklığını kalçalarımın uyluklarına yayılan çatlakları. Kalçalarımın her selülit kırışıklığı onun bakışları altında daha belirgin hale geliyor, sanki görmesi için kalıcı mürekkeple işaretlenmiş gibi.

Yine de beni her gördüğünde aleti yumuşamıyor. Gözlerinin her hareketiyle zonklıyor, ucu kızarıyor ve prekumla parlıyor.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Fısıldıyorum, damlayan ıslak karın kaslarına göz atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu itiyorum. "Görünüşüm. Vücudum."

Dudaklarını yalıyor ve ellerini karnıma götürüyor. Yumuşak belime ve oradan da aşk tutamaçlarıma doğru yayıldılar. Dizlerinin üzerine çöküp ellerinin gittiği her yeri öpmesine tamamen hazırlıksızdım.

"Başka hiç kimseden senden etkilendiğim kadar etkilenmedim, Blakely. Kadınlar, erkekler, sen hepsinden üstünsün. Burada durup sadece sana ve kıvrımlarına bakarak saatler geçirebilirim."

Duymak istediğim her şey bu.

Dürtülerimin çekimine karşı zayıfım. Sözleri bana güven verirken, ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve sonra bir elimi taşaklarına götürüp hafifçe yuvarlıyorum.

Bakışlarımı tutmak için mücadele ederken tüm vücudu titriyor. "Bebeğim. Burada zar zor dayanıyorum."

"Sen de çok güzelsin Jamie," diyorum usulca, diğer elimi onun belirgin göğüs kaslarının arasına koyarak.

"Siktir," diye bağılıyor.

"Ben buraya gelmeden önce ne yaptığınızı bana göstermenizi istiyorum. Yatakta tek başına beni düşünürken ne yaptığını göster bana."

Aletini tutup sıkıyor ve suyun bizi boğmayacağı düşün karşı tarafına doğru başıyla işaret ediyor.

"Sadece sen de yaparsan."

Sırtımı duvara vererek önüne yerleşiyorum ve parmaklarımı bacaklarımın arasına götürüyorum, amımı ayırıyorum ve ne kadar ıslak ve şiş olduğumu ona gösteriyorum. Yumruğunu uzun, yavaş bir hareketle hareket ettiriyor ve bacaklarımın arasına bakıyor. "Çok mükemmel," diye fısıldıyor, shaftını yağlamak için döllerini ustalıkla topluyor.

"Boş bırakma, bebeğim."

Klitorisim o kadar hassas ki başparmağımın altında yuvarladığımda duvara karşı sarsılıyorum. Bir parmağımı zorlanmadan içime sokacak kadar ıslağım.

"Yatağa uzanıp seni düşündüğümde, seni yatağıma yaymayı ve o daracık deliğe sikimi sokmayı hayal ediyorum. Başlamak için sadece ucu, ama lanet olsun, çarşafırlara damlasan bile zor sığıyor," diye tıslıyor.

Parmağımı içeri ve dışarı soktum, göğüslerim hareketle birlikte sallanıyordu. "Sığdıracığınızı söylemiştin."

"Yapacağız. Birkaç saniye sonra ucunu içine çekeceksin ve sen kollarımı pençelerken ve aramıza bakıp bir başkası için yalvarırken ben bir inç daha sokacağım."

Birdenbire tek parmak yetmemeye başladı. İkinci bir parmak, tarif ettiğini bildiğim gerginliğe dair bir ipucu ekliyor.

"Nasıl bir his?" diye kabaca soruyor.

Klitorisime daha sert bastırıyorum. "Daha iyi olabilirdi." "Mm, henüz değil."

"Konuşmaya devam et. Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Hızını artırırken gözleri parlıyor, aklında bir bitiş çizgisiyle okşuyor.

"Aletimin geri kalanını içine sokabildiğimde, beni karnında hissedebileceğin kadar derin olacağım. Çekildiğimde beni tekrar içine almaya çalışacaksın, sertçe itmeden önce sadece ucuyla seni tekrar kızdıracağım, taşaklarımın mükemmel kıcına çarpmasını sağlayacağım. O güzel göğüslerin ağzımda olacak, ben onları emerken meme uçların dişlerimin altında kalacak."

Göbeğimde yoğun, tam bir basınç oluşuyor, parmaklarımın amıma her vuruşunda daha da ısıyor. klitorisime sertçe bastırması onu daha da yükseltiyor ve ayak parmaklarım duş fayansına acı verici bir şekilde kıvrılıyor.

"Oh, siktir, bebeğim. İşte bu kadar. Kocan için o amcığı çalıştır, ben de onu döllerimle ödüllendireyim. Ben yalayıp temizlemeden önce o güzel klitorisi kapla," diye tükürüyor.

zevk çenesini gevşetirken kaşları birbirine sıkıca düğümleniyor.

Sert boşalıyorum. Elimi amımdan çektiğimde dizlerim titriyor, aramızdaki mesafeye fişkırmamı şaşkınlıkla izliyorum. Jamie hızla hareket ediyor, tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve beni ağzıyla kapatıyor.

Artçı şoklar dilinin ıslak hissiyle karışıyor ve denge için omuzlarını kullanarak öne düşüyorum. Parmaklarını içime gömüp klitorisimi emerken haykırıyorum ve bacaklarım titriyor. Başka bir doruk noktası beni parçaladığında inanmamak için zaman yok ve olduğu yerde kalarak inliyor.

Ayağa kalktığında kolunu sırtıma doluyor ve ağırlığımı taşıyor. Duvara yaslanıp dudaklarımı ayırarak yumruğunu vahşice sıkmasını ve hırıltıya benzer bir ses çıkarmasını izliyorum.

"Seni sahiplenmemi izle, Blakely. Sen benimsin."

Boşalıyor ve ucundan kalın sperm ipleri fişkırtıyor, doğrudan amımı hedef alıyor. Isı şişmiş, hassas deriyi boğuyor ve getirdiği rahatlamayla inliyorum.

"Tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Yüz hatları gevşiyor, parmaklarına boşalttığı spermi ağzıma götürüp dudaklarıma yayarken bakışlarında hayranlık parlıyor.

"Aç karıcığım."

Emrini yerine getiriyorum ve dağınık parmaklarını dilimin üzerinde kaydırduğında inliyorum. Onları emerek temizledikten sonra, parmaklarını çekmeden önce parmak uçlarını ısııyorum.

"Sıra sende," diyor, bileğimi çevirip bacaklarımın arasına getiriyor. İki parmağımı amıma daldırıyorum ve sonra ağzına sokuyorum. Bununla ilgili her şey beklemediğim ama belki de beklemem gereken bir şekilde samimi. Jamie gibi bir adam bana kendim hakkında şimdiye kadar bilmediğim şeyler öğretecek. aramak hiç aklıma gelmedi.

"Bu çok mu fazla oldu?" diye soruyor parmaklarımı bırakıp bizi suyun altına geri götürdükten sonra.

Hala sıcak ve yüzümden aşağı akarken gözlerimi kapatıyorum. "Hayır. Mükemmeldi."

Rahatladığı her halinden belli. "Sen ."

"Bu, 'Hayır, sen daha mükemmelsin' dediğim zaman mı?" "Sadece senin en mükemmel olduğunu söyleyebilirim."

Gülüyor ve parmaklarını saçlarıma geçirirken bizi kaydırıyor. Fırçalamaya başladıklarında, her zaman kullandığım şampuanın kokusunu alıyorum. Ama biliyorum ki

Buraya getir.

"Banyoma gizlice girip şampuan şişemi mi aldın?" Yarı mırıldanıyor, yarı inliyorum, kafa derime yaptığı masajın rahatlatıcı hissiyle dikkatim dağılıyor.

"Hayır. Sadece banyom için fazladan aldım."

"Burada duş almam gerekebilir diye mi?"

Başımı suyun altına doğru eğmeden önce fazladan şampuanı saçlarımın uçlarından geçiriyor. "Aynen öyle. Ve şu anda, burnumu soktuğum için memnunum."

"Saç yıkamada iyisin."

Sabunu durulamayı bitiriyor ve avucuna saç kremi sıkmak için aşağı iniyor. Parmakları saçımdaki düğümleri taramaya başladığında inanılmaz derecede nazik davranıyor, hiçbirini çekiştirmemeye dikkat ediyor.

"Ne zaman istersen yaparım," diye mırıldanıyor. "Ben de seninkini yıkayabilir miyim?"

"Devam et, Haydut."

Saç kremim saçımda dururken, onun şampuanını arıyorum ve iki ayrı şişe gördüğümde etkilenmiş bir nefes veriyorum.

"İkisi bir arada yok mu?" Alay ediyorum.

"Annem bana bunu sorduğunu duysa felç geçirirdi. Hem benim hem de kardeşimin uygun şampuan ve vücut yıkama suyu kullanmasını sağlardı. Ben de saç kremi kullandım. Gerçi Oliver'ın artık üçü bir arada kullandığına bahse girerim, o huysuz herif."

Mavi jelden ellerime biraz sıkıp köpürttükten sonra sudan çıkmasını işaret ediyorum. Ayak parmaklarımın üzerine eğilerek başını ovmaya başlıyorum.

"Gittikçe daha oluyorsun."

"Bunu söylemen için tek gereken hijyen rutinimi açıklamak olsaydı, sana haftalar önce duşumu gösterirdim."

Onu tekrar suyun içine yatırıp sabunu durularken ağzım bir karış açık kalıyor. Vücut yıkama şişesini benden önce alıp önce benim üzerimde kullanıyor ve göğsümde fazladan zaman geçiriyor.

"Bunlara kendimi tanıtmaya fırsatım olmadı henüz," diye savunuyor kendini ben suyun altında dururken.

"Oh, özür dilerim."

Bana bakıyor ve geri çekilmeden önce bir meme ucunu ağzına alıyor. "Tadın benim vücut yıkamam gibi."

"Nefis," diye kestirip atıyorum.

"Siktir, senden çok hoşlanıyorum, Blakely. Böyle şeyler söylemeye devam edersen seni elimde tutacağım."

Kulağa mükemmel geliyor. Ama umutlanmayı reddediyorum.

Dušta işimizi bitiriyoruz ve Jamie başka bir havlu almak için gizlice çıkmadan önce beni sarmak için kendi havlusunu kullanıyor. Döndüğünde belinde bir havlu, elinde saç fırçam ve nemlendiricim vardı.

"muyum?" Düşünmeden önce sordum.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "İstiyor musun?"

"Kastettiğim bu değildi. bir şey kaçırdım. Ben zaten senin evindeyim-"

Yumuşak bir öpücükle beni susturuyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve ikimizin de üzerinde kalan erkeksi vücut kokusunu içime çekerek onu tekrar öpüyorum.

"Bu gece burada uyu ve taşınmak isteyip istemediğine yarın karar ver. Seni burada istiyorum, bilesin diye söylüyorum" diyor.

İşte bu kadar.

Bu geceden ayrılmak zorunda kalacağım güne kadar burada kalacağımı şimdiden biliyorum.

35

BLAKELY

HAKLIYDIM.

Son bir haftadır her gece Jamie'nin yatağında onunla birlikte uyuyorum. Orgazmdan dolayı hala sıcak ve terli bir şekilde uykuya dalıyorum ya da bitiremeyecek kadar yorgun olduğumu bile bile onun seçmesine izin verdiğim bir filmin yarısına geliyorum.

Her sabah uyandığımda uzun pencerelerin ve avlu kapısının üzerindeki siyah perdeler hâlâ çekili ve spor salonuna gitmeden önce kolumun altına sıkıştırdığı yastığıyla karşılaşıyorum.

Onun tişörtlerinden birini giyip kahve getirmek rutin hale geldi. İlk başta onu rahatsız etmek istemedim. Her sabah elimde sıcak bir kahve ile yastıklı zeminde oturup onun terlemesini ve homurdanmasını izlemenin çok iyi bir zaman olduğunu fark ettiğimde fikrimi çabucak değiştirdim.

İşi bittikten sonra duşta birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, sırf kuru derili bir canavara dönüşmemek için vücut losyonumun geri kalanını kullandım.

Bu sabah bitmişti ve alışveriş listemin başında yeniden doldurmak var. Çünkü evet, artık gerçek bir listem olabilir. Pythons'tan ilk maaşım Cuma günü yatırıldı. Umarım birçoğunun ilki olur.

Büyük bir kısmı, Jamie'nin benden isteyerek almayacağını bildiğim ama ayrıldıktan sonra bir şekilde evine gizlice sokacağım şeyler için ayırdığım birikimime gitti. Geri kalanı benim.

Jamie bize çok iyi baktı. Kazandığının çoğunu biriktirebildiğim için minnettarım. Bir ay sonra gerçekler yüzümüze vurduğunda, eskiden olduğumuz duruma geri dönmek zor olacak.

"Balkabağı sever misin, Blakely?" Gracie önümde bir tart tutarak soruyor.

Jamie'nin annesine ve masada onun yanında oturan kadınlara odaklanarak gözlerimi kırıştıyorum. Sağında oturan, saçlarında gümüş çizgiler ve zümrüt yeşili gözleri olan esmer kadın Ava Hutton, Jamie'nin teyzesi ve Gracie'nin baldızı. Kızı Adalyn de onun yanında oturuyor ve aynı yaşta olduğumuzu öğrendikten sonra, sarışın bir bomba olduğunu düşününce kendimi inanılmaz derecede mahcup hissetmeme neden oldu.

Modellikte başarılı bir kariyere sahip olan Ava, bir şekilde bu ailedeki en ünlü kişi bile değil. Görünüşe göre Ava en iyi NHL oyuncularından birini, bir modeli ve Noah Hutton'ın kendisini doğurup büyütmüş. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ve açıkçası bunun için minnettarım. Çocuk sahibi olmak benim radarımda bile değil, hele hele tüm dünyanın avuçlarını yaladığı üç çocuk.

Gracie ve Tyler en normal aileye sahip gibi görünüyorlar ve bu bile biraz abartılı. Oliver itfaiyecilik kariyerini seçti ve Jamie de . . . Jamie. Onu sadece bir futbolcu olarak etiketlemek hakaret olur.

"Benim için sorun değil," diye yanıtlıyorum Gracie'yi, tartı alırken.

Özel bir durum ya da planlanmış bir akşam yemeği olmadan aile buluşmaları benim için hala garip bir kavram. Bateman'ların evinde bir doğum günü ya da Şükran Günü yemeği için değil, sadece herkesle oturup ziyaret etmek istedikleri için bulunuyoruz.

"Bize getirdiğiniz meyveli tartlar çok lezzetliydi ve ben de teşekkür etmek için mevsime uygun bir şeyler yapmak istedim. Yine de bu konuda henüz çok iyi değilim. Belki bir ara bana ders verebilirsin."

"Çok isterim," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

Braxton, Maddox'un karısı, tabaktan bir balkabaklı tart alıp dişlerini geçiriyor. Güldüğümde elimle ağzımı kapatıyorum ve Gracie'ye dönüp tepkisini bekliyorum.

"Bebeğin balkabağını sevdiğini görüyorum. Bunu bebek partisi için not edeceğim," diye düşünüyor Ava.

Gracie hemen bir tart daha açıp Braxton'a uzatıyor. O da hemen kapıyor ve ağzı hâlâ ilkiyle doluyken bana bakıp mırıldanıyor: "Özür dilerim. Öğle yemeğini atladık ve kendi kolumu yemek istiyorum."

"Oh, sorun değil. Hamileliğiniz için tebrikler," diyorum ona ve içten bir gülümseme sunuyorum.

Oflayıp pufluyor ve sık siyah buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim. Görünüşe göre tek çocuk planı kocam için yeterince iyi değilmiş. Huttons'ların sihirli spermleri var, yemin ederim. Yakında milyonlarca bebeğim için şu uzun tasma kayışlarından almam gerekecek."

"Bir erkekle evli olmak yerine bir Hutton kadını olmaktan memnun olmamın bir nedeni daha," diye neşeleniyor Adalyn, Gracie'nin daha önce hepimiz için yaptığı kokteylden ağır bir yudum alarak.

Braxton kokteyle ters ters bakıyor ve büyük su sürahisinden bir yudum alıyor. "Sanki altı ay önce bir bebek doğurmamışsın gibi."

"Hamile kalmama *izin verdim*. Eğer yapmasaydım, Cooper yıllarca dener ve sonuç alamazdı. Sen ya bekar kalması ya da Maddox'un onu bir market poşetine üç kez sarması gereken bir enayisin."

Sarı saçlarında büyük, sarkık pembe bir olan ve Adalyn ile aynı kıyafeti giyen sevimli bebeğin onun kızı olduğunu söylemek çok kolaydı. Jamie, bugün içeri girer girmez süslü bir oyun minderinde oynayan kızına doğru bir adım attı ve beni dev ailesinin arasında kendimi bulmaya bıraktı.

Gracie mükemmel bir ev sahibiydi ve daha önce tanışmadığım herkesle tanıştırılmamı sağladı. Gelmeden önce bir tür uyarı yapılmış olmalı çünkü henüz burada olmamı onaylamayan bir kişiyle bile karşılaşmadım.

Bu kadar büyük bir gruba güvensizliği ve inançsızlığı açıkça belli olan en az bir kişi olacağını düşünmüştüm. Durum hiç de öyle olmadı.

Nate burada olsaydı, rahatlamak için ona sarılırdım, ama o ekstra bir antrenmanda, beni tek başıma bırakıyor.

Ava kızına başını sallıyor. "Lütfen hiçbir şeyi market poşetine sarmaktan bahsetmesek, Addie? Blakely'yi bu kadar çabuk korkutmak istemiyorum."

Her birinin bana bakmasının ağırlığına dayanmak çok zor. Hissetmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Sol elimi kaldırıp yüzük parmağımı oynatıyorum. "Korkarım ki artık beni korkutup kaçıramazsın."

Braxton tatlılarını ısıtırken "Bu yüzük muhteşem," diyor.

Addie daha yakından bakmak için masanın üzerine eğildi. "Jamie'nin seçmesine yardım mı ettin, yoksa gerçekten harika bir zevki mi var?"

"Ona hiç yardım etmedim."

Gracie çenesini kaldırarak, "İşte benim oğlum," diyor.

"En azından Bateman spermi konusunda endişelenmene gerek yok. Büyük olasılıkla iki erkek çocuk sahibi olacaksın. Bu onların geleneği gibi görünüyor," diyor Addie.

Gracie mırıldanıyor. "Bu teknik olarak doğru değil. Tyler'ın iki kardeşi var." "Öyle mi?" Ağzımı yüzümü buruşturarak kapatmadan önce soruyorum.

Gracie elimi okşamak için masanın öbür ucuna uzanmadan önce haddini aşma konusunda endişelenecek zaman yoktu.

"Evet. Ağabeyi ailemizde hoş karşılanmıyor, bu yüzden onu çoğu zaman unutuyoruz. Ancak o hala kan bağımız olan biri" diye açıklıyor.

Ava kokteylinden biraz içtikten sonra "Melez" diye ekliyor.

"Eğer bu kadar spesifik olacaksak, evet. Tyler'ın iki erkek kardeşi de onunla sadece yarı akraba. Ama aynı şekilde ağabeyi de değil, annesi de ailemizde hiçbir zaman hoş karşılanmadı."

Şaşkınlığım belli oluyor olmalı çünkü Gracie bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor ve elimi sıkıyor.

"Annesi çok uzun zamandır bağımlıydı. Yardım istemiyordu ve yıllardır kimse onu tekrar denemesini istemek için görmemişti. Birkaç yıl önce aşırı dozdan öldü. Tüm bunlar aşılması gereken büyük engellerdi, ama biraz türbülans olmadan hayat nedir ki?"

Karnıma bir yumruk gibi indi. Duygularım görüşümü bulanıklaştırıyor, sonra göz kırıp geçiyorum ve göğsümdeki ani acıya rağmen gülümseyerek yavaşça masadan uzaklaşıyorum.

"Affedersiniz, tuvaleti kullanmam gerekiyor." Mutfaktan çıkıp koridorda tuvaletin olduğunu hatırladığım yere doğru adımlarımı geri çekmeden önce kelimeleri zorluyorum.

İlk sola saparak, koşmak istediğim halde yürüyüşümü yavaş ve kontrollü tutmakta zorlanıyorum. Bir pencerenin önündeki çıkmaz sokağa geliyorum ve o kadar hızlı duruyorum ki neredeyse takılıyorum. Bateman'ların evi çok büyük değil ama buraya daha önce sadece bir kez gelmişseniz yolunuzu bulmak o kadar da kolay değil.

"Siktir," diye fısıldıyorum, avuçlarımı alnıma sürterek.

"Sanırım bu koridora o pencereden dışarı bakmak için gelmedin?" diye soruyor arkamdan derin bir ses.

Sanki evren bugün beni yakalamaya çalışıyor çünkü beni bulanın Jamie'nin babası olması için başka bir neden yok.

"Tuvaleti arıyordum. Sol yerine sağda olmalıydı." "Yemek odasından gelirken, aslında düz olacaktı."

Sıkı bir nefes veriyorum. "Daha da iyi."

"Jamie bodrumda, eğer onunla konuşmak istersen."

"Sesim o kadar kötü mü geliyor?" Maskemin bir santim kaymasına izin vererek soruyorum. "Hayır. Sesin iyi geliyor."

Arkamı dönme riskini göze alıyorum. Tyler duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve karanlık gözleri kafamın içini görmek için derimi katman katman soyuyor.

"O halde Jamie'nin tuvalete gitmeme yardım etmesine ihtiyacım yok," diyorum. "Sesin iyi geliyor dedim. İyi olduğunu değil."

"Sana annemden bahsetti mi, yoksa herkes onu sadece Nate Gracie'ye bahsettiğinde mi biliyor?" Açıkça söylenmesine gerek kalmadan bildiğini varsayarak ağzımdan kaçırıyorum.

Başını sallıyor, boş ifadesiyle düşüncelerinden tek birini bile ele vermiyor.

"İkisi de değil. Ama geçmişinizde çok fazla gri olduğunu söyleyebilirim."

Tüm tepkilerime karşı koyuyorum ve bağırmadan konuşmak için kendimi zorluyorum. "Karın bana annenden bahsetti."

"Ve bu seni etkiledi," diyor, sormuyor.

"Annem beş yıl önce kaçtı. Babam öldükten sonra uyuşturucuya başladı. Beni ve kardeşimi daha fazla görmeye dayanamayınca, o zaman gitti."

"Özür dilerim, Blakely."

"Jamie annemin öldüğünü biliyor. Sence bu yüzden mi benimle ilgilendi? Kendini kötü hissettiği ve sen de benzer bir şey yaşadığın için bana yardım edebileceğini düşündüğü için mi?"

Gracie'nin ağzından çıkan bu sözleri duyduktan sonra aklıma gelen ilk şey buydu. Jamie'nin herkes arasından beni seçmesinin nedeni benim için kötü hissetmesiydi. Babasının yaşadığı travmalar nedeniyle bana iyilik yaptığını düşünüyordu. Eğer durum buysa, ne yapacağımı bilmiyorum.

Tyler kollarını açıyor ve bana doğru temkinli bir adım atıyor. "Oğlum büyük yürekli olsa da, bunun kararlarını gölgelemesine asla izin vermez. Geçmişin yüzünden seninle evlenmezdi."

"Yani bu sadece bir tesadüf mü?" Alay ediyorum.

"Dinle Blakely, ya geçmişinin bugününü etkilemesine ve seni bıktırıp hayatında olmak isteyenlere güvenemez hale getirmesine izin ya da buna rağmen mutluluğu ararsın. Bana göre siz ikincisini seçmişsiniz gibi görünüyor, bu yüzden şimdi rotanızı değiştirmeyin. Herkesin yara izleri vardır, ister dışarıdan

Ancak bunlardan utanırsanız, üstesinden geldiğiniz her şeyle nasıl gurur duyacağınızı asla öğrenemezsiniz.

"Hayatımın yirmi yılı boyunca cehennemi yaşadım ve bunu mezara kadar taşıyacağım. Ama hayatımda bu kadar çok sevgi varken, arkamdaki karanlık yerine önümdeki ışığı görmek daha kolay. Gracie her zaman yol gösterici ışığım oldu. Sonra çocuklarım beni buldu ve geçmişimi unutmamış olsam da, o sadece geçmişim. Benim geçmişim. Jamie size başınıza gelen bir şey yüzünden değil, bu olay yüzünden dönüştüğünüz kişi yüzünden aşık oldu. Ona geçmişini anlatman yardımcı olacaktır. Tüm geçmişini."

Gözlerim az önce acı sos dökülmüş gibi yanıyor. Başka tarafa bakıyorum, tüm dikkatimi kocamın babasının önünde ağlamamaya veriyorum. Omzuma hafif bir el koyduğunda bunun bir anlamı kalmıyor.

"Sarılıyor musun?" diye soruyor hoyratça. Gözlerimin altını siliyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Pekâlâ."

Beni sıkıca, güçlü bir şekilde kucaklaması içimdeki tüm duyguların yoğunlaşmasına neden oldu. Böyle sarılmayalı yıllar olmuştu.

Babam ölmeden önce.

Tanrım, ayrıldığımız an mahcup olacağımı biliyorum. Aklı başında kim üçüncü görüşmesinden sonra kocasının babasının kollarında hıçkıra hıçkıra ağlar ki? Buna bir de çocukluk travmalarımı eklerseniz, evliliğimizin geri kalanında buraya gelmemek için her türlü bahaneyi kullanmak zorunda kalacağım.

"Haydut mu?"

Burnumu çekiyorum ve Tyler sırtıma sertçe vurarak beni serbest bırakıyor. Jamie bir anda yanıma geliyor ve beni kollarına alıyor. Rahatlık üzerime örtülüyor, başımın ve göğsümün içindeki azgın suların bir kısmını yatıştırıyor.

"Ona ne dedin baba?" diye suçluyor, başımın yanını öperek.

Dudaklarımı aralıyorum ama Tyler benden önce konuşuyor. "Seninle gurur duyuyorum, Jamie."

Tavsiyemi unutmayın ve işiniz bittiğinde birlikte aşağıya gelin." Tavsiye mi? Her neyse, Jamie anlamış gibi görünüyor. Babasına başını sallıyor, Ve yaşlı adamın benim gibi koridorlarda kaybolmadan uzaklaşmasını izliyoruz.

"Ne oldu?" Jamie yumuşak bir sesle soruyor.

"Annen bana büyükannenden bahsetti."

Kaşlarını çatıyor. "O benim gerçek büyükannem değil."

"Benim annem de onun gibi Jamie. Benden ve Nate'ten nefret eden bir bağımlı. Babamın ölümü bile bizden nefret etmesine neden olmadı. Doğduğumuz andan itibaren nefret etti. Ben bir kazaydım, Nate ise düzeltmeye çalıştığı ama başaramadığı bir hataydı. Kırıldım, yaralandım ve zarar gördüm. Ama yardım ediyorsun. Bir şey yapmana bile gerek yok ve bir şekilde yaralarımı iyileştiriyorsun.

"Ve şimdi, annem hakkında kötü hissettiğin için beni seçmediğine dair bana söz vermeni istiyorum. Çünkü eğer hissettiysen, ben ... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzünde binlerce duygu titreşiyor ama hepsinin arasından parlayan şefkat. Sevgiye çok benzeyen bir şefkat.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve önce burnumu, sonra da iki yanağımı öpüyor. "Çürük olabilirsin ama kırık değilsin. Ve seni annen yüzünden seçmedim. Yaşadığın acı ve verdiğin mücadele sana bakış açımı asla etkilemedi. İyi ya da kötü. Bir kez bile."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Elmacık kemiklerimi okşayarak soruyor, "Ne için? İnsan olduğum için mi?"

"Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için. Özellikle de burada tüm aileniz etraftayken."

"Sen, ben ve babam dışında kimse bilmiyor. Herkes bilse bile sana farklı gözle bakmazlar."

Tek bir kelime daha etmeden gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü tutan ellerdeki gücü içime çekiyorum. Jamie dudaklarını alnımda gezdiriyor ve iç çekiyor, beni bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Jamie'nin neden her korkunç durumda beni rahatlattığını ya da yıkmaktan korktuğum duvarların arkasını gören tek kişi olduğunu fark ettiğimde beni vuran şey korku olmalı.

Yine de, bir şekilde, bu adama aşık olduğumu kabul etmek bana hayatım boyunca aradığım istikrarlı sakinlikten başka bir şey getirmiyor.

36

JAMIE

BODRUM KATINDAKİ OYUN ODASI AİLEMIN ÜYELERİYLE DOLUP TAŞIYOR,
Yine de en çok önemsedığım şey yanımda oturan kadın. Onu babamla koridorda bulduğumdan beri yanımdan hiç ayrılmadı ve lanet olsun, gitmesine izin vermek istemiyorum.

Ne şimdi ne de başka zaman.

Yarısı minderin üzerinde, yarısı da kalçamda oturuyor ve elimi gevşeme belirtisi göstermeyen sıkı bir şekilde tutuyor. Kafasında neler olup emin değilim ama bana anlatmak istediği anda öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Babam ve amcam küçük barda tünemiş, bize bakıyorlar. Çocuklar üst katta ve annem genellikle burada bizimle takılmayı tercih etmezken, Blakely'nin yanında geziniyor. Karımı izlerken gözleri yumuşak, meraklı ama sessiz, sanki işleri daha da kötüleştirmek istemiyormuş gibi.

Eğer bunu görmekten bu kadar mutlu olmasaydım, ailemin ona ne kadar çabuk aşık olduğunu görmek endişe verici olurdu. Blakely bana çocukluğunun ve onu kontrol etmesine izin vermemek için çok uğraştığı geçmişinin tüm ayrıntılarını anlatmamış olabilir ama bunları bilmeme gerek yok. Bana her şeyi anlatmaya hazır olduğunda, dinlemek için burada olacağım.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederek, "Cuma günü Nate'in futbol maçına gelmelisiniz," diyorum.

Amcam Oakley'nin yüz ifadesi merakla doldu ve Blakely'e "Nate senin kardeşin, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Pacific Heights Thunderhawks'ta top toplayıcı."

"Geniş bir alıcı, hey? Ona tüyolar mı veriyorsun Jamie?" Maddox, oğlu Liam ile yerde oyuncak arabalarla oynadığı yerden başını kaldırıp soruyor.

"Onlara ihtiyacı yok ama evet, yardımcı oluyorum. Onun için futbolda bir gelecek var ve bunu sadece ben söylemiyorum."

Blakely parmaklarımla oynuyor, daha da yakınlaşıyor. "Neredeyse her gece sahada antrenman yapıyorlar."

"Maça gelmeyi çok isterim. Bir lise maçına gitmeyeli beş yıl oldu Ty. Kötü patlamış mısırları ve köpük parmakları özledim," diyor annem havalı bir ses tonuyla.

Oliver kim bilir nereden odaya giriyor ve L koltuğun diğer tarafına, annemin yanına çöküyor. "Pythons maçında hâlâ kötü patlamış mısır ve köpük parmak yiyebilirsin."

"de geleceksin, değil mi?" Annem soruyor.

"Ne zaman?"

"Cuma gecesi. Nate'in maçı" diyorum.

Oliver bir an düşünür, büyük olasılıkla kafasındaki çalışma programını çıkarır. "Evet, geliyoruz."

Artık kendine ait koca bir ailesi olduğunu düşünmek hâlâ garip.

Onun için artık "ben" yok. Sadece biz ya da biz.

Maddox, "Takım Cuma günü oynayacağı için eve döneceğiz ama ona bizim için şans dileyin," diyor.

Braxton'la fırsat buldukça Ottawa ile burası arasında mekik dokuyor. Bunu daha ne kadar yapacaklarını hep merak etmişimdir. Braxton bebeği doğurduktan sonra, Dox'un Beavertails ile sözleşmesi bitene kadar tam zamanlı olarak Ottawa'da kalmayı mı seçecekler?

Blakely başını sallar. "Yapacağım."

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor, J?" Oliver sorar, bakışları hafifçe daralmıştır.

Onun incelemesinin beni etkilemesine izin vermiyorum. Düğününün ertesi sabahı onunla konuşmaya geldiğimden bu yana her şey çok farklı. O zaman çok korkmuştum, şimdi ise sadece aşk acısı çekiyorum.

"Hiç olmadığım kadar mutluyum," diye itiraf ediyorum, bakışlarını tutarak ve sözlerimdeki her bir gerçeği görmesine izin vererek.

Birkaç saniye sonra tekrar kanepeye oturuyor, görünüşe göre gördüklerinden memnun. Kardeşimi seviyorum, ama Blakely'den nefret etse bile, onun gitmesine izin verebileceğimi sanmıyorum.

Bunun yerine yumruk yumruğa kavga ederdik ve bu kavgaların sonu hiç iyi bitmezdi. Bir raundu ben kazanırsam, diğerini o kazanıyor ve ateşkes ilan ettiğimizde kanlar içinde ve morarmış oluyoruz ve annem panik atak geçiriyor.

"Blakely'nin artık Pythons'la çalıştığını söylemiş miydim? Takımın yemeklerini o yapıyor," diyorum herkese, göğsümü kabartan bir gururla.

Annemin nefesi kesiliyor, kocaman sırtıyor. "Bu inanılmaz. Sen nasıl buldun? Jamie seni iş yapacak kadar uzun süre yalnız bırakabildi mi?"

"Koç birkaç kez gelip onu almak zorunda kaldı, ama onun arkadaşlığına aldırmiyorum. Bu kadar çok insanın yemeğimi beğenmesi harika. Gerçi antrenmandan sonra hepsi yutmadan önce yediklerinin tadına bakamayacak kadar açsa da şaşırmam."

"Tadına bakıyorduk. Jax yaklaşık beş bin kez sırf sen onu besleyesin diye yemeğe davet edilip edilemeyeceğini sordu," diyorum saçlarını parmağımın etrafında döndürerek.

Bana bakmak için dönüyor, yanakları kızarmış. "Ona evet dedin mi?"

"Kesinlikle hayır. Seni işte yeterince görüyor."

"Kıskandın mı Jamie?" Maddox aptalca bir sırıtışla alay ediyor.

O Amca bir attı. "Taş atma, Dox."

"Hepinizin eşlerinize bakarken bile aklınızı kaçırdığınızı gördüğümü hatırlıyorum, yani evet, camdan evlerinize dikkat edin," diyorum.

"Bence çok sevimli," diye iç geçiriyor annem, göğsüne dokunarak. "Kıskançlık kıvılcımı canlı tutar."

Oliver babamı işaret ederek, "Duydun mu ihtiyar? Annem daha sık kıskanmanı istiyor."

Annem kocasına göz kırparak, "Biz senin yaşındayken de yeterince kıskançtı," diyor.

O Amca, "Annenin komşusunu neredeyse dövüyordu çünkü onu annenin dairesinde karışık mektupları verirken görmüş," diye açıklıyor. "Kıskançlıktan çok öfke kontrolü sorunu gibi görünüyor."

Babam kayınbiraderine kaşlarını çatar. "Kapının altından atabilirdi. Onun evinde tek başına olmasına gerek yoktu. Ve dikkat et. O zaman olduğu gibi şimdi de seni dövebilirim Oakley."

"Onu kesinlikle bilerek içeri davet ettim. O zamanlar tam bir pisliktin. Kardeşime kötü davranma," diye cıvıldıyor annem.

O Amca bardağındaki viskiyi döndürüyor ve ofluyor. "Sanki artık yaşlandı diye götlük yapmayı bıraktı. Kız kardeşimle evlenmen için sana neden izin verdim ki?"

"Bu ne zaman Tyler'ı dövme festivaline dönüştü? Onun yerine oğlum ve karısıyla ilgilenin," diye homurdanıyor baba.

"Oğullar ve eşlerden bahsetmişken," diye başlıyor Oliver, bacaklarını kanepenin önünde uzatarak. "Noah Tinsley'le ne zaman evleniyor?"

Blakely ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve sadece benim duymam için sesini yumuşak tutuyor. "Noah Hutton'ın kuzenin olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Çenesine çimdik atıyorum. "Şimdi de beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?" "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Evet dersem bana ne yapacaksın?" diye mırıldanıyor.

Parmaklarım hâlâ saçlarında, hissetmesine yetecek kadar çekiştiriyorum. "Eğer şu anda sertleşirsem, seni buradan omzumun üzerinden atarak çıkaracağım."

Tekrar öne doğru kayarken vücudu sessiz bir kahkahayla sarsılıyor. Kolumu omuzlarına atıyorum ve bacaklarımı açıyorum, etrafımızdaki konuşmaya tekrar uyum sağlarken dizine vuruyorum.

"Çok meşguller. Bence bir yıl daha bekle ve başka bir düğün planlayalım," diyor annem.

Boğazımı temizliyorum ve Blakely'nin pazusunun üzerine desenler çiziyorum. "Belki de bebek Hutton onu geri çevireceğinden korkuyordur."

"Tamam, birincisi, senden büyükken ona bebek diyemezsin. İkincisi, evlenmenin gerekli olmadığını düşünüyor olmaları daha muhtemel. Bir insana *bu kadar* bağlı olduğunuzda, belki de evlilik bizim için taşıdığı anlamı taşımıyordur," diyor Maddox.

Annem Oliver'ın dizini okşayarak başını sallıyor. "Şu anda yaptıkları işten memnun görünüyorlar. Son zamanlarda çok fazla düğün yaptık. Biraz ara versek fena olmaz."

Blakely esniyor, ben de gülümsememi gizlemeye çalışırken onu izliyorum. Yeterince uzun süredir buradayız ve onun ailemi tanımasını ve yavaş yavaş ailemin içindeki yerini bulmasını görmek hoşuma gitse de, tekrar tamamen bana ait olması için sabırsızlanıyorum.

Bugün ayrılmak her zamankinden daha zor ve on dakika sonra beni bırakmayı reddettiğinde bunun suçunu tüm kalbimle anneme yüklüyorum.

Blakely'nin eli.

"Geri dönecek anne," diyorum Blakely'nin omuzlarını tekrar çekerek.

Garaj yolundayız, SUV zaten çalışıyor ve ısıtıcı patlıyor. Annem bizi dışarı kadar takip ettiğinde burada olacağımızı bilmeliydim. Daha önce olanlar içindeki anne ayıyı harekete geçirdi.

Blakely'nin elini tutuyor ve şiddetle gözlerinin içine bakıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Nate'in maçına atıştırmalık getirebilirim ya da iş yerine uğrayıp seni ziyaret edebilirim."

"İşte rahatsız etmiyorsun anne," diyorum iç çekerek.

Eşim de annemin elini sıktı. "Teklifin için minnettarım Gracie. Gerçekten."

"Pekala. Cuma akşamı görüşürüz o zaman."

Elimi Blakely'nin sırtına koyuyorum ve yolcu kapısını açıyorum. "Evet, anne."

Blakely, "Atıştırmalıklar hakkında sizi bilgilendireceğim," diye ekliyor.

Annem isteksizce elini bırakıyor ve uzaklaşmadan önce hızla yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tamam, siz ikiniz. Dikkatli sürün."

"Yapacağız. Seni seviyorum

anne." "Seni seviyorum,
tatlım."

Ben kapıyı kapatıp oyalanırken Blakely cipe biniyor ve anneme el sallıyor. Annem konuşmamı bekliyordu.

"Onu ," diye mırıldanıyorum, kapıdan uzaklaşarak. "Korkmuş görünmüyor, Jamie."

"Daha önce her ne gördüyseniz, size hissettirdikleri konusunda bu kadar açık olmayın. Birinin ona acıdığını düşünüyorsa ..."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"O güçlü biri ve herkes ona öyle davranırsa bunu takdir edeceğini biliyorum" diyerek hızlıca sarılmak için onu kendime çekiyorum.

"Tabii ki güçlü. Bu yüzden ona çekildin." "Oh, öyle mi?"

"Sebeplerden biri, ukala."

Yumuşak bir kahkaha attım ve kaputun etrafında dönmeye başladım. "Maç hakkında bu hafta konuşuruz."

"Pekala. Seni seviyorum, Jamie."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Garaj yolunda duruyor ve biz gözden kaybolana kadar bizi izliyor. Blakely bir elini kalçama atıyor ve eve dönüşümüzün her dakikasında bana sarılıyor ve evet, onun dokunuşundan birkaç dakika daha fazla yararlanmak için hız sınırının biraz altında sürmüş olabilirim.

Ben karım için bir aptalım. Dava et beni.



"HAZIR MISIN?" Bağırıyorumrüzgâr sesimi sahaya taşıyor.

Nate ellerini başının üzerinde çırpıyor ve dizlerini bükerek havalanmaya hazırlanıyor. Antrenman yorgunu ama birkaç alıştırma daha yapma kabul etmekte tereddüt etmedi.

"Git!"

Sahada koşmaya başladı, hızı normalden biraz daha yavaştı. Jax'e kıyasla berbat bir atıcıyım, ama yine de topu omzunun üzerinden takip etmeye başlamasına yetecek kadar hızlı bir şekilde havaya göndermeyi başarıyorum.

"Daha hızlı, Nate!"

Çocuk kollarını daha sert pompalıyor, kendini iterken kramponlarını çimlere geçiriyor. Blakely ellerini ısıtmak için üflüyor ve kardeşinin sahada hızla ilerleyişini izliyor. Nate havaya sıçırıyor ve topu sağ eliyle yakaladıktan sonra mükemmel bir iniş yapıyor.

"Touchdown! Sonuna kadar git!" Bağırıyorum, geçtiği her metreyle birlikte daha yüksek sesle alkışlıyorum.

"Gerçekten çok hızlı," diye fısıldıyor Blakely, hayretler içinde. "Deli gibi hızlı, bebeğim. Benim olduğumdan daha hızlı."

Kolunu benimkine doluyor. "Sence mi?"

Nate son bölgeye doğru yelken açıyor ve dönerek topu havaya fırlatıyor. Bir şeyler bağırıyor ama rüzgâr onu bizden uzaklaştırıyor. "CFL ya da NFL, evet, başaracak," diyorum.

Topu yerden alıp bize doğru koşmaya Blakely alkışlıyor ve yanağını pazuma yaslıyor.

"Neden CFL'yi seçtiğinizi hiç sormadım. Bunun NFL'den ilgi görmediğin için olduğundan şüpheliyim."

"Aslında ilginin çoğu NFL takımlarından geliyordu ama ailemden uzaklaşmak benim için asla uygun olmazdı. Kanada liginde oynamak yakınımnda kalabileceğim anlamına geliyordu."

"Üniversiteye gittin o zaman?"

"UBC babam gibi. Kinesiyoloji öğrencisiydim ama notlarım berbattı. Hatırladığım tek şey, egzersizden önce ve sonra esnemenin önemli olduğuydu."

Gülüyor. "Yani, Nate üniversitede ne yapması gerektiğini sorduğunda, ona senden fikir almasını söylemeyeyim mi?"

Az önce neyi ima ettiğini bilmediği çok açık. Bunu kaçırma şansım yoktu. Haftalardır gitmek istemeyebileceğine dair bir işaret arıyordum.

"Bu açılmadan önce iki yılımız daha var," diye düşünüyorum. "Onu futboldan başka bir şeye odaklanmaya ikna etmek zor olacak."

"Oldukça ikna edici olabilirim," diyerek şakağını öpüyorum.

Kolumun alt tarafını çimdikliyor ve Nate koşusunu yavaşlatıp bize doğru yaklaşırken ben acının etkisiyle homurdanıyorum.

"Bu harikaydı," dedi pantolonu. "Oraya varacağımı sanmıyordum." Blakely terli saçlarını ovuşturuyor. "Senden hiç şüphe etmedik."

"Tekrar gitmek ister misin?" diye soruyor bana, kız kardeşinin eline vurarak.

"Sakinleşmeniz gerekiyor. Kendini fazla çalıştırmak kulağa harika bir fikir gibi geliyor, ta ki enerjin tükenene kadar. Hadi eve gidelim."

Kaşlarını çatıyor ve çenesinin ucuyla tartışmasını sürdürüyor. "Pekala."

"Akşam yemeği için hamburger yapıyorum. Yardımı olur mu?" Blakely soruyor.

Üçümüz arabaya dönmeden önce spor çantasını çimlerin üzerinden alıp omzuma atıyorum.

"Acımıyor," diye cevaplıyor Nate.

Hayır, değil. Ama Blakely'nin yaptığı her şeyi yiyeceğimize eminim.

37

BLAKELY

JAMIE'NİN VE BENİM OMUZLARIMA ÖRTÜLEN AĞIR MAVİ BATTANIYE

Cızırtılı ama bu akşamki soğukta hiç yoktan iyidir. Ayrıca, etrafımızda toplanan ve sanki sağırmışım ve onların yargılayıcı yorumlarını duyamıyormuşum gibi umursamadan dedikodu yapan anne gruplarından saklanmak için harika bir yol.

Nate onların çocuklarının her birinden daha iyi oynuyor ve sanırım bu durum benden daha fazla nefret etmelerine neden oluyor. Ne yazık ki onlar umurumda değil.

"Hakla onları, Nate! Biraz kış tekmele!" Jamie tribünlerden gelen bakışlara ve soluk soluğa kalmalara aldırmadan bağıyor.

Gülmemeliydim ama mümkün değil. "Jamie." "Evet, muhteşem karım?" diye masumca şarkı söylüyor.

Nate kaskını takıyor ve hücum takımıyla birlikte sahaya çıkmadan önce bize el sallıyor. Jamie'ye yaklaşp kendimi kolunun altına sokuyorum, sıcaklığını çalmaya çalışıyorum.

"Anneler zaten sen onlara burada olduğunu hatırlatmadan da kanıma girmeye çalışıyorlar," diye mırıldanıyorum.

"Bu sadece kıskançlık, Haydut."

"Öyle olduğunu biliyorum. Nate'in takımdaki açık ara en iyi oyuncu olmasının yanı sıra ikimiz de burada seninleyiz."

Başımı iki kez öpüyor, bana sevgisini göstermenin en sevdiği yolu. Bunu her yaptığında daha çok sevmeye başladım.

"Burada ailemle birlikte olup onlarla birlikte olmamam onlar için çok kötü, değil mi?" diye soruyor usulca.

Karnım dönüyor ve ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, sanırım öyle."

"J Amca!"

Nova tribünlerden hızla bize doğru geliyor, onu anne-babası ve büyükanne-büyükbabası takip ediyor. Avery parmaklarını bize doğru oynatıyor ve kaymaya başlayan kızının şapkasını örgülerinin üzerinden aşağı çekiyor.

"Hey, Nova-Bug. Çizgilere bayılıyorum," diyor Jamie, yanaklarındaki iki mavi çizgiyi işaret ederek.

Ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Senin bazen oynarken yaptığın gibi yaptım. Nate için iyi şans."

Yanımdaki boş alandan çantamı çekip bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ki oturabilsin. Yere uzandığında annesinin adını söylüyor.

Avery onun yanında yerini alıyor. "Evet, bebeğim?" "Blakely'nin de benim gibi bir çantası var."

Cevap veren Oliver, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Jamie'ye bakıyor. "Sonunda kime verdiğini anladım."

"Çantamın üzerinde çiçekler var. El izleri de var," diye haykırıyor Nova, benimkine daha yakından bakmak için öne doğru eğilerek. "Seninkinde neden maskeler var? Ve lekeler."

"Onlar leke değil, Nova-Bug. Onlar Xbox kontrolörleri," diyor Jamie.

"Öyle görünmüyorlar. Alınmayın."

Gracie, Tyler ve Oliver'ın arasında oturduğu sıranın sonundan gözlerime bakıyor. "Geç kaldığımız için üzgünüm. Çok şey kaçırdık mı? Üşüdün mü? İstersen yanımda fazladan eldiven var."

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Ve yavaş bir başlangıç oldu. Nate'in şu ana kadar iki golü var."

"Çok heyecanlı! Isınmaya ihtiyacın olursa bana haber ver."

Jamie kıkırdıyor ve bir elini ceketli kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Senden hoşlanıyor."

"Sadece iyi davranıyor."

"Hayır, ciddiylim. O seni seviyor."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine oyuna odaklanıyorum. Hücum ikinci hak için pozisyon alıyor ve oyun kurucu topu alır almaz Nate birkaç adım atıp etrafına bakınıyor. Olan biten her şeyi görmek zor. Temel bilgilerden ve Jamie'den öğrendiklerimden fazlasını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, oyun kurucu topu Nate'e attığı.

Kardeşim sahada koşmaya başladı bile, oyuncular yol boyunca ona doğru atılıyor ama asla temas etmiyorlar. Ta ki biri formasının arkasından tutup onu geriye doğru tőkezletecek kadar sert çekene kadar. Defans oyuncusu Nate'in yüz maskesine uzanıp kafasını yana doğru itmek için kullanırken Jamie battaniyeyi de yanına alarak ayağa fırlıyor.

Nate yere yuvarlanıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, aniden kaskatı kesiliyorum. Top ondan birkaç metre ötedeki sahaya çarparken kalabalık sessizliğe gömölüyor. Jamie tek kelime etmeden altımızdaki tribünlerdeki insanların arasından sıyrılıp sahaya doğru ilerliyor.

Kötü oyunun ardından bayrak ya da düdük gibi bir şey bekliyorum ama düdük çaldığında sadece oyunun bittiğini işaret ediyor. Nate'i düşüren defans oyuncusu onun üzerinden geçti ve sırtarak topu aldı.

Jamie'nin sesi o kadar yüksek ki, sözlerini sanki hâlâ yanımda oturuyormuş gibi net bir şekilde duyabiliyorum. "Bu da neydi böyle? Onu aramayacak mısın? Ciddi misin sen? Bu lise maçı!"

Önündeki hakem başını sallayarak cevap veriyor, ama görünüşe göre bunu yüksek sesle söyleyecek kadar önemsemiyor.

Birden ayağa kalkıyorum ve küçük bir el benimkini tuttuğunda, Nova'nın destekleyici bir şekilde gülümsediğini görmek için aşağı bakıyorum. Gracie, Oliver ve Avery'nin yanından geçerek Jamie'nin yerine oturmaya geliyor.

Kocam hakemin önünde tehditkâr bir adım atıyor ve sahayı işaret ediyor. Öfkesi çok güçlü ve kot pantolon, açık renk ceket ve ters bir şapkadan oluşan rahat kıyafetine rağmen şu anda hafife alınacak biri değil.

Hakem bir elini önüne uzatarak Jamie'ye geri adım atmasını işaret ediyor. Jamie gülerek hakemin yanına uzanır ve arka cebinden sarı bir bayrak çıkarır.

Nate'in ayağa kalkmaya çalıştığı yer ile Jamie'nin ona yaklaşıp bayrağı sahaya bıraktığı yer arasında gidip geliyorum.

"Lanet olası işini böyle yapıyorsun. Madem unuttun," diye tersledi Nate'in yanına gidip kaskını çıkarmadan önce.

Yanağıımı ısııyorum Nate'in başının arkasını tutup ona bir soru sormasını izliyorum. Nate hayır diyor, sonra başını sallıyor.

Gracie bana "Büyük olasılıkla kafasını vurup vurmadığını soruyor," diyor. "Çünkü beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir," diye fısıldıyorum.

"Jamie lisedeyken iki tane vardı. Onlar hakkında kabuslar görürdüm."

"Nate'in hiç olmadı. Henüz olmadı."

Nova elimi sıktı. "O iyi olacak. J Amca emin olacak

o."

Oliver ayağa kalkmadan önce Nova'nın sırtını ovmak için karısının arkasına uzanır.

"Aşağı inip o hakem için geri dönmeyeceğinden emin olacağım." "Teşekkür ," diye mırıldandım, o kişi olmadığım için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım.

Bu işi halletmek. "Belki ben de giderim. Nate benim kardeşim."

Genelde bu kararı vermediği için hakemi tehdit eden ben olurdum. Onunla ilgilenmek benim sorumluluğum.

Gracie, "Bu Jamie'nin , tatlım," diye yatıştırıyor.

Öyle olduğunu biliyorum. Aşağıda kardeşim ve koçuyla konuştuğu her saniye ona daha çok aşık oluyorum. Bu işi halledeceği konusunda ona güveniyorum ve en korkutucu kısmı da bu.

"Gidip bir içki almaya ne dersin? Yardımı olacaksa ben de seninle gelebilirim," diyor Gracie ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor.

"Bir içki iyi olur. Çabuk olacağım."

"Tamam, tatlım. Jamie kardeşini aldı."

Titrek bir baş hareketiyle cevap veriyorum ve herkesin yanından geçip tribünlere doğru ilerlemeye başlıyorum. İmtiyaz standı yakın ve herkes Jamie Bateman'ın bir lise futbol maçında hakemin kışını tekmelemesini izlemekle meşgul olduğu için sıra kısa.

Yarın iyi bir manşet olacak. En azından Graham bundan memnun olacaktır. Bildiğim kadarıyla, her gece tüm koltuklar satılmıyor olsa da, şu kadar yaratmayı başardığımız vızıltı, stadyumda birkaç sırayı doldurmaktan daha fazlasına yardımcı oldu. İnternet üzerinden ilgi artıyor ve forma satışları yükseliyor.

Bu konuda yardımcı olabildiğime inanmak neredeyse zor. Sade Jane Blakely Monroe spor dünyasında bir fark yarattı. Üç ay önce almazdım.

Gişedeki sıra boşalıyor ve ben de sipariş vermeye hazırlanırken hava değişiyor. Kötü bir alamet gibi mideme bir taş oturuyor ve kenara çekilmeden önce gişe görevlisine özür dileyen bir gülümseme gönderiyorum. Sanki arkamı dönmeden önce kimi göreceğimi biliyor gibiyim.

"Blakely?"

Acı nefesimi çalıyor. Sesi beş yıl öncekiyle aynı, sadece daha hafif, sanki bizim ağırlığımız olmadan daha mutlu.

Duygularımı boş bir maskenin ardına saklayarak annemle yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ağzını açmaya fırsat bulamadan soruyorum.

Oyuk elmacık kemikleri, ince kaşları ve soluk yeşil gözleriyle gittiği günkü kadar berbat görünüyor. Ceketı kabarık, bir fermuarı eksik ve büyük olasılıkla çalıntı.

Bana olan benzerliği tekinsiz. Sanki kızmam gereken milyonlarca başka şey yokmuş gibi, bu bile tek başına beni kızdırmaya yetiyor.

"Beş yıl ayrı kaldıktan sonra beni gerçekten böyle mi selamlamak istiyorsun?" diye soruyor.

"Sizi selamlamak istemiyorum, bu yüzden yerinizde olsaydım teklifimi kabul ederdim."

"Peki, tamam."

Kaşlarımı dikkatle kaldırıyorum. "Ee? Burada ne işin var? Oyunu nereden biliyorsun ki?"

"Buralardaydım. Burası da senin okula gittiğin yer. Nathan hep futbol oynardı. Buranın seni aramak için iyi bir yer olduğunu düşündüm."

"Bunları hatırlamana bile şaşırdım. Kafan o kadar iyiydi ki haftalarca ona Nathaniel diye seslendin."

Dudaklarını büzüyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Orada. Parça parça." "Aferin sana."

"Görüyorum ki burada kaybedilmiş bir aşk yok," diye huysuzca şaka yapıyor ve tekrar bana bakıyor.

"Senin için gerçekten önemli mi? Ne istiyorsun? Para mı?" "Sen ve kardeşin arasında her zaman akıllı olan sendin."

Derimin altında öfke kabarıyor. "Sana verecek hiç param yok." "Sana inanmıyorum."

Alay ederek, bize doğru gelen kimsenin olmadığından emin olmak için alana doğru bir bakış atıyorum. Kimse yoktu.

"bana bir vakıf fonu bıraktığını mı sanıyorsun? Oğlunu tek başıma büyütüyorum. Üzgünüm, para şu anda biraz sıkışık."

"O daha önceydi, Blakely. Artık işler senin için değişti."

Neyi ima ettiğini tüylerim diken diken oluyor. "Hayır, yapmadılar."

Ellerini ceketinin ceplerine sokuyor ve iç geçiriyor. "Senin videonu gördüm tatlım. Her şeyi öğrenmek için tek gereken bir Google aramasıydı. Şu anda bana karşı dürüst davranmıyorsun."

Büyük ihtimalle muhabiri azarladığım video.

"Kocamın parası benim param değil. Ve kesinlikle sana vereceğim bir şey de değil. Eğer bunun için geldiysen, şimdi gidebilirsin."

"Nathan sadece on beş yaşında, tatlım."

"*Bana* onun yaşını hatırlatmak zorunda değilsin," diye tükürdüm, kendime hakim olamıyordum.

"Ben . Çünkü on sekiz yaşına kadar ona ben bakacağım. Ve belki de biraz ev hasreti çekmeye başlıyorum."

O şu anda benim annem değil. Şu anda olduğu tek şey kardeşim için bir tehlike. Ona doğru hamle yaptığımda kendime söylediğim şey bu.

"Beni tehdit edeceksen, bunu açıkça yap," diyerek ceketini avuçladım ve onu kendime doğru çekmek için kullandım. "Onu benden almaya çalış. Sana meydan okuyorum."

"Burada neler oluyor?" Jamie yanımda belirerek soruyor. Sabit bir elle parmaklarımı annemin paltosundan sıyrıyor ve beni hafifçe arkasına kaydırıyor, gözleri benimkileri buluyor. "Sana ne yaptın?"

Annem ceketini düzelterek kahkahalarla gülüyor. "Ben *ona* ne yaptım ki? Bana nasıl dokunduğunu görmedin mi?" "Gördüm ve sorum hâlâ geçerli," diye tersliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve elimi sırtına bastırıyorum. "Hadi gidelim Jamie."

Hemen aynı fikirde değil. Tereddüt ederken yüz hatları geriliyor, gözlerimde cevap arıyor ama yüzümde bulamayacağını biliyor.

"Lütfen. Nate'i görmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek sertçe başını sallıyor ve beni diğer tarafına, annemden en uzak olan tarafa götürüyor.

"Kalıp sohbet etmek istemiyor musun? Anneni kocanla tanıştırmamak kabalık olur, Blakely," diye sesleniyor biz çıkmaya başlarken.

Jamie tutuşunu sıkılaştırıyor. Başımı kaldırıp utanıp utanmadığını ya da üzülüp üzülmediğini görmekten çok korkuyorum. Bunun yerine ağzımı kapalı tutuyorum ve şu anda bu konuyu açmamı istemeyecek kadar beni iyi tanıdığını umuyorum.

Eve gider gitmez olacak. Ama şimdilik, sadece rol yapmak istiyorum.

38

JAMIE

NATE VE BLAKELY'YE KATILMADAN ÖNCE ÖN KAPIYI KAPATIP KILITLIYORUM.

Mutfakta. Çocuk duvarlardan zıplıyor, maçın ilk yarısında yaşadığı sarsıntı galibiyetin heyecanıyla çoktan unutulmuş. Harika oynadı ve gurur duymayı hak ediyor.

Ne yazık ki onun heyecanını paylaşmakta zorlanıyorum. Blakely'nin kollarını kavuşturmuş ve kapalı bir ifadeyle tezgâha yaslandığı yere bakınca onun da aynı duyguları paylaştığını anlıyorum.

Bir konuşma başlıyor. İmtiyaz standında onu bir saniyede yakaladığımdan beri. Onu tanıdığım aylar boyunca, onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Dikkatini çekmek için onu dürttüğümde bile.

Anneleri tam olarak hayal ettiğim kişi ve şey. Kendisi için başka birine gösterdiğinden daha fazla endişe duyan ve her seferinde kendi çıkarları için sizi feda edebilecek biri.

İki çocuğunu da terk eden birinden başka ne beklersiniz ki?

"Son yakalayışımı gördün mü? Kesinlikle yakalayamayacağımı düşünmüştüm!" Nate bağılıyor, etrafında dönüyor ve kollarını havaya kaldırıyor.

Blakely gülümsemeye zorladı. "Yakalayacağını biliyordum. Hiç ıskalamıyorsun."

"Bu gece yaptım. Ama kirli bir , yüzden saymayacağım."

"Yapmamalısın. O çocuk küçük bir pislik. Böyle devam ederse kendini futbol oynarken bulacak," diyorum, tam olarak ne olduğunu hatırlayarak.

Genç ya da değil, o bok kafalının kışına tekme basmalıydım. oyunlar yapamazsın. Hiçbir yerde olmaz. NFL'de profesyonel olman umurumda değil.

ya da yeni öğrenen altı yaşında bir çocuk. Futbol, zarar vermek isteyen kirli oyuncuların işin içine katmadan da yeterince risk taşıyor.

Nate'e bir şey , ne yapardım bilmiyorum.

Oliver'ın kolumdan tutup beni sahadan çekmekten çok daha fazlasını yapması gerekirdi, bu kesin.

"İğrenç," diyor Nate, ürpererek.

Blakely iç geçirir. "Futbol o kadar da kötü değil. Futbola başlamadan önce onu oynamak istiyordun. En azından daha güvenli."

"Lütfen şimdi güvenlik meselesine başlama, Lake. Ben iyiyim. Acımadı bile. Ne kadar çabuk kurtulduğumu gördün."

Karım gözlerini bana çeviriyor, gözlerindeki soru çok açık.

"O temizlendi, Haydut. Beyin sarsıntısı belirtisi yok," diye söz veriyorum.

Bakışlarımı bir süre daha tuttukten sonra . "Pekâlâ. Bu durumda, oyalanmama ve sana bebek bakıcılığı yapmama gerek yok. Ben yatmaya gidiyorum."

"Şimdiden mi? Saat daha dokuz. Biraz *Madden* oynarız diye umuyordum," diyor Nate.

Omzunu sıkıp araya giriyorum. "Bu gece biraz uyumaya ne dersin, sabah ben stadyuma gitmeden önce oynarız?"

"Yarınki maçına davetli miyiz?" diye soruyor, neredeyse endişeyle. "Her

maçıma davetlisin dostum. Bunun hakkında konuşacağız.

Yarın. Sanırım hepimiz yorulduk. Bu gece büyüktü."

Nate başını sallıyor, ağzının yarısı yukarı doğru çekiliyor. "Evet, tamam. Yarın oynarız. İyi geceler, Lake. İyi geceler Jamie."

"İyi geceler. Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Blakely, oyalanarak.

Nate'in saçlarını karıştırıyorum ve Blakely'nin yanına gidiyorum. "İyi geceler, Nate. Duş almayı unutma. Leş gibi kokuyorsun."

Gülüyor ve beni başından savıyor. "Her neyse."

Blakely yanına gittiğimde geri çekiliyor ve koridorda ilerlemeye başlıyor. Ben de onu takip ediyorum, nefes alabilmesi için adımlarımı yavaşlatıyorum. Artık yalnız olduğumuza göre, bu gece olan her şeyi hissetme ve kaydetme şansını nihayet kendisine tanımasını bekliyorum.

Ailemin yanına döndüğümüzde ustalıkla içine kapandı ve hiçbir sorun yokmuş gibi maçı izledi. Onun içini gördüm ve eve döndüğümüzde bununla yüzleşeceğimizi biliyordum.

Sadece o değil. Ama biz. Birlikte.

Peşinden gidiyorum, eski yatak odasını geçip paylaştığımız odaya giriyorum. Yatağa yığılmış, boş gözlerle duvara bakıyor. Kapıyı kapatıp ceketimi çıkarırken hava geriliyor. Yanına oturuyorum, patlayacak fırtınaya hazırlanıyorum.

"Konuş benimle bebeğim," diye yalvarıyorum, kalçasına uzandığımda elimin ısırılması riskini göze alarak.

"Ne söylememi istiyorsun? Sürpriz! Arayan annemdi ve evet, görüldüğü kadar korkunç biri. da kötüsü. Bu, hayatım boyunca karşılaştıklarımın sadece bir . Toplum içinde olmasaydık, eminim çok daha kötü şeyler söylerdi. Duymak için orada olmanızın hiçbir önemi olmazdı."

"Evet, Blakely. Söylemeni istediğim şey bu. İçine atmaman için ne söylemen gerekiyorsa söylemeni istiyorum. Burada güvendesin. Çığlık at, bağır, ağla. Hatta duvarı ya da beni yumrukla. Sadece içini dök."

Ayağa fırlıyor ve başını sallıyor, çenesi geriliyor. Sweatshirt'üm omuzlarından sarkıyor ve kalçalarını örtecek şekilde düşüyor. Bu artık onun için sıradan bir kıyafet ve ben de tişörtlerimin dolaptan birer birer kayboluşunu izlemekten keyif alıyorum. Yavaş yavaş hayatıma ve alanıma tamamen entegre oluyor ve ben buna doyanıyorum.

Bu kadına sırsıklam aşığım ve şimdi geriye kalan tek şey onun bunu kabul etmesi ve henüz görmediği yönlerini görmeme izin vermesi.

Buradan başlıyoruz.

"Mesele de bu, Jamie. Bu ev benim güvenli yerim. Bu oda benim için kutsal. Neden duvarları onun konuşmalarıyla lekelemek zorundayım?"

"Lekelenmeyecekler çünkü onları yeniden boyamanıza yardım edeceğim."

Bana bakarak uzun bir nefes veriyor ve yumruklarını sıkıyor. Öfke acıya dönüşüyor ve sonra omuzları düşüyor. Yatağı geriye itip yaklaşmasını işaret ediyorum, o damlanın ağır olduğunu bilerek.

Önüme geçip ellerini nazikçe omuzlarıma koyduktan sonra kucağıma sürünüyor ve gözlerini kapatarak oradaki yıkımı gizliyor. Onu vücudumun daha da yukarısına çekiyorum ve uyluklarını tutarak yerinde kalmasını sağlıyorum.

"Konuş benimle, Blakely. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Ellerini yukarı kaldırıp saçlarımla oynarken ağır bir duraklama oluyor, teselli arıyor. "Babam bir iskele ustasıydı. Bize için Pazar hariç haftanın her günü uzun saatler çalışırdı.

Annem o zamanlar çalışmıyordu ve aileye katkıda bulunmaktan çok iyi bir anneymiş gibi davranmakla ilgileniyordu. Babamın önünde çok iyi bir oyuncuydu ve sanırım babam da bunu anladı ama ben ve Nate yüzünden bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Yüksek sesle yutkunuyor ve sırtını avuçlayarak bana doğru eğilmesi için onu cesaretlendiriyorum. Yüzü omzumun kıvrımına doğru hareket ettiğinde, hikâyesinin en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Sekiz yıl önce felç geçirdi. Doğru düzgün bağlanmadan bir binanın kenarında değil de evinde olsaydı bu onu öldürmezdi."

"Siktir. Özür dilerim, Blakely."

İlerliyor. "Annem üç yıl sonra ayrıldı. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun süre kalması bir mucize. Babamın işi olmadan, ben on beş yaşında birini işe alabilecek herhangi bir yerde işe girip eksikleri tamamlamaya çalışırken o da oradan buradan biraz para topladı. O gidince işler daha da kötüye gitti. Geride bıraktığı faturalara yetişemedim ve sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın. Bana bunu bildiğini söyle."

"Öyle mi Jamie? Çünkü bayat kraker, fıstık ezmesi ve Nate'in beslendiğinden emin olduktan sonra kalan artıklardan başka bir şey yemeden günler geçirdim. Faturaların aylarca üst üste gelmesine izin verdim ve çalışmak için o kadar çok zaman harcadım ki Nate ile asla geri getiremeyeceğim anları kaçırdım. Dairemizden ve sokağa düşmemize birkaç hafta kaldığından bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına, Nate'in futbol masraflarını ödedin, ona yeni takımlar aldın, gecikmiş faturalarla ilgilendin ve bizi evinde ağırladın. Eğer bunları yapmasaydın ..."

Başımı sallıyorum, yanağımı şakağına yaslıyorum. "Bu yüzden beni bir tür kahraman gibi gösterme. Ben sokakta kurtarılmaya ihtiyacı olan bir aile arayan bir adam değildim. Sen benim karım olmayı kabul ettin bebeğim ve ödediğim tüm o faturalar ve ücretler anlaşmamızın bir parçasıydı. Bunu senin için yapmama izin vermek senin için kolay bir karar ya da fedakârlık değildi, ama yine de yaptın. Tıpkı son sekiz yıl boyunca yaptığın diğer binlerce fedakârlık gibi. Ailenin şu anda bulunduğu yerde kalmasını sağlayan sadece ve sadece sendin." Beni duymasını istediğimi belirtiyorum. "Nate hayatında sen olduğun için çok şanslı. İkimiz de öyleyiz."

Kollarımda geriye yaslanıp bana bakıyor, parmakları çenemin kenarında geziniyor. Sanki ilk defa kim olduğumu keşfediyor.

alnıma ya da burnuma her dokunuşunda tekrar tekrar. Tek kelime etmeden bana dokunmasına izin verdim ve kontrolü tamamen ona verdim.

"Senin evine girdiğim için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin," diye fısıldıyor dudaklarımın şeklini takip ederek.

"Evet, Haydut, sanırım biliyorum."

"Bana güvende hissettiren sadece burası değil Jamie," diye nefes .

Nazikçe yanağından tutup onu kendime yaklaştırıyorum, burunlarımız birbirine değiyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır."

"O zaman bana ne söyle," diye mırıldandım. "Ne olduğu değil, kim olduğu önemli."

Elini göğsüme götürüyor ve sırtüstü yatana kadar beni usulca itiyor. Parmaklarını başımın yanındaki yorganın içine kıvrıp yakınımnda, hâlâ çok uzakta dururken ona bakıyorum.

"Sen benim güvenli yerimsin, Jamie. Nerede olduğum önemli değil. Sen oradaysan, kötü bir şey gelmeyeceğini biliyorum. Bize de. Sadece beni değil kardeşimi de koruyacağına güveniyorum. Daha önce Nate konusunda kendimden başka kimseye güvenmemiştim."

Göğsüm sıkışıyor, kalbim cesaretle çarpıyor. Yanaklarını ellerimin arasına alıyorum ve başparmaklarımı pembe teninde gezdiriyorum. Saçlarının ikimizin de yüzünde bir perde oluşturması için onu yeterince yaklaştırdığımda, bir sonraki sözlerimi söylemek kolay oluyor.

"Seni seviyorum, Bandit. Bana Cici Çocuk dediğin ve buzdolabına o tavuklu turtayı bıraktığın andan itibaren seni sevdim. Sana *her zaman* göz kulak olacağım."

Boğazını tırmalayan acı sesi bastırmak için dudağını ısırtıyor. Ağzına bir öpücük konduruyorum ve o da dudağını bırakıp her ikisini de sıkıca benimkine bastırıyor.

Elleri karnımı bulup yukarı itiyor ve gözlerimi yakalayıp bırakmayı reddediyor. "Göster bana, Jamie."

"Emin misin?"

"Çok eminim," diye fısıldıyor.

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum ve belini kavriyorum. "Geri dönüş olmayacak."

"Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?" "İçin biraz geç değil mi?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve parmağını karnımda S şeklinde gezdirdikten sonra her bir karın kası arasında aynı hareketi yapmaya başlıyor.

"Evet, kocacığım. Öyle."

39

BLAKELY

BEN DE SENİ SEVIYORUM JAMIE.

Kelimelere karşılık vermek kolay olmalı, ancak dilim onları oluşturmuyor. Duygular orada, o kadar iğrenç bir şekilde ortada ki, bende bir sorun olduğu sonucuna vardım.

Kendimi tamamen ona teslim etmeye hazırım, yine de beyanı karşılıksız kalıyor. Eğer daha küçük bir adam olsaydı, kelimeleri tekrar edemememe aldırmadan gözlerimin içine hala korumasız, delici bir aşkla bakamayacak kadar kırılırdı.

Jamie sıradan bir adam olmaktan çok uzak. Aksine, durup dururken karşınıza çıkmayacak türden biri. Onu bulmam bir mucizeden başka bir şey değildi, evrenin kendisinden gelen bir tür rehberlik eli beni onun evine götürdü.

Her neyse, artık ona sahip olduğum için bir önemi yok.

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım," diye itiraf ediyorum, onu bedenimin altında sabit tutarak.

"Güzel. Sen benimsin."

Bu açık ve iddialı bir ifade.

Kalçaları kayıyor ve bacaklarımın arasında onun sert uzunluğunu hissediyorum. Dokunduğumuz yerde zevk kıvılcımları tutuşuyor ve dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak ağırlığının daha fazlasını onun şaftının üzerine oturtuyorum.

Gözleri kararıyor, parmaklarını belime daha sert bastırıyor ve beni aşağı doğru çekmeye teşvik ediyor. Baskı göğsümden bir inilti çıkarıyor. Siktir et deyip hemen dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Henüz onu ağızıma almadım ama günlerdir bunu deniyorum.

Jamie genellikle beni tatmin etmeye odaklandığından, neredeyse her gece onun sikine uzanıp ona sakso çekmeye çalışmama pek dikkat etmez.

Belki de bunu değiştirmeliyim.

Ellerini bedenimden çektiğimde, sadece kaşlarını çatıyor ve yere kaymamı izliyor. Soğuk, sert zemin ince taytımın üzerinden dizlerimi ısıyor ama bu onun kalçalarına uzanmamı engellemiyor.

Düğmesini açıp kot pantolonunun fermuarını indirirken gözleri hiç kaymıyor. Bel bandını çekiştirdiğimde kalçalarını kaldırıyor ve bacaklarından aşağı indirmeme izin veriyor. Kot pantolonu fırlattığımda şüphe beynimde kıpırdanıyor ve bana bunu daha önce hiç yapmadığımı ve muhtemelen bu işte berbat olacağımı hatırlatıyor.

İşleri ağırdan alıyorduk ve evet, ona birkaç kereden fazla mastürbasyon yaptım, ama bu ... bu çok daha samimi. Eğer o böyle biri olmasaydı, deneyim eksikliğim bu kadar büyük bir sorun yaratmazdı.

Muhtemelen bu durumdaki kadınlardan payına düşeni almış bir adam. Herhangi bir rehberliğe ya da talimata ihtiyacı olmayan kadınlar.

Sadece dar, siyah boxer külotunun içinde, kumaş gerildikçe boyunun her santimini seçebiliyorum. Jamie tişörtünü karnından bir santim yukarı kaldırdığında, kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve bel bandından dışarı fırlayan parlak uca bakıyorum.

Nasırlı parmaklar çenemin altından kıvrılıyor ve yüzüne bakmak zorunda kalmam için çenemi geriye doğru eğiyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum yanaklarımın sıcaklığından nefret .

"Yanlış bir şey yapmayacaksın. Eğer sikime nefes verirsen, boşalmaya hazır olacağım."

Gözlerimi deviriyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Ya seni kazara incitirsem?"

"Dişlerini kullanmazsan bana zarar vermezsin."

İşimi kolaylaştırmak için külotunu indiriyor ve odanın diğer tarafına fırlatıyor. Ağzımdaki fazla tükürüğü yutuyorum, tam çıplak boyu ortaya çıkıyor ve yatağın kenarında bacaklarını açıyor.

"Buraya gel," diye yatıştırıyor, sikini eline alıyor ve uzun, yavaş bir sarsıntı veriyor.

Öne doğru sallanıyorum, ellerimi dizlerinden kalçalarına doğru kaydırıyorum. Temkinli bir şekilde ona uzanıyorum, elini kendi elimle değiştiriyorum. "Neyi sevdiğimi biliyorsun. Şimdi ağzını kullan."

Koyu renkli ucu uyarılmışlığıyla ıslanmıştı ve düşünmeme izin vermeden harekete geçtim. Avucumun içinde sıcak ve sert bir haldeyken başımı eğip sıvının incisini kucaklıyorum.

Bir nefes tısladı ve öne doğru eğildi, bana uzandı ama sadece nazik bir elini saçlarımın arasından geçirdi.

Parmaklarını tellerin arasından geçirip hafifçe çekerek yaptığı baskı karşısında inliyorum.

"İyi kız, Blakely. Bunu tekrar yap."

Dilimi yarığın üzerinde ikinci kez kaydırduğımda daha fazla döl bekliyor. Ve çenemi açıp kafanın tamamını ağzıma aldığımda, akmaya devam ediyor.

Kirpiklerimi kırıştırarak onu dilime bastırıyorum ve yukarı bakarak yakıcı bakışlarında onay arıyorum.

"Biraz daha al. Güzel ve *ıslak* olsun. Evet, o güzel ağzını kocanın sikiyle doldur," diye inliyor, kalçaları dirseklerimin altında kasılıyor.

Öğürme refleksim, geri çekilmek zorunda kalmadan önce sadece yarısını içeride bırakmamı sağladı. Sıgıdıramadığım birkaç santimden aşağı kalın tükürük halkaları damlıyor ve onları şaft boyunca yaymak için elimi kullanıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye övüyor, bir elini arkasına atıp yatağın üzerinde dinlenirken diğer elini saçlarıma gömüyor. "Sadece biraz daha. Devam edersen dayanamayacağım."

Ucunu ağzıma alıyorum, sonra bir patlamayla bırakıyorum. "Ya devam etmeni istemiyorsam?"

"O zaman ne istiyorsan al."

Bu benim için yeterli.

Kararlı bir şekilde parmaklarımı onun dibine doluyorum ve başımı eğerek onu ağzımın içine alabildiğim kadar derinlere alıyorum. Tuzlu tadı tanıdık geliyor ve bunun için sadece beslenme alışkanlığımızı suçlayabilirim. Bu, sahip olduğumu bilmediğim ama gerçekten çok sevdiğim bir sapkınlık.

Ağır sweatshirt'ünün altında sıcaktan kavruluyorum ve üzerimde sadece sporcu sütyeni varken, göğüs uçlarım göğsümün her yükselişinde dar kumaşın içinde uyarılıyor. Taytımın ortası nemli, külotum sıırılsıklam. Her santimim hassas ve ağrıyor ama rahatlama arayamayacak kadar ona odaklanmış durumdayım.

Başımı her sallayışında ve bileğimi her sarsışımda üstümde kıpırdanıyor ve saçlarım bir kez daha parmak eklemlerine dolanıyor. Saçımı öncekinden daha sert çektiğinde inliyorum.

Acının keskin ısırtığı omurgamdan aşağı iniyor ve içimde spazmlar oluşuyor, görünmez bir parmak klitorisime dokunuyor.

"Geri çekilmek için son şans," diye homurdanıyor, sesi çatlıyor.

Onu daha sert emiyorum, bu işi başarmaya o kadar odaklanmışım ki uyarısını dikkate almıyorum.

Şaftı boyunca uzanan damarlar avucuma sürtünüyor, nefesini içine çekip başımı yerinde tutabilmek için saçlarımı serbest bıraktığında kaslar zonkluyor. Boğazımın arkasına çarpacak kadar derine soktuğunda öğürüyorum ama geri çekilmeye çalışmıyorum.

"Sikeyim. Benim için yut, Blakely. Hepsini," diye homurdanıyor ısı boğazımı kesmeden önce.

Dilimi ağzımın dibine bastırıyorum ve yutuyorum. Şaftı boğazımdan aşağı doğru kayıyor ve boşalırken gözlerim sulanıyor ve yanıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülene kadar devam ediyor ve onları silip süpürüyor, beni vücuduna çekmek için çekiliyor. Beni yanındaki şiltenin üzerine bırakıyor, sırlıklam olmuşum gibi beni oradan oraya savurduktan sonra neredeyse hiç terlemiyor.

Üstüme çıkıp gömleğini başından çekmeden önce yayılmış pozisyonumdan kıpırdayacak zamanım olmuyor. Çıplak, bronz tenini ve günlerdir kaslarını görünce gözlerim doluyor. Onunla birlikte olalı iki ay oldu ve ne kadar yakışıklı olduğu için henüz dilim tutulmadı.

Bir TV programında oyunculuk yaparken gördüğünüz ve önümüzdeki altı ay boyunca hayranlık duyacağınız türden bir adam. Ama ben bundan çok daha uzun süre ona hayranlık duymayı planlıyorum.

"Bana böyle baktığında kendimi güzel bir çocuk gibi hissediyorum," diye takılıyor. "Sen güzel bir çocuktan çok daha fazlasısın."

Sırıtsı sinir bozucu olduğu kadar seksiydi de. "Teşekkür ederim, karıcığım. Şimdi, seni kıyafetlerimin içinde görmeyi ne kadar sevsem de, sana çıplak ihtiyacım var."

"Al o zaman."

Onlardan kolayca kurtulmasını bekliyorum. Çok ama çok yanılmışım.

Beni önüme döndürüp kıcımlı havaya kaldırdığında ciyaklamam şiltenin içinde yutuluyor. İstekli bir bez bebeğim ve aptalca sırtışım özgürleştirici.

Jamie yavaşça taytımı ve mahvolmuş külotumu kıcımdan ve kalçamdan aşağı sıyırıyor, sonra da manevra yaparak geri kalanını çıkarmamı sağlıyor. Sweatshirt'ü ağzıma sarkıyor, hızlıca nefes aldığımında kolonyası kumaşa siniyor.

Arkamda bir homurtu havayı dolduruyor ve iki kalın, nasırlı parmak bacaklarımın arasına sürtünerek ne kadar ıslak olduğumu hissediyor.

"Evet, seni böyle bulacağımı biliyordum. Kızarmış pembe ve damlayan," diye mırıldanıyor, iki parmağını tereddüt etmeden içeri sokuyor. "Bu gece sikimi kaldırabileceksin, değil mi karıcığım?"

"," diye inleyerek kıcımı tekrar ona doğru itiyorum. "Tabii ki yapacağım. Bu güzel amcığa her zaman özen gösteririm."

Yatak arkamda eğiliyor ve ben nefesimi tutuyorum, yarı yarıya beni bu şekilde almasını bekliyorum. Ne zaman beni istediği şekilde becermesine izin verirdim ve bunun nedeni ona duyduğum sarsılmaz güvendi.

Yine de içime giren onun siki değil. Uzun, ıslak bir dil dudaklarımın arasından süzülerek parmaklarının yerini alıyor ve aynı hedefi arıyor.

Kıcımı pençeliyor ve dilini içime gömerken yanakları açıyor, odada patlayan pis sesleri umursamıyor.

"Jamie," diye miyavlıyorum, kendimi ona daha fazla açmaya çalışmak için daha da eğilerek. "Çok iyi. Sen-Bu Evet!"

Amımın içine doğru inliyor ve başparmağını klitorisime götürerek etrafında sevdiğim şekilde sert daireler çiziyor. Uyarılma yoğun, ama zevk daha güçlü. Kalçalarımı daha hızlı sallıyorum, parmaklarım yorganın içine kıvrılırken yüzünü sürüyorum.

"Daha fazla. Biraz daha, bebeğim. Yaklaştım," diye yalvarıyorum, alnım yatağa sürtünüyor.

Jamie derin, gırtlaktan gelen bir sesle amımı emiyor ve başparmağını daha hızlı hareket ettiriyor, her geçişte baskı daha da artıyor. Kalçalarım titriyor ve nefes nefese kalıyorum, doruğa ulaştığımında kendimi ağzına geri itiyorum.

İniltisi yüksek, neredeyse öfkeli ve olduğu yerde kalıyor, ben daha fazla dayanamayıp yüzünden uzaklaşana kadar bana zevk vermeye devam ediyor.

Beni sırtüstü çevirip gözlerinde kör edici bir bağlılık duygusuyla bana baktığında nefesimi zor tutuyorum. Avuç içini yüzünde gezdirip dudaklarını yaladıktan sonra çıkıyor ve kalçamı kalçasına doluyor.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek," diye mırıldanıyor ve ağzını boynuma götürüyor. Öpücükleri sıcak ve ıslak, karnımın beklentiyle sıkışmasına neden oluyor. "Sen sahip olduğum her şeyin en iyisisin. Ve bana böyle gülümsediğinde?" Elini göğsüne götürüp sert bir nefes veriyor. "Uçabilirmişim gibi hissediyorum."

"Kes ," diye fısıldıyorum, bahsettiği gülümsemeden kurtulamıyorum.

Aletin başı amımın içinde kayıyor, beni döllerile boyuyor ama asla içeri kaymıyor. Eşofmanının altından tutup karnıma doğru kaydırıyor ve santim santim ortaya çıkan derimi öpüyor.

"Durmayacağım. Beni zorlaman gerekecek."

Olmuyor.

Sweatshirt spor sütyenimin üzerine itildiğinde, göğüslerimi sıkı kumaştan kurtarmak için yeterince uzun süre onu terk ediyor. Sanki bana ve vücuduma gerçekten doyamıyormuş gibi, göğüslerimi ellerinin arasına alıyor ve bir meme ucunu dudaklarının arasına alıp emmeden önce onları birbirine bastırıyor.

Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirerek inliyorum. Jamie'yle birlikteyken her şey beni tahrik ediyor ama onun göğüslerimle ziyafet çekmesi ve hava almaya çıkma belirtisi göstermemesi hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biri.

Diğerine geçmeden önce meme ucumu dişlerinin arasında yuvarlıyor ve aynı sevgiyi ona da veriyor. Göğüslerimi serbest bırakıp kıyafetlerimin geri kalanını çıkardığında, ihtiyaçtan titriyorum.

Bunu hisseden Jamie beni öpüyor. Dudaklarımı usulca aralıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. Kendi tadımı alabiliyorum ama önemli değil. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldıyorum, yanlarını tutarak. "En az altı aydır kimseyle birlikte olmadım."

Bakışlarını tutarak tırnaklarımı teninde gezdiriyorum. "Prezervatif kullanma."

"Çok fazla gelirse ya da durmak istersen bana söyle. Tempoyu sen ayarla bebeğim."

diyor, iki parmağıyla içimi doldurmadan önce parmaklarını amımda gezdiriyor.

"Şimdi üç parmağını deneyeceğim."

Başımı sallıyorum, bana sanki sonsuza dek onun tek kişisiymişim gibi bakışında kayboluyorum.

Parmaklarının gerginliği rahatsız edici ama acı verici değil. Üçüncü kez içeri girdiklerinde tekrar rahatlıyorum. Bir süre sonra parmaklarını çekip çıkarıyor ve hâlâ kalçasında asılı duran uyluğumu tutuyor.

"Seni seviyorum Blakely," diye mırıldanıyor siki girerken.

Yavaşça içeri girip birkaç dakika sonra durduğunda gözlerim geri yuvarlanıyor. Titrek, gergin bir nefes veriyor ve sonra geri çekiliyor ve itiyor

tekrar içeri, bu sefer daha derine.

"Benim için rahatla, bebeğim. Sıkı oturuyor ama yolu yarıldık. Benim için çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor.

Rahatlamaya çalışıyorum ama bu çok iyi hissettiriyor.

Onunla oynarken klitorisim şarkı söylüyor, bana ihtiyacım olanı veriyor. Zevk çiçek açıyor ve bir kalp atışı sonra, o kadar derine kayıyor ki haykırıyorum, çok, çok dolu.

", hâlâ çok sıkıydın," diye tıslıyor, yüz ifadesi gerginleşirken gözlerini sıkıca kapatıyor.

Sesindeki sertlik beni istemsizce onun etrafında kenetliyor ve daha da tahrik ediyor. Dizlerinin üzerine çökerken karın kasları dalgalanıyor ve kıcımlı yataktan kaldırmak için kalçamdaki tutuşunu kullanıyor.

Bir şekilde, daha da derine iniyor.

"Jamie," diye inliyorum, gözlerini açmasını ve bana tekrar bakmasını istiyorum. "Sana ihtiyacım var. . . Hareket etmene ihtiyacım var."

Nefesi kesilmeden önce bana çarpık bir sırtış atıyor ve nefesi kesiliyor. "Hareket edersem boşalacağım."

"O zaman gel. Sadece lütfen. Lütfen hareket et," diye yalvarıyorum.

Diğer bacağım kalçasının etrafında bir yuva buluyor ve yatak başlığındaki pürüzsüz ahşap çıtalara tutunuyorum. Bakışları beni ateşe verecek kadar sıcak, başımdan bacaklarımın arasına doğru çekip onunla dolu halimi görüyor.

"Önce benim için gelmeni istiyorum, Blakely. O yatak başlığını bırakma ve seni sevdiğimi unutma. Beş saniye içinde öyle hissetmeyeceksin."

Titriyorum ve başımı sallıyorum. Her iki kalçamı da kavırıyor ve sertçe sokmadan önce kıcımlı yatağın üzerinde tutuyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Başka bir hamleyle yatak başlığım duvara çarpıyor ama tutuşum sağlam kalıyor.

Beni şaşırtmayan bir güçle içime girerken çenesi titriyor. Her zaman derisinin altına gömülmüştü, sadece sahada ve şimdi benimle yatakta ortaya çıkıyordu.

"Devam et," diye inliyorum, vücudumun her sarsılışında göğüslerim titriyor.

"Sen benim dengimsin, Blakely. Eksik olduğunu bilmediğim yarım,"
Tavanı üzerimize yıkabilecek bir vahşilikle içime doluyor. "*Karım*."

Başka bir doruk noktası, beni altına alacağından korktuğum bir dalganın üzerinde bana doğru geliyor. Belki de öyle olsa hoşuma giderdi. Jamie boğulmama izin verecek değil ya.

Beni yataktan daha yükseğe kaldırıyor, görüşüm daralırken taşakları kıcımlı tokatlıyor, kenarlar kararıyor. Kulaklarım uğultuyla doluyor ve boşalırken boğazımı yırtan bir çığlık göğsümden fırlıyor.

"Ben buradayım, bebeğim. Tam buradayım. Amını öyle bir dolduruyorum ki, *Tanrım.*"

Ardından alçak, baskın bir hırıltı geliyor ve Jamie'nin kalçaları sıcaklık içimi doldururken tekliyor. Dakikalarca havada kalıyorum, ta ki yavaşça geri düşene kadar, şimdi güçlü, tanıdık kollara sarılıyorum.

"Çok iyiydin. Seni seviyorum," diye fısıldıyor Jamie boynumu, göğsümü ve yanaklarımı okşayarak.

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümseyerek yüzüne doğru uzanıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bana karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyormuşsun gibi davranamazdın."

"Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecek." Kıkırdıyor ve terli saçlarımı alnımdan itiyor. "Gel benimle düş al."

"İstemiyorum. Yoruldum."

"Sadece boynuma tutun, ben seninle ilgilenirim."

Kollarımı ona doluyorum ve beni yataktan çıkarırken bir koala gibi sarılıyorum. Göğsündeki ter parıltısı beni rahatsız etmiyor, bu yüzden yanağımı ona yaslıyorum ve gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Benimle hep ilgileniyorsun Jamie." "Elbette .

Ben , başkası bakar."

Yarı uykulu ve seks sarhoşu olsam bile aptalca sorular sormadan duramıyorum. "Kontratımızın sonunda ne olacak?"

Beni tutuşu sıklaşıyor, demir gibi oluyor.

"Sana bir tane daha teklif edeceğim. Seni sonsuza dek yanımda tutacak bir sözleşme.

Bu sefer gerçekten."

40

BLAKELY

JAMIE OLMADAN PYTHONS STADYUMUNDA OLMAK GARIP. TEMİZLİK

Personel burada, yerleri cilalıyor ve tüm banyoları dezenfekte ediyor. Çıkarken birkaçına gülümsemelerini teklif ediyorum.

Pazartesi öğleden sonrasını yarına hazırlanarak geçirdiğim için sıcak ve terliyim ama kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten çok iyi.

Ellerimdeki nasırları ve küçük çentikleri görmek, omuzlarımın ve ayaklarımın ağrması beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Mutfakta çalışarak geçirdiğim son birkaç hafta boyunca vücudumda meydana gelen her değişiklik, uzun zamandır olmadığım şekilde kendime güvenmemi sağladı. Her vardiya için heyecanlıyım ve umutlanmamın akıllıca olmadığını bilsem de, yeniden üniversite derslerine bakmaya başladım.

Diplomamı tamamlamak için geri dönmek çok uzak bir hayal, yine de kendimi bu hayali tamamen reddetmekten alıkoyamıyorum.

Koridordan çıkıp giriş kapılarının yanında aramızdaki boşluğu kapattığımda stadyumun etrafında pusuya yatmış çok sayıdaki güvenlik görevlisinden biri dönüp bana bakıyor. Tanıdık bir yüz ama yine de isimsiz bir yabancı.

Ona el sallıyorum ve Jamie'nin gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Artık ne benim ne de Nate'in otobüse binmememiz konusunda ısrar ediyor ve bunun yerine bizi her yere şoförlük yaparak götürmeye başladı. Sürüş derslerimiz iyi gidiyor ve sanırım yakında sınavımı geçebilirim. *Belki de.*

Kendisi için seçtiği kişi adı, mesajlarımız arasında gezinirken gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Gelmiş Geçmiş En Güzel Koca: Nate bu oyunda çok iyi. Beni utandırıyor.

Gelmiş Geçmiş En Güzel Koca: Kurtarılabilmem için işinin bir an önce bitmesini istiyorum.

Ben: Şimdi çok yavaş hareket ediyorum.

Gelmiş Geçmiş En Güzel Koca: Bak, şimdi dikkatimi dağıttın ve o bir gol daha attı.

Zavallı bebeğim. Yarım saat içinde işim bitecek. Onu yen, ben de sana bir öpücük vereyim.

Gelmiş Geçmiş En Güzel Koca: Olmuş bil. Sonra görüşürüz.



Dışarıda hava hâlâ sıfırın üzerindeyken, onu beklemek için kapıya yöneliyorum. Biraz serinlemek iyi olacak. İçerisi on milyar dereceyken mutfakta neden ağır bir palto giymek zorunda olduğumuzu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. En azından hazırlık günlerinde onsuz da idare edebileceğime eminim. Clyde yeni işine resmen taşındığından beri orada sadece ben varım.

Keşke onunla biraz daha fazla zaman geçirebilseydim. Şehir merkezindeki lüks bir restoranda baş aşçı olarak işe alınmasına şaşmamalı. Mutfğa adımı attığı her an mutfğı kaltak yapardı. Bana karşı ne kadar sabırlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Belli ki biraz acemiymdim ve işe alışmamı hiç umursamadı.

Güvenlik görevlisi benim için kapıyı açıyor ve ben dışarı çıkarken kapıyı tutuyor. "İyi günler, Bayan Bateman."

Alyansıma uzanıp kayışını okşarken karnım zangır zangır titriyor. Hem Haydut'u hem de karısını sevsem de, Bayan Bateman benim favorim.

"Teşekkür ," diyorum, duraklayıp ona bakmadan önce dışarı çıkıyorum. "Bana adını hiç söylemedin."

"Jake."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jake."

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum ve kapıdan çıkıyorum. Kapılardan oyunculara ve çalışanlara özel otoparka kadar birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Jamie'nin maç günlerinde kullandığı yeraltında bir otopark daha var ama karanlık yeraltı otoparklarında tek başıma dolaşmaya karşıyım.

En azından dışarısı buz gibi değilken.

Jamie henüz gelmedi, ben de otoparkı aydınlatan elektrik direğine yaslanıp bekliyorum. Akşamın erken saatleri olmasına rağmen dışarısı gürültülü; iş makinelerinin homurtuları, insanların yürüyerek gidip gelirken sohbet etmeleri

ve araba motorları tekliyor. Warriors arenasına ön taraftaki uzun yeşil sütunu ve kubbeli çatıyı seçebilecek kadar yakını ve Giana'nın orada olup olmadığını merak ediyorum.

Onu sadece bir kez gördüm ama onda gerçekten bağlandığım bir şey vardı. Samimiydi ve bunu bulmak çok zor. Özellikle de arkadaş edinmek için kendi yolundan gitmeyen biriyseniz.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp telefonumdan saati kontrol ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Jamie genelde geç kalmaz. Gerçi Nate'in onu önce bir oyun daha oynamaya ikna etmesi beni şaşırtmazdı.

"Seni aramak için buraya kaç kez geldiğimi tahmin bile edemezsin."

Annemin sesini duyduğumda bir heykele dönüşüyorum. Ayakkabıları sağ tarafımdaki kaldırıma sürtünüyor ve yavaşça boynumu ona bakabilmek için çevirmeye zorluyorum.

Aynı fermuarı bozuk ceketini giymiş, saçlarını topuz yapmış, beklentiyle bana bakıyor. Neredeyse beş yıl önce giderken beni unutmuş olmasını dileyeceğim, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

"Neden zahmet edeyim ki? Bu kulağa inanılmaz bir zaman kaybı gibi geliyor," dedim. "Nedenini biliyorsun. Ve gerçekten sabırsızlanmaya başladım."

"Bu benim sorunum değil."

"Evet, öyle. Seni rahat bırakmamı istiyorsan, bana istediğimi vereceksin."

Bir kahkaha patlattım. "Sen gideli yarım on yıl oldu. Ne istediğin umurunda değil."

". Ama kardeşini önemsiyorsun."

"Nate konusunu son kez açıyorsun," diye uyarıyorum, direği iterek. "Seninle oyun oynamıyorum. Sen benim için bir hiçsin ve onun için de kesinlikle bir hiçsin."

Başını eğiyor, beni okumaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. İç çekişi bıkkınlık verici. "Oyun oynamakla ilgilenmiyorum, Blakely. Sadece annene hâlâ biraz sadakat duyacağını ve sana gelirim yardım etmeye açık olacağını umuyordum."

"Sadakat mi?" Kelimeyi tükürdüm ve ona ters ters bakmadan önce etrafımıza bir göz attım. "Kıcını ısırsa bile sadakati bilemezsin *anne*. Bir saniyeliğine bile olsa, her şeyi bir kenara bırakabileceğini düşünmüş olman

Birdenbire ortaya çıkıp benden bir şey almaya çalışman, hâlâ buralardayken bana ne kadar az ilgi gösterdiğini gösteriyor."

"Keşke davranmasaydın," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Özür mü istiyorsun?"

"Hayır. Ama bana, sana kim olduğunu ve kardeşin için benim kim olduğumu hatırlaman gerektiğini tekrar hatırlatmaktan başka çare ."

"Yapma."

"Onu , değil mi?"

"Onu hayatında hiç kimseyi sevmediğin kadar çok seviyorum," diyorum, korkum katlanmaya başladıkça boğazım düğümleniyor.

"Her zaman iyi bir çocuktuk. Biraz silik ama sessizdi. Yetenekliydi de. Tıpkı kocanız gibi. Eminim futbol kariyerinde çok ilerleyecektir."

Jamie'yi aramaya devam ediyorum ama hala burada değil. Ve şimdi, burada olmasını istemiyorum. Nate yanındaysa olmaz.

Onu görmesine ve ona kim olduğunu ve neden kalmadığını hatırlatmasına izin vermeden önce bu kadınla bir milyon konuşma daha yapardım.

"Devam et o zaman. Bana ne istediğini söyle ki seni hayatımızdan çıkarabileyim ve orada tutabileyim," diye çıkışıyorum.

Kazandığını düşünerek gözleri parlıyor. "Paraya ihtiyacım var. Evimin kirasının vadesi geldi ve bir ay daha ödemedem kurtulamam."

"Ne kadar?" "On

bin."

Nefes alıyorum, çenem açık kalıyor. "Ne demek on bin?"

"Altı ay oldu."

Ağzımı ovuşturarak başımı sallıyorum. "On bin dolarımın olup da sana vermemi bekleyemezsin."

"Kocanı internetten araştırdım, Blakely. Birlikte olduğunuz süre boyunca yılda üç milyon dolar kazandığının farkında değil miydiniz?"

Şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü hayır, bunun farkında değildim. Hiç umursamadım. Kazandığı para benim için hiç önemli olmadı. Tanıştığımızda benden daha zengin olabilirdi ve onu bu şekilde tanıma şansım olsaydı ona aşık olurdum.

"Dürüst olacağım, Blakely. O paraya ihtiyacım var. O para olmadan sokakta kalacağım ve burada bir kış bile dayanamam. Eğer o parayı benim için almayacaksan, o zaman oğlum yanımdayken ev sahibimi başka bir tatil için ikna etmeye çalışırken daha şanslı olacağım."

"Peki ya işe yaramazsa? Onu sokakta seninle yaşamaya mı zorlayacaktın? Neden? Bana bir şey kanıtlamak için mi? Aklı başında hiç kimse bizi terk ettiğin gibi Nathan'ın velayetini almana izin vermez." Boğazımı ve ciğerlerimi ele geçiren dehşet yüzünden tam bir nefes almakta zorlanarak zorluyorum.

"Kabul etmekten başka seçeneğin yok. Yasaların gözünde o hâlâ benim oğlum tatlım," diyerek dudaklarını aşağılayıcı bir şekilde . "Ben onun annesiyim, sen *değil*."

Artık nefes alamıyorum. Cevabım hırıltılı, zor duyuluyor. "Birkaç yüz dolarım var."

"Bunun bana ne faydası olacak?"

"Elimdeki tek şey bu. Eğer bekleyebilirsen-"

"Yapamam, Blakely. Anlamıyor musun? Bekleyemeyecek kadar ileri gittim. Daha önce bir röportaj yapsaydın ve dikkatimi çekseydin, belki daha iyi bir çözüm bulabilirdik. Ama şimdi zamanım çok kısıtlı," diyor sinirli bir şekilde.

Gözyaşlarım, hepsini kurutamayacak kadar hızlı bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Hayatımda pek çok şeyle yüzleştim, duvara tosladığım durumlar da buna dahil, ama hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Nathan benim oğlum olmayabilir ama yine de benim. O benim kardeşim ve benim diğer yarım. Onun için her şeyi yaptım ve hayatımın geri kalanında da her gün bunu yapmaya devam edeceğim.

"Size sahip olduğumdan daha fazla para vermem mümkün değil."

Yüksek sesle alay ederek başını sallıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun? Kocan-"

"O benim gerçek kocam değil!" Gözyaşlarımdan utanarak öfkeyle yüzüme vurarak bağırıyorum. "Jamie benim kocam değil, seni kötü kaltak. Şimdi beni yalnız bırak. Tüm ailemi rahat bırak."

"Sakın bana bunun bir şaka olduğunu söyleme, Blakely. Kendini neyin içine soktun?" diye tıslıyor, bana doğru yürüyor ve omzumu tutup sertçe sallıyor.

"Size verecek param yok."

"Evet. Biliyorsun. Düğün fotoğraflarını gördüm. Sertifikayı imzalamışsın. Sen o adamla evlisin ve bana ihtiyacım olanı vereceksin." "Beni dinlemiyorsun!

Bu bizim paramız değil. Bu onun. Her şey onun. Hiçbiri ait değil!"

Beni daha sert sallıyor, sanki beni biraz daha sallarsa ona istediğini verecekmişim gibi.

"Bunu senin için daha da açık hale getireyim. Ya bana ihtiyacım olan parayı verirsin ya da herkesin senin Jamieson Bateman'ın karısı olmadığını bilmesini sağlarım. Ne için? Bu reklam için miydi? İstediğini hissetmek için kendini bir adama satacak kadar çaresiz miydin? O kadar da farklı değiliz tatlım," diye tıslıyor. "Ve tüm dünyanın bunu bilmesini istemiyorsan, o zaman dediğimi yapacaksın!"

Ondan uzaklaşmadan önce hıçkırıklara boğuluyorum. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, biliyorum. Çok iyi biliyorum."

"Neden çocuk yaptınız ki? Nate'e sahip olmayı imkânsız hale getirebilirdin."

"Baban büyük bir aileye sahip olmak konusunda çok kararlıydı."

Ellerim ve dizlerim titriyor. Her an yere yığılabiliyorum.

Jamie beni bu şekilde göremez. Nate de göremez.

"Babam senden nefret ederdi. Şu anda mezarında ters dönüyordur," diye fısıldıyorum.

Yutkunuyor, yüz hatları gerginleşiyor. "Bizi terk ettiğinde öyle ya da böyle hissetme hakkını kaybetti."

"En azından senden kurtuldu."

Ayak sesleri bize doğru yaklaşıyor ve başımı bize gelen adama doğru çeviriyorum. Jake, az önceki güvenlik görevlisi, gözlerinde sessiz bir soruyla annemle bana bakıyor.

Beni ne kadar zayıflatsa da başımı sallıyorum ve gitme fırsatını değerlendiriyorum. Beni kurtardığı için minnettarım. Jamie buraya gelmeden önce kendimi kurtarabilir miydim bilmiyorum.

"Burası özel mülk. Ben polisi aramadan önce gitmeniz gerekiyor."

Gülerek gülüyor. "Yarın, Blakely. Yarına kadar vaktin var."

O konuşurken dönüp ona bakacak enerjim yok. Ona yetecek parayı bulmam için bir gün yetmiyor. Şu anki işimle bile.

Bir adım sonra stadyuma geri dönüyorum, eve gitmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Güvenlik görevlisi beni yakaladığında neredeyse varmışım.

Ben

"Onu listeye ekleyeyim mi?" diye soruyor, biraz geri çekilerek. "Ne listesi?"

"Eğer bir daha buraya gelirse, yetkililere haber veririm." "Zahmet etmeyin. Sorun değil," diye mırıldandım.

"Burada kalıp Jamie'yi beklememi ister misin?" diye sorar. "Şimdiden iş tanımınızın ötesine geçtiniz. I

devreye girdiğin için minnettarım ama kendi başımın çaresine bakabilirim." "Sen Pythons ailesinin bir üyesisin," diye karşı çıkıyor.

"Yani, ne hakkında bağırdığımızı duymadın, öyle mi?"

Bir duraklama. "Düğününüzde kapıda çalışıyordum. Evliliğinizle ilgili hiçbir şey benim için yeni bilgi değil."

Belki daha sonra, keşke bu adamı daha fazla sorgulasaydım diyeceğim. Ama şimdilik verdiği cevap yeterli. Ayrıca, düğünümüze geldiğine göre Graham ona yeterince güveniyor olmalı.

"Ben tuvalete gidiyorum. Jamie gelirse-" "Ona haber veririm."

"Kardeşim o kadını göremez. Ben geri gelirse, gitmesini istiyorum."

"Söz veriyorum."

Ona bakacak kadar uzun süre yürümeyi bırakıyorum. Gülümsemiyor ya da kaşlarını çatmıyor, ama düz bir yüzle bile, onda korkutucu bir şey yok. Sonsuza kadar burada kalsaydım, sanırım onunla arkadaş olabilirdim.

Buradaki zamanımın düşündüğümünden daha hızlı sona yaklaşıyor olması çok kötü.

41

JAMIE

CIPE BİNİRKEN BLAKELY'YE BİR KEZ BAKMAK YETTİ.

stadyumun dışında bir şeylerin yanlış gittiğini anladılar.

Gözlerini hiç bu kadar kırmızı ve şişkin görmemiştim, bir kez bile. Yüzünü bir saç perdesinin arkasına saklamaya çalışıyor ve sanırım bu beni her şeyden çok endişelendiriyor. Birlikte geçirdiğimiz her gün daha da yakınlaşıyoruz ve ben ona mutlulukla daha çok aşık oluyorum. Çok fazla ilerleme kaydettik ve onun üzgün olduğunu görmeme izin vermemesi, bir yerde hata yapıp yapmadığımı görmek için geçen haftayı düşünmeme neden oluyor.

"Geç kaldığımız için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, mahalle kapısının açılmasını beklerken.

Nate arkamdaki koltuğunda öne doğru eğildi. "Lütfen kızma. Benim hatamdı. St-"

"İnatçı oyun kaydedilmedi, bu yüzden bir tur daha bitirmek zorunda kaldık," diye sürprizimizi ağzından kaçırmadan önce onun için bitiriyorum.

Blakely başını çevirmiş, gözlerini pencereden dışarıya dikmiş. Parmakları kucığında kıpır kıpır, tozluklarının tüylerini dizine vurmak arasında gidip geliyor.

"yok."

Dikiz aynasında Nate'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da benim kadar endişeli görününce kaşlarımı çatıyorum.

Kapı açılıyor ve bir elimi onun kalçasına sürterek içeri giriyorum. "Ayrılmadan önce akşam yemeği için sipariş verdik. Ekstra acı soslu tacolar ve churros. Hatta aşçıyı senin için ete ekstra baharat eklemeye ikna ettim."

"Teşekkür ederim."

Onun ifadesiz ses tonu karşısında endişem yerini alarma bırakıyor.

"Bütün gün yemek hazırladıktan sonra bir molayı hak ettiğini düşündük." "O kadar da kötü değildi. Hazırlamayı seviyorum."

"Jamie eski eşyalarımı da bağışlayabilmem için beni ikinci el eşya dükkanına götürdü. Ve sahada birkaç antrenman yaptık. Otuz yardalık bir pas bile yakaladım," diye övünüyor Nate.

"Bundan daha uzun olabilirdi ama benim kolum Jax'inkiyle kıyaslanamaz," diye ekliyorum.

Nate omuz silkiyor. "Bir alıcı için oldukça iyi bence."

"Teşekkürler, dostum."

Blakely bir süre daha sessiz kalıyor ve ancak ben arabayı garaj yoluna çektiğimde saçlarını kulağının arkasına toplayıp Nate'e sahte bir gülümseme sunuyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Nate."

Kardeşinin gülümsemesi her zamanki gibi gerçektir. "Teşekkürler, Lake."

Gözlerimi kaçırıp dışarı adım attıkça göğsümde bir uçurum açılıyor. Nate oyalanıyor, aynada beni komik bir şekilde süzüyor.

"Yanlış bir şey mi yaptın?"

" sanmıyorum. Daha önce iyiydi."

Mesajlarından öyle anlaşıyordu zaten. Belki de onun yanlış anladım ve benimkiyle onu kızdırdım.

"Kadınlar konusunda uzman falan değilim ama yanlış bir şey yapmışsın gibi görünüyor."

"Kız kardeşin onu üzecek bir şey yaptığında bunu sana söylemeyecek türden bir kadın mı?"

"Haklısın. Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir."

"Evet, haklı olabilirsin. Bakalım daha iyisini yapabilecek miyiz?"

Arabadan dışarı atladı. Kıkırdayarak onu takip ettim ve kapıları kilitledim. Blakely evin kapısını açık bırakmıştı. Önce Nate içeri girdi.

"Henüz odana gitme!" diye bağırıyor, ayakkabılarını hızla tekmeleyerek çıkarıyor.

Blakely'nin ayakkabıları her zamanki gibi rafa mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Bu çok basit bir şey ama onun eşyalarının benimkilerin yanında olması çok tatmin edici. Burada kendini rahat hissettiğini gösteriyor.

"Acele etsen iyi olur o zaman," diye sesleniyor yukarıdan.

Nate ve ben onun peşinden gidiyoruz. Bu sürprizi son futbol maçından beri planlıyorduk ve her şeyin mükemmel gitmemesi riskini almak istemiyorum.

Blakely yatak odamızın kapısında gözleri kapalı ve kolları iki yanında gevşek bir şekilde bekliyor. Ona ulaştığımda hemen bir kolumu beline doluyor ve şakağını öpüyorum.

"Bugün seni özledim, bebeğim."

Gözlerini kapalı tutuyor ama bana doğru eğilerek derin derin nefes alıyor. "Ben de seni özledim."

"Sen de mi beni özledin?" Nate kapıyı açmak için yanımdan geçerken soruyor. Sonunda bana o güzel yeşil gözlerini gösteriyor. "İkinizi de özledim."

Nate göğsünü kabartıyor ve yatak odamıza doğru ilerliyor. Hem hevesi hem de rahatlığı karşısında sırtımdan başka bir şey yapamıyorum. İki ay önce, açıkça izin almadan yatak odama girerken asla bu kadar kendinden emin olamazdı. Hatta ben istemesem kanepeye bile oturmazdı.

"Hadi ama! Burada ölüyorum. Sonra sarılıp öpüşürsünüz," diye inliyor.

"Neyden sonra?" Blakely merakla sorar.

Çenesinin alt tarafına dokunuyorum ve o da içgüdüsel olarak çenesini geriye atıyor, böylece bir öpücük çalabiliyorum. Sadece bir öpücük almak suç gibi geliyor ama bunu sonra düzelteceğim. Eğer bir an önce harekete geçmezsek Nate yatağın üzerindeki sürprizleri kapı ona ittirecek.

"Sana sormam gereken bir şey var," diye fısıldıyorum, onu yakınımda tutarak. "İkinize de soracağım."

"Buraya gel, Lake!"

Gözlerini benimkilerden ayırıyor ve ben de onu serbest bırakıyorum. Nate çoktan yatağın yanındaki yerine oturmuştu. Yatağın üzerindeki formalara el sallıyor ve sırtıyor.

"Bunlar ne?" diye soruyor, sesi o kadar kırılgan ki çatlıyor.

Arkasında durup kalçalarını tutuyorum ve çenemi başının üzerine koyuyorum. "Biz bir aileyiz, Blakely."

"Her birimiz için bir tane var. Ve bak, hepsi Bateman forması. Bir numara belli ki senin, iki Jamie'nin, üç de benim. Anladın mı? Bir, iki, üç Bateman," diye heyecanla açıklıyor Nate, Bateman'ın altındaki üç numaralı formayı kapıp kafasına geçirerek. "Seninkini giy, Lake."

Blakely'yi yavaşça kollarımın arasında çeviriyorum, yüzü gözümün önüne geldiğinde kalbim güm güm atıyor. Gözlerindeki parıltı beni boğmakla tehdit ediyor.

"Bir saniye bekle dostum. Önce ikinize de bir şey sormam gerekiyor," diye mırıldanıyorum ve onunla daha önce konuşmadığım planı uygulamaya koyuyorum.

Blakely tek kelime etmiyor ama etmesini de beklemiyorum. Yüz ifadesindeki duygu her şeyi anlatıyor. Nate yaklaşıyor ve onun yanında durup koluna dokunuyor.

"Burada gerçekten yaşamayı istiyorum. Sadece öyle olması gerektiği için değil. Burası benim için olduğu kadar sizin için de bir yuva haline geldi ve bu resmi olmalı. Bir sabah uyandığımda ikinizden birinin gideceğini bilmek istemiyorum," diyorum, bütün sabah ezberlediğim konuşmayı berbat etmediğim için rahatlamış bir şekilde. "Bana kalırsa sözleşme hükümsüz ve geçersiz. Bittiğinde hiçbir şey değişmeyecek. Siz aksine karar vermedikçe."

Blakely bana bakıyor, gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. İnançsızlığı yüz hatlarında dalgalanıyor, ama onu ikna etmeye fırsat bulamadan bir beden otobüs şiddetiyle benimkine çarpıyor.

Nate bana sıkıca sarılıyor, yüzünü omzuma gömüyor. Gözlerimi Blakely'den ayırmadan onu tutuyorum. Önündeki görüntüyü kavrarken gözlerinde şeyler değişiyor. Bunun bir yıkım mı yoksa aynı anda ona çarpan devasa bir duygu yükü mü olduğunu anlayamıyorum ve bu da zihinsel alarmları harekete geçiriyor.

"Bizi tutacak mısın?" Nate usulca sorar.

Başının üstünü okşuyorum. "Evet, dostum. Benim planım da bu."

"Bu inanılmaz!" Kollarımdan çekiliyor ve kız kardeşine doğru koşuyor. "Teşekkür ederim, Lake."

Onu yaklaştırıp yanağını kulağına yaslarırken dudakları titriyor. "Ne için?"

"Her şey için. Bizim için çok şey yaptın ve bak şimdi nelere sahibiz."

"Keşke daha fazlasını yapsaydım," diye fısıldıyor gözlerini sıkarak.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ona doğru hareket edip gözyaşlarını silmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Her şeyi sen yaptın," diyor kararlı bir şekilde.

Duymayı hak ettiği şey bu. Onun tarafından onaylanmaya ihtiyacı olduğunu bildiğim tek şey.

Nate kollarını indirip ikimize sırtına kadar birkaç dakika daha sarılıyorlar. Formasının omuzlarını çekiştiriyor ve arkasını göstermek için dönüyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Kolunu çırpıyorum. "Bateman'a benziyorsun."

Blakely bana bakıyor, gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını büzmüş. Yanakları kızarıyor ve neredeyse acı içinde yüz hatlarını ezdiğinde donup kalıyorum.

Nate ona bakıyor, benimle aynı tepkiyi veriyor. Bunu daha çabuk geçiştirdi. "Jamie'yle konuşmak ister misin? Yalnız, belki?"

"Bu iyi bir fikir," diye kaçırdım. "Akşam yemeği için izlemeye ne dersin?" "Tamam. Evet, yle yapacağım. Görüşürüz!"

Gz açıp kapayıncaya kadar gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Sadece ben ve Blakely kaldığımızda, tek yapmam gereken kollarımı açmak ve o da kollarımın arasındaki yerini alıyor.

Ondan kaçan ilk hıçkırık kaburgalarımı sarsıyor, ama ikincisi onları göğsümden söküp kalbime saplıyor. Onu yerden kaldırıyorum ve o da hemen bacaklarını belime doluyor, sırtımı kavırıyor.

Onu yatağa taşırken omurgasını ovuyorum ve usulca susturuyorum. "zr dilerim. Bunu söylememeliydim. Özür dilerim, bebeğim."

"Yapma," diye inliyor, başını omzuma yasladığı yerde sallıyor. "Geri alma."

"Tamam. Tamam, yapmayacağım."

"Keşke sana daha fazlasını verebilseydim."

Yatağa oturup yatak başlığına yaslanıyorum. Kucağımda kalıyor ve sözleri aklına yerleşirken yüzünü gizliyor. Ona deli saçması konuştuğunu söylemek kabul edilemezdi, bu yüzden onun yerine düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

"Senden zaten almadığım hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sen varsın, değil mi? Her zaman hayatımda olması gerekiyormuş gibi hissededen bir kardeşim daha var. İkiniz de yle. Seni kalıcı olarak istediğimi anlamam iki aydan az sürdü. Bunun bir şey ifade etmesi gerekmez mi?"

"Nate seni seviyor, Jamie. Eğer fikrini değiştirirsen, bunu asla atlatamaz. O kadar çok insan kaybettikten sonra . . . Bir daha kimseyi içeri almayacağından endişeleniyorum. Bu da beni yıkar."

Yavaşça ellerimi yanaklarına bastırıyorum ve onu göğsümde saklandığı yerden çekiyorum. Gözleri kızarmış ve yanakları ıslanmış olsa bile, hayatımda gördüğüm en güzel insan. Bir de burnunu çekince, rüyalardan fırlamış gibi oluyor.

"Seni asla kırmayacağım," diye yemin ediyorum, burunlarımızı birbirine bastırarak. "İki ayağımla atladım ve ya batmaya ya da yüzmeye hazırım. Tabii ki yüzmeyi tercih ederim ama bu sana kalmış."

"Ya seni incitecek bir şey yaptıysam? Güvenini kıracak bir şey? O zaman beni kırar mıydın?"

İlk şaşkınlığımı bir kenara itip ağzımı onunkine değdiriyorum. "Beni çizmelerinin altında ezersen, kendimi geri yapıştırmanın bir yolunu bulurum.

ve senin için savaşacağım. Ben senin kocanım, Blakely. Başlangıçta gerçek olmaması umurumda değil. Artık gerçek."

Kelimelerle cevap vermiyor.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda, iliklerime kadar hissettiğim bir şiddetle ittiğinde, kelimeler zaten işe yaramaz. Zamanın geri kalanında bu şekilde iletişim kurmaktan daha iyiyim.

42

BLAKELY

ÇOCUKLUĞUM HAKKINDA ÇOK FAZLA DÜŞÜNMEMEYE ÇALIŞIYORUM. KÖTÜ OLANLARI DEĞİL.

Çünkü artık burada olmayan şeyleri hatırlamanın kimseye bir faydası olmamıştır.

Jamie ile birlikte, zihnimdeki o kapalı bölüme sapmamak daha kolay hale geldi. Beni meşgul ediyor, dikkatimi dağıtıyor. Geçmişte ve şimdi hiç olmadığım kadar mutluyum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca masalsı bir dünyadaydım ve uzun zamandır ilk kez sadece ileriye bakmakla yetiniyor, gelecekte heyecan duyuyordum.

Belki de ilk hatam buydu.

Geçmişimi silmek yerine ona daha fazla dikkat etseydim, annemin beni şaşırtmasına izin vermezdim. İşler bizim için nihayet değiştiğinde kendini bataktan çekip çıkarmasını ve tekrar ortaya çıkmasını beklerdim. Hayatımda mahvetmeye değer bir şey bulması an meselesiydi.

Sonsuza dek mutlu bir şekilde saklayabileceğim tek şey.

Jamie, göz kırpmaları ve gürleyen kahkahaları, dünyanın en büyük terazisini kırabilecek altın kalbi ve onlarca yıl kalabileceğim kollarıyla, Nate dışında uğruna her şeyi feda etmeye hazır olduğum ilk kişi.

Mutluluğum tehlikede olsa bile.

Beni el üstünde tutulduğumu hissettiren bir hevesle öpüyor, sanki onun için hayatında olmamasına dayanamayacağı biriymişim gibi. Bu neredeyse her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Neredeyse. Çünkü şu anda kalbime istediğini vermekten başka bir şeye odaklanmaya hazır değilim ve bu da içimdeki onun ruhu.

Jamie sert ama nazik bir dokunuşla beni tutuyor ve kucağına oturmam için beni cesaretlendiriyor. Altımda sertleşiyor ve bacaklarımın arasına ilk dokunuşunda inliyorum.

"Bunu seks için yapmadım, Bandit," diye fısıldıyor, ona karşı direndiğimde beni sakinleştiriyor.

"Biliyorum."

"Sen benim her şeyimsin."

Duygular boğazıma tırmanmaya çalışıyor ama yutkunuyorum. "Sen de benim her şeyimsin."

Beni tekrar öpüyor ve dili yumuşak bir vuruşla benimkiyle buluşuyor. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, ağızlarımızın birleşmesini sağlamak için başını geriye itiyorum. Sadece bu pozisyonda onun üstündeyim ve sanırım bundan hoşlanıyor. Göğsünü sarsan inilti, merkezimdaki zonklamayı yoğunlaştırıyor.

Parmaklarını yavaşça sürükleyerek gömleğimi vücuduma geçiriyor. Başımın üzerinden çekerken kollarımı kaldırıyorum ve sonra gitmiş, gözden kaybolmuş oluyor. Sütüyenimin kopçaları koparılıyor ve askıları kollarımdan aşağı sarkıyor, sonra ikisini de çekip çıkarıyor.

Göğüslerim serbest, meme uçlarım zaten sert ama o gözlerini indirip onlara baktıkça daha da sertleşiyor. Ben onun üzerine eğilmişken, dudaklarını bir tanesinin üzerinde gezdirip ağzına alması için çenesini eğmesi yetiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, karnımdaki uyarılmanın kabarmasıyla iç çekiyorum. Jamie diliyle göğüs ucumu okşarken ben de başının arkasını avuçlayarak onu yerinde tutuyorum.

Meme ucum çok hassaslaştığında, onu diğerine yönlendirerek aynı sevgi ve ilgiyi göstermesi için cesaretlendiriyorum. Beni eksik bırakmıyor. Coşkusu elektrik gibi, güven veriyor. Beni her zaman hayal ettiğim şekilde seksi ve arzulu hissettiriyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, saçlarını hafifçe çekerek.

Göğüs ucumu bırakıyor ve bana bakıyor, elleri kalçalarımın arkasını bulurken başını sallıyor. Boynunun arkasına uzanıp gömleğini avuçluyorum ve yukarı çekip başının üzerinden geçiriyorum.

Göğsü çıplak ve kabarık, hareket etmiyor, bir sonraki hamlemi bekliyor. Ellerimi karnına koyuyorum ve parmaklarımı kaslarının üzerinde gezdirerek sıcak, sert hislerini içime çekiyorum.

Tısladığında, dokunuşumun altında titreyerek esniyorlar. Onları vücuduna doğru itiyorum ve kalın omuzlarının genişliğini tutarak dışarı doğru hareket ettiriyorum.

"Çok güzelsin Jamie," diye mırıldanıyorum.

Kalçalarımın çekip beni tekrar kığımın üzerine oturmaya zorlamadan önce ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Öne doğru eğilip bana doğru uzandığında dilimi dişlerimin arasına hapsediyorum. Turuncu Bateman formasını aramızda gezdiriyor ve sonra başımın üzerinden geçiriyor.

Kalbim kanatlanmış gibi çırpınıyor. Kollarımı kollardan geçiriyorum ve o da ince kumaşı vücudumdan aşağıya doğru çekiyor. Gözbebekleri parlıyor, canlı maviyi yerken bana uzun uzun bakıyor ve saçlarımı formanın altında sıkıştığı yerden çekip çıkarıyor.

"Nasıl görünüyor?" diye sordum. "Sanki senin için yapılmış gibi." Öyle de hissettiriyor.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde beni sırtüstü yatırdı ve pantolonumu çıkardı. Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum ve yataktan yuvarlanıp kot pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı indirmesini izliyorum.

Hiç vakit kaybetmiyor. Çıplak olduğu anda beni altına çekiyor, vücudunun sıcaklığı etrafımızda bir koza oluşturuyor.

"Nasıl istersin karıcığım?" diye soruyor, karnımdan aşağıya doğru öpmeye başlayarak. Bacaklarımı iki yana açarak onu alay etmeyi bırakması için cesaretlendirmeye çalışıyorum. Her zamanki gibi işe yaramıyor. Jamie ön sevişmeye sıkı sıkıya inanıyor ve onun için her zaman hazır olduğumdan emin olma arzusunu sevsem de, tek bir bakışından sonra ben de azıyorum. Hazırlığa gerek yok. Zaten damlatıyorum

Bacaklarımın arasında, muhtemelen yorganın üzerinde ıslak bir nokta bırakıyor. "Şaşırt beni," diyorum ona, ağırlığının altında kıpırdanarak.

Dilini göbek deliğimden kasık kemiğime doğru sürüklüyor, derin bir mırıltı çıkarıyor. Dişleri tenimi sıyrıyor. "Denemek istediğim bir pozisyon var."

"Yap o zaman."

"Önce ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Dilini bacaklarımın arasında daha da kaydırıp sonunda klitorisime değdirdiğinde gözlerim doluyor. İki parmağıyla beni mızraklamak için bir elini uzattığında bacaklarımı kapatıyorum, uyluklarım yanaklarına bastırıyor. Parmaklarını kıvrırken aynı anda klitorisim de sertçe emiliyor ve inleyerek bir elimi yatağa vuruyorum.

"Cevap ver, Blakely," diye .

Ceza olarak kalçalarımı daha sıkı sıkıyorum. "Bana sikini verdiğin sürece ne olduğu umurumda değil."

Dudakları uyarılmamla parlıyor, bacaklarıma dokunuyor ve geri çekiliyor. Bir sırıtma belirirken dili ağzının üzerinde geziniyor.

"Bana tutun ve çığlık atmamaya çalış. Nate aşağıda uyandı," diye nazikçe uyarıyor.

Hoşuma gitmeyecek bir şey yapmayacağına güvenerek sadece başımı sallıyorum.

Bir çekiştirmeyele beni yataktan aşağı kaydırıyor ve kollarına alıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve beni kollarına alıp odanın diğer ucuna taşıırken ona tutunuyorum.

Saçları uzun, tırnaklarımı kafa derisinde aşağı yukarı gezdirirken ensesinde kıvrılıyor, kokusunu içime çekmek için yaklaşıyorum. Ağzımı tenine götürüp ıslak, ağzı açık öpücüklerimi tenine bastırduğmda dudaklarımın altında tüylerim diken diken oluyor.

Bizi hizaya getirirken sırtım duvara çarpıyor, sikinin geniş başı yavaşça içime giriyor. O kadar kaygınlığım ki, kalın bir gerginlikle içeri süzülüyor ama direnç göstermiyor. Zevk anında geliyor, kendini derinlere sokmaya devam ederken nefesimi kesiyor.

"Seni etrafımda her hissettiğimde daha da iyi oluyorum," diye itiraf ediyor nefes nefese. Hızla başımı sallıyorum, tırnaklarım omuzlarına batarken nefes nefese kalıyorum.

Dibe vurduğunda, parmakları kalçalarımı kazıyarak hareketsiz kalıyor. "Ne kadar da rahat bir amcık, karıcığım."

"Senin," diyorum nefesimi sıkarak.

"Benim küçük rahat amcığım mı? Bu mu yani?" İleri doğru itmeden önce sadece ucunu içeride bırakarak dışarı kayıyor ve tekrar içeride çalışıyor. "O zaman bu senin siki oluyorsa, değil mi?"

G noktama vurduğunda gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor ve omurgamda kıvılcımlar çakıyor. Hala derinlere gömülü bir şekilde ileriye doğru taşılayarak, kasıklarıyla klitorisime baskı uyguluyor ve zevki artırıyor.

"Evet," diye inliyorum, daha fazlasını aramak için kalçalarımı oynatıyorum. "Evet, sikim. Benim kocam. Benim ..."

Hamleleri sertleşiyor, sivrileşiyor. Klitorisime doğru yaptığı her hamle içimdeki basıncı daha da artırıyor. Aleti, kalçalarının her sarsılışında içimdeki o gizli noktaya doğru kayıyor ve görüşümü çalmakla tehdit ediyor.

"Neyin, Blakely?"

Başımı sallıyorum ve benden kaçmaya çalışan sesi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Eğer zorlamaya devam ederse, ona duygularımın ne kadar derin olduğunu söyleyeceğim ve yaklaşan şeyle birlikte, bunu ona yapmayacağım.

Bana bunu yapmaz.

Yüz ifadesi değişiyor, öfke karanlık gözlerini aydınlatıyor. Her hamlesi bir öncekinden daha hızlı geliyor ama konuşmayı reddediyorum. Derin bir iniltiyle dudaklarını aralıyor ama bu isteksiz bir inilti, sanki aldığı zevk onu serbest bırakmaya zorlamış gibi.

"Senin. Ne?"

Parmakları kıcıma daha sert girse de acıtmıyor. Öfkesini ve hayal kırıklığını kontrol altında tutuyor, duygularının sadece kesik kesik sözleri ve yakıcı bakışları arasından süzülmesine izin veriyor.

Orgazma saniyeler kaldı. Klitorisime karşı sürekli baskı ve G noktama karşı güçlü yumruk beni çok yükseğe çıkarıyor. Kasıklarımnda bir balon genişliyor ve şimdi hissettiğim korku.

"Jamie-" diye ağlıyorum, başımı sallıyorum, göğsünü pençeliyorum. "Ben gidiyorum-"

Beni duvara daha sıkı tutuyor, başını eğip ağzımı ısırarak cezalandırıyor. Bir nefes çekiyorum ve geri çekildiğinde gözlerinin vahşi, sahiplenici bir parıltı kazanmasını izliyorum.

"İslat beni, Blakely. Senin olmaktan gurur duyuyorum."

gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Balon patlıyor ve kasıklarına sızarak aramızda kaygan bir karmaşa yaratan sıvı püskürmesine çaresiz kalıyorum. Jamie bir şekilde daha sert, daha hızlı itiyor ve bana karşı öğütürken homurdanıyor.

"Seni seviyorum," diye tıslıyor beni sıcak dölle doldururken.

"Seviyorum ..." Bliss dilimi gevşetiyor ama yumuşak bir iniltiyle kendimi düzeltmekte gecikmiyorum.

Jamie'nin hatamı fark edemeyecek kadar kendinden geçmiş olmasına minnettarım, tabii söylediğim bir şey varsa. Alnıma yumuşak bir öpücük kondurup beni banyoya götürüyor ve duşu başlatıyor. Kucağında kıpırdanıyorum ama o tek kelime etmeden sadece sıkıyor.

Oda buharla ısınıyor ve ben kollarımı ona dolayarak beni daha fazla tutamayacağı anı bekliyorum. O an asla gelmiyor.

Bizi suyun altına sokup tamamen ıslattığında ya da sırtımı nazikçe duvara yaslayıp bacaklarımın arasını yıkamadan önce içimden kayarak çıktığında değil. İkimizi de keselemek için raftaki şişeyi kullandığında vücut yıkayıcımın kokusu duşu dolduruyor.

Birden gözyaşlarım yüzümden aşağı akan suya karışıyor. Gözlerini benden kaçırmıyor ve ben de göğsümdeki acıyı saklamaya çalışmıyorum. Bunun bir anlamı yok.

Aramıza ne kadar duvar örmeye çalışsam da Jamie her zaman beni okuyabilen kişi olmuştur. İçimde fokurdayan her duyguyu görebiliyor.

İşin en şaşırtıcı yanı ise, bir kez bile benden bunların ne anlama geldiğini söylememi istememesi.

43

BLAKELY

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA YANAĞIM JAMIE'NİN YANAĞINA YAPIŞMIŞTI.

göğsümde, bir kolum piton gibi ortama sarılmış ve elim külotunun içinde. Üzerime çöken ağırlığa rağmen bir süre daha tereddüt ettikten sonra sertleşmiş aletini gevşetiyor ve kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Asla ondan önce kalkmam, ama dün gece uyumak benim için ne kadar zordu, bu değişikliğe şaşırmadım. Dün gece garipti. Akşam yemeği Nate'in abuk sabuk konuşmaları dışında sessiz geçti ve Jamie ben yukarı kaçıp erkenden yatana kadar saatlerce sessizce bana baktı.

Gerçekte, biraz sonra yanıma gelip her zaman yaptığı gibi bana iyi geceler öpücüğü verene kadar yatağıma uzanıp tavana baktım. Sessizliği dışında hiçbir şeye üzölmüş gibi görünmüyordu. İnanılmaz derecede kafa karıştıracıydı.

Ben gitmeden uyanmasını istemediğim için yataktan kalkıp telefonunun alarımını kapatırken kalbim ağrıyor, midem bulanıyor. Beni yakalarsa sessizliğinin süreceğini garanti edemem.

Mömkün olduğunca sessiz bir şekilde, dün gece hazırladığım kıyafetleri alıp giyiniyorum. Hazır olduğumda, yatağın yanında durmadan önce dişlerimi fırçalamayı göze alıyorum.

Eve döndüğümde Jamie benden nefret edecek ve ne yaptığımı öğrenecek. Birlikte geçirdiğimiz son gece açılmadığım için mahvoldu ve şimdi ... şimdi, ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleme şansım olmayacak.

Yıkılıp onu uyandırmadan önce odadan çıkıyorum. Dişlerimi sıkarak tekrar ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Nate'in yatak odasının kapısı kapalı. Onu bu kadar erken uyandırmanın suçluluğunu bir kenara itip odasına giriyorum. Yatağa yayılmış, battaniyeler yatağın kenarından sarkan ayağından sarkıyor. Yumuşak horultular duyuyorum ve yanına otururken bir şey tutma ihtiyacıyla kumaşı göğüs kafesimin üzerinde sıkıyorum.

Yatak ağırlığının altına girdiğinde ya da gözlerinin önündeki tüylü saçlarını taradığımda kıpırdamıyor. Ben de bundan faydalanarak, on yaşında ve kalbi kırıkken yaptığım gibi başını ve yanaklarını okşamaya devam ediyorum.

Başının üstünü öptüğümde nihayet uyanıyor, karanlıkta uykulu gözlerle bana bakıyor.

"Lake?" diye . "Hey."

"Alarmımı mı kaçırdım?"

"Hayır. Henüz okula gitmek için kalkmana gerek yok."

Başını sallıyor, şaşkınlık kaşlarını çatıyor. "Peki, neden buradasın?"

"Sadece seni sevdiğimi ve iyi söylemek istedim. Ne olursa olsun, sana göz kulak olacağım."

"Biliyorum. Bunu hep yapıyorsun."

Sıkı bir nefes alarak saçlarını düzeltmeye devam ediyorum. "Burada iyi bir iş çıkardım mı, Nate? Yoksa bunu sadece kardeşin olduğum için mi söylüyorsun?"

"Tabii ki iyi bir iş çıkardın. Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Dalga geçmiyorum."

Kendini kolunun üzerinde yukarı itiyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sen dışarıdaki en iyi kız kardeşsin. Sen yanımda olduğun sürece iyi olacağımı hep biliyordum. Ve bir gün kendinden bu kadar şüphe etmeyi bırakacaksın ve her şeyi doğru yaptığını kabul edeceksin. Artık çocuk olmaktan çok uzağım Lake. Artık her zaman senin korumana ihtiyacım yok. Benim için bu kadar endişelenmeyi bırakıp kendini ve ne istediğini düşünmeye başlamalısın."

"Sen benim için hep çocuk kalacaksın," diyorum.

"Artık iyiyiz. *Ben de iyiyim*. Yaşadığımız yere ve sahip olduğumuz hayata bak. Jamie harika biri ve o kadar çok gülümsüyorsun ki neredeyse ürkütücü. O artık aileden biri, değil mi? O bizi seviyor, ben de onu seviyorum. İkinizi de seviyorum."

"Onu seviyor musun?" Kalbim göğsümde zonklayarak fısıldıyorum.

Nate başını sallıyor, gözlerinde açık bir dürüstlük var. "Evet. O bir kardeş gibi. Ya da bir baba, sanırım. Aynı şekilde sen de benim annem gibisin. Yarı yarıya."

biliyor musun?"

Bu söylemesini beklediğim son şeydi.

"Evet, biliyorum. Ve seni seviyorum, Nate. Seni çok seviyorum. Tek istediğim sana iyi bir hayat vermek."

"Bunu yaptınız. Bence olmamız gereken yer burası. Burada yerimizi bulabilmemiz için yaşadıklarımızı yaşamamız . Onunla evlenerek büyük bir risk aldın Lake, ama bak ne oldu. Ailemizi tamamladık," diyor kendinden emin bir şekilde.

Öne doğru eğildim ve ayrılmadan önce onu kollarıma çektim. Anında bana sarılıyor, sırtımı aşağı yukarı ovuyor. Birini teselli etmek için çok yetiştince bir yol ve ona verdiğim krediden daha akıllı ve olgun olduğunun bir başka işareti.

Küçük kardeşim gibi kalbini herkesin görebileceği şekilde koluna takan sadece bir kişiyle tanıştım ve o da diğer odada. Nate'in şu anki yaşında ve olgunluk evresinde hayatında bir erkek olması, hele ki Jamie gibi muhteşem bir erkek olması, asla hafife almayacağım bir şey. Ondan öğrendiği şeyler, onu zaten olma yolunda ilerlediğinden daha da iyi bir adam olarak yetiştirmesine yardımcı olacak.

Hemen bir hata yaptığımı anlıyorum.

Mevcut planım zihnimde parçalanıyor ve yerini hızla yeni bir plana bırakıyor. İlki kadar hızlı bir şekilde yüzüme patlamayacağını umduğum bir plan.

Henüz küçük ailemizden vazgeçmeye hazır değilim. Hem de hiç.



JAMIE

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey Nate'in üzerimde yükseldiği oluyor. Kaybolup kaybolmadığını görmek için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum ama kollarını göğsünde kavuşturduğunda hayal ürünü olmadığını anlıyorum.

"Günaydın, günışığı," diye homurdanıyorum.

"Günaydın, Jamieson."

"Vay canına, bu tam isim de neyin nesi? Annem gibi konuşuyorsun."

Çömeldi ve alnımı dürttü. "Blakely ile ne oldu?"

"Ne?"

Perdelerdeki çatlaklardan parlayan güneş, yatağın diğer tarafını kontrol etmek için başımı çevirmeme neden oldu. Göğsümdeki ağırlık eksikliği ilk fark ettiğim şey olmalıydı, ama sanırım sabahın ilk saatlerinde birinin üzerinizde gezindiğini görmek bir erkeğin dikkatini dağıtabilir.

Blakely'nin yeri boş. Benim odamda uyumaya başladığından beri bir ilk. Her sabah yastığımı onun kolunun altına koymamın bir nedeni var ve bu sadece yastığı sıkarken çok sevimli görüldüğü için değil.

"Nerede o?" Battaniyeleri çoktan iterek soruyorum.

Nate kenara çekiliyor, böylece ben de kalkıp yerde duran kot pantolonu alabiliyorum. Dün gece yukarı çıktığımda şifonyerin üzerinde duran kıyafet yığını gitmişti ve korku göğsümü pençelerken ilk şifonyer çekmecesini açıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, hâlâ benimkilerle karışmış kıyafetlerine bakarak. Kıyafetlerinin görüntüsü beni ancak bu kadar rahatlatıyor. "Neler oluyor, Nate?"

"Ben de sana bunu soruyorum. Bu sabah beni çok erken uyandırdı ve bana tuhaf sorular sordu."

"Ne gibi? Bu ne kadar zaman önceydi?"

Kaşlarını çatıyor. "Yirmi dakika kadar. Bana göz kulak olarak iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığını sordu. Sanırım tüm bu süre boyunca ağlamamaya çalışıyordu."

"Dün bir şey olmuş olmalı."

Dün gece belliydi. Onu stadyumdan aldığımız andan itibaren aynı değildi. Davranışları kötüydü ama bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm. İsteyken çok sık mesaj atarak onu kızdırdığımı ve sonra da formalar konusunda haddimi aştığımı. Her şeyi konuşmak yerine seks yapmamızın, onun beni hâlâ istediğini ama henüz o kadar da istemediğini söyleme şekli olduğunu düşündüm. Kendini kapatmasına ve beni kavga etmeden dışlamasına izin verdim çünkü ben nefesini ensesinde hissetmeden düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu varsaydım.

Bu yanlış bir hamleydi. Bir daha yapmayacağım bir hareket.

Beni sevdiğini söylemeden önce sözünü kesti ve bu beni incitti. Yine de onu kalıcı olarak istediğimi söylediğimde ciddiydim. Şimdi her ne yapmaya gittiyse birlikte halledeceğiz. O gün gözlerindeki yaşlar

duş beni uzaklaştırmaya yetmedi. Tek yaptıkları, bundan sonra onları kurulaayan tek kişi olmak istediğinden daha da emin olmamı sağlamak oldu.

İçimden bir ses tüm bunların annesiyle bir ilgisi olduğunu söylüyor. Blakely, annesiyle hiç olmamış gibi davranarak harika bir iş çıkarmış olabilir, ancak çocuklarını terk eden kadının, kızını halkın gözüne soktuktan sonra ortaya çıkmasının bir tesadüf olduğundan şüpheliyim.

"Sanırım o da otobüse bindi," diyor Nate.

Gülümsememi geri alıyorum. "Tabii ki bindi." "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Kontrol etmem gereken bir yer var ama okula gidiyorsun. Bunun için dersi kaçırmamı istemez."

İniltisi çok genççeydi. "Aslında mı?" "Evet, aslında.

Şu anda havalı çocuk olamam."

"Eğer onu bulamazsan, yardım edebilmem için gelip beni alır mısın?"

"Tamam. Öğle yemeğine kadar onu bulamazsam, o zaman gelip seni alırım. Ama onu birlikte bulursak ve okulu asmana izin verdiğim için bana bağırırsa arkamı kollamalısın," diye pazarlık yapıyorum.

"Anlaştık."

"Pekâlâ. Gidip hazırlanmayı bitir. Biz çıkıyoruz-" Saatile bakıyorum ve neredeyse altıma sıçacaktım. "On dakika."

Hemen koşarak odadan çıkıyor ve merdivenlerden iniyor. Giyinip ona katılıyorum. Yarım saat sonra, o sırt çantasında öğle yemeği için parayla okuldaydı ve ben de stadyumdaki oyuncu ve çalışan otoparkına dönüyordum.

Bu erken saatte burası bomboş, sadece her zaman burada olan ve çoğu güvenliğe ait olan birkaç araba var. Burası bir kale gibi korunuyor ve bugün bu benim lehime işliyor. Korumalardan biri dün bir şeyler döndüğünü fark etmiş olmalı.

Hızlıca park edip stadyum kapısına doğru ilerliyorum. Birkaç blok ötede devam eden inşaat çevredeki sesleri gizliyor, ama sesler kapılarda ellerini önünde kavuşturmuş, çenesi kaskatı bir şekilde bekleyen güvenlik görevlisinin görüntüsünü gizleyemiyor.

İçgüdülerim kapıları terk etmemi ve gardiyana gitmemi söylüyor. Dönüp beni fark ettiği anda onu tanıyorum.

" oluyor, Jake?" Sertçe sordum. "Bayan Bateman-"

O bitirmeden ben gidiyorum.

Pythons maskotuyla boyanmış duvarın arkasında, sokaktan görünmeyecek şekilde gizlenmiş Blakely ve annesini buluyorum. Karımın elindeki küçük siyah poşet beni alarma geçiriyor ama önümdekini her yönüyle inceleyerek hızımı yavaşlatıyorum.

Blakely'nin yaşlı versiyonu sırtını duvara dayamış, kızı ise aralarındaki çantayı sallıyor. Koşup onları ayırmamak için kendimi zor tutuyorum, bunun yerine dinlemeyi seçiyorum.

"Parayı al. Alacağın tek şey bu," diye yalvarıyor Blakely.

Annesi alay ederek başını sallar. "Değersiz bir şey. Gülecek ve beni evden kendisi çıkaracak."

"Bunu peşinat ya da iyi niyet göstergesi olarak kullan. *Herhangi bir şey* için kullanın, sadece lütfen alın ve beni rahat bırakın."

"Seni yalnız bırakmamın tek yolu, istediğim her doları almamdır. Bu acınası tasarruf fonu girişimi değil. Anlamıyor musun? Biz aynıyız, tatlım. Zirveye ulaşmadan sonsuza dek kovalayacağız. Bunu şimdi kabul etsen iyi olur."

Blakely'nin dudağı düzleşmeden önce sallanıyor ve burnunu çekerek kendini toparlıyor. "Al. Parayı. Parayı. Bu iyi şeyi almama izin ver anne. Onu benden alma. Eğer yalvarmamı istiyorsan, dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım. Karşılığında tek istediğim seni bir daha asla görmemek."

"İhtiyacım olan on bin dolar olmadığı sürece senden hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi almayacağım. Tek yapman gereken bana parayı getirmek, ben de sırrını mezara götüreceğim."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışarak gözden geçiriyorum. Blakely'nin maskesinin her geçen saniye daha da düşmesinden, korkusunun uzaktan göğsüme batacak kadar keskin olmasından, ilk tahminim bunun Nate'le ilgili olduğu.

"Eğer beni bir şey için cezalandırmaya çalışıyorsanız, bunun yolu bu değil. Bu benim hayatımı mahvetmeyecek. Jamie'nin hayatını mahvedecek. O bunu hak etmiyor. Lütfen, bunu ona yapmama izin verme," diye yalvarıyor, sesi düşerken çatlıyor. "Onu seviyorum."

Doğrudan göğsüme bir futbol topu yemiş de olabilirim.

Yanlış yer ve en kötü zamanlama, ama ifadesi ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak bana çarpıyor. Onu ve dudaklarımız devam edemeyecek kadar şişene kadar öpmek istiyorum.

Henüz bunun zamanı değil.

Blakely'nin annesi bir yandan ona gülerken bir yandan da elindeki poşeti çekip alıyor.

Kapağı açıyor ve bir avuç dolusu renkli banknot çıkarıyor.

"Parasını almaya çalıştın mı? Yoksa yaşayacak güzel bir yer ve biraz reklam için kendini sattığında ona bel kemiğini mi verdin? Artık bir önemi yok. En azından parasını almış olsaydın, sonuçlarına katlanmayacaktı. Çok fazla paraya sahip olanlar için para hiçbir şey ifade etmez."

"Bunu düşündüm ama fikrimi değiştiren oğlunuz oldu. Bana her zaman ikinci bir seçenek olduğunu hatırlattı," diyor Blakely, sesi alçak ve keskin. "Eskiden nasıl bu kadar taş kalpli olabildiğini merak ederdim. Söz konusu biz olduğumuzda nasıl olur da tüm vücudunda sevgi ya da şefkat olmaz diye. Meğer cevap hep gözümün önündeymiş. Onu senden çaldık. Nate ve ben size hiç benzemiyoruz çünkü biz iki kat daha fazla sevme yeteneğine ve başkalarını önemseme arzusuna sahibiz. O kalbini koluna takıyor ve yaşadığımız onca şeye rağmen aşktan korkmuyor. Ve ben ..."

Annesinin elindeki keseyi ve parayı alıp fermuarını kapatıyor, bakışları öfkeyle parlıyor. "Sevdiklerimi korumaktan asla korkmadım. Ailemi güvende tutmak ve onlara bakmak için her gün tekme atar, çığlık atar ve savaşıyorum. Kocamdan çalmaya ve onu kaybetmeye hazırdım, eğer bu, sen bizi dünyaya anlattıktan sonra kariyerini kaybetme şansına sahip olmaması anlamına geliyorsa. Nate sevgisini bu kadar açık bir şekilde ortaya koymasaydı ve bana en iyi ödülleri risk aldıktan sonra geldiğini hatırlatmasaydı, bu benim yapabileceğim bir fedakârlıktı. Biz senin asla nasıl olacağını bilmediğin her şeyiz ve mücadelelerimize rağmen, gittiğin zaman gittiğin için çok mutluyum. Sensiz her zaman daha iyiydik."

Ona doğru yürümeye başladığında içindeki gurur patlıyor, izlemekten bıktım. Tek yapmak istediğim ona ne kadar inanılmaz olduğunu söylemekken daha fazla uzak kalmak beni öldürebilir.

Her zaman ne kadar .

Blakely'nin annesi şaşkınlıkla ona bakıyor ve ben de onun şaşkınlığını araya girmek için kullanıyorum. Ben daha konuşmak için ağzımı açmadan karım bana bakıyor, sanki o da benim onunla olduğum kadar benimle uyum içindeymiş gibi.

Ona olan sevgimin her zerresini tek bir bakışa sığdırarak bakışlarını tutuyorum. "Haftalardır bunu söylemeni bekliyordum."

"Jamie," diye fısıldıyor, yanağını ısırarak.

"Dün gece kendini kestin, Haydut. Bu sözleri gerçekten duymak için aylarca beklemem gerekecek sanıyordum."

"Özür dilerim."

"Olma. Sadece tekrar söyle. Bu sefer bana."

Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde fazla düşünüyor. "Bunun ne kadarını duydun?"

Önüne geçiyorum, yüzünü ellerimin alırken bedenimle onu koruyorum. Titrek bir nefes veriyor ve bir elini dikkatlice göğsüme koyuyor.

"Eğer ihtiyacın olsaydı banka hesabımdaki her doları sana verirdim. Yarın futbolu kaybedebilirim ve sorun olmaz çünkü sen varsın."

"Yapma-"

"Hayır. Bilmiyorsun. Henüz değilsin. Haftalardır sana benim karım olduğunu söylüyorum. Seni sevdiğimi söyledim ve bunu hafife almıyorum. Annem ve babam yaklaşık otuz yıldır evliler ve ben her zaman, aradığım kişiyi bulduğumda onları örnek alacağımı biliyordum.

"Benim aşkım koşullara bağlı değil. Bu ilişkide hiçbir koşul yok. Ben senin güvenli yerin olmak istiyorum, ne olursa olsun asla kaçmayacağımı bildiğin kişi. Sırlarımız yok ve birbirimiz için fedakârlık yapmayacağız. Ailemi, adımlı, sahip olduğum ve bulacağım her şeyi alabilirsin. Şimdi anladın mı?"

Yavaşça başını sallayıp her iki bileğimi tutmak için uzandığında, başparmakları nabzımı okşarken bakışlarında merak çizgileri beliriyor.

"Seni seviyorum Jamie Bateman," diyor güzel pembe dudaklarında bir gülümseme belirerek. "Arayı kapatmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Ben olsam yıllarca beklerdim."

"Uzun sürmeyecek. Gerçek ortaya gidecek, Blakely. Akıllı ol," diye homurdanıyor annesi arkamdan.

Karımın dikkatini dağıtıyorum, ağızlarımızı nazık bir okşamayla bir araya getiriyorum. Bileklerimi sıkarken yumuşak bir iç geçiriyor.

Ellerimi yüzünden çekip parmaklarımızı birleştirmeden önce ikinci bir öpücük çalıyorum. Bu ikimiz için de bir dayanak noktası ama aynı zamanda söylediklerimde ciddi olduğuma dair bir söz. Bundan sonra ne olursa olsun hiçbir yere gitmiyorum.

Arkamı döndüğümde Blakely'nin annesi birkaç metre öteden beni izliyordu. Güvenlik görevlisi şimdi daha yakınımda duruyor ve kadını buradan götürmeye hazırmış gibi beni izliyor. Henüz gitmesine hazır değilim.

"Blakely yerine bana gelmeliydin," diyorum annesine. "Seni karımın hayatından uzak tutmak için her şeyi yapardım. Seni karımın hayatından

Paranı. Muhtemelen onu senden korumak için ihtiyacın olandan fazlasını verirdim. Ama şimdi? Hiçbir şey alamayacaksın."

Gözlerini kızının yanımdaya durduğu yere çevirmeden önce bana ters ters bakıyor. "Herkes yalan söylediğini söylediğinde böyle hissetmeyeceksin."

Dudaklarımı ıslattım ve çarpık bir sırıtış attım. "Gerçekten birinin sana inanacağını mı düşünüyorsun? Kanıt olmadan? Deneyebilirsin ama endişelenmiyorum. Her zaman kısa yoldan para kazanmak için bir hikâye uydurmaya çalışan birileri vardır. Sen unutulmaz biri olmayacaksın."

Blakely'nin benim güvenimi paylaşmasını asla beklemezdim. Sırtını duvara dayamışken ve kararlarını korku yönlendirirken olmazdı. Yine de keşke annesi Nate'in maçına geldiği gece ya da dün gece üzgün olduğunda bunu bana açmış olsaydı. Onu bir sürü stres ve endişeden kurtarabilirdim.

Konuşmamak için annesine para vermeyi düşünmesi beni hiç şaşırtmadı. Blakely'm, değer verdiği birinin mücadele ettiğini görmektense hayatının geri kalanında mutsuz olmayı tercih eder.

En azından annesini hallettikten sonra olan biten her şeyi konuşacak vaktimiz olacak.

"Şimdi karımı eve götürüyorum. Bize izin verirseniz," diyorum Blakely'nin elini çekiştirerek.

Annesi bize doğru uzanıyor ama Jake bir anda orada bitiyor ve annesinin elini tokatlayarak yoldan çekiyor.

"Buraya bir daha gelersen yetkilileri arayacağımı söylemiştim," diyor açıkça.

"Zahmet etme, Jake. O gidiyor." Karımı yanımdaya tutuyorum, onsuz uyandıktan sonra aramızda bir santim bile boşluk olmasını istemiyorum. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde annesi olduğu yerde donup kalmıştı. "Python'ların kızdırmanızı tavsiye etmeyeceğim bir hukuk ekibi var. Eğer bir daha ailemin yanına yaklaşırsan, halka açık bir hapishane hücresi sorunlarının en küçüğü olacak. Bundan sonra ne yapmaya karar verdiğini görmek için sabırsızlanacağım."

Blakely'ye bir şeyler eklemesi için fırsat veriyorum ama o sadece bir kolunu önümden geçirip beni tutuyor ve park doğru bakıyor.

Bu benim için yeterli.

Artık sadece biz olacağız. Ve onun güzel kafasındaki her bir düşünceyi öğrenene kadar kollarımdan daha ayrılmasına izin vermeyeceğim.

44

BLAKELY

"ÖZÜR DILERİM," DIYE MIRILDANDIM, TÜM BU OLANLAR KARŞISINDA
INANAMAYACAĞIM KADAR UTANMIŞTİM.
durum.

Jamie elini dizimin üzerinde yumuşatıyor ve orta konsolun üzerinden bana bakıyor. "Üzgün olmanı istemiyorum."

"Bazı şeyleri farklı yapmalıydım." "Sen neyi değiştirirdin?"

İçimi çekerek alnımı ovuşturuyorum. Sonunda trafikten çıktık ama hâlâ evden çok uzaktayız. Ona yakın olamamaktan nefret ediyorum. Konuşmamız arabada yapılamayacak kadar önemli geliyor. Dışarıda olmalıyım. Yüz yüze olabileceğimiz bir yerde.

"Bir yere çekebilir misin?" Diye sordum.

"Evet."

Seçtiği yer boş, terk edilmiş bir Taco Bell otoparkının önü. Tahtayla kapatılmış camlar ve soyulmuş tabela, lüks cipinin arkasında mükemmel bir fon oluşturuyor. İçimden gelse gülerdim.

Park ettikten sonra dışarı fırlıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Olacakların bilinmezliğiyle kalbim hızla çarpıyor ama annemin önünde bana söylediklerini hatırlayarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Benim aşkım şartlara bağlı değildir. Bu ilişkide hiçbir koşul yok. Senin güvenli yerin olmak istiyorum, ne olursa olsun asla kaçmayacağımı bildiğin kişi.

Bu, birinden duymak istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeydi. Ve bunu bu kadar açık ve kendinden emin bir şekilde söylemesi? Onunla kıyaslanabilecek başka bir erkek yok.

"Seni seviyorum, Haydut. Son birkaç dakikadır araba kullandığımızı bir şekilde unuttuysan diye söylüyorum," diye şaka yapıyor ve kaputun etrafında dönerek önümde duruyor.

İfadesi açık ve dürüst. O kadar Jamie'ye benziyor ki Ben

. "Unutmadım."

"Güzel. Öte yandan, sanırım, bana nasıl hissediyorsun."

Yumuşak bir kahkaha . "O kadar muhtaçsın, ha?"

"En muhtaç olan. Söz konusu sen olduğunda düpedüz çaresizim," diye mırıldanıyor ve bir elini kolumda gezdiriyor.

Parmakları sıcak ve güçlü bir şekilde dirseğimin etrafında kıvrılıyor ve ayak parmağımın ucuna gelene kadar beni ileri doğru yönlendiriyor. Elim tutup göğsüne yaslıyor ve alyansımı döndürüyor.

Neredeyse inanamayarak dokunduğumuz yere bakıyorum. "Seni seviyorum Jamie.

O kadar çok ki bu mümkün değilmiş gibi geliyor."

"Evet, ben de bunu bekliyordum," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor.

"Buna değdi mi?"

"Neye değer? Seninle geçirdiğim her güne mi? Çünkü eğer sorduğun buysa, o zaman kesinlikle."

Parmaklarımı göğsüne doğru bükerken yüzüm ısınıyor. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"İçgüdülerimi takip ettim." "Nate iyi mi?"

"O gayet iyi. Okulda küçük bir dahi gibi ders çalışıyor," diye yatıştırıyor. Başımı sallıyorum, öne doğru sallanıyorum. "Sana anlatacak çok şey var."

"Bütün günüm var."

"Antrenmana gitmemeyi mi planlıyorsun o zaman, Güzel Çocuk?" "Aslında bunu unutmanı umuyordum."

"Seninle çalışırken biraz zor."

Başını eğiyor ve "Birlikte okulu asabiliriz" diyor.

Kaşlarını çatarak ayak parmaklarımın ucunda ilerliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde beni kovalamaya çalışıyor ama göz kırpyorum ve o temas edemeden topuklarıma düşüyorum.

"Olmaz."

Suratını asarak bir parmağını çenemin kenarında gezdiriyor. "İyi o zaman. O zaman konuşmaya başlasan iyi olur."

"Baskı yok," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve elimin arkasını öperek parmağımdaki taşın üzerinde gezdiriyor.

"Sadece biz varız, Haydut. Benimle konuşabilirsin."

Bakışlarını tutarak, sunduğu şefkat ve desteğe tutunuyorum ve beni yönlendirmesine izin veriyorum.

"Annemi maçta gördünüz. Röportaj videomuzu izledi ve biraz araştırma yaptıktan sonra sonunda onun işine yarayabileceğimi düşündü. Sonra konuyu paraya getirdi ve beni Nate ile tehdit etmeye çalıştı. Onu benden alma konusunda ciddi olmadığını bilmeliydim, en başta onu terk ettiğini düşünürsek, ama bunun beni etkilemesine izin verdim. Sonra, dün stadyumda ortaya çıktı. Aynı şeydi. Ödenmemiş kirası için paraya ihtiyacı vardı ve beni Nate ile tehdit etmeye devam edince ... Kendimi kaybettim. Durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Ona evliliğimizin gerçek olmadığını söyledim ve o da bunu alıp kaçtı."

Eğer geriye dönüp bir şeyi değiştirebilseydim, o da onun beni gerçeği söyleyecek kadar etkilemesine izin vermemem olurdu. Bu tam da onun aradığı şeydi. Aç bir aslanın üzerinde tutulan kanlı bir biftek.

Pişmanlık beni zincirliyor, utanç onun peşinden koşuyor.

"Bu bilgilerle ne yaptığı önemli değil. Onun söylediklerine inananlar, zaten tam olarak onun vaaz edeceği şeylere inandıkları için bunu yapacaklar. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye yemin ediyor Jamie.

"Daha önce böyle hissetmemiştim. Graham'ın öğrenmesinden korkuyordum ve evet, gizliliği ihlal ettiğim için bana dava açabilirdi ama bununla başa çıkabilirdim. Benim yüzümden cezalandırılmana katlanamazdım. Sadece takımla değil, taraftarlarla ve ailenle de! Çok incinirlerdi ve senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum. Bunun yerine paranı aldığım için benden nefret etmelerini tercih ederdim."

"Sana çok açık bir şey söylemek istiyorum," diyor, elimi tutuşuyla aramızda bir çıpa oluşturarak. "Sen benim için futboldan daha önemlisin. Eğer annene borcunu ödemek için benden para almış olsaydın, seni hayatımda tutmamayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Neden böyle bir seçim yapmayı düşündüğünü biliyorum ve bu yüzden seni daha da çok seviyorum. Tüm tuhaflıklarının ve kişilik özelliklerinin farkındayım. Sert kalbinizden, korumacı yapınızdan ve her durumda kendinizi ilk sıraya koyamamanızdan hepsini biliyor ve kabul ediyorum. Ben değilim

İlk içgüdünüzün kariyerimi ve ailemi ön planda tutmak olmasına şaşırdım. Ama bu şimdi, tam burada sona erecek."

Kirli otoparkta bir dizinin üzerine çökmeden önce bir adım geri çekiliyor ve ellerimizi bir arada tutuyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Etrafımızdaki ortam o anın güzelliğine uymuyor, ama Sanırım bu onu daha da güzelleştiriyor.

"Sen ve Nate yanımda olduğunuz sürece paraya ya da başarılı bir futbol kariyerine ihtiyacım yok. Siz benim ailemsiniz, Bandit. On binlerce insanın izlediği kalabalık bir stadyumda gördüğüm ve ihtiyaç duyduğum tek iki kişi. Ev yemeğinden sonra film izleyecek kadar uyanıkmiş gibi yaptığın ama beş dakika içinde uyuyakaldığın sessiz gecelerimizi seviyorum. Her sabah senden önce uyanmayı ve yastığımı kolunun altına koyarken ne kadar güzel olduğuna bakmaya zaman ayırmayı seviyorum çünkü bir şeye tutunarak daha iyi uyuyorsun. Pembe yanaklarının yalan söylemediğini ikimiz de bildiğimiz halde hala flörtüm seni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışmanı seviyorum.

"Ve ben de tribünde senin yanında oturup Nate'in top oynayıp izlemeyi, onun sevdiği şeyi yapabilmesi için canını dişine takarak çalıştığını bilmeyi gerçekten çok seviyorum. Sen busun işte. Oturup kendini kontrol etmeden önce değer verdiğin herkesin mutlu olduğundan ve onlarla ilgilendiğinden emin olan kadın. Ne kadar özel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok Blakely ve ben sonsuza kadar sana bunu anlatacağım ve sen unuttuğunda seninle ilgilenmek için burada olduğumu kanıtlayacağım. Bu yüzden, bu sefer bunu gerçekten yapmak istiyorum."

Burada, Vancouver'ın ortasında terk edilmiş bir otoparkta, gözyaşlarım yüzümden akıp kirli kaldırıma sıçrarken, Jamie yüzüğümü çıkarıp aramızdaki boşlukta tutuyor.

"Karım olmandan daha çok istediğim bir şey yok, Blakely. Benimle evlenir misin?"

Uzanıp yanaklarını avuçluyorum, başparmaklarım dudaklarının, burnunun ve çenesinin şeklini izliyor. Bakışları benimkine kilitlendiği yerden ayrılmıyor. Aramızda geçen her saniye, onun sözlerinin her birini zihnimde tekrarladığım ve kendi sözlerimi oluşturmaya çalıştığım bir başka saniye.

"Kendimi hiçbir zaman zor durumdaki bir genç kız olarak görmedim. Hayatımda ihtiyaç duyduğum tek erkek Nate'ti ve bununla yetineceğimi sanıyordum. Yanıldığım ortaya çıktı.

"Kendimi içinde bulduğum uyuşuk hayattan uyandırmak için bir mucizeye ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, bulmam gereken tek şey sendin ve bana sunduğun ama aynı zamanda içimde uyandırdığın sevgiydi. Bana var olduğunu unuttuğum yanlarımı gösterdin ve aralanmasına yardım ettiğin her kapıdan geçip kendine bir yuva yaptın. Sonsuza kadar yalnız kalmaktan memnun olduğunu düşünen bir kadını, bu süreçte kendini kaybetmeden istediği her şeye ve daha fazlasına sahip olabileceğine ikna etmen sadece birkaç hafta sürdü. Dolambaçlı sırtışlarına, güneş ışıklı kişiliğine ve gururla koluna astığın kalbine aşık oldum. Sen tanıdığım ve tanıyacağım en inanılmaz adamsın. Yani, evet, seninle evleneceğim, kocacığım."

Kaldırımından atladı ve buldozer gibi geldi. Beni ayaklarımdan kaldırıp bir çemberin içinde döndürürken ciyaklıyorum.

"Şu anda ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," diye mırıldanıyor kulağıma. "Aslında, sanırım biliyorum."

Ayaklarım tekrar yere değdiğinde, onu gömleğinden tutup kendime doğru sürüklüyorum ve ağzına sert bir öpücük konduruyorum. Dudaklarıma karşı sırtıyor ve ben de onu taklit ediyorum. Öpüşmemiz özensiz, dişlerimiz takırdıyor ve ellerimiz çılgınca dolaşüyor ve bu mükemmel.

Elimi boynuna götürüp onu tuttuğumda yüzüğümün serin bandı parmağıma geri kayıyor, nabzının avucuma vurduğu her darbeyi seviyorum.

"Benimle tekrar evlenir misin, bu sefer tüm ailemin önünde? Ailemizin?" diye soruyor, saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Vücuduna yaslanıyorum, midem yükselirken yüzümü boğazının çukuruna yaslıyorum. "Yeniden yapmak ister misin?"

"Tam bir yeniden yapım değil. Sadece bizim için bir şey. Takım ya da Graham için değil, sen, ben ve bizi seven insanlar için. Keşke sana en başta yapabilseydim dediğim düğün."

"Bu sefer sadece dans figürlerini gösterebilmek için bir resepsiyon şansı istiyorsun," diye takılıyorum, tenine doğru sırtarak.

"Evet, bu ve mutfaktaki ilk dansımızı ne kadar sevmiş olsam da, sana bundan daha fazlasını vermek istiyorum. Sonsuza dek saklayabileceğimiz bir anı daha."

"Seninle tekrar evlenmeyi çok isterim Jamie."

Ağır bir nefes veriyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Tanrıya şükür." "Sanki hayır diyeceğimi düşündün."

"Hey, bir erkek asla kendinden çok emin olamaz."

"Senden geliyor."

"Bitirmeye hazır olmadığın bir savaşı başlatma bebeğim," diye hafifçe uyarıyor ve bir eliyle kışımı tutuyor.

"Bir araçta asla düzgün çalışmaz, Jamie."

Sesinde o kadar belirgin bir sırtıtış var ki, şu anda bana bir sırtıtışla bakıyor da olabilir. "Hiç işe yaramayan ne?"

"Araba seksi için çok büyüksün ve bunu biliyorsun."

"Bu teoriyi test etmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Henüz arka koltukta denemedik, öyle değil mi karıcığım?"

Abartılı bir iç çekişle gülümsememi bastırıyorum ve "Haklıysam ne alacağım?" diye soruyorum.

"Herhangi bir şey."

"O zaman evet, sanırım seni biraz eğlendirebilirim kocacığım."

45

JAMIE

YERLERİMİZİ ALDIKTAN SONRA JAXON EĞİLİP OMZUMU OKŞADI masada. Hem cesaretlendirme hem de kabullenme açısından.

Bu gece çok kötü kaybettik. Son beş maçtaki ilk mağlubiyetimizdi ama gerçekten umurumda değil. Benim için önemli olan herkes tribünde biz yok edilirken gülümserken kaybettiğimiz için üzölmek çok zor.

Koç bu konuda çok huysuzdu ve bize yüklenmeye başladığında soyunma odasından koşarak çıkmamaya biraz fazla odaklanmak zorunda kaldım. Tek kimin beklediğini bilerek buradan çıkmaktı.

Bu geceki basın toplantısı çok özel. Pythons ve genel olarak futbol tarihimde ilk kez ailem de odada olacak.

Sadie sahnenin önünde oturan muhabir grubunu başıyla işaret ederek, "Hazır olduğunuzda sorulara geçebiliriz," dedi.

Evlilik teklifimi duyurduktan sonra soruları yanıtladığım ilk seferde olduğu gibi, Graham normal şartlarda burada olmayacak farklı insanları davet etti. Spor dışı siteler ve sosyal medya hesapları genellikle bir galibiyet ya da mağlubiyetle ilgilenmezler, ancak dramatik bir hayat güncellemesini severler.

Birkaç takipçi veya abone kazanmak için her şeyi yaparım.

Sports Weekly'de Blakely'nin viral videosundan sorumlu olan adama gözlerimi dikiyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum.

Gerçi bu gece ilk soru soran o değil. Onun yerine bir kadın soruyor ve konuşmadan önce nazikçe gülümsüyor.

"Sezonun ikinci dört maçlık galibiyet serisini yakaladıktan sonra bu gece zor bir mağlubiyet aldınız. İkiniz de yıkılmış görünüyorsunuz. Bunun bir sebebi var mı?"

Jax mikrofonuna doğru eğilirken ben kıkırdıyorum. "Her mağlubiyet acıtır. Eğer Koç'un bununla bir ilgisi varsa, bundan sonra antrenmanda zor birkaç gün geçireceğimizden eminim."

"Elbette. Beklendiği gibi. Jamie, orada neyin yanlış gittiğini bize anlatabilir misin?"

"Bazen doğru hamleleri yaparsınız ama diğer takım bunları daha iyi yapar. Yeniden toparlanacağız, düzeltilmesi gerekenleri düzelteceğiz ve daha güçlü bir şekilde geri döneceğiz. Hepsi bu kadar." bir gülümsemeye dönüşüyor, güzel karımın evlilik yüzüğünü gergin bir şekilde çevirdiği duvara bakıyorum. "Ama hey, bu gece o kadar da kötü değil. Ailem yanımda."

Nate, Blakely'nin yanındaki yerinden gülümsüyor. Etrafı medyayla çevriliyken, herkes dönüp ikisine bakarken bile hiç endişeli görünmüyor. Omuzlarını dikleştirerek bana el sallıyor.

Bir sonraki soru odanın arka tarafındaki bir adamdan geliyor. "Jamie, konu açılmışken, her gün bir maçtan sonra medya odasında aileni görmüyoruz. Eşinizin bu gece burada olması nasıl bir duygu? Siz ikiniz ilişkiler ve sporla ilgili konuşmalarla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Onun burada olmasını seviyorum. Elimde olsa onu her gün her saniye yanımda tutardım. Diğer her şeye gelince, sanırım Blakely benden daha iyi cevap verebilir. Sen ne düşünüyorsun, Haydut?" Daha önce kararlaştırdığımız gibi işleri ona devrederek soruyorum.

Doğrusu, Graham'ın önerisiydi. Annesinin potansiyel bir sorun olabileceğini öğrendikten sonra bile dedikoduların artmasından hoşlanıyor. Benim gibi o da Blakely'nin tehdidiyle ilgilenmiyordu ve Blakely'nin ne kadar yardımcı olduğu düşünüldüğünde, hızlı bir tartışma oldu ve hepsi bu kadar.

Bu konuşma sırasında ona Pythons için oynadığım tüm kariyerimden daha fazla saygı duymaya başladım. Evet, sahip unvanı gereği önemseddiği tek şey kendisi ve takımı ama şimdilik bu bize .

Nate ve Blakely'yi bu geceki röportajlara dahil etmek, potansiyel olarak zarar verici herhangi bir şeyin ortaya çıkması ihtimaline karşı kıcımızı korumamızın bir başka yoluydu.

Blakely bakışlarımı tutuyor ve ben de cesaretle başımı sallayarak ona tamamen güvendiğimi gösteriyorum.

"Bu gece Jamie'yi desteklemek için buradayız, kazansak da kaybetsek de. Her zaman yapacağımız şey budur. Kadınlar ve sporla ilgili damgalamaya gelince, bence açıklamalarımın neden bu şekilde yayıldığına odaklanmamız gerekiyor.

ilk etapta yaptı. Kadınların neden art niyetli olmadan ve bu yüzden yargılanmadan spor izleyip sevebileceklerine dair bir söylem olması gerekmiyor. Bu konuşmayı yönlendiren cinsiyetçiliktir ve bunu fark edip buna karşı durabilenler bu gürültüyü yaratanlardır. Ben sadece bunları doğru zamanda doğru kişiye söyleme şansına sahip olan kişiydim.

"Peki dedikodularla başa çıkmak için? Bizim halletmemiz gereken bir şey yok. Her gece buradaki kadın kalabalığını ve yapılan cesaretlendirici sohbetleri görmekten mutluyum. Ama hepsi bu kadar. Jamie neyse o, ben de neysem oyum. Medya ilişkimizde bir rol oynamıyor."

Lanet , o mükemmel.

Mutlu bir iç çekiyorum ve mikrofon bunu odaya taşıyor.

Jaxon yanımda kahkahalara boğuluyor ve nadiren yarım bir gülüş atıyor.

"Evet, oğlumuzun bu ifadeyi onayladığını söyleyebiliriz. Gözlerindeki kalpler sürekli bir olay" diye duyuruyor.

Blakely kızarıp gözlerini devirerek her şeyi geçiştirirken kahkahalar kopuyor.

"Peki, hala şüpheleri olan insanlar için söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Soru, bugün davet edilen birkaç dedikodu muhabirinden birinden geliyor.

Göğsümdeki sıcaklık ve gözlerimden akan sevgiyle, resmi planı bir kenara bırakarak biraz dolambaçlı bir yoldan gidiyorum.

"Biliyor musunuz? Sanırım kayınbiraderimi ve geleceğin futbol MVP'sini tanıştırma vakti geldi. Nate, bir dakikalığına buraya gel."

Çocuğun gözleri yavaşça bana doğru gelmeye başlamadan önce şok içinde açılıyor. Sahneye bir sandalye daha ekleniyor ve sonra heyecanla platforma atlıyor. Jax ortadaki sandalyeyi açık bırakarak bir sandalyeyi aşağı indiriyor ve yumruğunu ona uzatıyor. Nate aramızda otururken yumruğunu vuruyor.

"Nate bana sadece kız kardeşini emanet etmekle kalmadı, aynı zamanda bana küçük bir kardeş de verdi. Bu adam hem sahada hem de saha dışında gerçek bir anlaşma. Onun hayatının bir parçası olduğum için kendimi çok şanslı görüyorum ve bu yüzden insanların hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Hayatımın en önemli kısımları hiçbir zaman halka gösterilmedi ve bunun nedeni mahremiyetime saygı duymam ve aynı şeyi Nate ve eşim için de yapacağım. Eğer herhangi biriyle kamuoyu önünde konuşuyorsak, bu hepimizin bu konuda anlaşmış olmasındandır. Evliliğim ve ailem benim için en önemli şeylerdir ve bu asla değişmeyecektir," diyerek gururla odadaki tüm muhabirlerle göz teması kuruyorum.

"Ve son bir şey daha. Bu çocuk bir gün profesyonel olacak. Bu konuda size söz veriyorum. İsmine aşına olmanızı tavsiye ederim çünkü önümüzdeki yıllarda bu ismi sık sık duyacaksınız."

Odayı şaşkın bir sessizlik kaplıyor. Bir kahkaha atıyorum ve Blakely'ye yukarı gelmesi için el sallamadan önce bir öpücük gönderiyorum. Bu gece kendi Pythons ceketini ve sabahtan beri soyup çıkarmayı hayal ettiğim dar kot pantolonunu giyiyor. Bana kalsa Bateman forması giyerdi ama ona göre zaman zaman değişiklik yapması gerekiyormuş.

Ben kimdim ki tartışayım?

Sahneде görüldüğü anda ona uzanıyorum ve yakın durması için onu cesaretlendiriyorum. Bir elini omzuma koyuyor ve rahatlamadan önce üzerimizde parlayan ışıklar karşısında yüzünü buruşturuyor.

"Bu gece sahada işler istediğimiz gibi gitmedi ama önemli olan sadece oyun değil. Sahada ve saha dışında uğruna savaştığınız insanlardır. Güvendiğim ve sevdiğim bir takımım, uğruna her şeyi yapabileceğim bir ailem ve heyecan duyduğum bir geleceğim var. Bu konuda söyleyecek bir şeyi olan beni tanımiyordur. Bu konuda söyleyeceğim son şey bu," diyorum Blakely'ye bakarak ve gülümsemesinin ruhuma neon kalpler çizmesine izin veriyorum.

Röportajın geri kalanı hızla ilerliyor ve muhabirler benden aldıkları bilgilerden memnun görünüyorlar. Başka şeylerden çok Blakely ve Nate'e odaklanmış durumdayım, bu yüzden sonunda işimiz bittiğinde onları göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıkardım.

Aile odasındaiken yaptığım ilk şey karımı öpmek oluyor. Dudaklarının tadına bakmayalı saatler oldu ve bu gece eve zaten bir kayıpla gideceksem, bir tane daha istemiyorum.

"Bu gece kendini çok gürültülü hissediyordun," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Mm, bu kötü bir şey mi?"

"Sevginiz asla kötü bir şey değildir. Bizimle gurur duyma, isteyebileceğimden daha fazlası."

"Sence iyi bir fotoğrafımı çekmişler midir? Ligdeki ilk maçıma burnumu kısıvrarak ya da gözlerimi kısarak çıkmak istemiyorum," diyor Nate, odayı ve duvarlara asılı hatıra eşyalarını incelerken.

İçimden gülüyorum ve onu kolumun altına alarak kendimize yaklaşıtıyorum.

"Burnunu karıştırırken çekilmiş bir fotoğrafın olsa bile, sana bir şey olmaz. Soyadın yasal olarak Monroe olabilir, ama sen hala bir Bateman'sın. Bir kez

Onlara nasıl oynadığını gösterirsen, izciler sana tutkal gibi yapışacak" diye övünüyorum.

"Evet, haklısın. Ayrıca çok yakışıklıyım."

Blakely homurdanıyor, ikimiz de ona bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Ayrıca çok ama çok kurnazsın."

"Korkarım bu tamamen benim etkim. Onun alçakgönüllülüğünün sorumluluğunu ben alıyorum. Ya da eksikliğinin," diye takılıyorum.

"İkinizle nasıl başa çıkacağım?" Blakely gözlerini ben ve Nate arasında gezdirerek soruyor. Onun saçlarını karıştırmadan önce bir elini göğsümde gezdiriyor.

Yukarı kalkan saçlarını düzeltiyorum ve Nate bana minnettar bir sırtışıla bakıyor.

"Umarım bu soruyu kendine sonsuza dek sorarsın," diye mırıldandım.

Çenemin kıvrımını öpüyor. "Şey, bunu bir veri olarak kabul ediyorum. Ne de olsa seninle evliyim."

Bu yeterli bir onaydan daha fazlası. Ve bir söz. "Bunu nasıl başardığımı hâlâ bilmiyorum."

"Kendin olarak, Jamie. Hiç şansım olmadı." Evet, benim de yoktu.

EPILOG

JAMIE

ALTI AY SONRA

BLAKELY İLE İLK EVLENDİĞİMDE, DÜĞÜNÜN BİZE GÖRE OLMADIĞINI BİLİYORDUM.

Python'lar, Graham ve binanın kenarlarında dolaşan haber kaynakları içindi.

sefer, onun için olduğu kadar benim için de.

Her şeyi birlikte seçtik, ilk seferinde olması gerektiği gibi. Çiçekleri Avery tedarik etti ve düzenledi, sağdıçların takım elbiselerini kuzenlerimle birlikte bir günde seçtik ve nedimeler, annemle birlikte, Braxton'ın önerdiği bir butikten elbiselerini almak için Ottawa'ya bir gezi yaptılar.

Blakely ile saatlerce pasta lezzetlerini tattık ve mekanları gezdik. Çalma listesini şarkı şarkı planladık ve Noah'ya resepsiyonda bir şarkı söylemesi için yalvarıp ikna ettik. Braxton'ın kız kardeşinin nişanlısı ve country müziğin en büyük isimlerinden biri olan Brody Steele'i ilk dans şarkımızı söylemesi için ikna eden de oydu.

Yorucu bir deneyimdi, ama ona sahip olabileceği en iyi ve son düğünü verebileceğim anlamına gelseydi hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Blakely'nin ve benim hayatımdaki her önemli kişi bana doğru yürürken sunakta dururken, bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu hayat, bu aşk ve kendim için her zaman istediğim gelecek aynı hızda.

Oliver, Nova ve Avery ilk sırada, yakında dört kişi olacak olan aileleri koridorda eşimi beklediğim yere doğru ilerliyor. Kardeşim ilk seferinde buradaydı ama bu şekilde değil. Onun tam desteği geldi

ve her geçen gün üçü de Blakely'ye biraz daha aşık olur.

Kızlarını yanaklarından hızlıca öperek serbest bırakıyor ve bir eliyle benimkini sıkarak yanımda durmak üzere kayıyor. İçimde çoktan kabaran duyguları koklayarak geiştiriyorum ve o da aynı anda gözlerini kırpıştırıyor.

Babam başını sallamadan önce ilk sıradan gözüme takılıyor ve annemin elini hiç bırakmıyor. Buraya ilk kez gelmeden önce bana söylediği her şey hâlâ geçerli.

Karım ve ben son birkaç aydır çok iyi anlaşıyoruz, ancak yine de bir iki kez onun tavsiyelerini düşünmek zorunda kaldığım zamanlar oldu. Blakely gibi inat bir kadını sevmek öğrenmeden olmaz ve benim gibi bir adamı sevmek de onu aynı şekilde zorladı. Ama birlikte sahip olduğumuz şey her zorluğa değdi ve her zaman da değecek.

Sırada Maddox ve Braxton var ve beklendiği gibi kuzenim her zaman olduğu gibi gururlu bir baba gibi bir elini şişen karnının üzerinde tutuyor. Mutlu sona ilk ulaşan oydu ve Liam'ı doğurduklarında, onun her zaman baba olması gerektiğini biliyordum. Onun ikinci çocuğuna, bu kez bir kız çocuğuna sahip olmasını izlemek inanılmaz.

Adalyn ve Cooper koridorda bir podyumda yryeceklerini tahmin ettiğim gibi yürüyorlar. Sadece kız bebeklerinin doğumuyla değil, aynı zamanda dünyanın en büyük moda şovlarından birinde yürümekle hayatının en inanılmaz yılını geçiren kadın, ışıltılı bir gülümseme ve parmaklarını bana doğru sallayarak kocasına sarılıyor.

Noah ve Tinsley görülmeye değer. Her zaman byleydiler, ancak bir şekilde, sanki gün geçtikçe daha da yakınlaşıyor ve bağlanıyorlar. Onlardan nceki diğer çiftler gibi kollarını birleştirmek yerine, Noah erkeğini kadının beline dolamış, kadın da erkeğinin önünü tutmuş, sanki gerekirse ikisinin de ağırlığını taşıyabileceğini biliyormuş gibi ona doğru eğilmiş.

Onların aşk hikyesinde hâlâ yazılacak çok şey var. Bunu içimde hissediyorum.

Hayatımın en genç yeleri kollarını isteksizce birleştirmiş ve sahte bir keyifle yüz hatlarını gererek dışarı çıktıklarında her şey tamamlanmış gibi hissediyorum. Amelia ve Easton'ın yakında anlatacakları bir hikayeleri olacak ve bir gün buna tanıklık edebileceğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Sonunda müzik değişiyor ve tüm dikkatimi koridorun sonuna veriyorum. Onu görme beklentisiyle neredeyse tüylerim diken diken oluyor. O gece evime girdiği andan beri karımdı.

Tüm konuklar ayakta. O köşeyi dönmeden gözlerim yanıyor. Burnumu çekiyorum ve omuzlarımı düzeltiyorum, parmaklarım önümde kenetlendikleri yerde terliyor.

Önce Nate beliriyor, gözlerini yakalayıp ıslak bir kahkaha attığımda geniş ve parlak bir şekilde sırtıyor. Yumuşak bir baş hareketiyle çenesini eğiyor ve bu ihtiyacım olan tek onay.

Blakely, ilk kez bu pozisyonda olduğumuzda giydiğine benzer beyaz bir elbise içinde, gözlerimi buluyor ve gülümsüyor. Bu gülümsemeyle ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor.

Bir duvak sırtından aşağıya ve arkasından gelen elbisenin kumaşının üzerine dökülüyor. Dantel kollar, aynı korseli üst kısım ve parmak uçlarımın altında hissettiğimi hatırladığım aynı ipek önümde duruyor, ama önemli olan duygularla parıldayan kahverengi benekli yeşil gözleri.

Yavaşça bana ulaşıyor ve Nate kardeşimin yanındaki yerini almadan önce onun elini benimkine koyuyor. Blakely diğer elime uzanıyor ve destek için bana tutunarak derin bir nefes alıyor.

"Nefes kesicisin, Haydut," diye fısıldıyorum. Alt dudağı titriyor. "Sen de öylesin."

Deja vu gibi ama daha iyi. Gerçek. Konuştuğumuz her kelime ve ettiğimiz yeminler. Buraya daha önce de gelmiştik, ama bu sefer ona inanılmaz derecede aşığım.

Nikâh memuru bizi son kez Bay ve Bayan Bateman ilan ettiğinde, karımı ilk öpüşümdeki gibi öpme gösterisi yapıyorum.

Onu kollarıma alıp arkaya yatırdığımda dudaklarıma karşı kıkırdıyor. Kalçasını kavrayıp dudaklarımızı mühürlediğimde bacağı dışarı fırlıyor. Alkışlar ve tezahüratlar birbirini izliyor ama ben burada acele etmiyorum, sevgimin ve gururumun her zerresini öpüşmemize katıyorum.

Ancak bacağını indirip göğsüme doğru şakacı bir hamle yaptığında onu serbest bırakıyor ve yukarı doğru yönlendiriyorum.

"Seni çok seviyorum, Blakely Bateman," diye ilan ediyorum.

Göğsüme yaslanıyor ve bana bakıyor. "Seni çok seviyorum, Jamie Bateman."



"Kendini daha küçük hissediyorsun anne. Küçülüyor musun?"

Bizi dansımıza yönlendirirken alay ediyor. "Hayatımın en duygusal günlerinden birinde annene söylemen gereken şey bu değil."

"Ne zaman bahsetmeliyim o zaman?" Alay ediyorum. "Asla. Kibarlık olmaz."

"Sadece aniden küçülüp göremeyeceğim bir toz zerresi haline gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Büyükanneleleri toz haline geldiğinde gelecekteki çocuklarıma ne söyleyeceğim?"

"Ben o kadar yaşlı değilim Jamieson!" diye azarlar.

Kıkırdayarak onu dışa doğru döndürüyorum. Dans becerileri benimkinden çok daha iyi, bir ömür boyu bale yaptıktan sonra olması gerektiği gibi.

"Burada olduğun için teşekkür ederim anne. Benim ve Blakely için yaptığın her şey için."

"Onu senin için seviyorum, tatlım. Ben de onu ailemiz için seviyorum. Kızlarımmın ikisi de inanılmaz. Çok şanslıyız."

Sırtıma hafifçe vuruluyor ve babamı birkaç adım ötede Blakely ile dans ederken bulmak için etrafımızda dönüyorum. Konuşmamızın bir kısmını duymuş olmalı çünkü başını sallayarak onaylıyor ve onu kollarında sallıyor.

Onu şimdiden geri çalmayı düşünürken karım utangaç bir şekilde gülümsüyor. Şarkının tamamı söylenmedi bile, ama onu babama teslim ettiğim andan beri özledim.

"Hayat çok hızlı değişiyor," diye mırıldanıyorum, bizden uzaklaşmalarını izlerken.

Dansımızı bitirdiğimizde annem yanağını göğsüme yaslıyor ve bana sarılıyor. "Ve hiçbir yerde durmak üzere değil, Jamie. Yaşayacağın her anın kıymetini bilmelisin çünkü her biri bir anda gelip geçecek. Daha dün gibi, seni ve kardeşini dans antrenmanlarına götürüyor ve bara tırmanmamamız için size hayvan krakerleri ile rüşvet veriyordum. O zamanlar ikiniz de çok ama çok küçüktünüz. Şimdi şu halinize bakın. Oliver evli ve yakında iki güzel bebeğin babası olacak ve sen de ruh eşini eşin yaptın ve birlikte yeni bir hayata girmeye hazırlanıyorsun. Sanki bir göz kırptım ve her şey değişti."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve boğazımı sıkıyor. "Daha iyi ebeveynlerimiz olamazdı."

"Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık."

"Neden büyüdüğümüzde bu kadar harika olduğumuzu düşünüyorsun? Yani, Oliver çok huysuz ama bence ben oldukça mükemmel oldum."

Gülüyor, geri çekilip bana bakıyor ve bir an için yanağını avuçluyor. "Birinizin babanıza, diğerinizin de bana çekmiş olması çok uygun oldu. Babanla hep Oliver'ın onun karması olacağı konusunda dalga geçerdim."

"Sonunda benim daha iyi bir evlat olduğumu mu kabul ediyorsun?" "Yine başlama. Asla favorilerimi seçmeyeceğim."

"Ama eğer yaptıysan ..." Ben çizerim.

"Konuşmayı kes ve annenle dans et, Jamieson." Sırıtarak tam olarak bunu yapıyorum.



BLAKELY

Kayınpederim benden bile daha kötü dans eder. Ne kadar korkutucu olduğu düşünüldüğünde, bu gerçekten çok sevimli. Kusurları onu biraz daha az korkutucu yapıyor.

"Gracie haklı, biliyor musun? Oğullarımızın hayatımızda sonsuza dek yer almasını istedikleri kadınlar konusunda çok şanslıydık" diyor.

Sözleri dikkatimi çekerken neredeyse elbiseme takılıyordum. "Teşekkür ederim. Bunu söylemen gerçekten çok hoş."

"Ben sebepsiz yere iyi davranma işinde değilim. Ciddiyim. Ailemizin bir üyesi olmanızdan mutluluk duyuyoruz."

"parçası olmak için inanılmaz bir aile. Bana hem hoş karşılandığımı hem de Nate'i hissettirdiniz ve bu benim için çok önemli."

Tyler bana küçük ama inanılmaz derecede içten bir gülümseme sunuyor. "Onunla iyi anlaştın. Bir gün iyi bir adam olacak."

Dudaklarımı büküp gözlerimi kaçırıyorum, bu ifadeler beni çok etkiliyor. Biri tanıdığım en iyi adam olan iki inanılmaz adam yetiştirmiş bir adamdan gelen onay neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Bunu senden duymak çok anlamlı," diye mırıldanıyorum, sesimdeki çatlağı gizlemeye çalışarak.

"Babam ergenlik çağıma kadar tanışmadığım bir adamdı. Ondan önce ve sonra kendi başıma büyüdüm ve keşke bana senin kardeşine değer verdiğin kadar değer veren biri olsaydı. Onun için yaptığın her şeyi hayatının sonuna kadar hatırlayacak. Bu kadar güçlü olmana hayranım. Değerli hiçbir şey kolay elde edilmez ve bulduğunuz iyi şeyler için gerekenden çok daha fazla mücadele ettiğinizi biliyorum."

Minnettarlığımı ifade edebilecek hiçbir kelime yok. Ama umarım korkularımı bir kenara bırakıp ona sarıldığımda, söylediklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilir.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kaçmaya ve makyajımı bozmaya çalışan gözyaşlarımı hapsederken, o da kollarını bana sarılacak şekilde ayarlıyor. Bu ondan aldığım ikinci sarılma ve ilkenden bile daha özel.

"Nasıl oluyor da seni ne zaman karıma sarılırken görsem, o ağlıyor baba?" Jamie soruyor, sesi yumuşak.

Beni babasının kollarından sıyrıyor ve kendi kollarına alıyor. Ormanda kaybolduğum bir gecenin ardından eve dönmüş gibi hissediyorum. Başım dönüyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Jamie'nin kolunu sıvazlamadan önce Tyler'a son bir teşekkür gösterisiyle gülümsüyorum, o da karşılık vermekte tereddüt etmiyor.

"Git karınla dans et, oğlum."

Kocam kararlı bir şekilde başını sallıyor ve ardından, onlara olabildiğince alan bırakarak bakışlarımı kaçırdığım yoğun bir bakış paylaşıyorlar.

Bir an sonra Jamie beni dramatik bir şekilde döndürüyor, gururlu bir kahkaha atıyor. Dans pistinde bize birkaç çift daha katılıyor ama hiçbirine dikkat etmek mümkün değil.

"Düğün gecen iyi geçti mi, karıcığım?" diye soruyor tekrar kucağına indiğimde.

Ellerimi omzuna ve beline koydum ve kararsız bir şekilde mırıldandım. "Emin değilim."

"Bu durumda, nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"Sana kek yedirmeme ve yüzüne sıçratmama izin verir misin?"

"Bu hileli bir soru mu? Açıkçası, yüzümü kekle ovabilirsin. Ama sadece ben de seninkine aynısını yapabilirsem."

"Uzlaşmaya ne dersin?" Soruyorum, eli sırtımın altında yeni bir yuva bulduğunda göğsüm alev alev yanıyor.

Başını eğiyor, kelimeler yanağıma öpüyor. "Aklında ne var?"

"Eve gittiğimizde pastayı istediğin yere sürebilirsin."

"Pastayı tamamen atlayalım, onun yerine senden tatlı yapacağım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bu kötü görünmez mi? Gelin ve damadın düğün resepsiyonundan kaçması?"

"Sadece birkaç dakikalığına gitmiş olsan bile. Şu bak, Blakely. Karım bir tanrıça."

"Yani, gizlice kaçıp şipşak bir düğün yapmamızı mı öneriyorsun?"

Alçak sesle gülüyor. "Evet, sanırım öyleyim. Ne diyorsunuz, Bayan Bateman?"

Son sekiz ayda Jamie hayatımı değiştirdi. Artık stres ya da korku yok. Sevildiğimi ve heyecanlandığımı hissederek uyanıyorum ve sakın, huzurlu bir şekilde uykuya dalıyorum. Hayatım her zaman olması gerektiği gibi.

Bu düğün tipik bir sertifika ve yüzük takma töreninden çok daha fazlası içindi. İkisine de zaten sahiptik. Bunun yerine, evrak işlerimizin ardındaki nedene rağmen sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu kendimize hatırlatmaktan başka bir şey için evlenmedik.

Bu benim sonsuza dek erkeğim. En zayıf günümde en büyük gücüm.

"Yol göster diyorum."

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

BLAKELY

BUNDAN ALTI AY SONRA

Hokeyi futboldan daha çok sevdim.

Kurallar! Hokey kurallarını anlamak futbol kurallarını anlamaktan çok daha kolaydır ve eminim ki bu kuralların sayısı futbol kurallarının yarısı kadar bile değildir. Elbette, buzlanmanın ne olduğunu bilmiyorum ve Jamie gülüp bana buzlanma olmadığını söylese bile her zaman kaleci müdahalesi diyorum, ama yine de.

Sanırım bu durum kocamda biraz kompleks yarattı. Üç ay öncesinden itibaren evin her yerinde futbol terimlerinin ve tanımlarının yazılı olduğu küçük notlar bulmaya başladım. Banyo aynasında, geçen hafta uyandığımda yastığında ve hatta su ısıtıcısının içindeydi. Evet, *içinde*. Orada olduğunu fark edene kadar suda boğmuştum.

Takımı bile işin içine kattı. Görünürde hiçbir neden yokken Chase ve Jax geçen hafta akşam yemeğine CFL sözlüğü ve en sevdikleri on futbol filmiyle geldiler. Ve bununla da kalmadılar. Nate'i de bana karşı kışkırttılar.

Bu sabah, Jamie'nin birkaç hafta önce babasına sürpriz yaparak aldığı sınırlı sayıdaki Warriors/Pythons Bateman hokey formamı sakladı ve yerine yeni alternatif Pythons formasını aldı. Şu anda bile Braxton'ın bana ödünç verdiği yedek Ottawa Beavertails formasının kollarını yukarı çekerken kardeşim bana şeytani bir dahiymiş gibi sırıtıyor.

On altı yaşında ve kendine güveniyor, son altı ayda çok büyüdü. Sadece futbolda başarılı olmakla kalmıyor, notları da inanılmaz ve arkadaş edindi. Hem de bir sürü.

Jamie onun en iyi arkadaşı. İkisi neredeyse birbirlerine yapışıklar ve aralarındaki ilişki Nate'in bir gün olacağını bildiğim adama dönüşmesine yardımcı oldu. Jamie'nin hayatında oynadığı ağabey rolü ona benim tek başıma sahip olamayacağım bir güven ve rehberlik verdi.

"Seninle böyle uğraştıklarına inanamıyorum," diyor Braxton, bir kolunda bir kız çocuğu, diğer kolunda da yerden tuttuğu küçük bir oğlan çocuğuyla yanıma gelirken.

Başımı eğiyorum. "Yapamaz mısın? Jamie bunu yaşamama asla izin vermez."

"Tamam, bu adil. Futbolu hokeyden daha çok sevdiğimi söylesem Maddox muhtemelen ağlardı."

"Öyle bir şey demedim bile! Tek söylediğim hokeyin daha basit ve izlemesi daha kolay olduğuydu," diye çaresizce açıklıyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Oh, Blakely."

"Oh, ama. Dramatik davrandığını biliyorsun."

"Sen ve ben bu ailedeki en dramatik iki adamla evlendik.

Bu sadece olağan bir durum."

İnledim. "Haklısın. Peki, ne yapmamı öneriyorsun? Yalan söylüyormuşum gibi mi davranayım?"

"Kesinlikle hayır," diye kahkaha atıyor Gracie, bize katılarak. "Bunu kendi yararına çevir. Onu o kadar kıskandır ki, bir daha şov yapmadığın sürece hangi sporu tercih ettiğin umurunda olmasın."

Braxton heyecanla başını sallar. "Bu harika."

"Konuşmamız bitti anne. Şimdi babamı görmek istiyorum. Paten kayıyor!" Liam, Braxton'ı çekiştirerek sızlanıyor.

Hutton Ottawa forması, joggers'ı ve spor ayakkabılarıyla çok sevimli. Joggers'ı kotla değiştirirseniz, Braxton ve Annie'ye uyuyor. Muhtemelen amaç buydu.

"Git onu gör o zaman, bebeğim. Bak, büyükbaba ve Noah amca zaten oradalar. Onlarla oturup izleyebilirsin," diye öneriyor ve elini onun elinden çekerek hafifçe itiyor.

Sütün diğer ucuna gitmeden önce cevap verme zahmetine girmiyor. Gülüyorum ve Braxton iç çekip başını omzuma yaslarırken onu dinliyorum.

"Üzgünüm, yemin ederim hareket etmeyi bırakmıyor," diyor iç çekerek ve Annie'yi kalçasında ayarlıyor.

Ava içeri dalıyor. "Yardım edeyim. Çok büyüyor. Kolunun ne kadar ağrıdığını tahmin edebiliyorum. Maddox bebekken o kadar ağırdı ki

Onu sırtımda bir taşıyıcıda taşımak zorunda kaldım, yoksa kollarım ağrıyordu."

Küçük kızı kollarından yavaşça indirmeden önce Braxtonın başıyla izin vermesini bekliyor.

Braxton kolunu uzatarak, "Teşekkür Ava," diyor. "Her zaman, tatlım."

Dev süitin etrafına bir göz atıyorum ve tabii ki Jamie'nin bir bar taburesine yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış olduğu bara doğru çekiliyorum. Ottawa forması vücudunun üst kısmında bol duruyor ama kot pantolonu kalçalarını ve poposunu tam olarak sıkacak kadar dar. Arkasına taktığı şapka eski ve yıpranmış, çevirmek için çıkardığında göbeğim umutsuzca geriliyor.

Günahkâr derecede seksi. Birlikte olduğumuz her gün, onun içindeki ve dışındaki her şeyden daha fazla etkileniyorum.

"Jamie'yi kıskandırmaya nasıl başlamamı önerirsin?" Ne söylediğimin yarı yarıya farkında olarak soruyorum.

Beynimin diğer yarısı kocamla göz göze gelmekle o kadar meşgul ki normal düşünme yetisini kavrayamıyor.

"Addie," diye fısıldıyor Gracie, yeğeninin Cooper'ın kucağında, buza bakan pencerelerin yanında uzandığı yöne doğru.

Sarışın bomba, kocasının omzunun üzerinden bize bakıyor ve yanağımıza bir öpücük kondurduktan sonra koşarak yanımıza geliyor.

"Sen mi aradın?"

Kızının dikkati dağınıktır, Liam'ın yanındaki camlara vurmakla o kadar meşguldür ki annesinin sıvışıp gittiğini fark edemez.

Gracie açık kolunu yeğenine doluyor ve onu kendine yaklaştırıyor. "Aramızda bir spora sadakati olmayan tek kişi sensin ve yardımına ihtiyacımız var."

"Avery'nin de yok," diye Addie.

Gracie bir kahkaha attı. "Elbette, ama Avery bir hokey oyuncusuna yaltaklanmaya başlarsa Oliver da Jamie kadar kötü olur."

"Bunun Jamie'nin ısınma hareketleri sırasında takıma kaşlarını çatmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet. Görünüşe göre, akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp futbol yerine hokeyi seçmişim ve o da şimdi koca bir bebek gibi davranıyor," diyorum Addie'ye.

Sırıttırıyor, herkesin sürekli bahsettiği sinsî çizgi parlıyor. "Pekâlâ. Ben de . Benimle gel, Blakely. Birkaç erkeği kıskandıralım."

"Sanırım bu özel oyundan hoşlanıyorsunuz?" Kadın grubundan ayrılıp pencerelere doğru ilerlediğimizde soruyorum.

"Daha çok sonrasını seviyorum. Gerçekten kıskanç seks gibisi yok."

Jamie ile ilişkimin üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçmesine ve ailesiyle geçirdiğim onca zamana rağmen beni en çok şaşırtan kişi hâlâ Adalyn. Kesinlikle hiçbir filtresi yok ve bu onun kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Tabii bu akşam eve geldiğimizde hâlâ kıskançsa," diyorum. "Oh, . Burada kalmak ve bunun geri kalanını izlemek zorunda kalmak

oyun sadece durumu daha da

kötüleştirecektir." "Bu iyi bir nokta."

Göz kırıyor. "Biliyorum. Şimdi beni takip et."

Başımı sallayıp Jamie'ye doğru bir bakış atıyorum ve Oliver ile Tinsley'nin onunla konuştuğunu görüyorum. Beklenti içinde karnım zonkluyor.

Addie kolumu tutuyor ve kasıtlı olarak dikkat çekmek için dramatik bir şekilde nefes nefese kalıyor. "Şuna bakın! Tanrım, çok esnek. Sence bu sadece buz için mi yoksa buz dışında da böyle mi?"

"İnternette videolar gördüm ve bunun sadece buzda olduğunu sanmıyorum," diye iç geçiriyorum ve altımızdaki filede yükselen figüre odaklanıyorum.

Bu kesinlikle bir yalan. Umarım Jamie söylediklerimin detayları hakkında çok fazla düşüneyecek kadar telaşlı olur.

Adalyn inliyor ve bir elini cama dokunduruyor. "!" Bak, kaskını çıkarıyor. Aman Tanrım. Yüzüne su püskürtmek bu kadar sıcak olmamalı."

"Sence *bunu* buz dışında da yapıyor mudur?" "Umarım öyledir. Kahretsin, çok seksi."

Ne kadar berbat bir iş yaptığımıza gülmek elde değil. Bu, yetişkin bir adamı kıskandırma girişiminden çok bir porno açılışına benziyor, ama-

Büyük, sıcak bir avuç yukarı çıkıp saçlarımla oynamadan önce omurgama bastırıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Jamie'nin kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. Gözleri mavinin her zamankinden daha derin bir tonuna bürünüyor ve uyarılma hissi karnımı ısıtırken nefesim kesiliyor.

"Ne kadar ilginç bir konuşma yapıyorsun, Haydut. Sanki aşağıdaki adamlara hayranlık duyuyormuşsun gibi."

"Çünkü öyleydi, Jam Jam. Futbolcuların ne kadar inatçı düşünürsek, belki hokeyi tercih etme konusunda haklıydı," Adalyn

Jamie'nin bana bakmakla meşgul olduğu için yakalayamadığı bir göz kırpmıyor.

Beni kendi tarafına doğru kıvrıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Blakely inatçılığın en iyi özelliklerimden biri olduğunu ama en güçlü özelliğim olmadığını çok iyi biliyor."

"Kalın kafalı olmaktan bahsettiğinizi tahmin edebiliyorum. Kafana aldığın darbeleri her zaman herkesten daha iyi karşılamışsındır."

"Adalyn," diyor Cooper, dudaklarını eğlenerek bükerek bize katılıyor.

Kirli profesör havasındaki adam bir elini pantolonunun içine sokarken diğer eliyle karısının kalçasını tutuyor.

Adalyn onun varlığı karşısında sırtıyor ve gözlerini ona diyor.

"Evet?" "Yine yaramazlık yapıyorsun."

"Oh hayır. Öyle miyim?"

Kıkırdıyor ve bana bakıyor, kaşlarımın kalkmasına neden olan sempatik bir bakış sunuyor. Gözlerini sadece Jamie'ye diktiğinde parçaları birleştiriyorum.

Addie kolumu okşuyor ve kocasının elini tutabilmesi için cebinden çekip çıkarıyor. "İyi eğlenceler. Benim işim tamamlandı."

Jamie cevap olarak homurdanıyor, beni izlerken gözünü bile kırpmıyor. Yanağıma ısırıyorum ve diğer çift bizi burada yalnız bırakırken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hokey maçı tüm hızıyla devam ediyor ve buradan kimin kim olduğunu anlayamasam da Maddox'un kırmızı-siyah formalardan birini giydiğini biliyorum.

Jamie elini cama dayayıp yaklaştığında sıcak nefesi kulağıma gıdıklıyor ve göğsünün her santimini kolumda hissetmemi sağlıyor. "Beni kışkırtmak istiyorsan Addie'yle uğraşmana gerek yoktu. Seni burada durmuş buza bakarken görmek yeter de artar bile."

"Saçmalıyorsun Jamie," diyorum nefes nefese. "Belki de."

Konu sen olunca böyle davranmaya meyilliyim."

"Hokeyi futbola tercih edebilirim ama en çok seni seviyorum."

"Eğer yüzüme su püskürtmemi istiyorsanız, bunu ayarlayabilirim. Senin için yapamayacağım tek şey splitler. Onun yerine zamanımı bacaklarını açarak geçirmeyi tercih ederim."

Yutkunuyorum, kirpiklerim titriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum." "Hayır, anladığımı sanmıyorum. Henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"On dakika içinde gidiyoruz. Oyalanmak istemiyorum."

Başımı çeviriyorum, yanağımı dudaklarının beklediği yere getiriyorum. "Peki ya kalmak istersem?"

"Eminim öyledir, bebeğim. Bunu telafi edeceğim." "On dakika boyunca ne yapacağım o zaman?"

Alev alev yanan yanağımı öpüyor ve yavaş, alaycı bir okşamayla ağzımı almadan önce parmağını çenemin altında kıvırıyor.

"Pencereden dışarı bakmaya devam et. Buzun üzerindeki adamlara ne kadar uzun süre bakarsan bak seni cezalandıracağım. Olabildiğince fazla zaman kazanabilirsin."



Jamie yatak odasının kapısını arkamızdan kapattığı anda başımın belada olduğunu anlıyorum.

Yatağın ucunda durup beklerken sırtışımlar yanaklarımı sızlatıyor. Adımları ağır ve yavaş, kaslarımı daha sıkı sarıyorum, arkama geçtiğinde yatağın üzerine yarı eğilmiş oluyorum.

"Bana o şovu yaptığından beri kaya gibi sağlamım. Yüzünü yatağa gömüp kışını tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum, Blakely."

Bakışları içimi yakarken kot pantolonumun düğmelerini hızla açıp ayak bileklerime kadar indiriyorum. Santim santim, yere bırakmadan önce kendimi kottan kurtarıyorum. Yanaklarımın arasındaki küçük ip dışında kığım soğuk ve çıplak.

"Tanrım," diye , kalçaları bana doğru bastırıyor. "Nate evde." "Şimdiye kadar kulaklıklarını takmıştır."

Her iki elini de senkronize alkışlarla kışıma indirdiğinde bir nefesle öne doğru sarsılıyorum. Parmakları etime dalıyor ve geri çekilmeden önce çekiyor. Tangamın üst kısmını çekip serbest bırakıyor ve tenime yapışmaya zorluyor.

"Aylar önce hokey hakkında yaptığın o yorumdan beri beni çıldırtıyorsun. Sahiplenici ve zorba olduğunu biliyorum. *Ben sahiplenici ve zorlayıcıyım.*"

Bir elimi ona doğru uzatıp dizini tutuyorum ve sıkıca kavriyorum. "Sahiplenici, evet. Zorba, hayır. Kıskanman hoşuma gidiyor. Bu beni

"İstendiğini hisset."

"Siktir, bebeğim. Seni her zaman istiyorum. Her zaman." "Kanıtla," diye kışkırtıyorum, kalçalarımı oynatarak.

"Sadece kışkırttığım için beni affettiğini söylersen." "Affedilecek bir şey yoktu," diye mırıldandım.

Bu onun için yeterli.

Göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetlerimizin geri kalanını çıkardı ve kalçalarımı yatağın kenarına yaydı. Göğsümü yatağa bastırıyorum ve kontrolü ona devrediyorum, her an bir zevk dalgası üzerinde yüzeceğimi biliyorum.

"Mükemmelsin karıcığım," diye tıslıyor bir parmağını yarığımdan geçirip içime sokarken. "Sıkı, ıslak ve benimsin."

"Senin," diye , geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir adım önde, ben sormadan ikinci ve üçüncü parmağını ekliyor. Normalde bu beni hemen şimdi ve burada boşaltmak için yeterli olurdu ama bu gece parmaklarından daha fazlasını istiyorum.

"Becer beni, Jamie. Sabırsızlanıyorum," diye inliyorum. "Tamam, bebeğim. Rahat olacak."

"Ben öyle istiyorum."

Uzun ve alçak sesle inliyor ve sonra sikinin başı beni ikiye bölerek içime giriyor. Meme uçlarım yorganın üzerinde sürüklenirken kalçalarım yatağa gömülüyor ve dolgunluktan sızlanıyorum.

"İşte bu kadar. İşte bu, Blakely. Kukun beni çok iyi, çok iyi alıyor," diye övüyor ve ben yatağın üzerinde iterken elimi tutmak için vücuduma uzanıyor. "Neredeyse oldu. Neredeyse . . . Siktir."

"Beni esnet. Bunu kaldırabilirim. Hazırım," diye soluyorum, dilimde zevk patlamasını tadacak kadar yaklaşımtım bile.

Yolun geri kalanında kendini ittiriyor. Çılgılığım sessiz, ayrılmış dudaklarımdan sıcak havadan başka bir şey kaçmıyor. Sonra hareket ediyor ve onu karnımda olup olmadığını merak edecek kadar derinde hissediyorum. Kalçalarını kaydırıyor ve ustalıkla G noktamı dürtüyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Hızını artırıp içime daha da sert girerken kalçaları kıcıma çarpıyor. Sadece hareketlerinden aldığı zevki hissetmek yetmiyor, üzerime katlanıp sırtımı öpücüklerle kapladığında, eklenen aşk beni deviren şey oluyor.

Yüzümü yatağa gömmeden ve orgazmımın gücüyle haykırmadan önce "Seni seviyorum," diye sızlanıyorum.

Onu sıkıca kavradığımda homurdanarak içime giriyor, amım zevkten kasılıyor. "İşte bu, karıcığım. Dölümü al ve bütün gece derinlerde tut."

Sıcaklık duvarlarıma vuruyor ve uykulu bir şekilde gülümseyerek gevşiyorum. İşini bitirdiğinde, mutlu olduğum kadar sersemlemiştim de. Beni kollarına alıyor ve yatağın benim tarafıma taşıyor.

"gerek," diye mırıldanıyorum, beni yatırdıktan sonra sırtüstü yatıyorum. içinde.

"Elbette. Eğer kalkıp bunu yapacak kadar uyanıksan. Bu konuda ciddiymim. "Bütün gece dölleri içinde tutuyorsun."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Usulca gülüyor, saçlarımı yüzümden çekip alnımdan öpüyor. "Çocuklar hakkında endişelenmek için birlikte bir ömrümüz var. Şimdilik sadece benim olarak işaretlendiğini bilerek uykuya dalmak istiyorum."

"Pekala, ucube," diye
takılıyorum. "Senin
ucuben."

Ona göz kırparak eline uzanıyorum ve parmaklarımı kenetliyorum. "Bir gün seninle çocuk yapmak istiyorum."

Yüz hatları yumuşuyor, gözleri parlıyor. "Ben de seninle çocuk istiyorum, Haydut."

"Belki en fazla iki. Henüz emin değilim."

"Bu sayıyı henüz bilmemiz gerekmiyor."

"Haklısın. Ama bilmeni isterim ki bunu gerçekten istiyorum. Özellikle de kuzenlerinin çocuklarını ve onlarla nasıl iletişim kurduğunu gördükten sonra. İyi bir baba olacaksın. En iyisi."

"Şimdiden Nate'e annelik yaptığını gördüm. Bir gün çocuklarımız için de inanılmaz olacaksın."

Elini çekip dudaklarıma götürüyorum. "Sana her gün daha çok aşık oluyorum."

"Ve sonsuza kadar da aynısını yapmaya devam edeceğim."

Geleceği hiç bu kadar dört gözle beklememişim.

Onların En Büyük Gücü'nü okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Bu, En Büyük Aşk serisinin "resmi" sonudur, ancak evrenin son kitabı değildir. Bu seriye tam olarak uymayan karakterler için hala anlatılacak hikayeler var.

Tek bir güncellemeyi bile kaçırmadığınızdan emin olmak için+ yakında çıkacak olan TGS için bir tane de dahil olmak üzere bazı bonus bölümleri kapmak için haber bültenime abone olduğunuzdan ve Facebook grubuma üye olduğunuzdan emin olun!

[Haber bültenime abone olun! Hannah's Hotties](#)
[FB'de](#)

En Büyük Aşk serisine en baştan başlayın!

[En Büyük Hatası](#) - Maddox ve Braxton (Hokey romantizmi) **[En Büyük Macerası](#)** - Adalyn ve Cooper (Kardeşler kanka, yaş farkı romantizmi)

[En Büyük İlham Perisi](#) - Noah ve Tinsley (Rockstar x boksör romantizmi) **[En Büyük Hazinesi](#)** - Oliver ve Avery (Bekar anne, itfaiyeci romantizmi)

En Büyük Güçleri - Jamieson ve Blakely

TEŞEKKÜRLER

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bir şekilde, her şeyi başlatan dünya gayri resmi bir şekilde sona erdi. Swift Hat-Trick üçlemesi bir başlangıçtı ama En Büyük Aşk serisi hayatımı değiştirdi. Yazar olma hayalimi gerçeğe dönüştürdü. Bu karakterler benim rahatlığım ve beş yıl sonra onları kaybetmek bir uzvumu kesmişim gibi hissettiriyor. Ama eğer veda etmek zorunda kalacaksam, bu seriden ve evrenden ayrılmak istediğim karakterler ve hikaye bunlar.

Jamie ve Blakely benim her şeyim. Bunu hep söylüyorum ama bu kez farklı bir şey var. Onlarla, aşklarıyla ve anlattıkları hikayeye gerçekten inanılmaz derecede gurur duyuyorum ve herkesin sonunda onlarla tanışıp ne yaptığımı görmesi için çok heyecanlıyım. Jamie hayallerimin kitap adamı ve Blakely de bana o kadar benziyor ki neredeyse tekinsiz. Onların aşkına sonsuza dek değer vereceğim.

Her zaman yaptığım gibi çok fazla teşekkürüm var, ancak bunun bu evrende son kez bir teşekkür yazacağımın bilincinde olarak biraz daha sert vuruyorlar. En iyi arkadaşlarıma, parçalarım birer birer düşerken beni bir arada tutuyorsunuz.

Gönderdiğim sesli notların ya da gece geç saatlerde attığım SOS mesajlarının sayısını unuttum. Nicole, Becci, Hayley, söylenmelerimi dinlediğiniz, uçurumun kenarından döndüğümde ellerinizi uzatarak tutmamı sağladığınız ve pantolon giyme alışkanlıklarım beni ele geçirdiğinde beyin fırtınası yapmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

kelimelerden daha fazlası.

Kariyerimin büyük bir bölümünde benimle birlikte olan yaratıcı beyinlerden oluşan olağanüstü ekibe teşekkür ederim. Books and Moods'dan Mary + Julie, One Love Editing'den Sandra, Cassie's Creative'den Cassie ve The Bubbly Bookshelf'ten Maddy ve Tori, kelimelerimi güzel bir şeye dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

En büyük amigom olduğu için nişanlıma/kocama/en iyi arkadaşşıma teşekkür ederim. Senin sayende, ilk etapta kelimeleri kağıda dökmek için adım attım ve ne olursa olsun başarılarım hakkında haykırdığımı duymak

ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, yakaladığınız her fırsat tanıklık etmek için inanılmaz bir şeydir. Seni seviyorum.

Arkadaşım ve güçlü asistanım LB'ye teşekkür ederim. Bana unuttuğum milyonlarca şeyi hatırlatan mesajlarının sayısını unuttum çünkü balık hafızasına sahip olduğumu herkesten daha iyi biliyorsun. Sana sadece arkadaşım değil, aynı zamanda ekibimin önemli bir parçası diyebildiğim için çok minnettarım. Altın gibi bir kalbin var ve artık benden asla kurtulamayacaksın.

Sierra, Courtney, Glav, Jenine, Elin'e. Sizi görüyorum. Sizi görüyorum, sizi seviyorum ve aklımı başımdan alıyorsunuz. Geçen yıl çok şey başarmamda bana yardımcı oldunuz ve umarım yaptığınız her şeyi ne kadar takdir ettiğimi biliyorsunuzdur.

Penguin Michael Joseph'ten Hannah'ya Lucky Hit'i okurken içimde bir şeyler olduğunu fark ettiği için teşekkür ederim. Bana geleneksel olarak yayınlanan bir yazar olarak hayalimi gerçekleştirme fırsatı sundunuz ve bunun için çok minnettarım.

Yazdığım her kitapta yanımda olmaya devam eden inanılmaz influencer ekibime teşekkür ederim. Bugüne kadar kitaplarımı okuduğunuza ve onları sürekli yanımda olacak kadar sevdiğinize hala inanamıyorum. Size yeterince teşekkür etmiyorum, ama bunu her gün söylesem bile yeterli gelmeyecek. Kitaplarımı paylaşmanızın ve bana böyle bir sevgi ve destek sunmanızın benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten bilemezsiniz.

Ve son olarak, ister ilk kitabım olsun, ister onuncu, isterse de benimle ilk kez tanışıyor olun, kitaplarımdan birini eline alan herkese teşekkür ederim. Beni her gün şok etme yeteneğiniz inanılmaz. Tüm bunları size borçluyum.

Daha nice yıllara hikaye anlatıcılığına. Teşekkür .

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'dan Amazon'un en çok satan 50 yazarından biri. Bayıltıcı romantizme takıntılı olan Hannah, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Okurlarından haber almayı seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

www.hannahcowanauthor.com





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

